Autoarea bestsellerului internațional *E ușor să te iubesc*

tammara webber

„Un roman intens, sfâșietor și fierbinte."
- **Colleen Hoover**, autoarea bestsellerurilor *New York Times* *SLAM*, *Din dragoste pentru Layken* și *HOPELESS*, *Fără speranță*

E ușor să mă rănești

Se simțea singur și își pierduse calea. Apoi, a găsit-o pe ea.
Și viitorul i s-a părut mai nesigur ca niciodată.

În copilărie, Landon Lucas Maxfield credea că are o viață perfectă și se aștepta la un viitor EXTRAORDINAR... până când o tragedie i-a zdruncinat familia și, astfel, a ajuns să pună la îndoială toate lucrurile în care CREZUSE PÂNĂ ATUNCI.

Tot ceea ce voia era să lase trecutul în urmă.
Când a întâlnit-o pe Jacqueline Wallace, dorința de a fi el tot ceea ce ea ar fi avut nevoie a prins contur ATÂT DE UȘOR...

Atât de ușor cât poate un om care a aflat pe pielea lui că sufletul poate fi RĂNIT cu ușurință și că toate speranțele pe care le-a avut vreodată se pot risipi CÂT AI CLIPI.

Tammara Webber, autoarea bestsellerului *New York Times* *E UȘOR SĂ TE IUBESC*, propune cititorilor un roman sfâșietor și impecabil scris, oferind o nouă perspectivă asupra sentimentului și farmecului de a fi îndrăgostit, care, după părerea sa, exclude întotdeauna latura rațiunii.

www.tammarawebber.com

În aceeași serie:

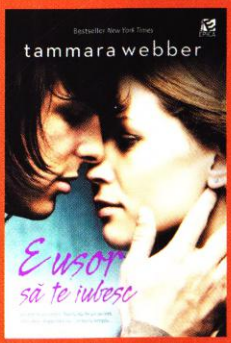

BESTSELLER
NEW YORK TIMES

Numai ÎMPREUNĂ ar putea să lupte cu durerea și vinovăția, să înfrunte adevărul și să găsească NEAȘTEPTATA PUTERE A DRAGOSTEI.

www.edituraepica.ro
Ficțiune contemporană pentru tineri
Teens Love BOOKS Teens Love

ISBN: 978-606-8754-01-7
9 786068 754017 >

Cover photo © Shutterstock/coka

tammara webber

E ușor
să mă rănești

tammara webber

E ușor să mă rănești

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA BUZOIANU

Editor: ANCA EFTIME
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Breakable, Tammara Webber
Copyright © 2014 by Tammara Webber
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
sunt rezervate Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-8754-01-7

București, 2015

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WEBBER, TAMMARA
E ușor să mă rănești / Tammara Webber; trad.: Cristina Buzoianu. — București : Epica, 2015
ISBN 978-606-8754-01-7
I. Buzoianu, Cristina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Pentru GWK
Când eram copil, mă întrebam câteodată
dacă tu ești îngerul meu păzitor.
Acum, când am crescut, știu că ești.

capitolul 1

LANDON

Acum opt ani

Am sărit din somn, țipând.

— Asistentă! a strigat cineva. Asistentă!

Un chip s-a aplecat deasupra mea. Cindy Heller, cea mai bună prietenă a mamei.

— Landon, dragule, totul e bine. Ești în siguranță. Ssst, ești în siguranță.

În siguranță? Unde?

Simțindu-i degetele reci pe braț, am încercat să mă concentrez, în vreme ce ochii ei înroșiți se umpleau din nou cu lacrimi. Își mușca buza de jos atât de tare, încât îi tremura, complet decolorată. Toată fața ei era schimonosită, ca o bucată de hârtie mototolită strâns, apoi netezită din nou.

Soțul ei, Charles, a apărut lângă ea, strecurându-și o mână prin spatele ei, ca să o strângă în brațe. Ea s-a rezemat de el, ca și cum, fără sprijinul lui, s-ar fi prăbușit.

Cealaltă mână a lui s-a așezat caldă peste a mea, apoi mi-a cuprins-o.

— Ești în siguranță, fiule. Tatăl tău e pe drum.

Vocea îi suna răgușit, iar ochii îi erau tot roșii.

— Va fi aici în curând.

De partea cealaltă a patului și-a făcut apariția o asistentă cu o seringă imensă, dar, înainte să mă pot feri, a înfipt-o într-o pungă

suspendată pe un stativ de metal, nu în brațul meu. Un furtun incolor, ieșind din partea de jos a pungii, atârna pe lângă mine. Mi-am dat seama că îmi era atașat când lichidul proaspăt injectat, orice ar fi fost el, a început să își facă efectul, ca și cum aș fi fost împușcat cu un pistol tranchilizant.

Pistol.

Mama.

— Mamă! am strigat-o, dar gura mea nu coopera și ochii tot încercau să se închidă. Mamă! Mamă!

Cindy nu și-a putut mușca buza suficient de tare, încât să-și înăbușe hohotul de plâns care i-a scăpat. Lacrimile i-au umplut ochii, revărsându-se pe obraji. Nu i-am mai putut simți atingerea și s-a întors la pieptul soțului ei, cu mâinile repezindu-se spre gură, prea târziu pentru a-și stăpâni încă un suspin.

Apăsarea mâinii lui Charles s-a estompat, încetul cu încetul, apoi totul s-a încețoșat.

— Dormi acum, Landon. Tatăl tău va fi aici cât de curând posibil. Sunt lângă tine. Nu te las singur.

Fața lui a devenit din ce în ce mai neclară, în cele din urmă dispărând complet, iar eu nu am mai putut să-mi țin ochii deschiși.

Mamă! i-am strigat numele în gând. *Mamă! Mamă... mamă...*

Dar știam deja că nu ar fi putut să mă audă, nici dacă vocea mi-ar fi fost la fel de zgomotoasă ca un motor cu reacție.

LUCAS

Într-o sală de curs cu 189 de studenți este neobișnuit ca vreunul dintre ei să iasă în evidență încă din prima zi, dar nu fără precedent. Când unul se îndepărtează de turmă atât de devreme, este, de obicei, din cauza unui lucru negativ. Cum ar fi adresarea de întrebări stupide. Sau vorbitul în timpul prelegerii, fără a remarca privirea urâtă aruncată de profesor. Excesul de miros neplăcut al corpului. Sforăitul sonor.

Sau blestemul meu personal: să fii un prost la modă.

Deci, nu am fost prea surprins când am devenit conștient de prezența unui astfel de tip în prima săptămână a semestrului întâi. Tipicul fost „cel mai tare din parcare" în liceu, obișnuit să fie periat de lingușitori. Cel care încă mai așteaptă asta și încă o primește. Tipul din frăție. Cu o ținută de zi, dar scumpă, frizură sofisticată, zâmbet plin de sine, dinți perfecți și indispensabila iubită frumoasă. Licențe probabile: economie, științe politice, finanțe.

M-a iritat de la prima vedere. Incorect din partea mea, recunosc, dar nu e ca și cum ar fi contat ce credeam eu. Era atent la curs și adresa întrebări pertinente, deci, probabil că nu avea nevoie de meditații, deși acest lucru nu-l împiedica să se prezinte la seminariile de aprofundare pe care le susțineam pentru Dr. Heller de trei ori pe săptămână. Deseori, majoritatea grupului era alcătuit din cei mai buni studenți.

În primul semestru, toamna trecută, urmasem și cursuri suplimentare. Acordasem o atenție deosebită prelegerilor lui Heller. Obținusem nota zece la examenul lui, dar trecuse un an de când îl susținusem, iar economia nu este un domeniu stagnant. Nu voiam ca, în timpul seminariilor, vreun student să-mi adreseze o întrebare la care să nu pot răspunde. În semestrul al treilea, când asistam pentru a patra oară la curs, nu mai aveam cu adevărat nevoie să fiu acolo, dar prezența mea în sală făcea parte din atribuțiile de preparator și erau bani obținuți ușor.

Deci, stăteam acolo, plictisit de moarte, pe rândul din spate, lucrând la temele pentru cursul avansat, schițând idei pentru proiecte de desen, dar atent la discuțiile din timpul prelegerii, ca să pot rămâne la subiect în timpul seminariilor mele de aprofundare și ignorându-mi cu fermitate antipatia fără rost pentru studentul încrezut, care stătea în mijlocul sălii împreună cu iubita lui accesoriu.

Dar, până la sfârșitul primei săptămâni, atenția mi-a fost captată de ea.

Din copilărie, desenul fusese o distracție reconfortantă și, uneori, o evadare. Mama fusese artistă și nu știu dacă ea realizase că aveam un talent înnăscut pentru asta sau dacă era o abilitate dobândită, rezultată din încurajările ei timpurii și din multă practică.

Tot ce știu este că, de pe la cinci sau șase ani, hârtia și creionul au devenit modul meu de a privi lumea. Propria mea formă de meditație.

De când am început facultatea, cele mai multe dintre desenele mele au devenit de natură mecanică sau arhitecturală, un lucru inevitabil, probabil, având în vedere că studiam inginerie mecanică. Dar, chiar și în timpul meu liber, foarte rar mai schițam trupuri sau chipuri. N-aveam chef s-o fac.

Până când am întâlnit-o pe ea.

La intrarea și ieșirea din sală, iubitul ei o ținea, câteodată, de mână. Dar o făcea ca și cum ar fi ținut o lesă, nu mâna fetei pe care o iubea. Înainte de curs, a vorbit cu alți tipi ca el, și cu unii care își doreau să fie ca el, despre fotbal, politică, muzică și detalii ale frăției, cum ar fi abundența de petreceri ce avea să urmeze. Fetele din apropiere i-au aruncat priviri piezișe pe care el a pretins că le ignoră.

Cumva, în timp ce el era preocupat de orice și oricine altcineva se afla în preajma lui *mai puțin* de ea, dintr-odată, eu nu am mai putut să văd nimic altceva. Era frumoasă, desigur, dar într-o universitate cu treizeci de mii de studenți, nu era ceva ieșit din comun. Dacă n-ar fi fost iritarea mea inițială față de iubitul ei, poate că nici n-aș fi observat-o.

Odată ce am realizat cât de des îmi îndreptam privirea spre ea, am încercat să-mi stăpânesc pornirea, dar în zadar. Nu era nimic în toată încăperea la fel de interesant ca fata asta. Ceea ce m-a fascinat, în primul și-n primul rând, au fost mâinile ei. Mai exact, degetele.

În sala de clasă, ea stătea lângă el, afișând un zâmbet lejer, conversând uneori, în șoaptă, cu el sau cu alte persoane din apropiere. Nu părea nefericită, dar, uneori, ochii îi erau aproape goi, de parcă mintea i-ar fi fugit în altă parte. Însă, în timpul acestor momente, mâinile, *degetele ei* lucrau.

La început am crezut că are un tic nervos, ca fiica lui Heller, Carlie, care pur și simplu nu avea stare. Carlie bătea mereu darabana cu mâna sau cu piciorul, îi tremura un genunchi, vorbea. Singurul lucru care părea să o calmeze era Francis, motanul meu.

Totuși, fata asta nu își mișca degetele cu nelinişte. Mișcările ei erau metodice. Sincronizate. Aflându-mă la o distanță suficient de mare în stânga ei încât să îi pot studia profilul, i-am observat mișcarea bărbiei, atât de subtilă, încât era aproape nedetectabilă și, la un moment dat, am realizat că atunci când expresia îi devenea distantă și începea să-și miște degetele auzea muzică. Ea *cânta* acea muzică.

Era cel mai minunat lucrul pe care îl văzusem vreodată.

***

Conform graficului de aranjare în bănci a lui Heller, pe care îl primisem împreună cu restul materialelor necesare seminariilor de aprofundare pentru tot semestrul, nemernicul se numea Kennedy, asta presupunând că descifram corect mâzgălitura lui. Stând pe canapeaua din apartamentul meu și examinând graficul, am murmurat un „nu se poate", când am citit numele ei, scris îngrijit în pătrățelul de lângă al lui: Jackie.

Jackie și *Kennedy*?

Doar nu putea să iasă cu ea doar pentru nume. Nimeni nu putea fi atât de superficial.

Mi-am amintit sfârșitul cursului din această dimineață. El i-a dat temele și i-a spus, „Hei, iubito, le duci și pe-ale mele în față, împreună cu ale tale? Mulțumesc." Zâmbindu-i de parcă totul i se cuvenea, și-a continuat dezbaterea cu privire la ce aspecte ar trebui și nu ar trebui să fie considerate hărțuire, în timp ce ea a pus hârtiile peste ale ei și a coborât treptele spre fața sălii, dându-și ochii peste cap.

Da. Fără îndoială, el *putea* fi atât de superficial.

I-am atins numele cu vârful degetului. Fiecare literă scrisă de ea era rotunjită, feminină. Chiar și *i*-ul avea o ușoară curbură și era înclinat spre dreapta. Dar punctul de pe i era punct. Nu un cerc deschis. Nu o mică *inimă*. Și mai era rotitul ochilor la acel *hei, iubito*. Poate că nu era chiar prinsă fără speranță în plasa lui.

Unde dracu' îmi era capul? Fata asta era studentă la cursul pe care îl pregăteam. Era interzisă pentru mine, cel puțin pentru

restul semestrului. Ceea ce însemna al naibii de mult timp, pentru că abia începuserăm a doua săptămână de cursuri.

Și, în afară de faptul că n-aș fi putut să mă ating de ea chiar dacă ar fi fost disponibilă... nu era disponibilă.

Mă întrebam de cât timp erau împreună. După foaia matricolă, ambii trecuseră în anul doi. Atunci, în cel mai rău caz, se vedeau de un an.

Așa că am făcut ceea ce ar face orice hărțuitor obișnuit. Am căutat-o pe internet și i-am găsit profilul restricționat. Drace!

Dar al lui era public.

Kennedy Moore. Într-o relație cu Jackie Wallace. Nicio dată aniversară, însă avea fotografii în care o etichetase; nu doar de anul trecut, ci și mai vechi. Am derulat înapoi, devenind din ce în ce mai supărat fără vreun motiv anume.

Vara dinaintea intrării la facultate. Ceremonia de absolvire a liceului. Balul de absolvire. La schi, în vacanța de primăvară. O petrecere surpriză de ziua ei, când împlinise optsprezece ani. Un cadru îndepărtat cu o orchestră, însumând mai mulți muzicieni decât întregul colectiv al liceului meu. Un prim-plan cu ea, purtând costumul orchestrei și o căciuliță de Moș Crăciun, dar nu avea niciun instrument în mâini, deci nu eram sigur la ce cânta.

Ziua Recunoștinței cu familia lui. Ei doi, zbenguindu-se cu prietenii pe un teren de fotbal din curtea unui liceu ce duhnea a suburbie bogată. Vacanța de vară *anterioară*. Balul de clasa a unsprezecea. Încă un Crăciun.

Cea mai veche imagine a ei împreună cu el era de la un carnaval al toamnei, acum aproape trei ani.

Erau împreună de trei ani. *Trei ani*. Nici nu puteam să concep așa ceva.

Un mieunat la ușă mi-a semnalat întoarcerea lui Francis de la cine știe ce năzbâtie făcuse între cină și somn. Ca orice bun companion domesticit, am lăsat laptopul deoparte ca să-l primesc înăuntru. Când am deschis ușa, stătea pe covoraș, lingându-și o lăbuță.

— Intră odată, i-am spus. N-am de gând să încălzesc tot cartierul.

S-a ridicat, întinzându-se indolent și a fugit în casă, iar eu m-am prefăcut că îi trântesc ușa în nas. Chiar înainte să o închid am auzit, „Lucas!" și am deschis-o din nou.

Carlie era la jumătatea scărilor de lemn ce duceau spre apartamentul meu, aflat deasupra garajului familiei Heller. Era târziu. Primăvara trecută, înfiripase o pasiune incomodă pentru mine, pe care o crezusem încheiată cu multe luni în urmă, după ce mă prefăcusem că nu observ privirile ei prelungi și chicotitul excesiv. O cunoșteam de când se născuse, așa că ea și frații săi îmi erau ca niște veri sau frați, cu atât mai mult cu cât nu aveam de niciunii. Era, de asemenea, cu cinci ani mai mică decât mine, aproape un copil. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să o rănesc.

M-am postat complet în dreptul ușii.

— Hei, Carlie. N-ar trebui să fii în pat?

A încrețit din nas și s-a strâmbat, insultată.

— Am șaisprezece ani, nu *șase*. Dumnezeule!

Când a ajuns pe treapta de sus și a pășit în semicercul luminos de pe micul coridor, am observat că avea o farfurie în mână.

— Am făcut fursecuri. M-am gândit că poate vrei și tu.

— Super. Mulțumesc.

Am luat farfuria, dar nu m-am mișcat din dreptul ușii.

Și-a tras un picior, stânjenită, ținându-și mâinile în buzunarele din spate ale pantalonilor scurți.

— Lucas?

— Da, i-am răspuns, gândindu-mă, *rahat*!

— O să ai vreodată o... iubită? Sau ai deja, dar pur și simplu nu o aduci aici? Sau există ceva, știi tu, ceva ce încă nu ne-ai *dezvăluit*...

Mi-am înăbușit un hohot de râs.

— În cazul în care vrei să mă întrebi dacă trebuie să-mi mărturisesc orientarea sexuală, răspunsul este nu. Aș fi făcut-o demult.

Întrebarea asta avea, în mod ciudat, un răspuns mult mai ușor decât cealaltă.

— Mă gândeam eu că ai fi făcut-o. Vreau să zic, nu prea te deranjează să fii controversat.

Am ridicat o sprânceană.

— Te referi la inelul din buză?

A aprobat din cap.

— Și la tatuaje.

Când și-a dat seama ce a spus, ochii i s-au mărit.

— Adică, evident, ai avut motive să le faci. Pe cele mai multe dintre ele...

A închis ochii.

— Dumnezeule, sunt atât de proastă! Îmi pare rău...

— E în regulă, Carlie. Nu-ți face griji.

Am atins cu dinții inelul de metal ce-mi trecea prin buza de jos, străduindu-mă să nu-mi cobor privirea la tatuajele din jurul încheieturilor mele.

— Mulțumesc pentru fursecuri.

A oftat.

— Da. Nicio problemă. Noapte bună, Lucas.

Odată evitată întrebarea despre iubită, am oftat și eu.

— Noapte bună.

Carlie era singura din familia Heller care își amintea cu ușurință să mă strige Lucas. Când plecasem la facultate, în urmă cu trei ani, îmi dorisem să schimb totul, începând cu numele. Mama îmi dăduse numele ei de fată, Lucas, ca nume mijlociu. Am presupus că multă lume folosește numele mijlociu și, pe deasupra, nu era nevoie de nicio procedură legală pentru asta.

Tata refuzase să-mi spună Lucas, dar prea puțin conta cum voia el să mă strige. Nu mai locuiam cu el și, când treceam pe acasă, abia ne vorbeam. Părinții lui Carlie și cei doi frați ai ei își aminteau sporadic, dar încercau. La urma urmei, mă știau ca Landon de peste 18 ani, așa că, de obicei, treceam cu vederea fără să îi corectez. Vechi obiceiuri, *bla, bla.*

Dar, din acel moment, am fost Lucas pentru toate noile cunoștințe. Voiam ca Landon să dispară pentru totdeauna. Să îl fac inexistent.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu avea să fie ușor.

capitolul 2

LANDON

Încă de la grădiniță, am urmat o mică școală privată, aflată chiar la ieșirea din DC. Purtam uniforme: fetele cămăși albe cu nasturi perlați, fuste plisate și veste în carouri, băieții pantofi Oxford albi, pantaloni și sacouri scrobite și călcate. Profesorii noștri preferați închideau ochii la eșarfele neautorizate sau șireturile colorate și ignorau cardiganele și vestele abandonate. Dascălii mai stricți confiscau produsele de contrabandă, dându-și ochii peste cap atunci când comentam că brățările de cânepă și bentițele acoperite cu sclipici erau expresii ale libertății individuale.

Victor Evans fusese suspendat, în primăvara anului trecut, când refuzase să își scoată de la gât o zgardă Bottega Veneta[1], susținând că portul acesteia era dreptul lui, potrivit Primului Amendament[2] și nu era, din punct de vedere tehnic, împotriva regulilor. După această explicație, Administrația a cedat nervos.

La suprafață, toți arătam la fel, dar, în decursul celor două săptămâni în care lipsisem de la școală, mă schimbasem complet la interior, acolo unde contează de fapt. Fusesem testat și eșuasem. Făcusem o promisiune pe care nu o respectasem. Nu conta că pe dinafară rămăsesem, aparent, identic. Nu mai eram unul dintre ei.

[1] Marcă italiană cunoscută, în principal, pentru confecționarea produselor din piele naturală.

[2] Primul Amendament la Constituția Statelor Unite ale Americii prevede, printre altele, interzicerea promulgării oricărei legi care ar putea îngrădi libertatea de exprimare sau cea religioasă.

Mi s-a permis să recuperez lecțiile pe care le-am pierdut, ca și cum aș fi revenit după o formă gravă de gripă, dar tratamentele speciale nu s-au oprit aici. Profesorii care înainte mă provocau, acum mă băteau pe umăr și mă sfătuiau să nu mă grăbesc cu asimilarea temelor noi. Îmi acordau note de trecere nemeritate pe lucrări scrise prost, timp suplimentar pentru sarcinile de laborator incomplete, oferte de refacere automată a examenelor nepromovate.

Apoi, erau colegii mei, iar unii dintre ei mă cunoșteau de la cinci ani. Toți mi-au murmurat condoleanțe, dar nu au mai știut ce să spună după aceea. Nimeni nu îmi mai cerea ajutorul la algebră, nu mă mai invitau la ei să ne jucăm jocuri video. Ceilalți băieți nu îmi mai împingeau cărțile de pe bancă atunci când nu eram atent și nu mă mai necăjeau când echipa mea de fotbal favorită mânca bătaie de la Redskins. Glumele despre sex se opreau la mijlocul frazei.

Toată lumea mă urmărea: în sala de clasă, pe hol, în timpul pauzelor, la masa de prânz. Toți bârfeau pe înfundate, clătinau din cap, se holbau ca și cum n-aș fi observat ce făceau. De parcă aș fi fost doar o figură de ceară a vechiului meu eu: realist, dar înspăimântător.

Nimeni nu mă privea în ochi. Ca și cum faptul că murise mama era ceva contagios.

Într-o zi mult prea caldă, fără să-mi dau seama, mi-am suflecat mânecile la ora de istorie a Statelor Unite, predată de domnul Ferguson. Am auzit șoaptele, elevii întorcându-se unul spre altul, dar a fost prea târziu.

— *Încheieturile* lui? a șuierat Susie Gamin, înainte ca vreun alt elev să-i facă semn să tacă.

Degeaba mi-am tras mânecile în jos și am închis nasturii manșetelor. Cuvintele, odată rostite, au declanșat o avalanșă de bolovani. Erau de neoprit.

A doua zi, purtam pe încheietura stângă un ceas cu brățară lată, chiar dacă îmi irita pielea încă rănită. Pe dreapta stivuisem benzi de silicon, din cele interzise categoric de director, cu o primăvară în urmă. Ele au devenit parte din uniforma mea de zi cu zi.

Nimeni nu m-a obligat să le dau jos. Nimeni nu le-a băgat în seamă. Dar toată lumea se uita, dornică să distingă o fărâmă din ceea ce se afla dedesubt.

***

Lucruri pe care nu le-am mai făcut:

1. *Hochei.* Am început să joc pe la șase ani, după ce am asistat cu tata la primul meu meci, al echipei Capitals. Mama nu a fost încântată, dar a acceptat, poate pentru că era o punte de legătură între mine și tata. Sau poate pentru că îmi plăcea atât de mult să joc.

Deși sunt dreptaci în toate celelalte situații, când mi-am legat patinele și am luat poziția de stânga, ceva s-a întâmplat. Atunci când dirijam pucul spre gol, eram ambidextru. Între respirații sacadate, îmi schimbam poziția pentru a extrage pucul din mijlocul adversarilor panicați, schimbând mâna în timpul jocului și înscriind goluri înainte să mă prindă din urmă. Echipa pe care mi-o alesesem nu câștiga de fiecare dată, dar, anul trecut, ajunseserăm până în finale. Începusem clasa a opta cu siguranța că acela era anul în care aveam să aducem acasă trofeul campionatului. Ca și cum acela ar fi fost cel mai important lucru care mi se putea întâmpla vreodată.

2. *Participarea la ore.* Nu ridicam mâna. Nimeni nu mă mai numea. Se terminase foarte simplu.

3. *Somnul.* Încă mai dormeam, mai mult sau mai puțin. Dar mă trezeam des. Aveam coșmaruri, dar nu din cele evidente. De cele mai multe ori cădeam. Din cer. De pe o clădire, un pod, o stâncă. Cu brațele fluturând și dând inutil din picioare. Uneori, visam urși, rechini și dinozauri carnivori. Alteori visam că mă înec. Un singur lucru rămânea neschimbat: eram întotdeauna singur.

LUCAS

În zilele călduroase, îmi lipsea plaja din fața casei mele. Chiar dacă aerul era saturat cu umiditate și nisipul denivelat și presărat

cu fire de iarbă, golful fusese întotdeauna acolo, valurile răcoroase spărgându-se de mal ca o șoaptă îmbietoare.

În ultimii trei ani, locuiam la patru ore distanță de țărm. Dacă simțeam dorința de a mă cufunda în apă, aveam două opțiuni: piscina familiei Heller sau lacul. Nu prea aveai parte de singurătate la niciuna.

Lacul era mereu aglomerat cu turiști și localnici deopotrivă, iar prietenele lui Carlie încă mai pierdeau vremea la ea acasă, aproape în fiecare zi, lenevind pe șezlonguri, așa cum făcuseră toată vara. Absolut ultimul lucru de care aveam nevoie era o grămadă de fete mult mai mici, străduindu-se să îmi atragă atenția doar pentru că eram singurul mascul din cartier care nu le era tată. Cole fusese obiectul lor de interes pe tot parcursul verii, spre disperarea soră-sii. Dar, acum două săptămâni, plecase la Duke, călcând pe urmele mamei lui, iar Caleb avea doar unsprezece ani, la fel de mic pentru ele pe cât erau ele pentru mine.

Dar ele nu s-au prins de corelație.

Albindu-mă din ce în ce pe parcursul ultimilor ani, tatuajele îmi ieșeau și mai mult în evidență. Începusem cu modelele complexe din jurul încheieturilor, pe care apoi le transformasem în mâneci, compuse în mare parte din propriile mele desene. În combinație cu inelul din buză și părul lung, negru, semănam mai degrabă cu un tip căruia îi plăcea bezna și muzica depresivă, decât cu adolescentul crescut pe plajă, pe care îl întruchipasem atunci când îmi *făcusem* tatuajele și piercingurile.

În liceu, purtasem mai multe piercinguri: un cercel cu șurub în ureche, o bară oblică în sprânceană și un inel în sfârc, pe lângă cel din buză. Tata le urâse, iar directorul liceului meu dintr-un orășel de provincie presupusese că toate erau semne ale unui comportament deviant și antisocial. Nu mă obosisem să-l contrazic.

După ce am plecat de acasă, le-am scos pe toate, mai puțin inelul din buză, cel mai evident dintre ele.

M-am gândit că Heller avea să mă întrebe, *de ce l-ai păstrat tocmai pe ăla?* Dar nu a făcut-o. Poate că știa răspunsul fără să trebuiască să-l rostesc eu cu voce tare: pentru că eram distrus de-a binelea și ultima mea grijă era aceea de a mă *integra* într-un colectiv.

Pentru oamenii obișnuiți, inelul din buză reprezenta opusul accesibilității. Era o barieră auto-construită și servea drept avertisment că durerea nu mă putea opri, ba chiar îmi plăcea.

Cursurile începuseră de două săptămâni. În pofida rațiunii mele, sau a ceea ce mai rămăsese din ea, o studiam pe Jackie Wallace. Părul ei castaniu cădea în bucle moi cu câțiva centimetri peste umeri, dacă nu și-l prindea într-un coc cu o agrafă sau un ac de păr, sau nu și-l strângea într-o coadă care o făcea să pară de-o seamă cu Carlie. Avea ochi mari, albaștri, un azuriu senin, culoarea florilor sălbatice. Sprâncene ce se încruntau adânc atunci când era supărată sau concentrată și se arcuiau în repaus, ceea ce mă făcea să mă întreb ce formă luau atunci când era surprinsă. Înălțime medie. Subțire, dar cu forme.

Unghiile îi erau scurte și fără lac. N-o văzusem niciodată să și le roadă, deci, am dedus că, probabil, și le păstra intenționat așa, perfecte pentru a simula acele simfonii din mintea ei și permițând mâinilor să mimeze mișcările instrumentale. Voiam să-mi pun o pereche de căști conectate la ea, să aflu ce auzea când își mișca degetele. Eram curios până și la ce instrument cânta, de parcă aș fi putut recunoaște după ureche diferența dintre un violoncel și o violă.

E o concluzie greșită să crezi că, dacă ești artist, ești și cunoscător al celorlalte arte și creativ în tot ceea ce faci. Poate fi valabil pentru unii, cum a fost mama mea, dar nu pentru toată lumea. Când eram mai mic, oamenii erau uimiți că nu cântam la niciun instrument, nu pictam, nu compuneam poezii. Dar eu nu fusesem niciodată artist decât într-un singur sens. *Desenul.* Atât. Chiar și tatuajele mele fuseseră mai întâi schițate cu creionul pe hârtie, apoi transferate de pe laptop în cerneala artistului care tatua și injectate sub pielea mea.

După asimilarea unui capitol amețitor despre calibrarea senzorilor pentru măsurătorile de laborator, am băgat manualul la loc, în rucsac și am scos caietul de schițe. Mai erau cincisprezece minute din cursul lui Heller. Privirea mi s-a îndreptat spre Jackie Wallace, stând câteva rânduri mai jos, cu bărbia în palmă. Fără să-mi dau seama, mâna mea a început să o creioneze. Liniile

rudimentare au apărut înainte să realizez ce fac. N-am putut să-i surprind mișcarea degetelor pe simpla coală de hârtie, așa că am redat-o stând atentă la curs sau părând că asta face.

— Aceia dintre voi care nu au în plan să-și dea licența în economie s-ar putea întreba *De ce să-mi pierd timpul studiind economie?* a spus Heller.

Am oftat, știind exact ce avea să urmeze. Îi știam pe de rost toată prelegerea.

— Pentru că, atunci când vă depuneți dosarul pentru șomaj, *cel puțin o să știți de ce.*

Câteva gemete previzibile s-au ridicat din mijlocul publicului său captiv. Recunosc că și eu am avut tendința de a-mi da ochii peste cap, pentru că eram familiarizat cu acest discurs de patru semestre. Dar Jackie a zâmbit, colțul gurii și partea de sus a obrazului ei abia vizibile de unde stăteam eu, pe rândul din spate.

Așadar, îi plăceau glumele răsuflate.

Iar prietenul ei scosese unul dintre gemete.

***

Prima mea oră de seminar din semestru era în această după-amiază. După două săptămâni de la începerea oricărui semestru, majoritatea studenților sunt încă sub influența optimismului de început, chiar dacă deja rămân în urmă cu învățatul. Era posibil ca astăzi să vină doar o mână de studenți sau chiar niciunul.

Chiar în primul meu semestru ca preparator pentru Heller, doar o singură persoană a apărut la prima meditație, colega de cameră a unei fete cu care mă cuplasem cu vreo două săptămâni în urmă. Abia dacă mi-o puteam aminti, deși petrecusem câteva ore cu ea în pat, dar i-am recunoscut imediat colega, pentru că avea deasupra patului un panou imens, plin cu fotografii exhibiționiste. Îmi cam... distrăseseră atenția. Ca și cum aș fi fost urmărit de spectatori sumar îmbrăcați. Mă trezisem întrebându-mă, în cel mai nepotrivit moment posibil, oare ce făcea în timpul vizitelor părinților. Lipea peste ele postere cu Albert Einstein și tabelul periodic al elementelor?

Deci, în timpul primei sesiuni de meditații pe care o susținusem vreodată, desenasem grafice pe tablă pentru a explica diferența dintre modificarea cererii în general și descreșterea ei până la un singur student. Un student care habar n-avea că îi văzusem galeria de fotografii topless. Nu putusem să o privesc în ochi, sau oriunde în altă parte, serios, pe tot parcursul orei, ceea ce fusese al dracului de ciudat, ea fiind singura persoană din încăpere.

Astăzi se prezentaseră patru studenți și rămăseseră surprinși cu toții de faptul că ei erau singurii participanți dintr-o grupă atât de mare. Niciunul dintre ei nu era Kennedy Moore sau Jackie Wallace. Eram ușurat și dezamăgit, deși nu aveam niciun drept să simt vreunul dintre aceste lucruri.

— Acesta este al treilea semestru în care susțin seminarii pentru Dr. Heller, am început, întorcându-mă spre ei.

Patru perechi de ochi mă urmăreau concentrați, de pe rândul din față al micuței săli de clasă.

— Anul trecut, toți studenții care au participat la ședințele de aprofundare de două, trei ori pe săptămână pe durata întregului semestru au obținut note de zece sau nouă la acest curs.

Ochii li s-au mărit de uimire. Fără îndoială, făceam minuni.

În realitate? Cei care participau la seminar în mod obișnuit erau, în general, foarte dedicați: studenți care lipseau de la cursuri doar în cazul unor intervenții chirurgicale urgente sau atunci când murea cineva apropiat. Citeau porțiunile de text indicate și rezolvau testele-grilă de la sfârșitul capitolelor. Predau la timp proiectele pentru puncte suplimentare. Studiul era o prioritate pentru ei și, probabil, majoritatea ar fi trecut cu brio clasa și fără ajutorul meu.

Dar, datele statistice îmi asigurau locul de muncă, așa că le foloseam.

În fiecare săptămână, alocam cel puțin cincisprezece ore cursurilor, seminariilor, pregătirii fișelor de lucru și acordării de asistență individuală în campus sau prin e-mail. Aceste ore plăteau un sfert din taxa mea de școlarizare. Să fiu preparatorul lui Heller nu era la fel de profitabil ca Slujba UNU — agent de parcare pentru Poliția Campusului, sau Slujba DOI — casier la cafeneaua

Starbucks din campus, dar era un job mult mai puțin stresant decât oricare dintre celelalte.

Ei bine...

Până când am întâlnit-o pe ea.

capitolul 3

LANDON

Tata nu părea să observe că mă lăsasem de hochei. Nu își dădea seama că mă îndepărtasem de prieteni sau că viața mea socială intrase în colaps. Singurul motiv pentru care aranjase ca o mașină să mă ia de la școală în fiecare zi, fusese faptul că mă oprisem să îl întreb cum aveam să ajung înapoi, acasă, înainte de a ieși din mașina lui, în prima mea zi de revenire la școală.

Ochelarii de soare Ray-Ban îi ascundeau ochii, așa că nu eram nevoit să observ agonia ce-i ardea în privire de fiecare dată când realiza că mama nu mai era, deci nu mai putea să rezolve niciuna din treburile de care ea se ocupase mereu. Treburi pe care *cineva* trebuia să le facă în locul ei. Cum ar fi, să mă ia de la școala particulară, pentru că, până acasă, aveam de parcurs un drum de douăzeci și cinci de minute cu mașina sau o călătorie cu metroul pe care nu o făcusem niciodată singur, după care trebuia să traversez mai multe străzi pe jos.

Pe buze mi se adunaseră cuvintele, *o să iau metroul, am treisprezece ani, pot s-o fac,* atunci când el mi-a răspuns:

— Am să... am să-ți trimit o mașină să te ducă acasă. Termini orele la trei?

— Trei și jumătate, i-am răspuns, aruncându-mi rucsacul pe umăr și coborând din mașină, din ce în ce mai furios.

Am simțit cum mă frâng pe dinăuntru, încercând să mă abțin.

Diminețile erau încă răcoroase, dar nu suficient de reci încât să îți vezi respirația. Copiii care sosiseră deja pierdeau vremea în față,

aşteptând să se sune de intrare, în timp ce alţii ieşeau din maşinile părinţilor. Nimeni nu se grăbea să intre. Toate capetele se întorseseră, cu ochii ţintă la mine. Părinţii la fel, niciunul dintre ei nu se mişca de lângă bordură. Toată lumea încetinise, suspendată, privind. Le simţeam ochii ca zeci de faruri mici.

— Landon?

M-am întors către vocea tatălui meu, sperând iraţional ca el să-mi spună, pur şi simplu, să mă urc din nou în maşină. Să mă ducă înapoi, acasă. Să mă ia cu el, la serviciu. Orice, numai să nu mă lase aici.

Nu voiam să fiu aici. Nu voiam să fac asta.

— Ai cheia casei la tine?

Am încuviinţat din cap.

— Am să trimit o maşină aici la trei şi jumătate. Am să vin devreme acasă. La cinci şi jumătate, cel târziu.

Maxilarul i s-a încordat.

— Încuie uşa după ce intri.

Şi verifică ferestrele.

Am dat iar din cap şi am închis portiera din dreapta. S-a uitat la mine prin geam şi, din nou, dorinţa nebunească de a nu mă lăsa aici mi-a pus un nod în gât. Mi-a făcut cu mâna şi a plecat.

Aşadar, nu i-am mai amintit despre antrenamentul de hochei. Nu m-am mai dus şi gata.

Când, în cele din urmă, m-a sunat antrenorul, i-am spus că mă retrag. Mi-a sugerat că menţinerea rutinei anterioare era un lucru bun pentru mine. M-a sfătuit să mă refac în ritmul meu, să construiesc din nou. A spus că echipa este gata să mă susţină — că unii dintre băieţi voiau să ne lipim pe căşti abţibilduri cu iniţialele mamei sau să ni le brodăm pe mânecile tricourilor. M-am aşezat calm, la celălalt capăt al firului, aşteptând să înţeleagă că nu aveam să mă opun, dar nici nu aveam să vin.

Nu ştiam dacă tata continuase să plătească sau dacă ei încetaseră să îl mai factureze şi nici nu îmi păsa.

***

Înainte, îmi plăcea o fată. (Acum, totul se împărţea în înainte şi după.) Numele fetei de dinainte era Yesenia. Nu o mai văzusem din ultima zi de şcoală a clasei a şaptea, dar ne scriseserăm câteva mesaje de-a lungul verii şi eram prieteni on-line, făcând schimb de comentarii criptice pe reţelele de socializare, ceea ce era cam la fel ca flirtul la semafor. *Super poză! Ha, ha, tare! Ce ochi frumoşi!* Cea din urmă era replica ei, un comentariu din multe altele la o fotografie cu mine în picioare, în valuri, la apus de soare, făcută de mama pe plaja bunicului.

Comentariul ei era singurul care conta. Era, de asemenea, cel mai îndrăzneţ lucru pe care ni-l spuseserăm vreodată unul altuia.

Pe parcursul verii, crescusem. Un lucru bun, pentru că fusesem cât Yesenia în clasa a şaptea şi fetele au o problemă cu înălţimea. Le place să poarte tocuri şi să nu o depăşească pe a băiatului. Mă înălţasem cu vreo şase centimetri şi speram la mai mulţi. Tata avea peste un metru optzeci. Îi întrecuse pe amândoi bunicii.

Singura fiică a unui ambasador din El Salvador, Yesenia era frumoasă şi brunetă, cu părul scurt, negru, mătăsos şi ochii mari, căprui care mă urmăreau din celălalt colţ al sălii de clasă şi al cantinei, în timpul mesei de prânz. Locuia într-o casă din cărămidă roşie pe Dupont Circle. Acum două săptămâni, o convinsesem pe mama să mă lase să merg singur cu metroul până la ea acasă, dar încă nu avusesem destul curaj să o întreb pe Yesenia dacă aş putea trece pe la ea.

În a doua săptămână de şcoală, am reuşit să o prind fără mulţimea ei de prietene, o întâmplare rară pentru fetele de treisprezece ani.

— Bună, vrei să mergi sâmbătă la un film? am aruncat invitaţia, iar ea a clipit spre mine, observând, speram eu, acei şase centimetri în plus.

Era cea mai înaltă fată din clasa noastră. Unii băieţi trebuiau să se uite în sus, *la ea*.

— Cu mine! am clarificat, văzând că nu răspunde imediat.

— Mmm... s-a foit cu cărţile în braţe.

Inima îmi bubuia în piept *drace, drace, drace*, până când a continuat:

— Nu prea am voie, încă, să ies cu băieți.

Hmm. Era rândul meu să mă foiesc în loc de răspuns.

— Dar... poate ai vrea să vii la mine acasă și să vedem un film?

Ezitase, ca și cum ar fi crezut că puteam să o refuz.

M-am simțit de parcă aș fi fost băgat cu capul în apă rece, tras afară și apoi sărutat, dar am dat din cap, hotărât să fac pe indiferentul. Ei și? Invitasem o fată în oraș. Nu era mare lucru.

— Da, sigur. Ținem legătura prin SMS.

Prietenele ei au apărut la capătul holului, chemând-o și studiindu-mă curioase.

— Bună, Landon, a spus una dintre ele.

I-am răspuns salutului cu un zâmbet și m-am întors, cu mâinile în buzunare, mormăind *da, da, DA,* printre dinți, ca și cum tocmai aș fi trimis un puc în poartă, pe lângă genunchiul învelit cu protecție al portarului. Sâmbătă era peste numai cinci zile.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, viața mea s-a transformat în *după.*

LUCAS

— Ești. Un. *Cretin!*

Buzele mi s-au strâns într-o linie subțire, străduindu-mă să-mi rețin replica ce-mi pulsa intermitent în creier: *Uau! Pe asta n-am mai auzit-o.*

Am continuat să completez biletul de amendă pentru parcare și, din fericire, eram aproape gata.

Îmi era milă de persoanele ale căror tichete de parcare expirau înainte ca ei să revină la mașină și de oamenii care ocupau locurile cu marcaj ambiguu. Nu îmi părea rău pentru o studentă care parcase direct pe locurile etichetate REZERVAT EXCLUSIV PERSONALULUI UNIVERSITĂȚII.

Dându-și seama că nici aspectul ei fizic și nici insulta previzibilă nu reușiseră să mă oprească din scris sau măcar să mă determine să privesc spre ea, a încercat o altă tactică.

— Haide, te rooog! N-am lăsat-o acolo mai mult de zece minute. Jur!

Aham.

Am rupt amenda și i-am întins-o. Ea și-a încrucișat brațele la piept și s-a uitat la mine. Ridicând din umeri, am scos un plic, am pus biletul înăuntru, și i l-am prins sub ștergător.

Când m-am îndreptat spre mașina de golf pe care o conduceam de la un lot la altul, prin campus, mi-a strigat:

— Fiu de *curvă* cu fund de maimuță!

Încă una pe care nu am mai auzit-o până acum. Bine jucat, domnișoară Mini Cooper Albastru!

Frate, nu eram sigur că mă plăteau atât de mult, cât să compenseze un astfel de abuz. Eu, cu siguranță, nu acceptasem jobul ăsta pentru *prestigiu.* Pentru asta, îmi ascundeam părul sub o caschetă din poliester bleumarin, care mă făcea să îmi simt creștetul capului în flăcări atunci când stăteam în soare prea mult timp, în zilele fierbinți, care alcătuiau aproximativ șaptezeci la sută din an. Pe toată durata turelor, îmi înlocuiam inelul din buză cu un dop incolor. Gaura era, din fericire, deja vindecată de câțiva ani. Purtam o uniformă care era exact opusul a tot ceea ce se afla în garderoba mea.

Desigur, aceste trei lucruri făceau ca toți studenții pe care îi amendasem, ba chiar, în vreo două cazuri, persoane lângă care stătusem la cursuri, să nu mă recunoască atunci când eram pe cale să le stric ziua.

— Scuzați-mă! Iuu-huu!

De obicei, așa te-ar striga o bunică, dar nu, era profesorul meu de termodinamică, de primăvara trecută. *Drace!* Am băgat carnetul de amenzi în buzunar, rugându-mă să nu fie el domnul Mercedes Nou Nouț, pe care îl amendasem pentru că ocupase două locuri odată, la capătul parcării. N-aș fi crezut cu putință ca Dr. Aziz să fie atât de nesimțit, dar oamenii erau ciudați la volan. Personalitățile lor se puteau transforma din cetățeni stabili și sănătoși în vitezomani tâmpiți.

— Da, domnule? i-am răspuns, pregătindu-mă.

— Mi-a murit bateria. Am nevoie de puțin curent.

Gâfâia, ca și cum ar fi traversat în fugă un teren de fotbal.

— Oh! Desigur. Urcați! Unde v-ați lăsat mașina?

Am ignorat-o pe fata din Mini Cooper, care mi-a arătat degetul mijlociu când ne-a depășit în viteză.

Deși nu a făcut niciun comentariu, Dr. Aziz nu a rămas la fel de neafectat în fața acestui gest care, pentru mine, era deja o rutină. Cu sprâncenele ridicate, a urcat pe scaunul din dreapta și s-a ținut cu ambele mâini după ce a pipăit împrejur, fără succes, după centura de siguranță.

— Două rânduri mai departe, mi-a arătat un Ford Taurus verde.

Am încetinit când am virat la capătul rândului, pentru a nu-l arunca prin partea laterală deschisă, demonstrându-i că era mult mai puțin probabil ca natura mea antisocială obișnuită să fie răsplătită cu degetul mijlociu, în mijlocul parcării. Dar, patrulând campusul în uniforma asta nenorocită, eram o țintă vie.

După ce i-am pornit mașina, am luat cablurile și am închis capota.

— Aveți grijă să încărcați bateria sau să o înlocuiți. Cutiuța asta nu poate decât să o pornească, nu să o și încarce.

Știam că profesorul meu de inginerie nu avea nevoie de acest sfat... dar eu speram să fiu de nerecunoscut.

Greșit.

— Da, da, domnule Maxfield, cred că, de acum, sunt destul de familiarizat cu încărcările auto.

A râs, încă răsuflând un pic mai greu.

— Asta cred că este o întâlnire norocoasă. Chiar azi-dimineață îmi treceam în revistă mental foștii studenți. Vreau să-i contactez pe câțiva dintre ei și să-i invit să se înscrie la un proiect de cercetare care începe semestrul viitor. Obiectivul nostru este dezvoltarea de materiale moi durabile, care să le înlocuiască pe cele deteriorate în mod normal de către forțele termodinamice, cum sunt cele folosite la livrarea de medicamente și în industria textilă.

Știam totul despre proiectul de cercetare propus de Dr. Aziz. Fusese discutat cu însuflețire în ședința Tau Beta Pi de luna trecută, cu acel tip de entuziasm pe care numai o grămadă de ingineri tocilari, foarte stimați în cercul lor, o poate oferi.

— Tu ești în ultimul an, mi se pare.

Sprâncenele mi s-au ridicat și am aprobat din cap, dar eram mult prea uimit pentru a-i răspunde.

— Hmm. Suntem, în principal, interesați de studenții din anul doi, pentru că vor rămâne prin preajmă ceva mai mult timp.

A chicotit pentru sine, apoi a strâns din buze, cu ochii pe mine.

— Cu toate acestea, echipa fondatoare a unui proiect este extrem de importantă și cred că recrutarea ta ar fi un avantaj, dacă ești interesat. Această poziție va fi înscrisă pe foaia ta matricolă ca un curs-proiect special și, am primit o donație, așa că vom fi în măsură să oferim o mică bursă celor selectați.

Dumnezeule! M-am scuturat din stupoare.

— Sunt interesat.

— Bine, foarte bine. Trimite-mi un e-mail în seara asta și eu îți voi atașa formularul de înscriere. În mod oficial, sunt obligat să informez solicitanții că locurile în echipă nu sunt garantate. Îmi închipui că vor fi destul de căutate.

Nu glumea. Câțiva dintre colegii mei s-ar fi gândit serios să mă împingă în șosea ca să-și asigure un loc.

— Dar, a zâmbit conspirativ. Cred că tu vei fi un candidat de top.

***

Când Heller a dat clasei primul examen, am fost scutit de participarea la curs. În loc să dorm, ca orice student obișnuit, m-am înscris, ca idiotul, pentru o tură în plus de supraveghere a campusului. Nu mai știam cum era să te relaxezi și să nu faci nimic. Cu munca plătită, munca voluntară și studiu, eram ocupat tot timpul.

Cerul s-a deschis în jurul orei șapte dimineața, inundând zona cu o furtună surpriză tocmai la timp pentru a acoperi răsăritul, așa că am hotărât să merg cu Heller, decât să mă ud fleașcă până în campus pe motocicleta mea Sportster. După ce l-am ajutat să ducă o cutie plină cu cărți din mașină în biroul său și ne-am pus de acord în privința orei de plecare, m-am îndreptat spre intrarea laterală.

Soarele apăruse pe cer în cele câteva minute cât fusesem înăuntru, oferind un mic răgaz de la ploaie, deși, din copaci și de pe acoperișurile clădirilor, încă picurau stropi mari pe studenții care pășeau prin bălți și săreau peste mici șuvoaie. Cum norii cenușii încă ni se adunau deasupra capului, știam că nu avea să dureze mai mult de cinci minute și speram să ajung până la clădirea poliției campusului înainte de următoarea ploaie.

Dacă vremea continua așa, iar toate previziunile spuneau că da, eram blocat înăuntru, răspunzând la telefoane și așezând grămezi de dosare în dulapurile de perete ale departamentului, în loc să completez amenzi pentru parcare. Locotenentul Fairfield era *întotdeauna* în urmă cu așezatul dosarelor. Eram aproape convins că nu așeza niciodată nimic. Că, pur și simplu, aștepta zilele ploioase și arunca sarcina asta amețitoare pe umerii mei. În mod ciudat, prefeam să înfrunt studenții, personalul și profesorii supărați, decât să fiu închis toată ziua într-o încăpere.

Și azi nu am s-o văd deloc pe Jackie Wallace.

I-am ordonat minții mele să tacă, punându-mi ochelarii de soare și ținând ușa deschisă pentru un trio de fete care m-au ignorat, continuându-și conversația ca și cum aș fi fost un servitor sau un robot, instalat acolo cu simplul scop de a deschide uși pentru ele. Dracu' s-o ia de uniformă!

Apoi am văzut-o, lipăind prin bălți, în cizme de ploaie bleu, acoperite cu margarete conturate în galben. Am rămas ca o statuie, încă ținând ușa deschisă, deși ea era la zeci de metri depărtare și nu mă observa nici pe mine, nici pe altcineva din jurul ei. Știam că urma să intre pe ușa asta. Avea examen la economie în aproximativ un minut. Kennedy Moore nu se vedea nicăieri.

Geanta cu cărți era gata să-i cadă de pe braț, așa că și-a ridicat umărul mai sus, în timp ce se lupta cu o umbrelă neascultătoare, de aceeași culoare cu încălțările. Mișcările sale agitate și faptul că nu mai întârziase niciodată la cursuri, nici nu mai venise vreodată fără iubitul ei, îmi spuneau că, în dimineața asta, rămăsese în urmă. Umbrela refuza să se închidă.

— *La naiba*, a murmurat, scuturând-o cu putere și apăsând repetat butonul de retractare.

S-a strâns cu o clipă înainte de a se uita în sus și a mă vedea ținându-i ușa.

Avea părul umed. Nu purta machiaj, dar vârfurile genelor îi erau lipite. Cu siguranță o prinsese ploaia în drum spre mașină sau spre cămin. Combinația dintre pielea ei umedă, faptul că era aproape și aerul pe care l-am tras în piept când am privit în ochii ei frumoși aproape m-a copleșit. Mirosea a caprifoi, o aromă pe care o știam bine. Mama ajutase câțiva butuci să se întindă pe tot peretele din spate a micii cabane din curtea noastră, pe care și-o transformase în atelier de artă. În fiecare vară, florile în formă de trompetă inundau interiorul cu parfumul lor dulce, mai ales când ea lăsa ferestrele deschise. În timp ce mama lucra la proiecte pentru expozițiile de toamnă, eu mă așezam de cealaltă parte a mesei ciobite, desenând personaje din jocuri video, insecte sau părți ale aparatelor de uz casnic nefuncționale, pe care tata îmi dăduse voie să le demontez.

Când și-a ridicat ochii spre mine, un zâmbet uimit a apărut pe chipul lui Jackie, înlocuind privirea urâtă pe care o aruncase umbrelei rebele.

— Mulțumesc, mi-a spus, intrând pe ușa deschisă.

— Cu plăcere, i-am răspuns, dar ea deja se îndepărta grăbită.

Spre clasa unde eu eram preparator. Spre iubitul care nu o merita.

De mult timp nu-mi mai permisesem să doresc ceva atât de imposibil.

capitolul 4

LANDON

La câteva ore după ce m-a adus acasă de la spital, tata și-a pierdut complet cumpătul și a tăiat mocheta pătată de sânge din camera de zi, până la dușumea, cu un fierăstrău pentru decupat. Apoi, fără o mască de protecție pe ochi sau pe nas, a pornit mașina de șlefuit și a rașchetat parchetul, până când lemnul s-a adâncit ca un castron, în mijlocul camerei. Rumegușul s-a ridicat ca fumul, acoperind camera și tot ce era în ea, inclusiv pe tata.

Eu am rămas în hol, cu spatele lipit de perete, acoperindu-mi urechile cu palmele, îngrețoșat de sunetul durerii și furiei lui, de lacrimile și hohotele răgușite combinate cu șlefuitul asurzitor, toate fără niciun folos, pentru că nimic n-avea s-o aducă înapoi. Când s-a oprit motorul, m-am târât până la ușă și am tras cu ochiul înăuntru. El stătea îngenuncheat, plângând și tușind, pata urii fiind mai estompată, dar încă vizibilă sub șlefuitorul acum tăcut.

În ziua înmormântării, m-am trezit la sunetul pașilor săi pe holul din fața ușii mele, mergând înainte și înapoi. Camera era întunecată, afară nu se luminase, iar eu stăteam nemișcat, abia respirând, identificând scârțâitul umerașelor împinse unul în altul și zgomotul sertarelor deschise și închise, înainte să se plimbe din nou prin fața ușii mele, în stânga și-n dreapta, iar și iar. O oră mai târziu, ușa dormitorului lor s-a trântit, închisă.

Se mutase la parter, în camera de oaspeți. Printr-un acord tacit, niciunul dintre noi nu a mai pășit vreodată în dormitorul lor sigilat și bântuit.

***

Cindy trecea des pe la noi, să ne verifice pe mine și pe tata, aducându-ne mâncare sau ajutându-ne la curățenie. De obicei, venea însoțită de Charles sau Cole, care spunea toate lucrurile greșite, chiar dacă erau aceleași lucruri pe care le auzeam de la toată lumea.

— Îmi pare rău pentru mama ta, spusese aseară, în timp ce stăteam unul lângă altul pe patul meu, cu manetele jocului video în mâini.

Am încuviințat din cap, cu ochii țintă la ecran, unde ne întrecuserăm pe o stradă celebră, nu-mi amintesc exact care, răsturnând pubele, copaci, alte mașini și ocazionalii pietoni nefericiți. Eu încercam să nu lovesc oameni. Cole părea să îi țintească, mai ales când sora lui mai mică, Carlie, era prin preajmă, pentru că se speria de fiecare dată când o făcea.

— Ai lovit un *copil*! Tocmai ai lovit *intenționat* un *copil*! îi strigase ea, când mașina lui sărise peste bordură și călcase un skateboarder.

Îl iertam pe Cole pentru că lovea intenționat pietonii și pentru că spunea ceea ce spunea toată lumea. Avea numai zece ani și mă trata la fel ca întotdeauna. Dintre toate persoanele pe care le cunoșteam, el era singurul care făcea asta.

Într-o sâmbătă dimineață, am ieșit din camera mea și am coborât scările, la auzul unor voci murmurând. Tata și Cindy stăteau la masa din bucătărie, strângând între ei cănile de cafea. Vocile lor, deși abia șoptite, răsunau în cameră și se revărsau pe hol. Știam că discutau despre mine înainte să aud ce ziceau.

— Ray, are nevoie de terapie.

Cindy glumise întotdeauna că și-ar fi schimbat ambele surori cu mama, care era sora ei „adevărată". Ca o mătușă băgăcioasă care mă cunoștea dintotdeauna, mă tratase mereu ca și cum ar fi fost, parțial, datoria ei să mă crească.

Un lung moment, tata a rămas tăcut, apoi a răspuns:

— Landon are o imaginație bogată, doar știi. Desenează tot timpul. Nu cred că, pentru câteva schițe, trebuie să-l duc la psihiatru.

— Ray, l-am urmărit pe fiul tău, pe fiul ei, de când a ținut în mână primul lui creion. Bineînțeles că sunt familiarizată cu modul în care se exprimă artistic. Dar, crede-mă, asta e... diferit. E deranjant, violent...

— Și la ce dracu' te aștepți? a mârâit tata, iar ea, la rândul ei, a tăcut. Îmi pare rău, Cin. Dar... ne vom ocupa de el în felul nostru. Nu vrem să vorbim despre asta. Când mă gândesc la noaptea aia... vocea i s-a frânt. N-am să-l oblig să vorbească despre asta.

Însă eu auzisem și ceea ce el nu rostise. Că nu voia să audă ceea ce aveam de spus despre noaptea aceea.

Dar, avea dreptate. Nu voiam să vorbesc despre asta.

— Se retrage, Ray, se izolează. Abia dacă mai vorbește.

Vocea ei era înecată de lacrimi.

— Are treisprezece ani. E ceva normal pentru vârsta asta.

— Aș fi de acord cu tine, dacă ar fi fost așa și înainte. Dar nu era. Era fericit și comunicativ. Felul în care se purta cu Rose îmi întărea speranța că fiii mei vor vorbi în continuare cu mine, vor râde și mă vor săruta de la revedere când vor fi adolescenți. Ăsta nu este un comportament normal pentru *Landon*, adolescent sau nu.

Tata a oftat din nou.

— I-a murit mama. Cum să mai fie normal vreodată?

Ea a suspinat, iar eu știam că începuse să plângă încetișor.

— Nu mai pot să discut despre asta, a continuat el. Apreciez ajutorul tău și al lui Charles, dar, pur și simplu, nu mai pot...

— Dar dacă i-aș găsi un terapeut? Dacă l-aș duce eu și tu nu ar trebui să te implici, decât dacă vrei...

— *Nu*. Nu... încă. Mai lasă-i un pic de timp.

— Dar...

— *Cindy!*

Asta era vocea lui de *am încheiat discuția*. Eram foarte obișnuit cu ea. Când ceream ceva ce părinții mei nu erau de acord să am, tata era întotdeauna cel care îmi servea *nu*-ul final și ăsta era modul în care îl spunea. *Landon* și se încrunta. Nu mai avea rost să vociferez după un așa răspuns.

***

Înainte să mă nasc, membrii familiilor Heller și Maxfield începuseră să sărbătorească împreună Ziua Recunoștinței. O făceau în fiecare an, printre sarcini post-doctorale pe coastele opuse, Charles acceptând un post de profesor asistent la Georgetown, iar tata luând decizia de a-și lua doctoratul și de a lucra pentru guvern, în loc să rămână la o universitate. După ce am apărut eu, au păstrat tradiția, stabilindu-se la douăzeci de minute distanță unii de alții, în Arlington și Alexandria, amândouă din Beltway.

Anul ăsta, noi trebuia să fim gazdele. În schimb, eu și tata am condus până la ei acasă, amândoi tăcuți, îndurând cu greu stupidele colinde de Crăciun de la radio. Niciunul dintre noi nu a întins mâna să schimbe postul.

Mama adorase toate sărbătorile. Pentru ea, niciuna nu era stricată de prea multă reclamă și mercantilism. Făcea prăjituri în formă de inimă în fiecare februarie, se bucura ca un copil de focurile de artificii din fiecare iulie și fredona colindele de Crăciun imediat ce începeau să se audă, fără să îi pese câte săptămâni mai erau până pe douăzeci și cinci decembrie. Nu aveam să îi mai aud vocea niciodată. Stomacul mi s-a strâns și bărbia mi s-a încleștat, întregul meu corp protestând față de masa pe care urma să o luăm. Fără ea.

Stăteam pe scaunul din dreapta, ținând în poală o plăcintă cu dovleac cumpărată și o cutie de frișcă pusă într-o pungă, la picioare. Arseserăm marginile crustei și tata îndepărtase părțile înnegrite, lăsând-o ca și cum niște veverițe ar fi intrat în casă și ar fi gustat-o. Era cel mai jalnic sfert de contribuție pe care familia Maxfield îl făcuse vreodată pentru cina de Ziua Recunoștinței.

Dar, eram destul de inteligent încât să păstrez pentru mine gândul ăsta.

Masa a fost suportabilă, dar tristă și foarte tăcută, până când Caleb, care avea aproape patru ani și încă mai considera tacâmurile opționale, a băgat degetul prin frișca și crema de dovleac, apoi l-a supt.

— Caleb, *furculiță*, i-a spus Cindy cu blândețe, a patra sau a cincea oară de la începutul mesei.

Apoi, Cole a făcut la fel.

— Cole, l-a certat ea, cu mai puțină blândețe.

N-am putut să nu zâmbesc atunci când ambii frați și-au băgat în gură degetele acoperite de plăcintă. Carlie a pufnit în râs.

— Ce-i? și-a întrebat Cole mama, simulând nevinovăție, sugând frișca de pe deget fără pic de remușcare.

Râzând, Caleb și-a copiat fratele mai mare.

— Da, ți-e-i?

Apoi, dintr-un motiv inexplicabil, s-a uitat în jurul mesei, a scos din gură degetul lipicios și a bâlbâit:

— Unde-i Wose?

Toată lumea a înghețat și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Unde-i Wose, a scâncit, ca și cum tocmai ar fi descoperit că, atunci când părinții tăi îți spun că o persoană a plecat în Rai, acea persoană nu se mai întoarce niciodată.

Dintr-odată, toată mâncarea din stomacul meu trădător s-a ridicat. Am sărit de pe scaun și am alergat la baia de serviciu, bântuit de amintirile acelei nopți. De sunetele pe care n-am să le pot uita niciodată. De plânsul și urletele zadarnice care îmi zgâriaseră gâtul atât de tare, încât nu mai putusem decât să îi strig numele răgușit, până când lacrimile mi se opriseră, pentru că pur și simplu nu le mai putusem produce. Ce fiu bun de nimic fusesem atunci când avusese nevoie de mine!

Am vomitat tot ce-am mâncat, înecându-mă în suspine, când în stomacul meu nu a mai rămas nimic.

O lună mai târziu, tata și-a dat demisia, a vândut casa noastră și s-a mutat în golf, în casa bunicului meu, ultimul loc în care intenționase vreodată să mai locuiască.

LUCAS

Cam o dată pe săptămână, luam cina cu familia Heller, ori de câte ori Charles făcea grătar sau Cindy gătea o tavă mare de lasagna. Ei încercaseră întotdeauna să mă facă să mă simt ca și

cum aș fi fost al lor. Puteam să mă prefac, pentru o oră sau două, că eram fiul lor, fratele lor mai mare.

Apoi mă întorceam la realitate, unde singura legătură de rudenie pe care o aveam era cu un om care trăia la sute de kilometri depărtare și nu mă putea privi în ochi pentru că reprezentam o amintire vie a nopții în care pierduse unica persoană pe care o iubise.

Știam să gătesc, dar nu încercasem niciodată să prepar altceva decât meniurile de bază, majoritatea învățate de la bunicul. El fusese un om simplu, cu gusturi simple și, pentru un timp, nu îmi dorisem nimic mai mult decât să fiu ca el.

În timpul meselor cu familia Heller, mă pregăteam moral pentru inevitabilele întrebări semi-directe, mai ales din partea lui Cindy, fraze de interogatoriu subtil pe care, recent, le preluase și fiică-sa. Mă întrebam dacă nu cumva Carlie fusese delegată, luna trecută, să afle dacă eram un homosexual ascuns sau doar un singuratic perpetuu. Era ca maică-sa, intervenea acolo unde credea că este necesar, de multe ori foarte aproape de țintă.

Nu puteam să mă supăr pe niciuna dintre ele pentru încercările de a mă descoase, dar, de cele mai multe ori, aveam foarte puțin sau chiar nimic de zis. Mergeam la facultate și lucram. Uneori, mergeam în centrul orașului pentru a asculta o trupă. Participam la întrunirile lunare ale Tau Beta Pi. Învățam și iar lucram.

Sub nicio formă nu aveam de gând să aduc vorba despre Jackie Wallace, o studentă a lui Charles, și a mea, care progresase de la a-mi capta atenția în timpul cursurilor la a-mi invada fanteziile conștiente și inconștiente.

În această dimineață, alarma sunase în mijlocul unui vis despre ea. Un vis viu, detaliat și total lipsit de etică.

Ea habar n-avea cine eram, dar acest aspect nu îmi oprise mintea să își imagineze că știa. Nu oprise dezamăgirea care mă copleșise când mă trezisem complet, amintindu-mi ce era real... și ce nu.

Ajungând intenționat mai târziu la cursul de economie, m-am așezat la locul meu, am scos manualul de programare și m-am forțat să citesc (și recitesc, și recitesc) o secțiune despre funcțiile

transferului, ca să nu o urmăresc dându-și după ureche o șuviță de păr sau lovindu-și coapsa cu degetele, într-un ritm care mă înnebunea progresiv.

Categoric, nimic din ceea ce se întâmpla în viața mea nu putea fi subiect de conversație la cină.

Când am ajuns, am aflat că, în seara asta, nu eu eram cel vizat, ceea ce era perfect, până când am aflat de ce. Carlie, care fusese întotdeauna un firicel de fată în ciuda apetitului ei, stătea împungând mâncarea cu furculița, fără să mănânce aproape nimic. Cindy făcea întotdeauna un mic vas de lasagna separat, fără carne, susținând refuzul fiicei sale de a mânca „orice are chip". Era mâncarea preferată a lui Carlie, dar acum nu se atingea de ea.

Părinții ei schimbau priviri îngrijorate, iar eu m-am întrebat ce dracu' se întâmplă.

— Carlie, cum a fost la antrenamentul de volei? S-a mai discutat despre transferul la universitate? a întrebat-o Heller, ca și cum totul ar fi fost normal.

Ochii lui Carlie s-au umplut de lacrimi.

— Am terminat, a răspuns, împingând fără tragere de inimă farfuria abia atinsă și îndepărtându-se grăbită.

Ușa dormitorului s-a trântit închisă, dar lemnul subțire nu putea bloca sunetul suspinelor ei.

— Aș vrea să-i trag un șut în cur nenorocitului ăluia, a mârâit tatăl ei.

Ochii lui Caleb s-au mărit. El era descurajat în mod constant să pronunțe cuvântul „cur".

— Îți înțeleg sentimentul, crede-mă, dar ce rezolvi cu asta?

Cindy și-a lăsat farfuria pe dulapul din granit și s-a îndreptat spre scara ce ducea la dormitorul fiicei sale.

— M-ar face să mă simt al dracului de bine, a răspuns Heller, printre dinți.

Bocetele jalnice ale lui Carlie s-au accentuat atunci când Cindy a deschis ușa de la etaj, iar noi trei ne-am strâmbat.

— O despărțire? am ghicit eu.

Evident, asta n-avea cum să fie despre volei. Nici măcar nu știam că ieșea cu vreun tip, dacă nu cumva...

— Tipul cu care a mers la bal?

El a aprobat din cap.

— Ba, mai mult, a părăsit-o pentru una dintre prietenele ei. Inimă frântă doi-în-unu.

Nemernic mic și arogant! Nu-l văzusem decât o dată, când venise să o ia pe Carlie la bal. Când îi pusese orhideea pe încheietura mâinii și făcuseră câteva fotografii mi se păruse arogant față de atitudinea ei simplă și ochii mari, amintindu-mi în mod inevitabil de Kennedy Moore... ceea ce mă făcuse să mă gândesc la Jackie Wallace. *La dracu'!*

— Brutal, a observat Caleb, cu gura plină de tăiței. Tată, te ajut cu cu șutul în cur. Putem să-i dăm niște *ouă* frânte doi-în-unu.

Heller și-a dres glasul.

— Să nu audă maică-ta că ai spus asta, sau vom primi amândoi șuturi.

Cuvintele lui erau ușor mustrătoare, dar i-a oferit pumnul cu solidaritate, iar Caleb a râs și l-a lovit.

Întotdeauna am definit gelozia ca fiind râvnirea a ceva ce aparține altcuiva. Ca mine, care o doream pe iubita lui Kennedy Moore. Ea era una singură. Dacă ar fi fost a mea, nu ar mai fi fost a lui.

Deci, nu știam cum să descriu ceea ce simțeam când îl vedeam pe Charles cu fiii lui sau cu Carlie. Cred că tot o formă de gelozie. Doar că ei toți îl aveau ca tată și, de asemenea, aveau aceeași mamă. Dacă și eu m-aș fi născut în familia Heller, niciunul dintre ei nu și-ar fi pierdut un părinte din cauza asta.

Nu fuseseră niciodată geloși pe relația mea cu părinții lor și nu puteam exprima în cuvinte cât de recunoscător le eram. Cu toate acestea, oricât de des am fi pretins cu toții că făceam parte din familia lor, Cindy nu era mama mea, iar Charles nu era tatăl meu. Niciunul dintre ei nu putea înlocui ceea ce nu mai aveam, indiferent cât de mult s-ar fi străduit să umple acele goluri.

La etaj, plânsul se calmase. Nu se mai auzeau decât câteva suspine între murmurele înțelegătoare ale lui Cindy și răspunsurile înăbușite ale fiicei sale. Caleb a râs la o altă opinie a lui Charles cu privire la fostul iubit, care, dacă voia să-și păstreze ouăle întregi, ar

fi fost înțelept să nu își mai arate vreodată fața pe lângă bărbații Heller.

Ducându-mi farfuria la chiuvetă, am zdrobit invidia pe care nu aveam niciun drept să o simt cu singura armă la îndemână: rușinea mea.

Tu ești bărbatul casei cât timp eu sunt plecat. Ai grijă de mama ta.

***

Nu am judecat niciodată pe cineva pentru dorința de a aparține unui grup. Doar pentru că eu evitam frățiile și alte organizații din campus, cu excepția celor de tocilari orientați spre carieră, nu însemna că alte persoane simțeau la fel și asta era OK.

Totuși, unele persoane din acest campus nu se puteau îmbrăca dimineața fără litera grecească de afiliere cusută sau lipită pe un articol de îmbrăcăminte. Fata cu care stătea de vorbă Kennedy Moore înainte de curs era una dintre ele. Era frumoasă ca o păpușă, dar, de fiecare dată când o văzusem, purtase tricou, pantaloni de trening, pantaloni scurți, jachetă sau *pantofi* cu simbolul frăției expus la vedere. Bineînțeles, azi purta o șapcă de baseball inscripționată, cu părul prins într-o coadă elegantă și tras prin partea din spate.

S-a aplecat pentru a-i spune ceva, punându-i o mână pe braț, iar el s-a uitat în jur, spre grupurile de colegi care socializau. Privirea i-a trecut pe lângă mine și toți ceilalți, așa că am presupus că o căuta pe Jackie. A zărit-o imediat după ce am văzut-o eu. Râdea cu o prietenă în partea cealaltă a culoarului, cu spatele la el, în afara distanței unde putea fi auzită.

El și-a îndepărtat de pe braț mâna fetei din *Zeta*, dar a ținut-o într-a lui o secundă mai mult decât era necesar. Pe fata asta o mai văzusem înainte, vorbind cu Jackie. Poate că nu erau prietene apropiate, dar, în mod sigur, știa că atitudinea ei depășea măsura. M-am apropiat de ei și am început să le disting conversația.

— Haide, Ivy, a spus Moore, uitându-se încă o dată spre Jackie. Știi că am prietenă.

Avea o notă de regret în glas. *Regret. Nenorocitul!*

Fata s-a uitat la Jackie și înapoi, după care și-a fluturat genele la el.

— Mi-aș dori să n-ai.

Oricât de proastă ar fi fost părerea mea despre tip și oricât de nevrednic îl credeam de fata pe care nu puteam să mi-o scot din cap, am sperat să mă surprindă cu o replică răspicată, menită să curme definitiv dorința atât de nepoliticoasă a fetei.

Dar nu. Măsurând-o cu privirea din cap până în picioare, a murmurat:

— Doar știi că ești mult prea dulce pentru mine. Pot fi cam jigodie.

Ochii ei au strălucit.

— Mmm. Pe cuvântul tău?

M-am întors brusc spre sala de curs și mi-am trântit rucsacul pe podea. *Nu era treaba mea.* Mi-am închis și deschis pumnii care voiau să îl pocnească. Cum era posibil ca norocosul ăsta nemernic să aibă o fată ca Jackie și să se *uite* la altcineva, ba să mai și încurajeze astfel de avansuri.

Cinci minute mai târziu, el și Jackie au intrat împreună în sală, coborând treptele spre locurile lor, el cu mâna pe spatele ei. Ivy s-a așezat pe scaunul ei, cu un rând mai sus și la mai multe locuri distanță de ei, încă stăruind cu privirea asupra lui Moore. Când Jackie s-a întors cu spatele ca să își scoată manualul, el s-a răsucit și i-a zâmbit peste umăr. Privirile li s-au întâlnit, iar expresia lui Ivy s-a schimbat brusc într-un zâmbet dulceag.

Mi-am îndreptat atenția spre caietul de schițe de pe pupitrul din fața mea, trăgând creionul de după ureche. Schițând ilustrația unui tip pe care îl văzusem făcând skateboarding azi dimineață, am făcut eforturi mari pentru a mă convinge de ceea ce știam că e adevărat: inima lui Jackie Wallace nu îmi aparținea și nu era de datoria mea să o apăr sau să o protejez împotriva iubiților infideli sau a prietenilor trădători. De fapt, nimic din ce avea de-a face cu ea nu era treaba mea.

Am răsfoit câteva pagini înapoi, până la al doilea desen cu ea pe care îmi permisesem să îl fac în timpul turei la arhivă, când plouase afară. Toată dimineața îmi răsunase în minte acel *mulțumesc* moale, rememorasem surâsul ei și nu fusesem în stare să mi-o alung din cap decât transpunând-o pe hârtie. Totuși, nici

după aceea nu îi putusem uita ochii de un albastru sclipitor, atât de aproape, sau expresia prietenoasă pe care nu o primeam de la niciun student când purtam uniforma aia blestemată.

Am revenit asupra desenului neterminat, dar, câteva minute mai târziu, am făcut greşeala de a privi în jos, peste mulţimea de pupitre, spre locul unde, trei zile pe săptămână stătea ea, fără să ştie că o urmăream. Fără să ştie cât de mult mă chinuiam să n-o mai fac. Fără să ştie că exist.

Degetele îi băteau ritmic pe coapsă, *un-doi-trei, un-doi-trei,* şi îmi imaginam că, dacă aş fi fost eu cel de lângă ea, mi-aş fi deschis palma şi aş fi lăsat-o să traseze muzica auzită doar de ea pe pielea mea.

Apoi Moore s-a întins şi a pus o mână peste ele, oprind-o. *Stop,* i-a şoptit. *Scuze,* a murmurat drept răspuns, ruşinată, strângându-şi mâna în poală.

Dinţii mi s-au încleştat şi m-am concentrat să respir uşor, pe nas. *Dobitoc nenorocit!* Era bine că aveam programată, în seara asta, o oră de antrenament la dojang[1]. Simţeam nevoia să lovesc ceva. Tare.

[1] Termen folosit în artele marţiale coreene care se referă la o sală specială de antrenament.

capitolul 5

LANDON

Era ciudat că bunicul şi tata nu se înţelegeau, pentru că păreau să fie aceeaşi persoană, dar născută la o distanţă de treizeci de ani. Nu observasem asta niciodată, înainte să ne mutăm cu bunicul. Poate pentru că tata făcuse tot posibilul să lase în urmă ceea ce fusese sau ceea ce ar fi putut să fie. Crescuse aici, în casa asta, pe plaja asta, dar nu avea accentul bunicului sau, de fapt, orice altfel de accent. De parcă s-ar fi chinuit să scape de el.

Bunicul abandonase şcoala pe la paisprezece ani, ca să lucreze pe barca de pescuit a tatălui său, dar tata terminase liceul, plecase la facultate la optsprezece ani şi nu se lăsase până nu obţinuse un doctorat în economie. Locuitorii oraşului păreau să îl recunoască pe tata, deşi el nu mai locuia aici de peste douăzeci de ani şi, de fiecare dată când veneam în vizită, nu stătea de vorbă cu niciunul dintre ei. Acei oameni păstrau distanţa, iar el îşi vedea de treaba lui, petrecându-şi zilele pe barcă, cu bunicul. Mi-i imaginam acolo, toată ziua, fără să-şi spună nimic şi mă întrebam dacă aşa aveam să ajungem şi eu cu tata sau dacă nu cumva deja eram aşa.

Înainte să ne mutăm, îşi donase toate costumele elegante. Păstrase numai unul. Abandonase toată mobila noastră, electronicele, vesela, tacâmurile şi biblioteca lui plină cu volume de economie, finanţe şi contabilitate. Eu îmi adusesem majoritatea hainelor, jocurile video, nişte cărţi şi toate caietele mele de desen, tot ce fusese al meu şi dorisem să păstrez, cu condiţia de a încăpea în maşină. Cindy aşezase în cutii toate albumele cu poze şi fotografiile

înrămate și împachetase tablourile mamei în hârtie de ambalat maro, lipindu-le cu o mulțime de bandă adezivă. Ea și Charles luaseră câteva dintre ele la ei acasă.

Înainte, ori de câte ori îl vizitasem pe bunicul, fusese vară. Dormisem într-un sac de dormit, pe verandă, sau pe canapeaua ponosită, mirosind a vechi, în camera de zi, care era, de fapt, singura cameră din casă în afară de bucătărie, două dormitoare și o baie. Nu mă gândisem serios unde aveam să dorm până să ajung acolo, cu două zile înainte de Crăciun.

Un brad artificial, înalt de un metru, stătea împodobit în fereastra din colț, pe o măsuță șubredă, arătând pe cât de jalnic și nefestiv posibil. Lumini statice multicolore erau încolăcite în jurul lui. Singurele ornamente erau câteva acadele-baston, încă învelite în celofan, agățate de ramuri, o duzină de clopoței cu sclipici argintiu și opt fotografii cu mine elev, de la grădiniță până în clasa a șaptea.

Nu era nicio steluță. Niciun înger. Nimic în vârf. Niciun cadou sub el. Doar suportul de plastic, singuratic pe lemnul măsuței.

Brazii noștri fuseseră mereu naturali și înalți, aleși de la o fermă cu pomi de Crăciun aflată la vreo treizeci de kilometri distanță de oraș. Mama și tata mă lăsau întotdeauna pe mine să îl aleg, apoi tata îi plătea fermierului înainte să îl taie și să îl lege pe capota mașinii, unde atârna în față, peste parbriz, și se înălța în spate, ca o racheta montată pe un acoperiș. Anul trecut, bradul pe care îl alesesem fusese atât de înalt, încât tata fusese nevoit să se cațere pe ultima treaptă a scării ca să așeze pe ramurile de sus lumini albe, sclipitoare și să îi pună o stea în vârf.

Pătura pentru pom pe care mama o așternea la baza lui semăna cu o tapiserie, împodobită cu panglici și cuvinte aurii, ca *Noel, Crăciun fericit* și *Ho Ho Ho*. Era întotdeauna acoperită de o mulțime de cadouri, majoritatea inscripționate cu *Landon*.

Fusesem răsfățat și, deși eram semiconștient de asta, nu păruse un lucru prea important, pentru că toți copiii pe care îi cunoșteam erau la fel.

Bunicul mi-a luat o valiză din mână și s-a îndreptat spre bucătărie. Abia acum am început să mă întreb unde avea să fie camera mea.

A deschis ușa cămării. Însă, acum, nu mai era o cămară. Raftul inferioare fuseseră îndepărtate și un pat mic, de o persoană, era cumva, inimaginabil, înghesuit din perete în perete înăuntru. Din tavan, pe un lanț, era agățată o lustră mică, un fel de lampă cu trei becuri, care, de obicei, se folosea la masa de bucătărie. Mi-am amintit că fusese, într-adevăr, atârnată deasupra mesei din bucătărie ultima dată când venisem în vizită, cu câteva luni în urmă. Cel mai îngust dulap din lume era îngrămădit în colțul de la intrare. Trebuia să închid ușa cămării pentru a-i putea deschide sertarele. Nu era nicio fereastră.

Devenisem Harry Potter. Numai că eu aveam treisprezece ani, nici urmă de magie, iar destinul meu, oricare ar fi fost el, nu avea niciun scop măreț.

— Poți să ți-o dichisești sau să o lași așa, după cum dorești. E doar un loc unde să dormi și să-ți ții lucrurile. Nu ești obligat să stai aici.

Evident, oamenii de vârsta bunicului meu uitau o mulțime de lucruri. Dacă și-ar fi amintit cum era să fii adolescent, ar fi știut că trăim în camere normale de oameni.

Mama spunea mereu despre bunicul că era un om categoric.

— E ca tatăl tău. Amândoi văd lumea numai în alb și negru.

— De ce sunt mereu supărați unul pe altul? o întrebam.

— Nu sunt supărați cu adevărat, ci doar în dezacord cu privire la ceea ce este negru și ceea ce este alb. Dar problema este că, de fapt, se luptă pentru nuanțele de mijloc.

Tata credea că îl dezamăgise pe bunicul pentru că plecase, în loc să rămână și să lucreze pe barcă. Eu nu eram atât de sigur. Poate că bunicul nu voia altceva decât să i se dea voie să facă ceea ce voia cu viața lui, în loc să fie catalogat insuficient de educat, insuficient de bun.

— Deci, se înfruntă pe chestiile gri?

— Da, dar... mai mult pentru culori. Tonurile de gri din fotografiile alb-negru sunt, de fapt, culorile din viața reală: iarba verde,

o eșarfă roz, un trandafir galben. Cred că, uneori, ei nu își dau seama cât de multe lucruri sunt la mijloc. Câte nu vor fi niciodată albe sau negre, zâmbea ea. Poate că nu se pricep la artă. Așa cum eu nu mă pricep la matematică, înțelegi?

Am dat din cap. Dar eu mă pricepeam la amândouă, deci nu înțelegeam cu adevărat.

***

Lungit pe noul meu pat, m-am uitat în sus, la cele trei becuri în formă de flacără, care alcătuiau singura sursă de lumină din camera mea microscopică. Întrerupătorul era pe un fir ce atârna pe peretele de lângă ușă. Suportul și brațele erau dintr-un fel de bronz oxidat, dar atât de corodat, încât nu puteam să îmi dau seama a ce trebuiau să arate. Poate că, odată, metalul fusese lucios, acum vreo cincizeci de ani. Poate că bronzul nu era făcut să fie ținut atât de aproape de ocean și niciodată șlefuit.

Mi-am întins brațele în lateral și am atins pereții, apoi le-am mutat deasupra capului, ajungându-l și pe al treilea. Al patrulea era format, în principal, din ușa cămării, cu un pic de ipsos în jurul ei.

Ridicându-mă în genunchi, am pipăit de-a lungul unuia dintre rafturile înguste pe care bunicul le lăsase atașate de perete și mi-am luat iPod-ul din noul lui loc, lângă un teanc de caiete cu desene. Acum câteva luni, aceste rafturi găzduiseră conserve, produse alimentare, cutii de cereale și macaroane cu brânză. Lângă ușă, fusese un coș de cartofi, cărora bunicul le spunea barabule, și lângă el un coș de ceapă, pe care încă o puteam mirosi, deși fusese mutată în altă parte, probabil într-un sertar din bucătărie.

Mi-am pus căștile în urechi și am selectat albumul unei formații pe care tocmai o descoperisem înainte să plecăm din Alexandria. Era un grup local, cântând mai mult pe posturile de radio din școli. Mă gândisem să merg să îi ascult live. Acum, nu aveam să îi văd niciodată, decât dacă deveneau celebri și începeau să organizeze turnee. Și chiar dacă făceau vreun turneu, nu ar fi ajuns aici. Nimeni nu venea aici.

Nu eram sigur ce se întâmplase cu toate ornamentele și decorațiunile pe care mama le scosese dintr-un dulap de la subsol în fiecare an: instalațiile de lumini, ghirlandele verzi împletite, ciorapii din catifea roșie și căsuța calendar cu ferestre mici, prinse în balamale.

Nu mă așteptasem la vreun cadou, dar bunicul mi-a dat un briceag cu mâner sidefat, cu o lamă mai lungă decât degetul meu mijlociu. Părea vechi, dar bine întreținut și foarte ascuțit. Tata, pentru că nu reușise să își amintească să îmi cumpere un cadou pentru o sărbătoare atât de importantă, mi-a dat câteva bancnote, pe care le-am băgat în portofel fără să mă uit la ele.

— Mulțumesc, le-am spus, fiecăruia în parte.

Apoi, bunicul a scos dintr-un dulap de jos o formă veche pentru copt vafe și dintr-un dulap de sus o cutie cu amestec pentru vafe și un borcan de plastic plin cu sirop de arțar.

Primul Crăciun fără mama... a trecut.

***

Mă mai înălțasem un pic din vară, dar nu îmi mai cumpărasem haine noi. Nici nu mă mai tunsesem. Sincer, uitasem complet să mă ocup de felul în care arătam, până în prima zi de școală, când trebuia să mă înscriu la una nouă.

Acest oraș avea o școală primară, o școală gimnazială și un liceu, toate aflate la aceeași adresă. Cam la fel ca la fosta mea școală particulară de acasă, adică din locul care fusese, cândva, casa mea. Cei mai mulți copii de aici se cunoșteau de foarte mult timp, dacă nu dintotdeauna, așa cum ne știuserăm și noi. Nou-veniții erau marginalizați până când își făceau prieteni sau deveneau niște paria. Știam asta, dar chiar și așa, nu mă gândisem la modul în care avea să mi se aplice mie, până când nu am ajuns în situația respectivă.

Tricourile îmi veneau încă bine, dar blugii nu. Pantofii mă strângeau. Jacheta mea North Face îmi rămăsese mică, iar mânecile hanoracului îmi erau prea scurte. Le-am tras în jos, pe brațe, până când manșetele tricotate s-au întins ca niște guri prea mari și au rămas așa.

Purtam ceasul meu cu brățara lată și benzile de cauciuc în fiecare zi, ușurat că aici nu erau interzise, pentru că profesorii îmi puseseră imediat eticheta de delincvent. Nu s-ar fi abătut de la nicio regulă pentru elevul nou, introvertit și posibil instabil, cu hainele prea mici, părul prea lung, și niciun chef de a participa la ore.

Ceilalți copii erau, în mare parte, de acord cu profesorii lor.

În clasă, ocupam locul pe care mi-l indica profesorul și, pe cât posibil, încercam să nu mă implic în nimic. Pe holuri, stăteam aproape de pereți și dulapuri, cu privirea în podea, ignorând orice insulte sau îmbrânceli „din greșeală". Uneori, îmi imaginam că reacționez. Îmi aminteam luptele și loviturile din meciurile de pe gheață, graba de a trânti un adversar cu față de peretele acrilic, când rănea un coechipier sau spunea prea multe prostii. Fără patine sau gheață sticloasă sub picioare, aș fi putut să sparg nasuri și să disloc umeri din încheieturi înainte ca majoritatea tipilor ăstora să își dea seama ce i-a lovit.

Dar apoi, ar fi realizat că îmi pasă de ceea ce îmi fac. Deci, nu mă deranjam.

La prânz, eram condamnat să stau la masa paria cu doi tipi din clasa mea, Rick și Boyce, și cu o fată din clasa a șaptea, Pearl, care se cufunda în scaun și citea, ascunzându-se în spatele ochelarilor și a unui cap plin cu păr negru, ondulat. Niciunul dintre ei nu voia să îmi vorbească, dar nici nu aruncau în mine cu bucăți de alimente sau comentarii pline de ură, așa că îmi mâncam prânzul, la fel de tăcut cum eram tot restul zilei, apoi îmi scoteam caietul de schițe și mă aplecam asupra lui. Învățasem să îmi țin rucsacul lângă mine toată ziua. Dulapurile nu erau sigure, chiar dacă toată lumea fusese avertizată să își protejeze combinațiile. Codurile lacătelor încorporate, presupuse a fi confidențiale, erau acum știute de toată lumea.

În ziua când împlinisem paisprezece ani, îndurasem deja două săptămâni la o școală nouă și mai aveam încă patru luni. Toamna următoare aveam să mă mut la liceu. Nu îmi făceam iluzii că avea să fie vreo îmbunătățire. Câteodată, stăteam pe scândurile zdrențuite de pe veranda din spate a bunicului și priveam întinderea de

apă, întrebându-mă cât de mult mi-ar fi luat să mă înec și ce aș simți.

La fel ca în ziua de Crăciun, mă trezisem convins că nu aveam să primesc niciun cadou. Nu eram sigur că tata și bunicul își aminteau, măcar, că era ziua mea, iar eu sigur nu aveam de gând să le amintesc.

Deschizând ușa cămării mele, m-a întâmpinat miros de scorțișoară și carne de porc prăjită. Aproape în fiecare dimineață, când mă trezeam, tata și bunicul erau deja plecați. Eu ieșeam din culcușul meu, mă pregăteam în baia pe care o împărțeam cu toții și plecam pe jos la școală. Aici, ianuarie era o lună friguroasă, dar temperaturile cu care fusesem obișnuit erau mult mai mici. Bunicul a râs când l-am întrebat dacă ningea vreodată.

— O dată la nu știu cât, a răspuns el. Nu spera și nu clipi.

Îmi lipseau schimbările anotimpurilor și ferestrele acoperite cu alb, dar nu îmi era dor de mersul pe jos prin zăpadă, după ce trecea sentimentul de noutate sau de vântul tăios ce-mi trecea prin haine și îmi făcea ochii să lăcrimeze ca să îmi ferească de îngheț globii oculari.

Tata plecase, dar bunicul era în bucătărie, așezând pe două farfurii cârnați și pâine prăjită. De obicei, mâncam cereale reci sau fulgi de ovăz încălziți în cuptorul cu microunde, așa că nu am pierdut timpul. Mormăind un mulțumesc somnoros, am apucat furculița și am înfulecat cu poftă.

— Mă gândeam să dăm o fugă până la Thrifty Sense astăzi, a spus el, iar eu m-am uitat în sus, cu gura plină de pâine prăjită și sirop. Arăți ca o sperietoare de ciori în pantalonii ăia scurți. Asta dacă nu cumva o fi vreo modă nouă, din zona ta demografică. Nu prea sunt la curent cu toate tendințele.

Și-a așezat farfuria de partea cealaltă a mesei și a ridicat dintr-o sprânceană, așteptând.

Drept răspuns, am clătinat din cap că nu, socotind în gând ce zi era. Joi.

— Dar școala?

El a fluturat din mână.

— Bah! Se descurcă o zi și fără tine.

S-ar putea descurca în fiecare zi fără mine.

— Sun eu și le spun că ești bolnav. Avem de făcut cumpărături pentru ziua ta de naștere.

Am luat câteva înghițituri în tăcere, apoi a adăugat:

— Presupun că nu vrei și o tunsoare de ziua ta?

Am clătinat iarăși din cap, luptându-mă cu zâmbetul ce-mi trăgea de colțurile gurii.

El a oftat prelung.

— Așa mă gândisem și eu.

Trecându-și o mână prin șuvițele argintii scurte și rare, a adăugat:

— Dacă l-aș fi avut, cred că și eu m-aș fi mândrit cu el.

M-am întors acasă cu mai multe perechi de blugi prespălați și pantaloni cargo, două perechi de tenisi murdare, niște cizme uzate și un hanorac negru decolorat. Nimic nu costase mai mult de cinci dolari. Toate îmi veneau bine.

Cât timp am stat la cumpărături, tata venise și plecase, lăsând pe patul meu o cutiuță cu douăsprezece creioane din cărbune de bună calitate, cu diferite grade de duritate, două radiere, un bloc de șlefuit și o ascuțitoare. Am recunoscut cutia; îi aparținuse mamei. Sub ea era un bloc nou de desen, cu pagini fin perforate, de care îmi dădea mama pentru desenele pe care voiam să le desprind din bloc și să le pun la expoziție.

Am scos caietul de schițe zdrențuit din rucsac și l-am deschis la o imagine cu un pescăruș așezat pe o poliță, în barca bunicului. Mi-am petrecut restul zilei mele de naștere testând creioanele, refăcând desenul simplu și adăugându-i umbre, până când pescărușul a părut un pic sinistru, în genul corbului lui Edgar Allan Poe, dintr-o poezie pe care o citisem la ora de engleză, toamna trecută, în prima mea săptămână de după.

Corbul chinuia un tip care o luase razna din cauza morții cuiva drag. Toți trebuiseră să scrie un scurt eseu în care să analizeze poemul, dar profesorul meu, cu ochii fixați într-un punct, exact la mijlocul distanței dintre ochii mei, îmi dăduse permisiunea să aleg altceva, cu toate că nu cerusem să fiu scutit de acea temă.

Am ales o poezie de Emily Dickinson, despre echilibrul pe care viața îl menține între bine și rău. Eu avusesem parte de treisprezece

ani de bine și mă întrebam dacă aveam să supraviețuiesc celor treisprezece de rău sortiți drept compensație.

LUCAS

După o săptămână sau două din fiecare semestru, participarea la cursuri începe să scadă, mai ales la cursurile foarte lungi, introductive, cum sunt istoria și economia. Semestrul acesta nu era cu nimic deosebit. Dacă nu era programat vreun test sau examen, sala de curs avea un model în continuă schimbare de locuri goale. Dar, cu părere de rău, trebuia să recunosc că Jackie și iubitul ei nu chiuleau de la cursuri. Nici măcar o dată, în primele opt săptămâni.

Ceea ce făcea ca prima ei dispariție să fie notabilă, iar a doua, după prima pauză, semnificativă.

În pauza de teme, am verificat profilul lui Kennedy Moore, unde acum scria *singur*. Profilul lui Jackie nu mai exista, sau și-l dezactivase temporar.

Rahat! *Se despărțiseră!*

Mă simțeam ca un nemernic din cauza șocului de bucurie pură pe care mi-l dăduse vestea asta, dar vina nu mă oprea să emit ipoteze cu privire la următorul pas: ea nu se mai prezenta la curs. Poate că avea de gând să renunțe la economie... moment în care înceta să mai fie studentă la cursul pe care eu îl pregăteam.

La a treia absență, Moore flirta deschis cu fetele care se lingușiseră pe lângă el în ultimele săptămâni. În săptămâna următoare, Jackie a pierdut examenul parțial. Am așteptat o modificare oficială în sistem, care să mă informeze că renunțase la curs, dar nu a apărut. Dacă uita să renunțe oficial până la sfârșitul lunii, avea să primească un patru la sfârșitul semestrului.

Știam foarte bine că nu era responsabilitatea mea sau preocuparea mea... dar nu voiam să mai pice și un curs, pe lângă ce îi făcuse idiotul când pusese capăt relației lor de trei ani. Dar, după mai mult de o săptămână de scanare și eliminare a tuturor fetelor

din campus care semănau chiar și vag cu Jackie Wallace, începusem să cred că nu aveam să o mai văd vreodată.

***

Telefonul a vibrat, iar Francis mi-a servit privirea de *Ăla cum o fi ajuns acolo?* când i-am ridicat fundul de pe el.

Era Joseph, unul dintre administratorii universității, care îmi oferea câte un venit suplimentar trimițându-mă, ocazional, să repar diverse chestii prin campus. Uneori, erau treburi oficiale, cu contract de muncă, alteori erau bani negri. Nu eram pretențios; acceptam și una, și alta.

— Salut, omule.

— Băăăi... ești ocupat în seara asta?

Era drogat.

Am clătinat din cap. Lui Joseph îi plăceau drogurile ușoare, mai ales la sfârșitul unei săptămâni de rahat, în care avusese de-a face cu unele dintre cele mai binevoitoare cadre academice, manageri chinuiți sau șefi cu de la sine putere.

— Învățam. Care-i treaba?

Francis, profitând de neatenția mea, și-a trântit corpul pufos, de vreo zece kilograme, pe manual și pe jumătate din notele mele de curs.

L-am împins fără entuziasm, iar el mi-a răspuns, aruncându-mi pixul de pe canapea.

— Vineri seara?!? Frate, trebuie să *încetezi* cu învățatul ăsta.

Era o afirmație frecventă a lui Joseph. Știa că nu aveam să mă schimb. Dar simțea nevoia să își reexpună obiecțiile din când în când.

— Când ai de gând să *trăiești* un pic?

— După absolvire, omule, i-am promis. Imediat după absolvire.

Oftând adânc, a trecut direct la scopul apelului.

— Am o mică propunere pentru tine...

Dacă aveam un prieten bun, probabil acela era Joseph. Cel mai ciudat lucru despre prietenia noastră era faptul că aveam doar două lucruri în comun. Unul, gusturile aproape identice în muzică

și al doilea, o tendință de a ne compartimenta viețile, ceva ce amândoi făceam cu aceeași îndârjire.

După ce mă văzuse singur la câteva concerte, primăvara trecută, venise la mine și îmi întinsese mâna.

— Salut, frate, Joseph Dill. Tu nu lucrezi în campus?

— Ba da.

În timp ce ne strângeam mâinile, am încercat să îmi dau seama de unde mă cunoștea. Nu îmi era coleg la cursul de inginerie, dar părea cam tânăr pentru a fi profesor. Să fi fost unul dintre studenții ceva mai în vârstă de la cursul lui Heller?

— La Poliția Campusului, nu-i așa?

Nu avea un ton disprețuitor, dar nici apreciativ.

Am blestemat slujba asta pentru a mia oara, oricât de mult ar fi contat faptul că acele zece ore pe săptămână acopereau aproape jumătate din taxa mea de școlarizare.

— Aaa, ăăă, nu chiar, i-am răspuns. Eu doar completez amenzile de parcare. Este o funcție de lucru-studiu. Totuși, trebuie să port uniforma aia tâmpită.

— Ah, a dat din cap, măsurându-mă din ochi. Deci... ești student.

Deși ne desfășurăm activitatea pe același mic domeniu, în general, personalul de întreținere și curățenie nu interacționează cu studenții. După o scurtă pauză, a gesticulat spre el, trecând peste acea barieră invizibilă.

— Întreținerea clădirilor, mi-a zâmbit. M-am gândit să-ți dau o bere și să te întreb ce fac doi tipi sexy ca noi singuri la concert.

Am zâmbit, dar, dintr-odată, mi-a trecut prin minte că Joseph ar fi putut fi interesat de mai mult decât o conversație. Gaydarul meu clipea furios.

— Ești major, nu? m-a întrebat.

— Ăăă, da...

Ridicându-mi încheietura cu brățară roșie, mi-am spus că asta nu avea să fie mai dificil decât să refuz o fată atunci când nu eram interesat sau nu aveam chef, ceva ce făcusem destul de des în ultimii trei ani.

— Marfă!

După ce a plătit cele două beri, mi-a întins una din ele și le-a ciocnit gâturile, înainte de a lua o înghițitură.

I-am mulțumit cu prudență, nevrând să îl resping înainte de a fi pus vreo întrebare.

A curățat eticheta sticlei de bere, ajungând, în cele din urmă, la o concluzie.

— Deci, prietenul meu e înnebunit după teatrul muzical. Și, dracu' să mă ia dacă nu aș prefera să fiu urmărit și halit de zombi, decât să mai îndur o dată *Rent*[1]. Slavă Domnului, n-are nimic împotrivă să meargă cu altcineva la rahatul ăla. Eu nu sunt la fel de norocos cu gusturile mele muzicale în cercul nostru de prieteni, știi?

Apoi s-a uitat la mine, așteptând să primească ori o confirmare, ori un răspuns plin de prejudecăți.

Ușurat, am zâmbit la ideea unui tip ca ăsta, care părea să fie mult mai în largul lui într-un bar de motocicliști decât la un spectacol de pe Broadway. Pe marginea acestui gând, o amintire îngropată a revenit la suprafață: tatăl meu, stând stângaci lângă mama, la una dintre expozițiile ei, cu degetele încleștate în jurul unui pahar de șampanie. Tata era genul de tip care se uita la sport, bea scotch și asculta rock, nu un pasionat de artă. Dar o iubise și o sprijinise pe mama.

— De fapt, nu *știu*, dar pot să-mi *imaginez*, i-am răspuns.

Gura lui Joseph a format o jumătate de zâmbet și, de atunci, am rămas prieteni.

— OK, i-am spus acum. Ce propunere?

— Tu, ăăă, ai mai reparat aparate de aer condiționat, nu?

— Da?

Lucrasem pentru Hendrickson Electric & AC în ultimul an de liceu, ajutându-l pe bătrânul domn H să rezolve sute de apeluri și reparații, dar nu fusesem niciodată responsabil cu diagnosticarea unei defecțiuni. După un an de lucru cu el, glumise că învățasem suficient pentru a fi periculos, afirmație care îmi definea perfect nivelul de cunoștințe.

[1] Muzical rock pe versuri de Jonathan Larson.

— Uite care-i treaba. Tocmai am primit o cerere târzie să repar un aparat de aer condiționat într-una din casele frăției. Și, frate, am uitat complet că sunt de gardă weekendul ăsta... și sunt *prăjit*.

Am rânjit.

— Nu mai spune!

— Mda... Nu se pune problema să lucrez cu utilaje grele. Cum ar fi. Camioneta mea.

— Asta este, indubitabil, adevărat.

— Deci, mă gândeam că ai putea merge *tu* să rezolvi treaba, și am să te plătesc. Primesc ore suplimentare pentru rahatul ăsta. Și, așa, eu nu sunt prins fumat în timpul serviciului, tu câștigi niște bani în plus și toată lumea e fericită.

Să mă duc la o casă a frăției ca să identific și să remediez o defecțiune a unui aparat de dimensiuni mari, pe care e posibil să nu fiu în măsură să o rezolv nu era tocmai o evoluție de la statul singur în apartamentul meu.

— Păi. Nu am echipamentul și uneltele...

— Vino, ia mașina meu, are tot ce-ți trebuie în cutie. Idioții ăia nu te vor legitima, sau ceva de genul ăsta. Vor doar să își repare aerul condiționat. De ce o fi așa urgent, habar n-am. Nu sunt decât vreo douăzeci și trei de grade afară. Probabil vreo petrecere, ceva.

Am oftat. Nu voiam ca Joseph să conducă drogat sau să fie concediat pentru că reparase ceva în campus cât timp era drogat și paranoic. Și, în afară de asta, banii în plus nu stricau niciodată.

— Bine, omule. Când?

— Hmm. Acum?

Acest subterfugiu presupunea să port uniforma oficială a echipei tehnice în care lucra Joseph, cu numele lui cusut în bleumarin pe un dreptunghi alb, pe partea stângă a pieptului.

— Probabil au nevoie de freon sau vreun cablu de schimbat.

M-a bătut pe umăr și mi-a lăsat în mână cheile camionetei.

— Sună-mă dacă nu te descurci. Sunt fumat, nu în comă.

Avusese dreptate întru totul. Băieții se pregăteau pentru o petrecere și nimeni nu s-a uitat ciudat la mine când am apărut îmbrăcat cu una din cămășile lui Joseph. Un tip a deschis ușa și

mi-a arătat că setarea termostatului nu schimba temperatura din casă. Din fericire, Joseph avusese dreptate și când spusese că nu era decât o problemă de la cabluri. Unitatea avea aproape douăzeci de ani și trebuia înlocuită în curând, dar nu încă.

— O, frate, *marfă*!

D.J., vicepreşedintele frăției, și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii, lăsând să îi scape un oftat de ușurare.

— Am cheltuit o mulțime de bani cu petrecerea asta. Ar trebui să fie frumos mâine, dar nu se știe niciodată pe aici.

— Adevărat.

Am așezat uneltele în cutie.

— Mersi că te-ai deplasat, Joseph.

Mi-a luat o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi trebuit ca să realizez că vorbea cu *mine*.

— Ah, nu-i nimic.

La ușă, mi-a oferit o bancnotă de douăzeci de dolari împăturită.

L-am refuzat din mână.

— Nicio problemă, frate. Face parte din fișa postului.

Adevăratul Joseph mă plătea cu cincizeci de dolari pe oră pentru treaba asta și, oricum, fusesem destul de reticent și nu prea mă încumetasem să o fac.

Sprâncenele lui D.J. s-au încruntat scurt, nefiind, probabil, obișnuit ca un muncitor îmbrăcat în albastru să refuze bacșișul oferit.

— Bine, bine, dacă ești liber mâine-seară, avem o petrecere de Halloween.

Să mori tu? m-am gândit. Toată casa era decorată cu imitație de pânze de păianjen și lumini negre, iar mobilierul fusese împins tot la perete, făcând loc pentru dans sau socializare în centrul camerei de zi.

— Teoretic, este doar pentru studenți, dar, evident, tu nu ești prea bătrân și petrecerea nu este exclusiv pentru cei din frății, deci, treci pe aici dacă ai timp.

M-am abținut cu greu să nu rânjesc.

— Da, desigur. Mulțumesc...

Dar nu, mulțumesc.

Apoi am ridicat privirea și l-am văzut Kennedy Moore în partea cealaltă a camerei, vorbind cu un alt tip. Atunci mi-a picat fisa: asta era frăția lui. Ar fi putut veni și Jackie la petrecere, chiar dacă se despărțiseră.

Ei bine, drace! Se pare că mergeam la o petrecere a frăției.

***

Am văzut-o pe Jackie din momentul în care a intrat pe ușă. Cu tot întunericul și aglomerația de trupuri, n-am pierdut-o niciodată din vedere pentru mult timp. Era îmbrăcată în roșu. Roșu aprins, lucios. Pe cap avea o bentiță din care ieșeau două coarne roșii, ascuțite. O coadă subțire, bifurcată, era agățată de partea din spate a fustei ei, legănându-se în spate când mergea sau dansa.

Picioarele ei erau netede, goale, și păreau mai lungi decât de obicei. Geometria îmi spunea că fusta scurtă și pantofii roșii imposibil de înalți erau responsabili pentru acest efect, dar nicio cantitate de matematică nu putea reduce reacția interioară pe care am avut-o când am văzut-o din nou, mai ales într-un costum atât de sexy și demențial. Nu eram singurul bărbat răvășit de fata îmbrăcată în acea ținută, după cum reieșea din numărul celor care o invitaseră la dans. Dar ea nu știa sau nu îi păsa, pentru că de nouă din zece ori îi refuzase din cap.

Ea și fostul ei, pentru că acum eram sigur că se despărțiseră, au rămas la distanță unul de celălalt, de parcă ar fi avut poli opuși. El se dădea în spectacol într-o parte a încăperii, iar ea făcea eforturi să îl ignore din cealaltă.

Am conceput și renunțat la o grămadă de replici introductive.

Hei, te-am urmărit la cursul de economie, pe care, n-am putut să nu observ, ai încetat să-l frecventezi cu câteva săptămâni în urmă. Sper că plănuiești să renunți la el, pentru că atunci nu aș mai încălca regulile campusului, ca să nu mai vorbim de etica personală, dacă te-aș invita în oraș. Genial! Și deloc ciudat.

Cred că roșu tocmai a devenit culoarea mea preferată. Penibil.

Pot să-ți spun rădăcina pătrată a oricărui număr în zece secunde. Deci, care este numărul tău? Îh!

Nu mi-am dorit niciodată atât de mult să ajung în iad. Nu.

S-a încins atmosfera aici sau ești doar tu? Iisuse Hristoase, *nu*!

Un cuplu beat pe ringul de dans distra pe toată lumea cu o demonstrație de dans lasciv. Era prima dată când o vedeam pe Jackie zâmbind de când o urmăream, de o oră și ceva. Unghiul de vizibilitate mi-a fost blocat când o fată cu urechi de pisică și mustăți desenate cu creionul s-a oprit chiar în fața mea, privindu-mă peste marginea paharului. Când am ridicat o sprânceană, a spus:

— Tu nu ești la cursul meu de economie?

Unul dintre dansatori a lovit-o, împrăștiindu-i băutura pe față. A căzut în față și am apucat-o de braț, împiedicând-o să ajungă direct pe podea. Răsucindu-se, a strigat *„Dă-te la o parte, târfo!"* fetei care dansa lasciv, deși băiatul fusese cel care o lovise.

Când s-a întors spre mine, expresia urâtă i-a dispărut de pe față. Mi-a zâmbit frumos, de parcă ultimele zece secunde nu ar fi existat. Înfricoșător.

— Ce spuneam?

S-a apropiat de mine și i-am dat drumul brațului.

— A, da. Economie. Cu ăla, cum îl cheamă...

Și-a pocnit degetele de câteva ori, încercând să-și amintească, în timp ce eu m-am uitat la Jackie, care dansa cu un tip îmbrăcat cu o mantie lungă, de culoare închisă. El a râs la ceva spus de ea, arătându-și colții albi, de plastic. Erau mulți vampiri prezenți în seara asta.

— Domnul Keller? a spus fata de la economie.

— Doctorul Heller, am corectat-o.

Ea a zâmbit din nou.

— Da, el.

M-a împuns în piept cu o unghie de un argintiu metalizat.

— Stai în ultimul rând. Nu ești atent. Nț, nț.

Uau! Trebuie să mă sustrag din această conversație.

— De fapt, sunt instructorul suplimentar pentru acest curs.

— Cine-adică-ce?

M-am uitat în jos, strângând din buze. *Hristoase!*

— Preparatorul.

— Ohhh...

Apoi mi-a spus cum o cheamă, informație pe care am uitat-o imediat, și s-a lansat într-un monolog răutăcios despre fata care o lovise. Nu le cunoșteam pe niciuna și nu mi-ar fi putut păsa mai puțin despre disputa lor, legată de un tip sau de o pereche de pantofi, nu puteam stabili exact în starea mea de *nu dau doi bani.*

Când am localizat-o din nou pe Jackie, avea geanta pe umăr și ieșea pe ușa din spate în curtea asfaltată pe care o împărțeau câteva case ale frăției. Venisem la petrecere cu speranța de a o vedea, dar nu aveam niciun drept să o urmăresc așa. Nici măcar nu vorbisem cu ea, nu o invitasem la dans. Puteam să plec acum, nu se întâmplase nimic. Doar să o urmez pe ușă afară și să mă duc acasă.

Numai că îmi îngrămădisem bicicleta într-un spațiu mic, între două mașini din față. Nu aveam niciun motiv să ies pe ușa din spate.

Tipul vampir urmărise și el ușa din spate. Și-a lăsat pelerina pe spătarul unui scaun, scuipându-și colții de plastic și băgându-i în buzunarul din față. Ieșind chiar în urma lui Jackie, nu părea să se grăbească, dar nici nu zăbovea, de parcă trebuia să ajungă undeva. Sau să se vadă cu cineva.

capitolul 6

LANDON

Pe cubul de lemn de pe birou scria *Dna. Sally Ingram*, cu litere negre, pe o placă de alamă lustruită. Părea un nume destul de plăcut și ea îmi păruse în regulă de la distanță, în timpul orei obligatorii de orientare, săptămâna trecută. Plăcut mi se păruse cuvântul cel mai potrivit pentru directorul liceului, dar nu era.

M-am ghemuit într-un scaun tare de plastic, în fața biroului ei uriaș. Partea de deasupra era o placă din lemn masiv, care părea construită special, cu scopul de a împiedica pe cineva să sară peste el cu ușurință. Nu-mi puteam imagina cum fusese introdus un birou ca ăsta într-o încăpere atât de mică. Probabil intrase în cameră pe bucăți, pentru că, în mod sigur, nu ar fi încăput pe ușă.

Doamna Ingram frunzărea un dosar deschis, întorcând paginile ca și cum nu aș fi fost în fața ei, așteptând să aflu de ce fusesem chemat în biroul directorului din prima zi de liceu. Ochelarii îi stăteau pe vârful nasului, așa cum și-i ținea tata când citea sau actualiza registrele, singura concesie față de cariera sa precedentă pe care o văzusem de când ne mutaserăm aici, acum opt luni.

La început, fuseseră certuri, tata acuzându-l pe bunicul că îi lipsea spiritul de afaceri, că nu era organizat și nu era în stare să se ocupe de contabilitatea firmei de pescuit care îi fusese sursă de venit decenii de-a rândul... iar bunicul exact așa proceda. În cele din urmă, ajunseseră la un fel de înțelegere și tata preluase partea financiară a afacerii. În timp ce introducea numerele în tabele sau transfera informațiile pe laptopul său, tata încă mai bombănea din

când în când, smulgându-și ochelarii și apăsându-și puntea nasului, de parcă frustrarea îi putea declanșa o hemoragie. Dar pusese la punct „biroul", care era format dintr-un dulap înghesuit în holul dintre camera de zi și bucătărie (plin cu jurnale de bord în loc de farfurii) și masa fixă din bucătărie... deasupra căreia atârna pe un cablu un singur bec. Actualul spațiu de lucru era departe de a semăna cu biroul său din Washington sau măcar cu acela de acasă, din Alexandria.

Doamna Ingram și-a dres glasul, apoi și-a scos ochelarii, cercetându-mă cu privirea. Ochii îi erau întunecați și apropiați. Aș fi desenat-o în chip de balaur, ochii rotunzi, reptilieni măsurându-și prada, țintuind-o la pământ și îndemnând-o zeflemitor să fugă. Asta era prima mea zi de școală. Nu aș fi avut când să fac ceva care să o enerveze deja. Nu că aș fi încercat vreodată să enervez pe cineva. Nu voiam decât să fiu lăsat în pace și, în mare parte, reușisem să obțin asta.

— Landon *Maxfield*.

Îmi pronunțase numele ca pe ceva lipicios și nu mi-am putut stăpâni revolta care mi-a îngustat privirea. Maxfield era numele bunicului și nu îmi plăcea să îl insulte cineva. Rezemându-se pe coate, și-a alăturat degetele.

— Am auzit despre tine și m-am gândit că ar trebui să ne cunoaștem, din moment ce, acum, ești în casa *mea*.

Am clipit. De la cine a *auzit despre* mine? Și ce i-au spus?

— Vezi tu, ai început cu stângul la nivel academic în această școală exemplară, iar reputația te precedă.

Degetele i se atingeau ritmic la vârfuri, ca și cum am fi avut o simplă discuție constructivă în prima zi de școală.

— Și eu obișnuiesc, în calitate de director al acestei școli, să iau la cunoștință despre toate potențialele... deficiențe, înainte ca acestea să se transmită la restul corpului elevilor. Un fel de control anticipat al daunelor, dacă vrei. Înțelegi?

Mi-a zâmbit batjocoritor, cu buzele strânse și abia arcuite la colțuri.

Mă îndoiam că se aștepta să înțeleg ceva din ceea ce tocmai îmi spusese. Dar vocabularul ei impunător nu îmi întrecea cu nimic

pregătirea anterioară sau părinții bine educați care mă crescuseră. Mi-aș fi dorit să nu îi înțeleg vorbele. Mi-aș fi dorit să nu știu ceea ce gândea. Inima îmi bubuia în urechi și mi-am înfipt unghiile în palme ca să îmi opresc lacrimile de furie, înainte să se adune. Ochii înlăcrimați m-ar fi făcut să par slab.

— Credeți că... am să-i contaminez pe ceilalți elevi.

Vocea mea și-a zgâriat drumul afară din gât, trădându-mi emoția pe care încercasem să o ascund, dar ea nu părea să observe. Era prea uimită.

Ochii i s-au mărit, dar, cumva, asta nu îi înmuia deloc privirea amenințătoare. Era cea mai înspăimântătoare femeie pe care o întâlnisem vreodată. Palmele i s-au lățit pe birou.

— Ei bine, hai să nu ne pripim. Vreau doar să mă asigur că înțelegi noțiunea de *toleranță zero*, domnule Maxfield.

Măselele mi s-au încleștat. S-a ridicat, iar eu am făcut la fel. Nu voiam să mă privească de sus.

— Pur și simplu respectă regulile cât timp ești în casa mea... sau vei fi dat afară în șuturi, domnule.

Prima mea zi de liceu și sunt amenințat cu exmatricularea?

Am decis să nu îi ofer mai multe informații cu privire la ce puteam și ce nu puteam să înțeleg. Era genul de persoană care întâi apăsa pe trăgaci și apoi punea întrebări. Dacă punea vreodată.

Am aprobat o dată, cu o smucitură a capului, iar ea m-a lăsat să plec.

Trecuseră 339 de zile de când a murise mama.

Mi se păreau ani. Mi se păreau ore.

LUCAS

Stăteam nemișcat, cu ochii la ușa din spate, în timp ce conștiința mea și o obsesie pe care nu puteam să o controlez se luptau în capul meu.

Asta putea să fie singura mea ocazie de a sta de vorbă cu Jackie Wallace. Nu o mai văzusem, nici în campus, nici în afara lui, niciodată de când încetase să se mai prezinte la cursuri.

Dar, ce dracu' puteam să-i spun?

Și apoi mai era tipul care o urmase afară. Era evident că îl cunoștea. Poate că hotărâseră să se întâlnească, departe de privirile indiscrete. Sau poate și el așteptase o șansă de a fi cu ea și, spre deosebire de mine, profita de ea, în loc să piardă timpul cu lupte lăuntrice inutile.

Poate că, pur și simplu, fata se hotărâse să plece devreme, la fel și el, fără nicio legătură între acțiunile lor.

Sau poate că iroseam secunde prețioase fără să fac nimic.

Adolescentul din mine era din ce în ce mai furios pe reticența mea. *Lasă jos paharul ăla de rahat, du-te afară după ea și spune ceva, orice, drăcia dracului!*

Primul gând, aș fi putut să-i spun că eram preparatorul cursului ei și că îi observasem absența de la ore timp de mai multe zile, inclusiv faptul că pierduse examenul parțial, dar că nu renunțase la curs. *Exact după ce o urmărisem într-o parcare întunecată.* Aș fi fost norocos dacă nu mi-ar fi tras întâi un genunchi în bile și apoi m-ar fi luat la întrebări.

Totuși, termenul-limită de renunțare *fusese* acum trei zile. Aș fi putut să o salvez de un patru pe foaia matricolă, dacă altceva nu puteam să fac. Dezlipindu-mi fundul de perete, am abandonat presupusa conversație pe care o aveam cu fata smiorcăită, semibeată, în mijlocul discursului ei.

Îndreptându-mă direct spre ușa din spate și afară, mi-am spus că, dacă Jackie Wallace și vampirul musculos deveniseră vorbăreți sau mai rău, aveam să fac ocolul clădirii până în față, să mă urc pe bicicletă și să uit că existase vreodată. *Sigur că așa ai să faci. Toate acele mici amănunte pe care le-ai studiat și ți le-ai gravat în minte timp de nouă săptămâni se vor dizolva, pur și simplu. Nu e mare lucru.*

Tacă-ți gura!

Preț de câteva secunde mi-a fost teamă că o pierdusem. Se anunțaseră furtuni pe timpul nopții, iar vântul sufla prin stratul de

nori, accentuând umbrele și făcând ca zonele luminate să fie rare și de scurtă durată. Am reperat-o datorită telefonului ei mobil aprins. Trimitea un mesaj cuiva, strecurându-se printre automobile și camionete, la celălalt capăt al lotului. Prietenul ei vampir era între noi și se vedea clar că o urmărea. Dar măgarul, nu striga să o avertizeze. Avea să o sperie de moarte, dacă apărea de nicăieri în spatele ei.

Am tras adânc aer în piept și m-am îndreptat încet spre ea, pregătit oricând să fac cale întoarsă.

Probabilitatea de a regreta toată această seară? Nouăzeci și cinci la sută.

Pe rândul cel mai îndepărtat, ea a deschis portiera unei camionete strălucitoare de culoare închisă. Interesant. Nu mi-aș fi imaginat-o conducând o camionetă. Poate o mașinuță sport sau o hatchback compactă. Prietenul ei a ajuns lângă ea și amândoi s-au mutat în spațiul din spatele ușii deschise. Nu îi puteam vedea clar pe niciunul dintre ei și nici *nu* îmi doream să-i văd cum își verifică amigdalele unul altuia.

Era timpul să fac stânga împrejur. Dar... faptul că nu o strigase nu îmi dădea pace. În cel mai bun caz, i se părea amuzant să sperii o femeie într-o parcare pustie. În cel mai rău caz...

Ea a țipat. O dată, întrerupt brusc.

Am încremenit. Apoi am luat-o la fugă.

În ultimii trei sau patru ani, rareori dădusem frâu liber temperamentului meu, pentru că știam foarte bine care sunt posibilele consecințe ale acestui lucru. Dar, când i-am văzut trupul întins pe bancheta camionetei peste al ei și am auzit-o plângând, implorându-l să se oprească, mi-am pierdut cumpătul. Tot autocontrolul din lume nu ar fi putut împiedica deznodământul, asta presupunând că voiam să mă calmez.

Nu voiam.

Strângându-mi ambii pumni în cămașa lui, l-am scos din camionetă. Era pe jumătate beat. Avea acel grad de beție care îi face pe idioți să gândească *N-am nimic. Pot să conduc, nicio problemă.* Suficient cât să articuleze greșit câte un cuvânt, din când în când.

Suficient cât să îl facă ineficient într-o luptă împotriva cuiva care știa ce face.

Eu știam ce fac.

Aveam să îl omor și să mă gândesc mai târziu la consecințe. Asta nu era o speranță sau o convingere. Era un fapt. Tipul era un om mort.

Primele mele două lovituri au fost, oarecum, o surpriză totală pentru el. Capul i-a căzut pe spate și a rămas acolo, nedumerit de modul în care prădătorul devenise prada, în intervalul a două bătăi de inimă.

Luptă-te cu mine, jigodie! Dă-i drumul! Luptă-te dracului cu mine!

În cele din urmă a ridicat un pumn, dar mi-a ratat capul cu vreo treizeci de centimetri, și ca urmare și-a pierdut echilibrul. L-am mai lovit de două ori, brațele încălzindu-mi-se de la adrenalina ce-mi pulsa prin vene. O rază a lunii a iluminat scena în alb și negru pentru o fracțiune de secundă. Din nas îi curgea sânge, întunecat și satisfăcător de abundent. *Sângerează, jigodie!*

S-a șters la gură cu antebrațul, examinând rezultatul. Cu un mârâit scurt, a plecat capul și s-a năpustit înainte.

O lovitură de jos în sus cu dreapta, exact sub bărbie. Cot în cap cu stânga. Cu gura deschisă, s-a lovit de camionetă și a ricoșat, alcoolul făcându-l prea prost ca să cadă sau să fugă. A dat din mâini spre mine, iar eu l-am apucat de umerii și i-am aplicat un genunchi în maxilar, zguduindu-i țeasta.

Avea noroc. În loc de asta, aș fi putut să îi zdrobesc traheea. A căzut, ducându-și brațele deasupra capului și trăgându-și genunchii la piept.

Ridică-te. Ridică-te. Ridică-te. Am dat să mă aplec după el, să îl ridic și să îl lovesc din nou, dar un sunet moale a pătruns prin ceața furiei mele.

M-am uitat în sus, privind direct în camionetă, unde Jackie stătea ghemuită în cealaltă portieră, pieptul urcându-i și coborându-i cu respirații scurte.

Era speriată de moarte, ferindu-se de el. Sau poate de mine. Știam că era imposibil să îi simt ritmul bătăilor inimii, să îi miros

panica, dar jur că le făceam pe amândouă. Pumnii mei erau acoperiți de sângele atacatorului ei. Mi-am șters dosul palmelor pe blugi, ușor, pășind cu atenție spre ușă, fără mișcări bruște.

Ochii ei s-au mărit, dar nu s-a mișcat din loc.

— Te simți bine?

Acestea erau primele cuvinte pe care i le adresam acestei fete pe care o privisem și desenasem, dorisem și visasem. Nu mi-a răspuns, nici nu a dat din cap. Șoc, era în stare de șoc.

Foarte încet, am scos telefonul din buzunar.

— Am să sun la urgență.

Tot niciun răspuns. Înainte să apăs butonul de apel, am întrebat-o dacă are nevoie de îngrijiri medicale sau doar de poliție. Nu știam ce îi făcuse în secundele care mi-au trebuit ca să traversez parcarea. Pantalonii erau încă pe el, deși descheiați, dar avea mâini. Un alt val de ceață roșie amenința să coboare. Îl voiam *mort*, nu doar gemând și sângerând la picioarele mele.

— Nu suna, mi-a spus ea.

Vocea îi era atât de moale și stinsă, încât abia îi puteam auzi cuvintele.

Credeam că nu voia o ambulanță. Dar nu, îmi clarifica faptul că nu voia să sun la *poliție*.

Neîncrezător, am întrebat:

— Mă înșel, sau tipul ăsta tocmai a încercat să te violeze și tu îmi spui să nu sun la poliție?

A ridicat din umeri și am vrut să o scot din camionetă și să o scutur.

— Sau am întrerupt ceva ce nu trebuia?

Dracu' să mă ia cu temperamentul meu! Fir-ar al dracului! DE CE am spus așa ceva?

Ochii i s-au umplut de lacrimi și voiam să îmi trag un pumn în gură. Mi-am forțat respirația să încetinească. Trebuia să mă calmez. Pentru ea. *Pentru ea.*

Scuturând din cap, mi-a spus că vrea doar să meargă acasă. Creierul meu a bifat o sută de motive pentru care ar fi trebuit să o contrazic, dar stătusem în campus destul de mult timp, ca să știu cum aveau să decurgă lucrurile. Frăția avea să strângă rândurile în

jurul lui. Cineva avea să jure că plecase cu el de bunăvoie. Ea era o fată părăsită, care încerca să facă rău frăției fostului ei iubit. Era o mincinoasă, o instigatoare, o depravată. Administrația avea să facă tot posibilul ca povestea să nu iasă din campus. El nu reușise, deci era cuvântul lui împotriva cuvântului ei. O palmă peste mână pentru el, exilul social pentru ea.

Eu aș fi depus mărturie... dar aveam antecedente penale ca minor pentru violență și tocmai îl bătusem măr pe tipul întins pe jos. Un avocat inteligent m-ar fi arestat pe *mine* pentru violență asupra *lui*, discreditând orice aș fi putut să declar.

Nenorocitul de pe asfalt s-a răsucit și a înjurat, iar eu mi-am rulat umerii, respirând regulat, *inspiră, expiră, inspiră, expiră*, încercând să mă conving să nu îi strivesc țeasta sub tocul foarte solid al cizmei. Nu sângerase suficient pentru a satisface monstrul din mine.

Fusesem cât pe ce.

Ea respira cu mine și m-am concentrat pe inhalările ei ușoare. Tremura, dar încă nu plângea. Dacă ar fi început, habar n-aveam ce aș fi făcut.

— Bine. Conduc eu, i-am spus.

Fără nicio pauză între cuvintele mele și ale ei, a răspuns că nu, conduce singură.

Oare câte șocuri puteam să îndur într-o singură noapte? După cum se vedea, eram pe cale să descopăr.

De parcă aș fi avut de gând să o las la volan. *Sigur*. M-am aplecat și am luat cheile din mulțimea de obiecte împrăștiate pe podeaua mașinii. Poșeta ei stătea pe o parte, răsturnată, fără îndoială, când rahatul ăla cu ochi o aruncase pe burtă în camionetă.

La DRACU'! Nu mi-am dorit niciodată atât de mult ca o persoană să se ridice și să sară la bătaie. Aveam nevoie de o scuză, orice scuză, ca să îl termin.

Venind mai aproape, a întins mâna după chei. M-am uitat la degetele ei subțiri. Degetele pe care le admirasem de la distanță săptămâni întregi. Tremurau.

— Nu pot să te las la volan, i-am spus.

O derutam cu aceste cuvinte. I-am expus rapid motivele mele: faptul vizibil că tremura, motiv suficient și singur. Nu eram sigur dacă fusese rănită. Și presupuneam că băuse, cu toate că nu observasem să fi avut vreun pahar sau vreo sticlă în mână.

— Nu am băut, mi-a spus, încruntându-se, pe un ton indignat. Eu ar fi trebuit să conduc în seara asta.

Nu ar fi trebuit să mă uit peste umăr și înapoi, după care să o întreb pentru *cine*, mai exact, trebuia să conducă. Nu ar fi trebuit să o cert pentru că traversase parcarea de una singură, fără să fie atentă la împrejurimi, chiar dacă toate aceste lucruri erau adevărate. Cu siguranță, nu ar fi trebuit să insinuez faptul că acționase iresponsabil, ceea ce era egal cu a-i spune că ea era vinovată pentru atac.

Știam cine era vinovatul. Zăcea într-o baltă de sânge la picioarele mele, gemând ca și cum vreunuia dintre noi ar fi trebuit să-i pese.

— Deci e vina mea că m-a atacat? a suspinat furioasă. E vina mea că nu pot merge de la ușa casei până la mașină fără ca unul dintre voi să încerce să mă *violeze*?

Unul dintre voi.

— *Unul dintre voi?* Ai de gând să mă bagi în aceeași oală cu rahatul ăla?

Am făcut semn spre tipul pe care îl doborâsem la pământ, indignarea mea spumegând la suprafață ca o reacție chimică, instantanee și inflexibilă.

— Nu semăn *deloc* cu el.

Mi-am auzit cuvintele umplând spațiul dintre noi, ostile și defensive. Când le-am rostit, privirea i-a alunecat peste gura mea și peste inelul din buză. Am văzut frica pe care încercase să o ascundă înainte să o pot observa.

Mânia mea nu era îndreptată împotriva ei. Nu eu eram cel de care trebuia să se teamă. Dar așa mă comportam.

Cu mâna întinsă, a cerut din nou cheile și vocea i s-a frânt în mijlocul frazei. Dar m-a privit în ochi cu hotărâre. Curajul ei era uimitor, după câte îndurase în noaptea asta. Iar acum eu, un alt bărbat, încercam să o forțeze să facă ceva ce nu voia.

Unul dintre voi.

Greșea, dar nu în totalitate. Sentimentul care m-a copleșit când am realizat acest lucru nu era deloc plăcut.

— Locuiești în campus? am întrebat-o, înmuindu-mi glasul, pentru a-i oferi tandrețea pe care o merita.

Era alegerea ei, nu a mea. Faptul că o salvasem nu îmi dădea dreptul de a-i dicta viața. Putea să traverseze campusul și fără mine, deși aș fi preferat să nu o facă.

— Lasă-mă să te conduc, am insistat. Pot să mă întorc mai târziu, pe jos, ca să-mi iau vehiculul.

M-a cuprins ușurarea când ea a cedat, aprobând din cap. Am ajutat-o să își adune lucrurile împrăștiate în mașină, pe care și le-a pus înapoi, în poșetă, luptându-mă cu un junghi de gelozie nejustificată când i-am înmânat un prezervativ.

De parcă i-aș fi oferit un scorpion în loc de un pătrat inofensiv de celofan, și-a retras mâna, spunând că nu e al ei.

Deci, el plănuise treaba într-atât, încât să încerce să „asigure" lipsa dovezilor?

Nu te întoarce. Nu te uita la el.

Ignorând avertismentul din mintea mea, m-am uitat înapoi, ca să mă asigur că era încă la pământ. Era. Posibil să fi mormăit ceva despre intenția lui de a ascunde probe, ceea ce m-a făcut să îmi pară rău că ea nu mă lăsase să chem poliția, pentru că o intenție de genul ăsta ar fi putut indica un plan pe deplin conștient. Nu sunt sigur dacă am spus-o cu voce tare. Dacă am făcut-o, ea nu a răspuns. Am strecurat prezervativul în buzunar, întrebându-mă dacă un prezervativ putea intra într-un tocător, pentru că aveam de gând să încerc acest mic experiment când ajungeam acasă.

În imaginația mea, tipul îl folosea în acel moment.

M-am urcat în camioneta ei, am închis portiera și am introdus cheia în contact.

— Ești sigură că nu vrei să chem poliția?

Deși eram hotărât ca această decizie să îi aparțină, trebuia să o întreb încă o dată.

Rămânând tăcută pentru un moment, a privit prin parbriz la partea din spate a casei și la petrecerea dinăuntru.

— Sunt sigură, mi-a răspuns.

Am dat din cap și am pornit cu spatele, lumina farurilor arătându-mi clar rănile pe care i le făcusem atacatorului ei. Nu era nici pe departe suficient. M-am forțat să păstrez camioneta în marșarier. Aș fi preferat să o bag în viteză și să-l turtesc sub roți.

De ani de zile nu mai simțisem nivelul ăsta de violență pulsându-mi prin vene.

Cu ochii la drum, m-am forțat să par liniștit, știind că așa, chiar dacă nu imediat, aveam să mă calmez. La intersecție, am întrebat-o numele căminului în care locuia și am virat la dreapta când mi l-a spus, cu vocea slăbită și tremurândă, acum că pericolul trecuse.

I-am oferit cât de multă intimitate am putut, veghind-o cu coada ochiului în timp ce încerca să se reculeagă. S-a cuprins cu brațele ca și cum i-ar fi fost frig, cu toate că noaptea era foarte frumoasă pentru luna octombrie. Un pic cald, chiar. Tremura din când în când, trupul ei parcă vrând să se apere, în timp ce mintea ei nu putea îndepărta mizeria la care tocmai fusese supusă.

Am vrut să mă apropii și să o ating. Nu am făcut-o.

Ar fi putut fi mult mai rău.

Dar nu aveam să-i spun asta niciodată.

În fața căminului, i-am parcat și încuiat camioneta, dându-i cheile și conducând-o până la intrarea laterală. M-am chinuit să îmi țin mâinile la locul lor. Voiam să o consolez, dar atingerea unui străin era ultimul lucru de care avea nevoie. Deși, pentru mine, era familiară, unică și fascinantă, ea nici măcar nu știa cum mă cheamă.

La ușă, i-am cerut cardul de acces, gândindu-mă că i-ar fi fost greu să deschidă singură, din moment ce tremura atât de tare. M-am întrebat dacă trebuia să o conduc până la cameră, sau dacă asta i s-ar fi părut o amenințare. Încrederea ei de până acum deja mi se părea un miracol.

Apoi, când mi-a dat cartela, a tresărit de uimire cu ochii la degetele mele.

— O, Doamne! Sângerezi!

— Nu. E mai mult sângele lui, i-am răspuns.

De parcă asta ar trebui să o liniștească. Iisuse!

Am descuiat ușa, apoi i-am dat înapoi legitimația, uitându-mă direct la chipul ei, acum complet vizibil în lumina plafonului de la intrare. Ochii mei atingeau ceea ce degetele nu puteau, trasând urmele lacrimilor, petele de rimel de sub pleoape. Voiam să îi netezesc sprâncenele încruntate cu vârfurile degetelor, să o cuprind în brațe și să îi lipesc fața de pieptul meu, să o calmez cu bătăile inimii mele.

— Ești sigură că te simți bine? am întrebat-o, iar ochii i s-au umplut imediat de lacrimi.

Mâinile mi s-au strâns în pumni pe lângă mine. *Nu o atinge.*

— Da. Sunt bine, mi-a răspuns, ferindu-și privirea de a mea.

Nu știa deloc să mintă.

Avea să îi povestească unei prietene ceea ce pățise. Poate colegei de cameră. Cuiva cunoscut și de încredere. Știam că nu puteam fi eu confidentul ei. Îmi îndeplinisem scopul și nu îmi doream decât să mi-l fi îndeplinit mai bine. Mai repede. Aveam să regret pentru totdeauna ezitare mea inițială de a o urma afară în seara asta.

Am întrebat-o dacă puteam suna pe cineva pentru ea și a refuzat din cap, ocolindu-mă, atentă să evite orice contact fizic, chiar și atingerea hainelor. Încă o dovadă a statutului meu anonim.

I-am urmărit pașii spre scări, tocurile pantofilor răsunând pe dalele de pardoseală, coada ei lucioasă, bifurcată, balansându-se absurd în spate, oricât de greu s-ar fi mișcat acum. Coarnele costumului erau de mult pierdute.

— Jackie? am strigat-o atent, nevrând să o sperii.

S-a răsucit, cu mâna pe balustradă, așteptând.

— Nu a fost vina ta, i-am spus.

Și-a mușcat buza, menținându-și postura, dând din cap o dată înainte de a prinde balustrada și a fugi pe scări. M-am întors și am plecat, sigur că acele cinci cuvinte erau ultimele pe care aveam să i le zic vreodată lui Jackie Wallace.

Erau niște ultime cuvinte bune.

capitolul 7

LANDON

Boyce Wynn, fost coleg ocupant al mesei paria din școala generală, devenise pentru mine un fel de Nemesis[1]. Dacă i-aș fi spus în felul ăsta, habar n-ar fi avut ce voiam să zic și m-ar fi făcut fetiță și/sau m-ar fi amenințat cu bătaia. Exact ce s-a și întâmplat și fără să-i spun nimic.

Adică contrar unor lucruri pe care le spun adulții, dacă răspunzi golanilor — în cazul în care nu poți să-i bați —, le dă putere, pentru că, în felul ăsta, se prind că-ți pasă. N-aveam nicio intenție să fac așa ceva. Directorul Ingram mă amenințase cu *toleranța ei zero*, iar Wynn, probabil, *putea* să mă bată, pe lângă faptul că îi făcea să mă exmatriculeze. Era mare și răutăcios, pășind zgomotos prin împrejurimi, ca unul dintre elevii mai mari, care îl suportau numai pentru că se zvonea că are acces la droguri, alcool și piese auto furate. De asemenea, *pe ei* nu îi amenința. Nu se lua decât de cei pe care îi percepea ca fiind mai mici sau mai slabi.

Adică de mine.

În cantina școlii nu exista o masă paria, așa că, pentru alegerea locului unde mâncam era necesară o decizie ad-hoc, la două secunde după ce plăteam. Orice mișcare greșită putea fi fatală.

În zilele urâte, leprele sociale mâncau în curte, iar când era frumos afară rămâneam înăuntru, renunțând la mesele și băncile însorite în favoarea tipilor de genul lui Clark Richards, fiul cel mai

[1] În mitologia greacă, zeița răzbunării și justiției divine.

mic al unui întreprinzător pe care îl ura bunicul, și fetelor ca Melody Dover, iubita blondă și populară a lui Clark.

Nu prea erau multe zile urâte aici, în afară de câteva ploioase sau cu vânt puternic, cu căderi de grindină și ocazionalele amenințări cu tornadele. În afară de asta, vremea era caldă și însorită, chiar și pe timpul iernii... ceea ce însemna că îmi petreceam cea mai mare parte a pauzelor de prânz în interior. Cele mai sigure locuri erau la extremitățile vacante ale meselor, acolo unde nu se așeza niciun semi-popular sau vreun tip ca Wynn.

Dar, asta nu îi oprea să te găsească atunci când erau în căutare de distracție.

> **Exemplul 1:** Este surprinzător de ușor pentru cineva să împingă o tavă cu mâncare peste masă, trântind-o jos și împrăștiind alimentele în toate părțile, fără să se oprească din mers și fără să dea de înțeles că ar avea cumva de-a face cu asta.
> Am început să cumpăr sandviciuri conservate în condiții suspicioase, ambalate în folie și o sticlă cu apă, în loc de porții de mâncare gătită.

> **Exemplul 2:** Cine a inventat vestiarele, unde mai multe rânduri de metal și blocuri de beton ascund de ochii antrenorului tot ce se întâmplă în spate, a fost un idiot. Grație unei ambuscade, am pierdut o pereche de tenisi la mâna a doua și pantalonii mei cargo tip camuflaj. Pentru că nu eram atât de sărit de pe fix încât să îi identific pe nemernici, remediul antrenorului a fost să îmi iau ceva de îmbrăcat din coșul cu lucruri pierdute, care emana un miros de parcă ar fi murit ceva pe fundul lui și acum era în stare de putrefacție.

În timpul ultimei ore, am mirosit ca un rahat, la propriu, fiecare fată din apropiere strâmbând din nas și trăgându-și masa cât mai departe de mine posibil, în timp ce băieții făceau observații inteligente, cum ar fi, „*Puți*, Maxfield. Încearcă să-i spui îngrijitorului tău să mai pună furtunul pe tine din când în când." Etcetera.

Am dat tot jos de pe mine imediat ce am ajuns acasă și, după ce am făcut o baie fierbinte, le-am aruncat în containerul pentru ars din spatele curții.

Am împrumutat cinci dolari de la tata și l-am rugat pe bunicul să mă ducă înapoi la Thrifty Sense, unde am găsit o pereche de tenişi Vans ca noi, mărimea mea. Costau șapte dolari.

— Știu unde locuiești, a spus bunicul, strecurându-mi cei doi dolari care îmi lipseau.

Am încetat să îmi mai schimb hainele pentru ora de sport, lucru care mi-a adus o mulțime de puncte scăzute din note în fiecare zi, până când antrenorul Peterson și-a dat seama că penalizările nu aveau niciun efect.

Dar aveam trei ore cu Wynn: educație fizică, geografie și mecanică auto.

— Spălați-vă! a strigat domnul Silva, vocea lui ca un tunet răsunând peste zgomotul motoarelor în funcțiune, a mașinăriilor electrice, a muzicii country și a discuțiilor despre autoturisme, părți de autoturisme, fete și părți de fete.

Majoritatea lucrurilor pe care le spuneau băieții erau inofensive. Chiar dacă mamele din întregul oraș amenințau că ne spală gura cu săpunul abraziv Lava, pe care îl foloseam pentru a ne îndepărta petele încăpățânate de ulei și vaselină de pe mâini și brațe, toate erau, de obicei, doar vorbe.

Totuși, uneori, toate acele cuvinte nu păreau doar fraze și expresii. Păreau amintiri și coșmaruri, iar eu făceam tot posibilul să evit și una, și alta. Mâinile mi s-au strâns în pumni uleioși, în timp ce stăteam la rând pentru chiuvete, forțat să aud discuția din spatele meu, în care Boyce Wynn juca un rol important.

— Băi, țâțele ei sunt ca doi *pepeni* zemoși.

Accentul lui îmi ridica părul pe ceafă și îmi imaginam gesturile pe care știam că le făcea cu mâinile.

— Da, i-aș trage-o, a răspuns prietenul său, și au râs amândoi. Dar nu prestează.

— *Încă*, Thompson. *Încă*. Aș învăța-o eu să presteze.

Uitându-mă drept în față, privirea mi s-a întunecat pe margini.

— Siiigur! Ai vrea tu, golanule! În plină zi, n-ar da doi bani pe un sărăntoc alb ca tine.

— Da' cui îi trebuie în plină zi? Noaptea, frate. La adăpostul întunericului, ar cerși mai mult.

Prietenul a râs.

— Băi, serios, ar spune *nu*. Plus că nu e *chiar* atât de bună.

— Frate, ești nebun? Aș viola-o atât de repede...

Înainte să îmi dau seama ce fac, m-am răsucit, pumnul meu încleștat înfigându-se chiar în marginea gurii lui Boyce Wynn. Capul i s-a mișcat un pic de la impact și ochii i s-au lărgit de uimire. Instinctiv, am știut că nu trebuia să mă opresc la atât, dar, dintr-odată, în jurul nostru s-a format un cerc de elevi strigând, „Bătaie! Bătaie!" și membrele mi-au înghețat, în timp ce tot corpul lui s-a încordat, pregătind o lovitură care să mă lase lat.

Înainte ca oricare dintre noi să poată face vreo mișcare, Silva ne-a apucat pe amândoi de braț, despărțindu-ne și imobilizându-ne.

— Ce *dracu'* faceți aici, nătărăilor? Vă străduiți să fiți *exmatriculați*?

Nu mi-am luat ochii de la Wynn și el se uita înapoi cu o privire criminală. Un firicel de sânge îi strălucea pe buza de jos.

— Ce-ai făcut, Wynn? a urlat Silva, scuturându-l.

Profesorul nostru de mecanică auto era extrem de *iritat*.

Ochii lui Wynn s-au îngustat, încă uitându-se urât la mine, și părea să fi ajuns la un soi de concluzie răzbunătoare. A ridicat din umărul liber, ca și cum ar fi fost indiferent.

— Nimic, domnule Silva. Totul e OK.

Silva s-a uitat spre mine, iar Wynn a ridicat încet brațul liber, să-și șteargă șuvița de sânge de pe față cu dosul palmei. Adrenalina clocotind a trimis un fior prin mine.

— Și tu, Maxfield? Părerea ta care e? Ce s-a întâmplat aici?

Am clătinat o dată din cap și am repetat după Wynn.

— Nimic. Totul e OK.

Silva a scrâșnit din dinți, dându-și ochii peste cap până la tavanul scorojit, ca și cum Dumnezeu ar fi putut să îl repare și să îi spună ce măsuri să ia cu noi.

Scuturându-ne încă o dată brațele, mai puternic, aproape că ni le-a scos din umăr.

— N-o să fie *nicio bătaie*. În. Atelierul. Meu. Ați înțeles, bărbați?

Scuipase cuvântul *bărbați* ca și cum am fi fost orice altceva, numai asta nu.

Am încuviințat din cap, dar nu ne-a dat drumul brațelor.

— E nevoie să îi spun lui Bud că faci probleme? l-a întrebat pe Wynn, care a negat din cap, cu ochii măriți.

Oricine ar fi fost *Bud*, numele său băga frica în tipul care teroriza cea mai mare parte a corpului elevilor.

S-a sunat de ieșire, iar publicul nostru s-a îngrămădit cu întârziere spre chiuvetele supradimensionate din aluminiu. Silva ne-a eliberat, dar nu s-a mișcat, încrucișându-și brațele vânjoase la pieptul musculos și suflându-ne tăios în ceafă în timp ce ne frecam cu săpun. Luându-mi rucsacul din dulap, m-am îndreptat spre ieșirea laterală, în timp ce Wynn ieșea prin față cu doi prieteni.

Evadarea mea era ceva temporar. Eram sigur de asta.

***

Într-un efort de a-și tortura elevii, profesoara mea de geografie, a anunțat un proiect pe echipe, imediat ce am revenit din vacanța de iarnă, în timpul căreia toți cei care rămăseseră în oraș de Crăciun se bucuraseră de cincisprezece centimetri fără precedent de zăpadă, care acoperiseră plaja, palmierii, hotelurile din stațiune și bărcile de pescuit.

În Alexandria, iarna începea înainte de Crăciun și continua până în martie, cu averse de ploaie, lapoviță și, ocazional, ninsoare, grămezi de zăpadă adunată în colțurile parcărilor, transformându-se din alb în cenușiu dacă era lăsată să se topească, în loc să fie încărcată în camioane și dusă afară din oraș. În luna februarie, toata lumea era sătulă de răzuit gheața de pe parbrize, de curățat cu lopata aleile și drumurile de acces, de trezit în vuiet de camioane cu pietriș sau pluguri de zăpadă, de frig și umezeală constantă.

Aici, zăpada se așeza ca un praf, dacă se așeza vreun pic. Orice cantitate semnificativă provoca uimire. Cincisprezece centimetri erau considerați un *miracol*. Oamenii se plimbau de colo-colo *exclamând* și clătinând din cap. Părinții își trimiteau copiii afară să

construiască oameni de zăpadă și să facă îngeri de zăpadă cu șosete pe mâini, pentru că nimeni nu avea mănuși normale sau cu un singur deget.

— În lumina „Miracolului de Crăciun", vom forma echipe *miraculoase*, pentru a observa efectul schimbărilor climatice asupra mediului înconjurător și a oamenilor.

Tonul doamnei Dumont era mult prea vesel pentru a doua oră din prima zi de după vacanță. Nimeni nu voia să fie acolo și nicio cantitate de entuziasm n-avea să ne facă să ne răzgândim după două săptămâni întregi de dormit până târziu și stat degeaba.

— Cu scopul de a arăta modul în care oamenii se adaptează la schimbări neașteptate, toți vom trage câte un bilețel din pălărie și vom forma perechi.

A zâmbit larg, de parcă ideea că soarta ne alegea partenerii ar fi trebuit să facă proiectul mai interesant.

Toți am gemut la unison. Netulburată, a înmânat o șapcă de baseball întoarsă cu susul în jos, inscripționată cu mascota școlii, care, surpriză, era un pește, lui Melody Dover, care a extras o bucată de hârtie și a trecut-o fetei din spatele ei. De pe ultimul scaun din rândul lui Melody, am urmărit șapca apropiindu-se. Am extras un F. Nimerit.

Când șapca a ajuns pe ultimul rând, Dumont a potolit zgomotul de voci.

— Acum, găsiți-vă partenerul și schimbați-vă locurile! Veți sta lângă acel partener în primele trei săptămâni din acest semestru, la sfârșitul cărora vom prezenta întregii clase proiectele noastre!

Cred că e o glumă! Nu mai susținusem decât un singur proiect, în primăvara anului trecut, la care obținusem un zero. Prezentările orale erau greu de făcut și greu să îi vezi pe alții făcându-le.

Am cochetat cu ideea de a mă ridica și a ieși din clasă, apoi am auzit *„OK, care domnișoară frumoasă are un F?"* din partea opusă a sălii și nu m-am mai putut mișca.

Boyce. Wynn.

O. *Drace!*

S-a ridicat și a început să smulgă bucățile de hârtie din mâinile elevilor ca să afle cine îi era partener.

— Tu ai F? Cine dracu' are F?

— Domnule Wynn, i-a strigat doamna Dumont, încruntându-se.

El a ridicat din umeri.

— Nu-mi găsesc partenerul, doamnă Dumont.

Ochii i s-au oprit pe Melody, care s-a strâmbat un pic.

— Tu ești?

I-a smuls hârtia din mână, iar ea a obiectat.

— *Nu*, și-a luat biletul înapoi, ridicând bărbia. Eu îl am pe *Clark*.

Iubitul ei era deja așezat lângă ea. Nici nu era nevoie să se mute din locurile lor de pe rândul din față ca să lucreze împreună. Și eu mă pricopsisem cu Boyce-dracu'-să-l-ia-Wynn, în timp ce privilegiatul Clark Richards stătea cu *frumoasa lui iubită*. Firește.

— Aaa, *nu, nu, nu*, nu merge așa.

Doamna Dumont s-a grăbit spre ei, cu ochii la Melody.

— Nu poți să faci pereche cu ăăă... prietenul tău. Vreau să experimentăm cu toții o schimbare în cultură și mediu! Difuzia schimbării de mediu în acțiune!

Cât timp cei trei încercau să își dea seama la ce se referea, ea a luat hârtiile lui Boyce și Melody și le-a schimbat între ele.

— Gata. Acum, Clark, mergi cu Boyce. Încep imediat să împart temele de proiect!

Părea să creadă că asta avea să îi distragă atenția lui Clark de la faptul că îi înlocuise o parteneră-iubită sexy cu un partener-bătăuș mătăhălos.

— Ce dra... s-a strâmbat el, încordându-și maxilarul. De ce nu pot să lucrez cu Mel?

Doamna Dumont i-a zâmbit binevoitor, bătându-l pe umăr.

— Acum, cine are F? a întrebat, ignorând complet întrebarea lui.

Am ridicat mâna câțiva centimetri deasupra băncii, fără să spun un cuvânt. Patru perechi de ochi m-au găsit. Singura care mi-a zâmbit a fost doamna Dumont.

— Vino în față, Landon. Poți lua locul lui Clark pentru următoarele trei săptămâni.

După expresia de pe fața lui Clark, ai fi crezut că a spus, „Poți să i-o tragi prietenei lui Clark pentru următoarele trei săptămâni".

— Drăcia dracului, noroc chior, Richards, i-a zis Boyce, țintuindu-mă în colț cu o privire sfredelitoare.

Într-un fel, faptul că făcusem, fără voia mea, pereche cu iubita altui tip, era încă un cui împotriva mea.

Mi-am pus rucsacul pe umăr și am înaintat printre rânduri, simțindu-mă de parcă aș fi fost condamnat la injecția letală, nu forțat să finalizez un proiect cu o fată care apăruse în fanteziile mele cel puțin o dată. În timp ce Dumont ne împărțea pachetele, Melody a scos un caiet spiralat și a început să ne împartă responsabilitățile: *Melody* în stânga, *Landon* în dreapta, ambele subliniate. A trasat o linie groasă pe mijloc, folosind marginea manualului ca să îi iasă dreaptă.

— Fac eu hărțile, m-am oferit, cu voce joasă.

A strâns din buze și a rămas dreaptă, în mod clar iritată. Super!

A început să scrie cuvântul hărți sub numele meu și s-a oprit la jumătate, fixându-mă cu ochii mari, de un verde pal.

— Tu... știi să desenezi? Că pot să le fac eu, dacă nu.

I-am întors privirea.

— Da.

Văzând că nu intru în detalii, și-a dat ochii peste cap și a mormăit:

— Bine. Aș face bine să iau o notă mare pe chestia asta.

Am făcut schimb de numere de telefon și adrese, deși mi-a dat clar de înțeles că nu avea de gând să pună piciorul afară din clădirea școlii sau din casa părinților ei, cu mine.

Conacul Dover era mai în josul plajei de casa bunicul.

— O, da, *Maxfield*, a spus Clark.

Ea a amuțit, probabil din cauza expresiei mele sumbre.

Clark era fiul lui John Richards, cel mai mare constructor de monstruozități rezidențiale și apartamente de vacanță din orașul nostru. Îl bătea la cap de o veșnicie pe bunicul să își vândă proprietatea de pe plajă. Atmosfera se încinsese acum câțiva ani, spunea bunicul, atunci când Richards ceruse ajutorul primăriei ca să îl exproprieze, pe motiv că „baraca" bunicului era o oroare și că activitățile sale de pescuit erau doar o fațadă. Bunicul i-a spus unde să își bage vorbele chiar acolo, în mijlocul ședinței consiliului

local. Încercările de intimidare se răriseră de când tata începuse să se ocupe de partea financiară a Maxfield Fishing, dar ostilitatea era la fel de puternică.

Melody și-a dres delicat glasul.

— Umm... Deci, sună-mă diseară, după ce mă întorc de la cursul de dans.

Cursul de dans. În ce se îmbrăcau fetele ca Melody la cursul de dans? Imagini spontane și-au țesut calea în imaginația mea. Mi-am răsucit una dintre benzile de cauciuc de pe încheietură.

— OK.

— Cam pe la ora opt?

— OK, am repetat.

Și-a dat ochii peste cap. Încă o dată. Soneria a sunat și a țâșnit în picioare ca să iasă din sală cu Clark, care s-a încruntat la mine, trecându-și un braț în jurul umerilor ei. Boyce a venit în spatele lui și m-a împins în spate, lipindu-mă de bancă.

— Ciudatule, mi s-a adresat el. Richards probabil o să te omoare dacă pui mâna pe ea.

Nu intenționasem să o ating în vreun fel. Ciudat cum acea amenințare mă făcea să îmi doresc.

LUCAS

Cred că mintea mea repornise în timpul celor patru ore de somn de care, în sfârșit, am avut parte, pentru că îmi aminteam acel lucrul enervant de sâmbătă seara pe care nu fusesem în stare să-l rețin.

Dacă Jackie nu renunța la curs, nu avea să îl promoveze și nu îi mai rămânea la dispoziție decât o zi pentru a face acest lucru, deoarece termenul-limită de renunțare pentru învățământul de licență era mâine.

Probabilitatea de a mă întâlni din nou cu ea, *astăzi*, era scăzută. Nu aveam decât o singură soluție: puteam să îi trimit un e-mail, în calitate de preparator al cursului, un avertisment informativ politicos

despre data scadentă. *Dragă Studentă: ar fi bine să te ocupi de acest lucru important, aluzie, aluzie.*

Nu avea importanță că nimeni altcineva din campus nu ar fi primit o astfel de notificare personalizată. Administrația nu obișnuia să ofere multe avertismente individualizate, cu atât mai puțin pentru retragerea de la cursuri. Preferau să le afișeze pe pagina web a departamentului sau să le insereze undeva în documentația de înscriere pe care toată lumea o derula fără să o citească, apoi apăsa direct butonul *Accept*.

Părerea general acceptată: fiecare student este responsabil de administrarea propriului orar. Pentru că sunt adulți. Teoretic.

> Domnișoară Wallace,
>
> Sunt preparatorul cursului de economie introductivă al domnului doctor Heller, pe care se pare că ați încetat să îl frecventați, conform condicii de prezență și a faptului că nu v-ați prezentat la examenul parțial de săptămâna trecută. Ca atare, doresc să vă readuc la cunoștință că studenții nu sunt eliminați de pe liste în mod automat pentru neprezentare, ci trebuie să înceapă ei înșiși procedura de retragere de la cursul în sine. Formularele de retragere și instrucțiunile sunt disponibile on-line; v-am inclus link-urile mai jos.
>
> Vă rog să rețineți că termenul-limită este MÂINE.
>
> L. Maxfield

Am salvat mesajul și am închis laptopul, plănuind să i-l expediez mai târziu, după ce adăugam link-urile. Trebuia să trec pe la Starbucks înainte de curs, să predau o copie după autorizația mea de chelner reînnoită, fără de care nu aveam voie să mă prezint la lucru în după-amiaza asta. Probabil că și ea avea alte cursuri dimineața. Aveam timp.

— Bună, Lucas, m-a salutat Gwen, ștergând o mică pată de cafea de pe blatul din granit.

Gwen avea un zâmbet de luni-dimineață pe care niciun cunoscut nu îl putea egala, cu atât mai puțin colega noastră, Eve, care nu prea zâmbea de felul ei.

— A rămas valabil că lucrezi în locul meu astăzi după-amiază, nu?

Am dat din cap, luând o ceașcă de cafea.

— După ce ies de la meditații. Termin la două.

— Ești o dulceață! mi-a zâmbit, urmându-mă în spate. Am să mă întorc la timp, să poți ajunge la seminar.

Nu mi-am putut reține zâmbetul, când am băgat fotocopia în dosarul meu și i-am lăsat un bilet managerului, în care îl informam că am făcut-o.

— Trebuie să-ți găsim o fată, a spus Gwen, din senin.

M-am înecat cu o gura de cafea pe care tocmai o luasem, iar Gwen m-a bătut pe spate.

— Ăăă... am bâiguit, imediat ce am putut să vorbesc. Mulțumesc, dar mi-e bine așa.

Una dintre sprâncenele pale i s-a ridicat, afirmând fără cuvinte ce părere avea ea despre declarația mea.

— Ești un băiat bun, Lucas.

Trebuie să fi afișat o expresie neîncrezătoare, pentru că a dat din cap.

— Crede-mă. Eu sunt expertă la găsit nenorociți, iar tu nu ești unul dintre ei.

***

Kennedy Moore era, ca de obicei, în centrul atenției, râzând și fără să aibă habar prin ce trecuse fosta lui iubită (timp *de trei ani*) cu două zile în urmă. Mă întrebam dacă nu cumva era și prieten cu tipul pe care nu puteam să mi-l amintesc fără să îmi trebuiască niște taekwondo mental, ca să mă calmez.

M-am așezat la locul meu, pe rândul din spate, și am scos un manual, pregătindu-mă să învăț pentru un test de la cursul de unsprezece. Așteptând să ajungă Heller, pentru ca Moore și prietenii lui să ia loc și să tacă, am schițat ceva violent pe marginea manualului. Mă întrebam mereu ce credeau persoanele care nimereau cărțile folosite de mine când dădeau peste una dintre mâzgălelile mele. De obicei, erau doar modele, produsul reveriei de moment. Uneori, erau ilustrații personale ale textului tipărit. Rareori, foarte rar, includeau fețe sau părți ale corpului.

Heller a intrat pe ușa din fața sălii, trezindu-mă din visarea inutilă. De când Jackie încetase să mai vină, cursul devenise incredibil de plictisitor. Știam materia pe de rost. Știam toate anecdotele amuzante și poantele lui Heller. Notele personale pe care le încorpora în prelegerile sale făceau din el un instructor extraordinar, dar, chiar și așa, de trei ori era prea mult pentru majoritatea, iar a patra ajungea la granița torturii.

— Dacă toată lumea se va așeza, vom începe, a zis el.

Din câte puteam să văd eu de pe rândul din spate, toată lumea era așezată, dar, în mod sigur, cuvintele sale erau adresate cuiva.

O, Doamne! M-am holbat. N-am putut face nimic altceva, decât să mă holbez.

Jackie, cu obrajii purpurii și ochii mari fixați pe Heller, stătea la câțiva metri de mine, lângă ușa din spate a sălii de curs. Dintr-odată, de parcă ar fi fost împinsă de la spate, a coborît în grabă trei rânduri mai jos și a ocupat singurul loc gol... în afară de cel de lângă mine. Care i-ar fi fost mai aproape.

Poate că nu-l văzuse. Poate că nu mă văzuse pe mine.

Sau poate că mă văzuse.

Ce căuta aici?

Bine că mai trecusem prin materia asta de trei ori și puteam să o regurgitez cu ușurință la seminarul de mai târziu, pentru că nu m-am putut concentra pe niciun cuvânt rostit de Heller pe tot parcursul celor cincizeci de minute ale cursului. Totul era ***bla bla bla*** și fâșâit de marker pe tablă. Jackie nu părea să se descurce mai bine, deși presupuneam că lipsa ei de concentrare se datora unor motive complet diferite de șocul pe care îl suferisem eu când o văzusem. Nu avea cum să ridice ochii fără să privească în ceafa fostului ei iubit și era nevoită să se uite la tablă, indiferent dacă Heller schița sau nu vreun grafic pe ea, sau la pagina goală din caietul ei spiralat, care a rămas așa până la sfârșitul cursului.

Venise să se retragă, m-am gândit, relaxându-mă în cele din urmă. Asta făcea, renunța la curs. Ajunsese prea târziu să poată discuta cu Heller înainte de începerea orei, așa că rămăsese pentru a obține semnătura lui pe formularul de retragere după ce se termina. Întărindu-mi concluzia, s-a îndreptat spre fața sălii la sfârșitul

prelegerii (după ce fostul ei ieșise pe culoar, fără măcar să o observe). După un scurt schimb de cuvinte cu Heller, l-a așteptat să discute cu alți doi studenți, apoi l-a urmat afară.

Ar fi trebuit să mă simt ușurat. Nu mai trebuia să îmi asum vreo responsabilitate pentru ea. Nu mai trebuia să îi trimit mesajul pe care îl scrisesem de dimineață.

Nu mai trebuia să o văd vreodată.

Deci, de ce aveam sentimentul că, dacă o lăsam să dispară din viața mea, pierdeam ceva de neînlocuit?

Răspunsul era doar o altă întrebare. Ce altceva aveam de ales?

***

Exact ca la petrecerea de Halloween, am zărit-o imediat ce a intrat pe ușă, așezându-se la capătul rândului meu. Era ca o forță invizibilă, care atrăgea ceva ascuns în mine. Mă minuna câmpul magnetic pe care reușiserăm să îl dezvoltăm între noi, și mă întrebam dacă și ea i-ar fi simțit forța, dacă ar fi venit mai aproape. Poate că nu o simțeam decât eu.

Era cu roșcata simpatică pe care o recunoșteam vag de la petrecere, unde veniseră împreună, Jackie în costumul ei de diavol roșu aprins și prietena sa îmbrăcată într-un lup, cu urechi pufoase, coada stufoasă, nelipsitul costum mulat dintr-o piesă... și ochelari de bunicuță pe vârful nasului. Cărora nu le-am văzut sensul, până când un tip înalt, la bustul gol, cu blugi și o pelerină cu glugă de roșie, a alergat spre ea, a luat-o pe sus, la propriu, și a dus-o pe ringul de dans.

Ori de câte ori ploua, lumea prefera să nu plece din campus între cursuri, și Starbucks-ul studențesc era luat cu asalt. Șerpuind printre două vitrine și călcând pe spațiul micii zone cu mese și scaune, unde toate locurile erau ocupate, coada se sfârșea undeva, pe coridor. Aglomerația nu dădea semne să se termine curând. Nu aveam timp să fiu distras, dar eram, urmărind-o pe Jackie cu prietena ei, apropiindu-se pas cu pas.

Prietena a ieșit afară din rând ca să verifice timpul de așteptare și a ajuns la concluzia că avea să dureze prea mult. Am crezut că

aveau să plece amândouă, dar a îmbrățișat-o strâns pe Jackie și s-a îndepărtat singură.

Jackie nu mă observase, dar nu se concentra cu adevărat pe ceva. Privirea ei goală plutea deasupra celorlalți clienți sau se uita pe cea mai îndepărtată fereastră. Gura îi era strânsă într-o linie dreaptă și expresia sa gânditoare contrasta cu zâmbetul pe care mi-l oferise în acea zi ploioasă, imortalizat în desenul meu. Mă durea inima să o văd așa, de parcă mi se atașase de starea ei emoțională, în loc să își îndeplinească sarcina principală, aceea de a mă menține în viață. Și-a verificat telefonul, citind mesaje sau o pagină de internet timp de un minut sau două, înainte de a-și relua privitul fără țintă, înaintând în spatele unui tip înalt, care îmi bloca vederea, lucru pentru care îi eram recunoscător. Știam din instinct că, dacă s-ar fi uitat în sus și m-ar fi văzut acum, s-ar fi întors și ar fi plecat.

În cele din urmă, tipul din fața ei a dat comanda, a plătit și s-a mutat în zona de servire.

— Următorul, am spus încet, trezind-o din visare.

Buzele i s-au despărțit, dar orice fusese pe cale să zică s-a evaporat, rămânând nerostit.

Pielea i s-a înroșit. Am privit-o în ochii, care, am observat, acum că îi priveam de aproape, erau un pic înroșiți, de parcă ar fi plâns recent. Sigur Heller nu o făcuse să plângă, nu? Oricât de rigid știam că putea fi atunci când era necesar, nu mi-l puteam imagina făcând-o pe această fată să plângă doar pentru că voia să renunțe la curs.

Inima mi s-a strâns din nou, în ton cu ea. În mintea ei, aveam să fiu mereu asociat cu acea noapte. Acest fapt nu putea fi schimbat niciodată. O speriam sau îi aminteam de ea, oricare ar fi fost sentimentul, voia să fugă de el. Cum aș fi putut să o condamn?

Fata din spatele ei și-a dres nerăbdătoare glasul.

— Ești gata să comanzi? am folosit întrebarea pentru a o ancora în realitate, trăgând-o înapoi, unde ne aflam.

S-a terminat. Voiam să îmi citească gândurile. *El nu e aici. Noi nu suntem acolo.*

Apoi a dat comanda, cu vocea un zumzet distorsionat, pe care, cumva, l-am înțeles. Am tipărit-o pe pahar, împreună cu numele ei și i-am dat-o lui Eve. Târziu, sâmbătă noaptea, mi-am dat seama că am strigat-o Jackie, când, de fapt, nu aveam de unde să știu cum o cheamă, dar acum nu mai avea rost să fac pe ignorantul.

Ridicând privirea, am surprins-o examinându-mi mâna dreaptă, încă învăluită într-un strat subțire de tifon. Cea mai mare parte din sângele de sâmbătă noaptea fusese al lui, așa cum îi spusesem, dar nu tot. Când am ajuns acasă și m-am spălat, mi-am dat seama cât de rău mă rănisem, după crăpăturile și zgârieturile de pe degete. Rănile erau plăcute. Erau dovada că nu mă reținusem. Nu era de mirare că se prăbușise la pământ și rămăsese acolo.

I-am încasat băutura și mi-a întins legitimația, aceeași pe care o folosisem să îi deschid ușa căminului. Fața zâmbitoare de sub protecția laminată nu se potrivea cu expresiile pe care le văzusem pe chipul ei în ultimele zile.

— Ești bine azi? am întrebat-o, nerealizând sensul criptic al cuvintelor mele decât după ce le-am rostit. *Drace!*

— Sunt bine, mi-a răspuns, cu vocea încă răgușită.

Când a luat legitimația și chitanța, degetele mi s-au atins de ale ei cu propria lor voință. A tras brusc mâna înapoi, ca și cum aș fi ars-o, și mi-am amintit cum sâmbătă seara, făcuse tot posibilul să nu ne atingem când trecuse pe lângă mine, la intrarea în cămin.

Oare numai de mine îi era frică să se atingă acum, sau de orice individ?

Voiam să fiu eu cel care avea să o relaxeze și să o descopere, să îi arate blândețea și respectul pe care nu le primise din mâinile violatorului sau din ale fostului ei iubit.

Dar n-aveam să ajung niciodată în acea ipostază și era o prostie să tânjesc după așa ceva.

— Mulțumesc, a spus, privindu-mă confuz și prudent.

Fata din spatele ei s-a aplecat prea aproape, comandându-și băutura peste umărul lui Jackie, deși încă nu i-o cerusem. Jackie s-a ferit de contactul fizic. Înăbușindu-mi o replică acidă și luându-i comanda, mi-am amintit că eram la muncă, era al dracului de

aglomerat și, oricât de mult mi-aș fi dorit să fac să dispară toate aceste persoane, nu aveam cum.

Ochii ni s-au mai întâlnit o dată înainte să fie înghițită complet de mulțimea aflată în partea cealaltă a barului, unde Eve lucra cu mișcări maniacale, aruncând priviri răutăcioase oricui se plângea de timpul de așteptare. Jackie și-a luat paharul și a plecat fără să se uite înapoi, iar eu am început să mă întreb de câte ori aveam să o mai pierd din ochi. Cu siguranță, asta era ultima.

capitolul 8

LANDON

Ziua începuse groaznic și de acolo mersese tot mai rău. Eram la jumătatea drumului spre școală când dimineața umedă se transformase într-o furtună neprevăzută. Întru-un minut îmi simțeam hainele ca niște cârpe calde, jilave în aerul rece și umed, iar în minutul următor, a apărut o masă de nori care s-a deschis și a împroșcat ploaie peste fraierul de mine tot restul drumului până la școală.

Intrând pe ușile duble, mă ofticasem că nu făcusem stânga-m-prejur, să plec acasă imediat ce începuse să plouă. Nu aș fi putut să mă ud mai tare nici dacă aș fi sărit în ocean cu tot cu pantofi. Vârfurile părului meu se strânseseră în țepi ce picurau ca un robinet care nu putea fi închis complet. Picăturile se transformaseră în șiroaie ce se scurseseră din tivul hanoracului meu fleașcă și din blugi în tenișii care acum scârțâiau și lipăiau când înaintam pe coridor.

Dădeam vina pe Melody Dover pentru decizia mea proastă și, da, pentru *dorința* de a veni la școală, o premieră după un an și jumătate.

În primele două săptămâni ale proiectului nostru, lucraserăm împreună doar în clasă. Și prin împreună vreau să spun așezați unul lângă altul. Abia dacă ne vorbiserăm, dar nu puteam să o condamn doar pe ea pentru asta.

Aveam telefon mobil, dar nu și computer, așa că scrisese cu creionul *PowerPoint* sub numele ei. În timpul documentării separate

despre fenomenele climatice și distribuția lor geografică, eu începusem să desenez hărțile, iar ea căutase imagini pe internet. În cele din urmă, trebuia să ne întâlnim și să începem combinarea porțiunilor individuale, să lucrăm la partea scrisă și să repetăm prezentarea.

Seara trecută, mă invitase, fără tragere de inimă, la ea acasă. Mă spălasem și mă schimbasem înainte de a porni pe plajă. Vântul din golf era uscat și rece, ciufulindu-mi și încurcându-mi părul încă umed. Îmi răsfoia paginile caietului de desen, pe care îl folosisem pentru schițele topografice, amenințând să-l rupă în bucăți și să îmi arunce în apă toată munca. M-am ghemuit în hanorac, cu brațul strâns pe caiet și mâinile în buzunare, urând-o pe doamna Dumont, pe Melody Dover și pe dobitocul care hotărâse că geografia trebuia să facă parte din programa clasei a noua.

Melody a răspuns la ușă în pantaloni de trening roz și șosete albe.

— Bună. Vrei o Cola sau ceva?

Fără să aștepte un răspunsul, a închis ușa după mine și a intrat în casă.

Am urmat-o, mirat de cuvântul *ROZ* scris pe fundul ei. Am arcuit o sprânceană la inscripția pleonastică și i-am observat șoldurile înguste balansându-se ușor, ademenindu-mă, până când mi-am dat seama că intraserăm într-o bucătărie luminoasă, mare cât toată casa bunicului meu. Când s-a aplecat să ia două sucuri reci de pe raftul de jos al unui frigider imens, m-am oprit în loc, holbându-mă. *ROZ* era noul meu cuvânt preferat.

Îndrumându-mă spre blatul de granit, mi-a întins o cutie, apoi și-a trântit fundul perfect pe un scaun de bar din piele. A răsucit laptopul spre mine și mi-a arătat scaunul de alături, iar eu m-am așezat prudent, străduindu-mă să nu-mi strivesc ouăle. Geografia devenise și mai plictisitoare decât fusese înainte. Nu crezusem că așa ceva era posibil.

Ea spunea cuvinte, dar eu nu le înțelegeam. Parcă vântul îmi zburase mintea. Vântul sau cuvântul *roz*.

— Landon?

— Huh?

— Hai să-ți vedem hărțile.

Tonul ei dădea de înțeles că nu era deloc încântată de această perspectivă. Am deschis caietul la prima hartă. A rămas cu gura căscată.

— O, Doamne!

— Ce e?

Genele i se plimbau în sus și-n jos atunci când întorcea paginile.

— Uau! Ești... ești artist?

Am ridicat din umeri, oftând ușurat.

A mai întors o pagină.

— O, Doamne, a repetat. Sunt *uimitoare*! Figurile astea sunt oameni mici? Și copaci? Uau!

A răsfoit fără grabă restul caietului, până când a ajuns la o pagină goală. Apoi, a făcut ceva ce nu mă așteptam să facă. A revenit la începutul caietului și l-a deschis.

M-am întins după el, nedorind să i-l iau cu forța, dar neliniștit că îmi studia desenele pe care nu le mai arătasem nimănui.

— Ăăă, alea sunt toate hărțile...

Gura ei era din nou întredeschisă și clătina ușor din cap, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce vedea. Mi-am simțit obrajii fierbinți când a mângâiat cu degetul un portret în detaliu al unui pescăruș curățându-și penele, apoi unul cu bunicul, dormind în scaunul său preferat.

Retrăgându-mi mâna în poală, am așteptat cât timp ea a examinat fiecare desen în parte, până când a ajuns la prima hartă.

— Ar trebui să mă desenezi pe mine.

Am clipit și mi-am dres vocea, iar ea a roșit ușor.

— Umm... Sigur.

— Cine-i ăsta? a întrebat o voce de femeie, speriindu-ne pe amândoi.

Ne-am distanțat rapid și aproape am căzut de pe scaun.

Maxilarul lui Melody s-a încordat, dar vocea i-a rămas impasibilă.

— El e Landon, mamă, partenerul meu de proiect la geografie.

Mama ei m-a măsurat cu privirea și eram pe deplin conștient de hainele mele ponosite, părul zburlit, ceasul ieftin din piele pe o

mână și banderola de un gri decolorat pe care mi-o legasem în jurul celeilalte.

— Oh?

A arcuit o sprânceană, iar ochii ei de același verde pal ca ai fiicei sale s-au îndreptat spre Melody.

— Credeam că ora de geografie o ai împreună cu Clark.

— Doamna Dumont a ales partenerii.

Un strop de sfidare. Și o scuză: *faptul că el îmi este partener nu e nici vina și nici alegerea mea.*

— Hmm, a spus mama ei. Ei bine, să-mi spuneți dacă aveți nevoie de ceva. Voi fi în birou, la capătul holului.

Răsucindu-se pe călcâie, a dispărut printr-o ușă pe care o puteam vedea de la bar.

Melody și-a dat ochii peste cap, dar, de data asta, nu din cauza mea.

— Jur pe Dumnezeu, e *așa* o pacoste! Părinții sunt naspa.

Am zâmbit, mi-a întors zâmbetul și inima mi-a tresărit. Drace! Era atât de frumoasă! Atât de nepotrivită pentru mine! Atât de combinată cu alt tip!

Am lucrat la proiectul nostru timp de două ore, în care ea i-a trimis cinci mesaje lui Clark și a primit telefoane de la două prietene. Pe lângă asta, eram și spionați de mama ei, din sfert în sfert de oră. În cele din urmă, m-a condus la ușă, uitându-se peste umăr când mi-am încheiat hanoracul.

— Deci, poate... data viitoare vin eu la tine? a spus în șoaptă.

Această sfidare avea să rămână un secret între noi.

— Acolo, nu poate intra mama peste noi din cinci în cinci minute. Asta dacă nu cumva mama ta e mai rău? Dar mă îndoiesc să fie posibil.

Am înghițit în sec și am clătinat din cap.

— Nu. Adică, *da*, poți să vii.

Oare chiar o invitasem pe Melody Dover la mine acasă, unde nu aveam un dormitor adevărat? Atât de măgar eram? Da și da. Dar nu puteam da înapoi. Și nu puteam să-mi scot din cap imaginea ei în dormitorul meu, care era, de fapt, doar un pat și nimic mai mult.

Azi-dimineață sărisem din pat la primul sunet al alarmei telefonului. Furtuna bruscă îmi accelerase pasul deja grăbit pe care îl stabilisem când ieșisem pe ușă, așa că am ajuns un pic mai devreme, cu zece minute înainte de primul clopoțel. De obicei, elevilor nu li se permitea accesul în clădire înainte să se sune prima dată, dar ploua. Ar fi fost niște nenorociți dacă ne-ar fi lăsat să așteptăm afară.

Tenișii îmi scârțâiau pe linoleum, răsunând pe coridoarele aproape goale. Știam fără să mă uit înapoi că, probabil, lăsam în spatele meu urme ude. Sunetul strident al pașilor mei era suficient de înalt, încât să nu aud pe cineva apropiindu-se în spatele meu și eram atât de distras de ora a doua, cea de geografie, încât instinctul meu normal de auto-conservare era redus la tăcere.

— Ai făcut o baie în ocean, Maxfield, sau te-ai pișat pe tine?

Nu m-am oprit, nu m-am întors, dar nici nu am fugit. Există ceva în comportamentul animalelor turbate și al idioților avizi de putere care îi face să urmărească tot ce aleargă.

Mi-a apucat rucsacul, iar eu am fost cât pe ce să mi-l dau jos de pe umeri și să merg mai departe, dar ceva mă împiedica să îngenunchez atât de mult. M-am răsucit spre el și, desigur, era însoțit de doi prieteni. Era aproape la fel de ud ca mine.

— Ce vrei, Wynn?

Păream mult mai relaxat decât mă simțeam. Inima îmi bătea tare, dar nu tremuram vizibil.

— Ce vreau?

A făcut un pas în față, cu breteaua rucsacului încă în pumn, cu mușchii gâtului încordați și nările fremătând, ca un taur pe cale să împungă.

— Vreau să-ți plătesc scena din atelierul auto. Vreau să te doară, să sângerezi și să plângi ca o fetiță ce ești.

Mi-am îngustat privirea. *Pe dracu'!*

— Poate ești în măsură să mă faci să sângerez, dar niciodată nu o să mă faci să plâng. Plânsul este pentru lași care nu pot lupta fără ajutorul *javrelor* lor.

Am făcut semn din bărbie spre tovarășii săi, iar ei s-au zbârlit. Unul dintre ei a mormăit.

Apoi, de după colț, a apărut o profesoară. A încetinit puțin, parcă examinând de la distanță detaliile scenei înainte de a trage vreo concluzie despre ceea ce se întâmpla.

Wynn mi-a dat drumul bretelei, pufnind.

— Sunt cu ochii pe tine, față de dos. N-o să fie mereu cineva prin preajmă, care să te scape de ciomăgeala pe care o meriți.

Apoi a plecat, bătându-mă în trecere pe umăr.

LUCAS

Mi-am verificat emailul, fără să mă aștept la ceva important. În principal, voiam să șterg din ciorne mesajul pe care îl scrisesem pentru Jackie despre renunțarea la curs, din moment ce nu mai era valabil. Și chiar l-am șters, dar nu din motivul așteptat.

Două e-mailuri ieșeau în evidență din celelalte șase primite, de parcă ar fi fost subliniate. Unul era de la Heller, subiectul: Jacqueline Wallace. Celălalt... era de la JWallace.

L-am deschis întâi pe al lui Heller.

Landon,

Studenta sus-menționată este înscrisă la secțiunea de economie pe care o pregătești tu. A pierdut vreo două săptămâni de școală, inclusiv, din păcate, examenul parțial. Intenționează să își salveze nota și, în acest scop, i-am permis să înlocuiască examenul cu un proiect de cercetare (detalii atașate). I-am dat adresa ta de e-mail și i-am spus că, pentru a începe, trebuie să te contacteze. Înainte să ți se declanșeze simțul dreptății, află că proiectul va necesita un pic mai multă muncă decât examenul pierdut, așa că nu va scăpa ușor. (Nici eu, din moment ce va trebui să notez nenorocirea aia, atunci când va fi gata. Dar, aparent, a suferit ceva de genul problemelor recente ale lui Carlie și după ce am văzut-o pe fiică-mea autodistrugându-se un pic înainte de a reveni la suprafață, am o sensibilitate crescută pentru

studenții cu tulburări emoționale.) Îmi imaginez că va avea nevoie de meditații individuale, ca să ajungă la zi cu materia înainte de al treilea examen. Dacă nu reușește să facă tot ce i-am cerut, va primi orice notă merită la sfârșitul semestrului. Îți cer să o ajuți numai în măsura atribuțiilor tale de preparator, tema trebuie să o rezolve singură. Să sperăm că, pe viitor, va acorda prioritate carierei sale academice, nu unui băiat idiot.

CH

Am recitit mesajul lui Heller. De două ori.

Ea și Moore *chiar* se despărțiseră, dar *nu* se retrăsese de la curs.

Nu mai era iubita lui Moore, dar *încă* era studenta mea.

Aproape a intrat în panică atunci când m-a văzut în spatele tejghelei de la Starbucks, azi după-amiază, ceea ce nu însemna neapărat o realizare a faptului că tipul care îl bătuse pe agresorul ei sâmbătă seara era și preparatorul cursului ei de economie. Adresa mea de e-mail era un ambiguu LMaxfield.

— *Drăcia dracului*, i-am spus lui Francis, câștigând un căscat combinat cu un mieunat.

Nu ar fi trebuit să îmi pese. *N-ar trebui să-mi pese.*

Dar îmi păsa.

Dragă domnule Maxfield,

Dr. Heller mi-a spus că trebuie să vă contactez cu privire la un proiect de cercetare pe tema macroeconomiei pe care vrea să îl realizez. Am pierdut două săptămâni de școală după o despărțire neașteptată, ceea ce înseamnă că am ratat, de asemenea, și examenul semestrial. Cu toate acestea, știu că asta nu îmi scuză absențele. Voi face tot ce pot pentru a finaliza proiectul și a ajunge la zi cu materia nouă cât mai curând posibil. Vă rog să îmi spuneți când sunteți disponibil și de ce alte informații aveți nevoie de la mine.

Vă mulțumesc,

Jacqueline Wallace

I-am răspuns imediat, spunându-i că nu aveam nevoie să cunosc motivele pentru care nu se prezentase la ore și sugerându-i când și unde ne-am putea găsi.

Lucruri pe care răspunsul meu nu ar fi trebuit să le facă, dar le făcuse: (1) Mă făcuse să par un nemernic. Un superior nemernic, insensibil. (2) Căruia nu îi păsa că inima ei fusese frântă de un nemernic adevărat. (3) Era semnat *LM*. (4) Mă făcuse să par un nemernic.

Am închis laptopul și m-am plimbat prin apartament, alegându-mă cu o privire urâtă din partea motanului meu, care, probabil, nu avusese niciodată probleme cu fetele, deoarece el accepta faptul că era un nemernic auto-guvernat, ce refuza să se implice emoțional. Aspirasem la acest lucru încă de la vârsta de șaisprezece ani și mă credeam un fel de expert.

Oprindu-mă brusc, am realizat că alunecasem mai mult de jumătate în vizuina iepurelui înainte să îmi dau seama de ceea ce se întâmpla. Nu numai că o voiam pe fata asta. *Țineam* la ea. Sâmbătă noaptea, am vrut să îl distrug pe tipul ăla, am vrut să îl lovesc până când nu avea să se mai ridice de jos și, dacă ea nu ar fi făcut zgomot în camionetă, probabil așa aș fi procedat.

Fir-ar să fie!

M-am așezat din nou și am redeschis laptopul. Câteva minute mai târziu, am auzit alerta de mesaj nou.

O enervasem, asta era clar. Mi-a spus că preda la gimnaziu, dar nu și ce anume. Apoi a scris: sunt sigură că pot recupera materia și pe cont propriu. S-a semnat *Jacqueline*, nu *Jackie*.

Aruncând pe mine pantaloni scurți și un tricou, am examinat și reexaminat fiecare nuanță a mesajului ei, în căutarea unei portițe, a unei șanse de a schimba cursul discuției. Cu gândurile împrăștiate, mi-am legat șireturile pantofilor de sport și am alergat pe trepte. Aveam să bat pământul cu tălpile, până când ori mi-o eliminam din minte, ori găseam o soluție.

***

Nu puteam să îi spun prin e-mail că eu eram tipul de sâmbătă noaptea. Îi era frică de acel individ, dar avea nevoie de mine pentru

a lua examenul de economie. Avea să afle imediat ce ne întâlneam, desigur. Singura mea speranță era să o conving, în calitate de preparator al cursului ei, că putea să aibă încredere în mine.

Folosind *Jacqueline* în loc de *domnișoară Wallace*, i-am sugerat o oră de întâlnire și am adăugat un post-scriptum: *Ce predai?*

Următorul ei mesaj m-a făcut praf, pentru că începea cu *Landon*. Probabil îl aflase de la Heller. Nimeni altcineva din campus nu mă mai striga pe numele la care renunțasem când plecasem de acasă, la optsprezece ani. *Rahat!*

M-am concentrat pe restul de mesajului, din care am aflat instrumentul la care cânta: contrabasul. Gândul că degete ei vrăjite obțineau muzică dintr-un instrument cam de înălțimea mea îmi făceau tot corpul să se încordeze.

Aveam nevoie de încă o alergare și de un duș mult mai rece decât cel pe care tocmai îl făcusem.

După ce am descoperit că programele noastre nu aveau să se coordoneze ușor și în interesul de a nu o speria complet, cel puțin așa îmi spuneam, m-am oferit să îi trimit informații prin e-mail și să organizez on-line sesiunile noastre de pregătire, pentru moment.

Nu i-am spus că preferam să mi se spună Lucas, nu Landon. Nu i-am spus că o urmăream, de la distanță, de peste două luni. Nu i-am spus că fusesem martorul atacului asupra ei, pe care ar fi făcut orice să-l uite, și cel care îl împiedicase. Nu i-am spus că eu eram individul a cărui atingere o înfiorase, chiar și peste tejgheaua de la Starbucks, două zile mai târziu.

În următoarele două zile am conversat prin e-mail. I-am trimis fișierele de la Heller, clarificând unele fraze în care folosise prea multe jargoane economice pentru un student în semestrul întâi. Am făcut glume pe seama sistemului de negociere al colegiului, în care berea este moneda de schimb ca să îți ajuți un coleg la mutat. Am început să aștept cu nerăbdare numele ei în inbox-ul meu: JWallace. Apoi a venit dimineața de miercuri, iar realitatea s-a prăbușit peste mine, fermă, drept la țintă.

capitolul 9

LANDON

Aveam să fiu singur acasă când venea Melody, pentru că tata și bunicul aveau o întâlnire în oraș, cu contabilul bunicului, pe care tata îl supranumea escroc și șarlatan. Asta când nu îi spunea într-un fel mult mai ofensator.

— Lucrez cu Bob de când erai în scutece! mârâise bunicul azi-dimineață.

— Înseamnă că a avut la dispoziție câteva decenii ca să te jumulească de profit, ripostase tata. E timpul să-l pui pe liber.

— N-o să fac așa ceva! Poate dacă ai fi rămas p-aici, ai fi știut că majoritatea oamenilor nu sunt infractori, cum găsești în *Washington*.

După părerea bunicului, Washington era o „groapă plină cu bișnițari" și faptul că fiul său alesese să trăiască și să lucreze acolo îl îmbolnăvise. Nu am stat să ascult răspunsul lui tata. Eram aproape convins că mai auzisem argumentul. De mai multe ori.

Mi-am turnat din cutie niște suc de portocale, apoi am luat un baton cu proteine și am plecat la școală, ei fiind mult prea ocupați să se contreze unul pe celălalt ca să mai observe ceva. Uitându-mă după Wynn sau prietenii lui bandiți în timp ce mă apropiam, aproape m-am oprit în timp ce treceam prin fața școlii generale. Un copilaș a sărit din camioneta mamei lui, dar a apreciat greșit distanța până la bordură și s-a împiedicat, aterizând direct în nas. A dat cu capul de asfalt, iar mama l-a strigat. Am alergat la el și m-am așezat într-un genunchi, ridicându-l în timp ce trăgea aer în piept pentru criza de urlete ce avea să urmeze. Din nas îi țâșnea

sânge și vârful era carne vie, dar în rest părea intact, având în vedere situația. Nu era tăiat pe frunte. Niciun dinte pe jos.

— O, Dumnezeule, Tyler, Doamne Dumnezeule! a spus mama lui cu ochii măriți, grăbindu-se la el și scoțând șervețele din poșetă.

I-a apăsat un șervețel pe nas, ceea ce a eliberat urletele întârziate pentru care mă pregătisem. Plămânii copilului sigur nu aveau nimic.

— Așa mult sânge! O, Doamne, ar fi trebuit să opresc mai aproape! a continuat ea, tremurând și plângând, lacrimile curgându-i pe față.

— Ăăă, cred că nasul este rupt, ar fi bine să nu apăsați atât de tare pe punte.

Cu mâinile tremurânde, a îndepărtat ghemul de șervețele.

— D-dar sângele...

Am luat două șervețele și le-am pus sub nasul puștiului.

— Ține acolo, amice.

S-a uitat la mine, dar a ascultat, calmându-și încet suspinele.

— Ai să fii bine. Și eu mi-am rupt masul acum câțiva ani, jucând hochei. Pățania a fost un dezastru sângeros și aproape că i-am provocat maică-mii un atac de cord, dar am fost bine. Nu e mare lucru.

Băiatul s-a întins după mamă, care l-a strâns în brațe.

— Mulțumesc, mi-a spus ea. Mama ta trebuie să fie foarte mândră de tine. Nu mulți băieți de vârsta ta ar fi făcut așa ceva.

Am dat din cap și m-am ridicat, murmurând.

— Nicio problemă.

***

Restul zilei a fost lipsit de evenimente neprevăzute, constând, în mare parte, din încercările mele de a mă feri de Boyce Wynn, evitând dinadins să mă uit la Melody Dover cât timp am stat în clasă, dar ea mi-a șoptit că trece pe la mine după ore. Ezitant în privința șoaptelor și a secretelor, deși, la urma urmei, eram parteneri de proiect, am aruncat o privire spre iubitul ei. Se uita urât din celălalt colț ai încăperii, iar Wynn zâmbea de parcă ar fi știut ceva ce eu habar n-aveam. Nu era o expresie pe care îmi doream să o văd pe fața lui.

Chiar înainte de ora patru, Melody a bătut la ușa mea.

Am invitat-o înăuntru, conștient și intimidat de părerea tatălui iubitului ei despre acest loc, pe care îl numea cocioabă, o oroare și chiar mai rău. Părinții ei, probabil, aveau aceeași părere. La fel și prietenii ei.

Aranjasem materialele pentru proiect pe masa din bucătărie, în speranța că nu avea să mă întrebe despre camera mea — dar planul a eșuat.

— Deci, unde-i camera ta? m-a întrebat, după ce i-am oferit un suc și m-a urmat în bucătărie să și-l ia.

Drace, mi-am spus în sinea mea, deschizând ușa cămării și pregătindu-mă să fiu luat în râs.

— Uau! ochii i s-au mărit. E atât de *mică*! Și... plăcută...

S-a urcat pe marginea patului meu, iar inima mi-a tresărit. *Melody Dover stă pe patul meu.* A trecut cu privirea peste manualele și romanele mele, stivuite pe rafturi. S-a răsucit pentru a studia peretele opus, acoperit pe jumătate cu desene asemănătoare celor pe care le răsfoise cu câteva seri înainte, dar mai reușite.

— Ăsta e cel mai tare lucru din lume! E ca și cum aici ar fi... vizuina unui artist, a zâmbit ea. Putem să lucrăm aici?

Fără să îmi aștepte răspunsul, a ridicat geanta cu laptopul deasupra capului și s-a mutat la căpătâiul patului.

— Uh, sigur...

Când tata și bunicul au ajuns acasă, stăteam rezemați de un morman de perne, unul lângă altul, lucrând la pagina de bibliografie. Discutau în contradictoriu, de parcă ar fi reluat cearta exact de unde rămăsese dimineață, ca un film lăsat pe pauză. Fața îmi ardea când s-au oprit fiecare în fața ușii mele, cu aceeași expresie șocată pe chipuri. Pentru ceea ce mi s-a părut o eternitate, niciunul nu a spus un cuvânt.

— Pregătesc cina, a spus bunicul în cele din urmă, întorcându-se cu spatele.

Tata a mormăit ceva, plecând în direcția opusă.

Melody și-a mutat privirea pală de la cadrul gol al ușii, la mine.

— Deci, mama ta...?

Am clătinat din cap.

— Ea... a murit.

— Vai! Asta-i groaznic. S-a întâmplat recent? De asta v-ați mutat aici?

Am încuviințat din cap, nedorind să intru în detalii sau să o privesc în ochi sau să deschid gura. În poală, mâinile mi s-au strâns în pumni. *Te rog, nu întreba.*

Aproape mi-a sărit inima din piept, atunci când ea a pus palma pe brațul meu, chiar peste brățările pe care le purtam azi. Degetele ei mi-au atins ușor mâna.

— Îmi pare rău.

Își exprima părerea de rău pentru faptul că îmi pierdusem mama, așa cum făcea toată lumea. Nu puteam să îi răspund, *este în regulă*. Pentru că nu era și nu avea să fie niciodată.

Dar nu puteam să îmi mențin gândurile negre despre pierderea mamei când mâna moale a lui Melody era peste a mea, cu unghiile colorate într-un albastru electric, metalic, ca o mașină sport. Nu mă puteam gândi decât la locul în care se odihnea palma ei și la faptul că aceasta se afla foarte aproape de alte părți, deșteptate complet, ale corpului meu. Îndoindu-și degetele, a zgâriat ușor cu unghiile pielea de pe mâna mea și, câțiva centimetri mai departe, trupul meu a răspuns, întărindu-se cu înverșunare. M-am rugat ca ea să nu își dea seama. Îmi era teamă să mă mișc.

— Fata rămâne la cină? a întrebat bunicul din dreptul ușii, și am sărit amândoi, desprinzându-ne mâinile. Laptopul i-a săltat pe genunchi.

— O, nu, mulțumesc. Trebuie să ajung acasă, curând.

Fața ei era la fel de roșie ca a mea.

Apoi a primit un mesaj de la iubitul ei, care o întreba unde este, iar ea l-a mințit, răspunzând că e acasă.

— Chiar îmi pare rău pentru mama ta, Landon.

S-a aplecat, m-a sărutat pe obraz, și tot corpul mi-a luat foc. Era o senzație incomodă și uimitoare, paralizându-mă ca o săgeată cu vârful otrăvit și umplându-mă cu flăcări și jăratic. Nu puteam gândi normal. Alunecând la marginea patului, și-a așezat laptopul în geantă. Am urmat-o în tăcere până la ușa din față, cu sărutul ei întipărit, ca o marcă, pe obraz.

***

Bătaia, atunci când s-a întâmplat, a fost scurtă, murdară și fără martori din rândul profesorilor. Ploua din nou în timpul pauzei de prânz și nu aveam chef să fiu izgonit afară, așa că am avut proasta inspirație de a pierde vremea în biblioteca laboratorului de informatică și a verifica partea de PowerPoint a proiectului, pe care o făcuse Melody. Prezentarea era peste două zile.

Am dat colțul și l-am văzut acolo, cu o întreagă legiune în spatele lui, printre care și Clark Richards. Cel mai mare idiot din gașca lui Wynn, Rick Thompson, stătea de pază.

— Hei, Maxfield! E timpul să-ți plătești datoriile, a spus Wynn, fără pic de emoție, de parcă ar fi transmis un buletin meteorologic.

Apoi pumnul i-a zburat spre fața mea, aproape cu încetinitorul, dar la fel erau și mișcările mele. Nu am putut să mă feresc suficient de repede ca să evit lovitura, iar el m-a nimerit direct în falcă. Dinții mi-au clănțănit și focuri de artificii mi-au explodat în spatele ochilor.

M-am împleticit înapoi, iar el m-a urmat.

— M-ai luat pe nepregătite cu pumnul ăla de la atelier, nenorocitule. Chestia aia *n-a fost mișto*. Ia *încearcă* să mă lovești acum, când sunt atent.

Am avut noroc și am blocat pumnul următor, dar când și-a aruncat un braț pe după gâtul meu și m-a tras în jos, am știut că avea să se revanșeze. Hotărât să nu îi fac răzbunarea ușoară, m-am răsucit în strânsoarea lui, lovindu-l cu pumnul drept în bărbie și cu stângul în rinichi. Încă o mișcare de wrestling din partea lui și iarăși am ajuns într-o poziție proastă. Mi-a tras o palmă peste ceafă, apoi m-a lovit în stomac.

— Care-i faza, băiatul mamei? Tântălău ciudat, bun de nimic.

Urechile îmi țiuiau și vorbele lui batjocoritoare erau aproape ininteligibile, dar el continua să le arunce, de parcă ar fi căutat un buton de panică.

— Tati nu te-a învățat niciodată să te bați, nu-i așa? Și el e un fătălău la fel de mare ca tine?

Nu puteam să mă așez într-o poziție bună ca să îl apuc sau să îl lovesc și pierdusem șirul pumnilor pe care îi primisem de la el.

— Poate că mămica ta are nevoie de un bărbat adevărat. Poate ar trebui să-i fac o scurtă vizită.

Și asta a fost.

Cu un răcnet, am deschis larg brațele, desfăcându-mă din strânsoarea lui, iar apoi i-am trecut un picior prin spatele gleznelor și l-am trântit la pământ. Năpustindu-mă deasupra lui, nici nu m-am deranjat să îl imobilizez înainte să îmi folosesc ambii pumni pentru a-l lovi repetat. Vedeam negru în fața ochilor. Nu auzeam niciun sunet. Nu simțeam decât furia, care înecase orice altceva. Izbindu-i întruna fața și capul, pumnii au început să îmi amorțească. Voiam să îl las lat, dar craniul lui tare nu îmi dădea voie. L-am apucat de păr și l-am trântit cu ceafa de podea.

Răcnind la rândul său, m-a dat jos de pe el, mișcându-și brațele sălbatic, cu un ochi deja vânăt și pe jumătate închis. M-am rostogolit și m-am ridicat, respirând sacadat, dar înainte să mă arunc din nou asupra lui, Thompson a șoptit, *„Profesori!"*

Abia atunci am observat că altercația noastră câștigase audiență. Eram înconjurați de colegi, care, fără să vrea, ne ascundeau de ochii celorlalți. Ne-am ridicat amândoi, uitându-ne unul la altul, îndreptându-ne încet, cu mâinile încordate, dar pe lângă corp.

— Ce, Doamne iartă-mă, se întâmplă aici? a întrebat doamna Powell, trecând prin grupul de elevi. Bătaia se pedepsește cu exmatricularea!

Domnul Zamora a separat spectatorii și a revenit în spatele ei, în timp ce Wynn, cu fața la fel de umflată cum mi-o simțeam eu pe a mea, a declarat:

— Nu ne băteam.

Îngustându-și privirea, Zamora a arătat spre hol:

— În biroul directorului. *Acum.*

Am încercat să îmi fac griji că eram pe cale de a fi exmatriculat, dar nu am reușit. Adevărul fie spus, am avut nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol pe care o aveam ca să merg relaxat spre birou, în loc să sar la gâtul lui Wynn și să îl fac praf.

Câteva minute mai târziu, tot corpul a început să mă doară. Fața mă durea. Urechile îmi țiuiau. Îmi simțeam stomacul de parcă făcusem abdomene timp de patru ore întregi. Aveam privirea încețoșată din cauza sângelui din ochi, dar, pe măsură ce clipeam, începea să se clarifice. Mă luptam cu greața, în timp ce Ingram se holba la noi peste biroul ei masiv, unde niciun dosar sau notiță nu îndrăznea să stea în dezordine. Aparent, băiatul de lângă mine părea să rămână indiferent față de amenințarea ce stătea la nici doi metri în fața noastră, dar mâinile i s-au încleștat pe brațele fotoliului.

— În această școală avem toleranță zero pentru bătăi.

A făcut o pauză, lăsându-ne să asimilăm informația. Mâinile pline de sânge și transpirație mi s-au lipit de coapse și au strâns cu putere, amintindu-mi să păstrez tăcerea.

— Presupun că amândoi sunteți la curent cu această politică?

Am încuviințat din cap. Idiotul de lângă mine a ridicat din umeri.

— Domnule Wynn? Cumva ai ridicat din umeri ca răspuns la întrebarea mea adresată politicos? Poate ai nevoie să îți fie adresată... în termeni mai ușor de înțeles?

— Nu, mersi.

O, frate! Tipul ăsta era un idiot mai mare decât îmi imaginasem.

Ochii lui Ingram s-au îngustat și mai mult, ceea ce nu aș fi crezut că e posibil.

— *Poftim*?

— Nu, *doamnă*, a murmurat el.

— *Nu, doamnă*, nu te-am prins ridicând din umeri, sau *Nu, doamnă*, nu ești la curent cu politica mea? l-a întrebat ea, știind exact la ce se referise el, dar încercând să îl determine să zică sau să facă ceva cu consecințe demne de exmatriculare.

— *Nu, doamnă*, nu am nevoie să îmi fie adresată în termeni mai ușor de înțeles. *Da, doamnă*, am înțeles politica dumneavoastră. Dar nu mă băteam.

M-am străduit din răsputeri să nu rămân cu gura căscată. Dacă își închipuia că aveam să iau asupra mea toată vina pentru chestiile astea, trebuia să se gândească mai bine. Voiam să îi transform acel ochi vânăt într-o pereche asortată, dar conștiința îmi revenise

destul cât să mă avertizeze că o asemenea reacție avea să îmi atragă exmatricularea, ceva ce javra asta își dorise de la începutul anului.

Gura ei s-a strâns în genul de expresie pe care o capeți după ce sugi o lămâie.

— Nu... te băteai.

În tonul său disprețuitor se citea un avertisment clar. Cumva, știam că Wynn nu avea să îl bage în seamă.

— Deci, de unde tot sângele și vânătăile?

S-a aplecat în față, iar buzele i s-au întins într-un început de zâmbet atotștiutor.

— Am căzut pe scări.

Privirea ei ar fi trebuit să îl înghețe.

— Locuiești într-o *rulotă*.

— Nu am spus că eram acasă.

Ș-a întors ochii spre mine.

— Și tu?

— Și el a căzut pe scări.

Drăcia dracului, cum ar fi zis bunicul, Wynn răspundea pentru amândoi. Eram terminat.

— Am căzut amândoi. A fost tare. Sunt sigur că deja e pe YouTube.

Ea nu și-a dezlipit privirea de mine.

— Domnule Maxfield? Vrei să spui *adevărul*?

Indiferent ce părere aveam despre Wynn, Ingram nu era de partea mea și eram conștient de asta. Am tras aer în piept.

— Cred că am fost împinși.

Ochii i s-au mărit.

— De *cine*?

— Nu știu. Erau în spatele nostru.

A urmat o tăcere prelungă, pe parcursul căreia și-a dat seama că niciunul dintre noi nu avea de gând să îl toarne pe celălalt în folosul ei.

— Sunteți amândoi... s-a oprit, încordându-și maxilarul deja țeapăn, obligați să *îmi* urmați regulile cât timp sunteți în *casa mea*. Dacă găsesc un singur profesor care declară că a fost martorul unui singur pumn dat de vreunul din voi, am să vă arunc fundurile

prost-crescute direct în stradă, în șuturi, fără o clipă de ezitare! Suntem. Pe. Aceeași. Lungime. De. Undă?

Mi-am mușcat interiorul obrazului ca să îmi stăpânesc un hohot de râs, pentru că, în primul rând, nu aveam nicio îndoială că singura ei dorință era să scape de amândoi, ceea ce era amuzant, și în al doilea rând, buza mea era spartă în două locuri și m-ar fi durut îngrozitor numai dacă aș fi zâmbit. Dar, o femeie de vârstă mijlocie care ne întreabă despre *lungime*? Ce dracu'?

Wynn, atingându-și bărbia cu un deget, a zis:

— Asta sună familiar... V-ați gândit vreodată să măsurați?

Am tușit-râs într-un pumn, strâmbându-mă de durere. *Fir-ar!* Inima îmi bătea la fel de tare ca prima dată când mă repezisem cu pumnul spre fața lui.

Chipul ei s-a schimonosit, ducându-mă cu gândul la un balaur pe cale să scuipe foc.

— *Ieșiți!* Vă sun părinții! Sunteți suspendați amândoi o săptămână întreagă! Așteptați în biroul alăturat până sunteți chemați! *Nu vor-biți!*

Wynn a mârâit printre dinți:

— Rahat!

Din fericire, ea nu l-a auzit, pentru că eu am spus:

— Da, doamnă.

Am sărit în picioare și am părăsit biroul, trântindu-ne în scaunele dure de pe coridor, care nu făceau nimic pentru a-mi ameliora durerea de spate. Speram ca pe Wynn să îl doară mai tare decât pe mine. Așezați cu fața spre pupitrul de primire a biroului principal, am lăsat un scaun liber între noi.

Nu știam ce avea să spună sau să facă tata. Oricum, abia îmi vorbea.

— Maxfield?

Surpriză, surpriză, Wynn încălcase comanda de a nu vorbi înainte să se fi scurs primul minut. L-am ignorat.

— Îmi pare rău pentru ce am spus. Știi, despre mama ta.

Ca și cum ar fi fost nevoie de vreo clarificare.

Curățând un strop de sânge uscat de pe blugi, m-am întrebat dacă era al meu sau al lui.

— A fost o prostie să spun așa ceva.
M-am uitat la el, confuz.
— Da. A fost.

LUCAS

Aproape că începusem să mă gândesc la mine ca la două persoane diferite, cel puțin în ceea ce o privea pe Jacqueline. Eram tipul care fusese fascinat de ea săptămâni întregi și care, din păcate, îi stârnise teama salvând-o de la un atac, dar eram și opusul unei amenințări, schimbând excentricități și povestioare piperate prin e-mail, în timp ce o ajutam să recupereze materia de curs.

Pe de o parte, aș fi vrut ca ea să știe că eu eram și preparatorul, și cel de sâmbătă seara. Totuși, cel mai mult îmi doream să fiu cu totul altcineva. Cineva neîngrădit de o foarte sensibilă barieră morală, cineva fără nicio legătură cu cea mai urâtă noapte din viața ei.

Când am ajuns, în loc să intru în sala de curs, m-am rezemat de peretele opus, așteptând-o să apară. Fără să vreau, m-am trezit martor la niște tachinări între Ivy și Kennedy Moore. Sprijiniți de peretele din dreptul ușii, cei doi făceau schimb de numere de telefon și fotografii de contact. Ea nu se oprea din chicotit. Cu genul *ăsta* de fată credea el că o poate înlocui pe *Jacqueline*? Campusul era plin de studente inteligente, chiar și printre membrele frățiilor, dacă astea îi erau pe plac, dar fata asta?

Nu.

Mi-am întors privirea în altă parte și atunci am observat-o pe Jacqueline, stând în mijlocul coridorului, uitându-se la ei. Din postura ei împietrită și durerea tăcută de pe chipul ei, reieșeau clar motivele pentru care pierduse două săptămâni de cursuri. El nu numai că pusese capăt relației lor fără avertisment, dar nici nu îi trebuise mult timp ca să treacă mai departe. Numai un masochist ar dori să urmărească pe viu așa ceva.

Un nemernic neatent s-a lovit de ea, rucsacul i-a alunecat de pe umăr și a lovit podeaua, iar eu m-am dezlipit de perete. S-a îndreptat, apoi s-a aplecat după el în timp ce eu l-am ridicat. Și-a ridicat privirea spre mine și nu îmi doream nimic mai mult decât să o protejez de orice rău sau disconfort cu care s-ar fi putut confrunta.

Așa ceva nu se putea, eram conștient.

— Politețea nu a dispărut de tot, să știi, i-am spus, așezându-i geanta înapoi, pe umăr.

— Oh?

Obrajii i s-au colorat în roz. Era o dimineață răcoroasă, dar am presupus că se îmbujorase din jenă, nu din cauza frigului ușor de noiembrie.

— Nah. Tipul ăla e doar un idiot.

Arătând cu bărbia spre neîndemânaticul care o lovise fără ca măcar să își ceară scuze, nu am putut să nu îl fixez cu privirea și pe jigodia ei de fost iubit, înainte să revin spre ea.

— Te simți bine?

I-am citit în ochi recunoașterea acestei întrebări recurente și m-am urât pentru faptul că îi aminteam în permanență de acea noapte, chiar dacă era ultimul lucru pe care voiam să îl fac.

Poate că nu avea cum să nu își amintească, orice aș fi zis sau aș fi făcut. La urma urmei, eu nu aveam nevoie de ceva anume care să îmi declanșeze coșmarurile. Veneau fără încetare, indiferent de ceea ce făceam pentru a le evita.

— Da, bine.

Avea privirea îndreptată spre ușă, iar vocea îi era o șoaptă răgușită. Moore și viitoarea lui cucerire întraseră în sală și ea s-a grăbit să își urmeze colegii.

— Mulțumesc.

Acest *mulțumesc* îmi amintea de ziua ploioasă în care îi ținusem ușa deschisă. De prima oară când o văzusem de aproape, mă uitasem în ochii ei și recunoscusem în sinea mea că o doream.

Drace!

Nu s-a uitat înapoi și nici nu a observat că am intrat în clasă, după ea. Din ultimul rând, m-am rezemat în scaun și am urmărit-o luând notițe, fruntea ei încruntată și limbajul trupului în general,

strigând *nu pricep nimic* în timp ce Heller umplea tabla cu noțiuni noi. Deși nu ar fi trebuit să îmi doresc să aibă nevoie de Landon Maxfield, știam că avea să îmi trimită un e-mail mai târziu și deja anticipam întrebările pe care voiam să i le pun.

Apoi, aplecându-se și întinzând mâna spre rucsac, s-a uitat direct la mine.

Deci, știa că sunt în sală și locul unde stăteam. Trebuie să mă fi observat luni, înainte ca eu să o văd stând acolo. Probabil că nu voise să se așeze lângă mine. Preferase să ocupe un scaun la care nu putea ajunge decât pășind peste picioarele întinse ale unui tip care adormea la curs cel puțin o dată pe săptămână.

Dar știa unde sunt, și era destul de curioasă încât să se uite spre mine. Am încercat să îmi păstrez expresia impasibilă, dar colțurile gurii mi s-au arcuit într-un zâmbet, deși mă împotriveam. A întors rapid capul și nu a mai privit înapoi.

Când Heller și-a încheiat prelegerea, m-am îndreptat spre ușa din spate, în timp ce Jacqueline răsfoia caietul cu notele de curs, întorcându-l spre colegul de lângă ea.

Chiar înainte de a evada din clădire, m-a oprit o studentă. Fusese înscrisă la cursul lui Heller primăvara trecută, dar renunțase. Se înscrisese din nou, să încerce, dar nici semestrul ăsta nu se descurca mai bine. Nu venise niciodată la seminariile de pregătire și singura dată când solicitase meditații individuale, ceruse o întâlnire în afara campusului. La asta i-am spus *nu*, așa cum fuseserăm instruiți să facem.

— Deci, nu ne putem întâlni în apartamentul meu? m-a întrebat, de parcă nu avusesem *exact aceeași conversație* cu câteva luni în urmă.

Am oftat.

— Nu. Îmi pare rău. Meditațiile se acordă numai în incinta campusului, astea-s regulile Universității.

Apucându-și o șuviță din părul lung și răsucindu-și-o după deget, și-a scos în afară buza de jos. Poate că acest gest funcționa cu unii bărbați, sau cu părinții ei, dar, cu siguranță, asupra mea avea efectul opus. Telefonul mi-a sunat în buzunarul din față al blugilor. Jacqueline nu părăsise încă sala de curs, iar eu voiam să

ies din clădire înainte ca ea să plece. Dar, acum, se părea că asta nu avea să se întâmple.

— Deci e o meditație în grup? Și durează o oră?

Cu părul înfășurat strâns pe deget, fata din fața mea își tot muta greutatea de pe un picior pe altul, enervându-mă și mai tare. Voiam să o prind de umeri și să o forțez să stea nemișcată pentru cele treizeci de secunde pe care eram dispus să le mai acord acestei discuții.

— Da. De la unu la două.

M-a întrebat ce fac după ședința de meditații. Adică știa că nu puteam să îi acord *meditații* în afara campusului, dar poate voiam să ne combinăm. *Iisuse. Hristoase!*

— Muncesc.

— Tot timpul muncești, Lucas.

Nu îmi aminteam să fi avut vreodată sentimentul real că mă urmărește cineva, așa că nu eram sigur că asta era. Putea fi doar conștientizarea faptului că era posibil ca ea să se afle acolo. Dar, aș fi jurat că pielea mi s-a încălzit, mușchii mi s-au contractat și respirația mi s-a accelerat.

Fără să mă pot stăpâni, am găsit-o cu privirea pe Jacqueline Wallace în mulțimea de oameni ce se plimbau pe hol, de parcă aș fi știut exact unde era. De parcă ea ar fi fost singura persoană de pe acel coridor.

Era atât de aproape, încât aș fi ajuns lângă ea din patru pași. Știam că îmi auzise numele. Acum credea că sunt *Lucas*, iar ea îi scria mesaje lui *Landon*. Nu avea niciun motiv să facă vreo asociere între cei doi. În acea fracțiune de secundă, am fost total ușurat, apoi dezgustat de mine și, în cele din urmă, am ajuns din nou să oscilez între ele.

Înainte să fac vreo mișcare, s-a răsucit, dispărând în fluxul de oameni, iar eu puteam să jur că am simțit-o plecând.

capitolul 10

LANDON

M-am dus acasă la Melody, să îi dau hărțile pe care le desenasem și bibliografia pe care o finalizasem. Nici nu mă gândisem la felul în care arăta fața mea, înainte să plec. Chiar dacă sângele se curățase la duș, iar bunicul îmi lipise vreo doi plasturi, aveam buza umflată și crăpată de tot. Vânătăile aveau să se vadă o bună bucată de timp.

Fratele ei mai mare a deschis ușa. L-am recunoscut de la școală. Era în clasa a douăsprezecea, făcea parte din consiliul elevilor. Popular.

— Tu cine dracu' ești?

— *Evan*, a strigat o voce de femeie și chipul mamei lor a apărut în spatele lui, încruntându-se.

— O ... Doamne. Landon, nu-i așa? Ce... ce vrei?

Evan nu s-a clintit. S-a uitat la mine, iar mama lui a ocupat restul spațiului din ușă, de parcă ei doi îmi blocau intrarea. Ceea ce și făceau.

— Eu, ăăă, i-am adus astea lui Melody. Pentru prezentare.

Nu mă gândisem prea bine la asta. Nu îi trimisesem mesaj să o anunț că vin. Voiam să îi explic personal că nu intenționasem să o dezamăgesc. Că prezentarea proiectului nostru era singurul motiv pentru care mă deranja faptul că fusesem suspendat.

Doamna Dover a ridicat dintr-o sprânceană.

— Și, nu poți, pur și simplu, să le aduci tu la oră?

Am clătinat din cap, ochii alunecându-mi spre umărul ei.

— Eu... nu am să fiu vineri la școală.

— Înțeleg.

A oftat, de parcă nu s-ar fi așteptat la ceva mai bun de la unul ca mine. A întins mâna.

— O să i le dau.

Am înghițit în sec și am privit-o drept în ochi.

— Poate aș putea să o văd? Va trebui să susțină și partea mea din prezentare. Ar trebui să o discutăm.

Fiul său și-a încrucișat brațele la piept, iar mâna ei a rămas întinsă, așteptând să îi predau ceea ce adusesem.

— Nu prea cred.

Zâmbetul îi era plin de cea mai falsă bunătate pe care am văzut-o vreodată. Vocea îi era ca de gheață. Nu a spus nimic mai mult.

I-am înmânat dosarul și am plecat.

Când m-am întors la școală, o săptămână mai târziu, la ora de geografie toți își reluaseră locurile obișnuite. Clark Richards mi-a zâmbit răutăcios din scaunul de lângă Melody, pe care îl recuperase. Melody nu s-a uitat deloc la mine. Toate prezentările se terminaseră, iar eu și Boyce Wynn primiserăm câte un zero. Doamna Dumont ne-a dat fiecăruia câte un test-grilă, pentru a „compensa" nota pierdută, dar pentru că nu știam materia și nu am avut nicio șansă de a o studia, l-am făcut praf. Ne-a trimis pe hol, așezați pe podea, de o parte și de alta a ușii, să le rezolvăm.

Nu aveam voie să vorbim unul cu altul. Desigur, Wynn a trecut peste această regulă, de parcă ar fi fost o sugestie pe care putea să o urmeze sau nu, după bunul lui plac.

— Hei, Maxfield. În seara asta facem un foc în aer liber, în golfuleț. Fratele mai mare al lui Rick, noi îi spunem Thompson senior, a făcut rost de ceva iarbă în plus, dintr-o afacere, și îl plătește pe Rick să-i facă treburile, cu *iarbă*.

A râs.

M-am uitat încruntat la el, de genul *Și ce-i cu asta*?

— Ne întâlnim la unșpe. Imediat ce se culcă tot orașul ăsta de rahat, n-are cine să ne mai vadă și să ne toarne.

Vânătăile de pe fața lui arătau la fel ca ale mele. Îngălbenite. Aproape trecute. Avea ochiul încă un pic aiurea, la fel aveam și eu buza. Mă întrebam dacă această invitație era vreun fel de capcană.

— Acum suntem cumva prieteni sau ceva de genul ăsta? l-am întrebat, privindu-l cu scepticism.

El a ridicat din umeri.

— Da, de ce nu? Tu, ăăă, știi că Richards m-a plătit s-o fac, nu?

Un milion de gânduri amestecate mi-au venit brusc în minte.

— Nu.

A rânjit.

— Da, a aflat că i-ai invitat gagica pe la tine și, atunci când i-a trimis mesaj, ea a spus că e acasă. S-a gândit că ori i-o tragi, ori nu mai ai mult.

— Așa că te-a plătit să mă ataci...

— Tipul e un ticălos plin de bani, nu? Am fost foarte fericit să-l ușurez de câțiva. Ce-i drept, tu deja mă călcaseși pe nervi. Trebuie să recunosc, frate.

Și-a lăsat capul într-o parte, cuprins de gânduri.

— Și, atunci la atelier, chestia aia pe care am zis-o despre Brittney Loper chiar înainte să-mi tragi una... îți place de ea sau ceva de genul ăsta?

M-am uitat în podea, clătinând din cap.

— Nu, nici n-o cunosc prea bine.

De fapt, nu cunoșteam pe nimeni. Credeam că reușisem să o cunosc pe Melody, dar nu fusese decât o jalnică iluzie.

— Atunci, de ce? Pentru că am vorbit cu *băi*?

Inima îmi bubuia în piept. Trebuia să o spun. Fraza mi se blocase în gât, dar am forțat-o să iasă, o șoaptă răgușită pe coridorul pustiu.

— Ai spus că ai *viola-o*.

— Ce? s-a încruntat, nelămurit. Aia e doar o expresie, n-aveam niciun alt gând.

— *Înseamnă ceva*, m-am uitat la el. E un... un fel de... de cuvânt cheie pentru mine.

— Nu, pe bune? a întrebat, iar eu am rămas cu ochii în podea, între genunchi. Păi, ei bine, scuză-mă. Frate, o să țin minte că asta te scoate din pepeni.

Nici prin cap nu îi trecea cât de mult.

***

Am plecat de acasă pe la miezul nopții, după ce tata și bunicul adormiseră tun, ceea ce elimina nevoia de a le explica unde mă duc. Pe plajă, aerul era suficient de rece încât să îmi văd respirația aburind în față și încolăcindu-se peste umărul meu cu fiecare pas pe care îl făceam. Golful nu era departe și nu aveai cum să ajungi la el fără să parcurgi sute de metri de plajă privată. Încă un motiv pentru care tatăl lui Clark Richardson voia să pună mâna pe partea de țărm a bunicului.

Ocolind o stâncă, am auzit, „*Maxfiiieeeeld*" și am dat peste focul în aer liber, care arăta mai mult a foc de tabără, probabil pentru a nu atrage atenția autorităților locale. Erau mai puțin de douăsprezece persoane în jurul lui, deci avea o dimensiune adecvată. Ridicându-se de pe nisip, Wynn a bătut palma și a lovit pumnul cu mine, de parcă am fi fost ca frații de când ne născuserăm. Am răsuflat ușurat. *Nu e o capcană.*

Luna se afla în primul pătrar, cerul era senin, iar ochii mi se adaptaseră pe deplin la semi-întuneric în timpul mersului pe jos. Recunoșteam câteva persoane dintre cele prezente acolo, ca de exemplu pe Thompson, care se hlizea ca o hienă și se plesnea cu palma peste coapsă de câte ori vreunul dintre băieți spunea câte ceva.

Erau și fete, iar vreo două mă priveau curioase. Sau poate că erau atât de fumate, încât aș fi putut fi oricine sau orice.

Wynn mi-a aruncat un braț pe după umăr.

— Îl știți cu toții pe Maxfield.

Thompson a scuturat din bărbie spre mine.

— Salut!

Ca și cum nu l-ar fi instigat pe Boyce Wynn să mă bată de să îmi sune apa-n cap acum o săptămână și ceva.

— Vino să te așezi lângă noi, m-a invitat una dintre fete.

Ea și prietena ei, Brittney Loper, cea cu sânii de mărimea unor pepeni, stăteau înghesuite într-o pătură mare, care semăna mai mult cu o cuvertură trasă de pe unul din paturile lor. Era catifelată, cu imprimeu floral și duhnea a marijuana, dar asta era, probabil, pentru că totul în jur mirosea așa. Aroma dulce, pătrunzătoare, învăluia întreaga scenă, un nor de fum ce plutea și se dispersa, plutea și se dispersa. Mă întrebam dacă trebuia neapărat să trag din joint ca să mă droghez.

Fetele mi-au făcut loc, invitându-mă să stau între ele. Când m-am așezat, s-au lipit de mine în ambele părți, oftând mulțumite și trăgând pătura peste toți trei. Hanoracul meu a devenit brusc un cuptor. L-am deschis, iar fata din dreapta m-a ajutat să îl dezbrac.

— Oh, ești atât de *fierbinte*!

Mi-a mângâiat antebrațul cu mâinile, apoi le-a strecurat pe sub mâneca bluzei. Mi-a strâns bicepsul, iar eu mi-am spus că trebuie să fac flotări până la epuizare în fiecare zi, nu doar de trei sau patru ori pe săptămână.

— Apropo, eu sunt Holly.

Lipindu-se și mai mult de mine, mi-a oferit țigara și eu am acceptat-o.

— Landon, i-am răspuns.

— Mmm, a spus Brittney, de parcă simplul meu nume ar fi fost ceva apetisant.

Și-a apăsat pieptul pe brațul meu și corpul meu a răspuns, ca și cum ar fi știut din experiență ce trebuia să facă în continuare. Dar habar n-avea.

L-am studiat pe Thompson trăgând un fum din jointul lui, i-am repetat mișcările și am început să tușesc groaznic, de parcă eram pe moarte.

— Încet, Landon, m-a certat Holly. Nu trebuie să-l sugi pe tot odată.

— Asta e replica lui, a glumit tipul de lângă noi, iar sângele meu nu știa dacă să îmi încingă obrajii sau să îmi întărească în continuare penisul.

— Ai vrea tu, i-a tăiat-o Holly, părând mai mult amuzată decât insultată, în timp ce individul își bătea coapsa cu palma, invitând-o lângă el.

Ea l-a refuzat, clătinând din cap.

— Mi-e bine aici.

Și-a ridicat privirea spre mine și câteva șuvițe negre de păr i-au zburat, animate de o ușoară rafală de vânt. Un fir rebel mi-a atins gura și s-a lipit acolo. Ea și-a plimbat degetele de-a lungul buzei mele de jos, desprinzându-l.

Deci, să întărească.

Am dus țigara la gură și am tras din ea mai atent, cu măsură, uitându-mă fix la ea.

— Așa, m-a încurajat, luând-o înapoi, punându-și buzele acolo unde tocmai fuseseră ale mele și trăgând un pic mai adânc decât mine înainte să i-o dea, mai departe, lui Brittney.

În următoarea jumătate de oră am fumat toți trei pe rând, mâinile lor pipăindu-mi brațele, pieptul și spatele. Din când în când, îmi apăsau pe coapse. Dacă nu trăgeam din joint, îmi înfigeam degetele în nisipul din spatele meu, pentru că îmi era frică de ceea ce voiam să fac cu mâinile.

La un moment dat, în decursul acelei jumătăți de oră, Holly s-a aplecat și mi-a acoperit gura cu a ei, exact când începusem să simt că pământul de sub mine se transformă într-o pernă mare, moale, și toate sunetele ascuțite se diminuaseră: conversațiile și râsetele din jurul nostru, stelele de pe cer, zgomotul valurilor lovindu-se de nisip. Am sărutat-o înapoi, sperând să fac o treabă credibilă. Mi-a lins buza de jos, iar eu am deschis gura, atingându-mi limba de a ei. Apucându-mă de umeri, s-a lăsat pe spate și m-a tras deasupra ei. Oftând, Brittney ne-a lăsat toată pătura, ne-a trântit-o peste capete și picioarele ni s-au încurcat în ea. După asta, nu am mai știut și nici nu mi-a mai păsat unde mă aflu.

Câteva ore mai târziu, m-am împleticit până acasă, am mâncat toate resturile din frigider, m-am prăbușit în pat și am visat lucruri ciudate, tulburător de obraznice despre mâini și gura lui Holly pe corpul meu. Am oprit alarma telefonului când m-a avertizat că era o zi lucrătoare și trebuia să mă trezesc. Pentru că nu întârziasem

niciodată la ore, am simțit un junghi de vinovăție. Dar eram prea obosit ca să îmi pese și mi-am zis că n-avea să se întâmple decât o dată.

Am falsificat un bilet de la tata și m-am prezentat la a treia oră. Nu voiam să pierd atelierul, singura materie care îmi plăcea. Înainte de masa de prânz, Wynn și Thompson m-au prins în hol.

— Hei, Maxfield, haide. Thompson senior a spus că putem să ne îngrămădim în spatele camionetei lui. Luăm prânzul la Whataburger.

După ultimele douăsprezece ore, un prânz în afara școlii, lucru care nu le era permis decât celor din an terminal, era cea mai nesemnificativă dintre abaterile mele. Fratele mai mare al lui Thompson, Randy, și doi dintre prietenii lui din aceeași clasă erau în cabina camionetei, umăr lângă umăr, în timp ce Boyce, Rick și cu mine ne așezaserăm în spate, încercând să părem relaxați, de parcă nu aveam să ne rupem gâturile dacă Randy ar fi fost nevoit, dintr-un motiv sau altul, să calce frânele.

— Frate, eu încă mor de foame, a spus Rick, devorându-și hamburgerul și porția mare de cartofi prăjiți, câteva minute mai târziu.

— Pun pariu că Maxfield are nevoie de carburanți după cât l-a muncit Holly, a adăugat Boyce.

Am rămas inexpresiv, iar ei au râs.

— Lui Holly îi place să inițieze băieții noi. Asta e *treaba* ei. Toți am trecut prin asta, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Ah.

— Da, Holly e de treabă, numai să *nu* te îndrăgostești de ea.

Rick și-a aruncat în gură un pumn de cartofi prăjiți și a continuat să vorbească.

— Nu suportă asta. Dacă nu o iei cu dulcegării, va fi mica ta îmblânzitoare de șerpi pentru un timp.

Au râs amândoi cât timp eu m-am recules.

— Tare asta, frate, i-a spus Boyce lui Rick.

Petrecerile cu foc în aer liber se organizau în fiecare weekend și, uneori, în timpul săptămânii, cu un grup format din obișnuiți și străini. Cele din weekend erau mai dezlănțuite, dar nimic nu se compara cu nebunia celor din vacanța de primăvară. Indiferent de

ceea ce îmi spuseseră băieții, mă atașasem destul de mult de Holly, deși, la școală, se comporta ca și cum am fi fost doar prieteni, nimic mai mult.

Dar, pe plajă, amândoi fumați, ea a devenit prima mea în toate.

Apoi a venit vacanța de primăvară. Erau fețe noi peste tot pe plajă și în jurul lui Holly. Faptul că m-a părăsit a durut, cu toate că fusesem avertizat că tot ce se petrecuse între noi nu fusese o relație.

— Holly primește bani de la Thompson senior, e ca o... capcană pentru turiști, mi-a explicat Boyce.

Maxilarului mi s-a încordat, dar Rick a râs.

— Omule, pe bune! Noi ți-am spus. Holly își aparține doar ei însăși. Nu se bagă în relații sau alte chestii sentimentale. Dacă vrei ceva stabil, de ce nu *te uiți în jur*?

Le-am urmat sfatul, studiind zecile de fete în bikini, care dansau în jurul focului, toate bete sau drogate sau pe cale să ajungă într-una dintre stări. Mai multe dintre ele îmi aruncau priviri promițătoare.

— Aplică tot ce-ai învățat.

Apoi am văzut-o pe Melody, stând pe o stâncă înaltă. Singură. Clark era la cinci metri de ea, cu țigara într-o mână și berea în cealaltă. Vorbea cu niște tipi, cu spatele la ea.

— O, frate! Nu acolo, gemu Boyce, dar era prea târziu.

Deja mă îndreptam spre ea.

Când am urcat pe stâncă, buzele i s-au întredeschis. S-a uitat la prietenul ei, care nu era atent, iar eu am examinat-o rapid și discret. Picioare fine și palide în lumina lunii, întinzându-se din pantalonii scurți albaștri, iar în sus purta un sutien micuț pe sub tricoul alb subțire. Părul ei blond cădea pe spate într-o împletitură grea, bucle rebele plutindu-i în jurul feței. Cum putea Clark Richards să o ignore, era un mister pentru mine.

M-am așezat lângă ea, urmărind și ascultând împreună ceea ce se petrecea în jurul nostru.

— Păreai cam plictisită aici, sus, i-am spus, într-un târziu. Vrei să facem o plimbare?

L-a căutat cu privirea pe Clark, care stătea tot cu spatele la ea. A încuviințat din cap.

— Bine.

Am luat-o de mână pentru a o ajuta să coboare, iar ea mi-a dat drumul imediat ce a atins nisipul. M-am uitat peste umăr, dar nimeni nu ne-a urmărit. Am mers ușor de-a lungul plajei și, în scurt timp, nu am mai auzit zgomotele petrecerii. Trecând pe lângă casa mea, am ajuns în fața casei ei. A intrat în curtea laterală, unde se vedea o construcție din lemn erodat, pe care nu o mai observasem până acum.

— Super fort!

A răsucit un zăvor, a tras de mânerul din frânghie al podului basculant și am intrat. Era o scară ce ducea spre o platformă aflată la nivelul capului meu, dar niciun acoperiș.

— Eu și Evan obișnuiam să ne jucăm aici de-a hoții și vardiștii cu copiii din vecini sau de-a eroul ucigaș de balauri și prințesa captivă.

A urcat, iar eu am urmat-o.

— Și cine era balaurul?

A zâmbit și s-a așezat, dându-și după urechi șuvițele de păr și trăgându-și genunchii la piept.

— Balaurul era imaginar. Deși, uneori, eu voiam să fiu balaurul. Sau eroul. Dar Evan nu mă lăsa.

Mi-am făcut loc lângă ea, lăsându-mă pe spate, cu mâinile sub cap.

— Pare răutăcios. Nu am soră, așa că nu știu cum funcționează. Dar dacă voiai să fii balaurul, trebuia să fii balaurul.

M-am gândit la Carlie Heller, care, la zece ani, ar fi fost un balaur grozav și care l-ar fi aruncat pe fratele ei în vârstă de doisprezece ani, la propriu, chiar de pe zidul castelului, dacă i-ar fi sugerat să joace rolul de prințesă. Dacă nu cumva prințesa mânuia o sabie.

Melody a privit spre stele.

— Da, păi... Evan a fost întotdeauna, practic, o clonă a lui tata, chiar și atunci când eram mici. Ei reușesc ceea ce își propun. Întotdeauna.

S-a oprit, oftând, iar eu îmi doream să îi trec mâna prin păr, să i-l despletesc. Să îi îndrept gura spre a mea, să o sărut și să o fac să îl uite pe tipul binevoitor, care o trata ca pe un gunoi.

— Mama mea este o femeie foarte puternică în fața tuturor, mai puțin a lui tata, a continuat. Ea spune că asta înseamnă căsătoria. Înseamnă să oferi și să primești, dar, dacă există o neînțelegere, soțul e cel care hotărăște.

M-am gândit la părinții mei și la relația lor. Tatăl meu nu fusese niciodată un om expresiv, dar fusese complet devotat mamei. Ar fi putut să îi ceară orice, că el i-ar fi oferit sau ar fi încercat să îi ofere. *Orice vrei, Rose.* De câte ori, în treisprezece ani și jumătate, auzisem expresia asta?

Știe că nu i-aș cere niciun lucru care i-ar putea face rău, pentru că îl iubesc, mi-a spus odată mama. *Eu am aceeași încredere în el, pentru că știu că și el mă iubește.*

— Sau fratele mai mare? am întrebat-o pe Melody, care se întinsese lângă mine.

— Sau fratele mai mare, a recunoscut ea. Sau tatăl.

Acum, puteam vedea cum se potrivea Clark Richards în tot peisajul ăsta mult mai clar decât înainte.

— Cu alte cuvinte, bărbatul.

A ridicat din umeri, privindu-mă.

— Cred că da.

Încruntându-mă, m-am uitat pe furiș la ea. Mama mea fusese cea mai împăciuitoare persoană pe care o cunoscusem vreodată, dar nu ar fi tolerat ca altcineva să ia deciziile în locul ei, doar pentru că era soțul ei. Sau iubitul.

— Mie nu mi se pare corect.

Mi-a zâmbit.

— Poate că nu. Dar acum nu mai contează. Nu trebuie să fiu prințesa nimănui, dacă nu vreau. Poți s-o întrebi pe mama. Dacă nu primesc ceva ce vreau, sunt un balaur care scuipă foc.

Nici măcar nu realiza. Era prințesa captivă a prietenului ei. Nu avea să fie niciodată eroul sau balaurul din povestea lui. Acele roluri erau deja ocupate.

LUCAS

Așa cum era de așteptat, Jacqueline mi-a trimis un e-mail în care solicita ajutor suplimentar pentru recuperarea materiei. Mi-a mulțumit pentru că îi descifrasem instrucțiunile domnului profesor Heller, care puteau fi de neînțeles. Studenții din ultimul an puteau să îl urmărească, dar, de multe ori, cei de anul doi rămâneau în urmă. De asta mă avea pe mine.

I-am corectat presupunerea cum că aș avea specializare în economie, am atașat câteva fișe de lucru pe care le făcusem pentru ședințele de seminar la care ea nu putuse participa și am încheiat întrebând-o cum se descurcaseră elevii din orchestră la competițiile regionale. Apoi am adăugat: apropó, fostul tău e un idiot și am apăsat *trimite*.

Ce *dracu'* credeam că rezolv făcând așa ceva? Era un gest foarte deplasat să faci asemenea afirmație despre un student, unde mai pui, într-un *e-mail* adresat *unui alt student*. Nu conta că era adevărată.

Am răsuflat ușurat când am văzut că răspunsul ei nu conținea nicio referire la remarca mea inadecvată, deși părea să creadă că ajutorul pe care i-l oferam era un deranj pentru mine. Voiam să o conving că această impresie era total greșită. Trecuse mult timp de când nu mai simțisem această emoție ce îmi tăia respirația, cu care mă luptam ori de câte ori așteptam ca numele ei să apară în cutia mea poștală sau când o zăream în sala de curs. Era opusul deranjului, invadându-mi somnul și strecurându-se în fanteziile mele.

Mi-a povestit despre cei doi elevi de clasa a noua care o încolțiseră fiecare în particular pentru a o întreba care dintre ei era preferatul ei. Am râs cu poftă când am aflat ce le răspunsese amândurora: „Tu ești, desigur" și întrebarea ei pentru mine: „Oare am greșit??"

Când i-am returnat fișele de lucru, subliniindu-i micile greșeli, i-am mărturisit că o studentă care să cânte la contrabas m-ar fi lăsat fără grai la paisprezece ani. Am închis ochii și mi-am imaginat-o pe ea, așa cum era acum, alături de catastrofa care eram eu

la paisprezece ani, având nevoie doar de cineva care să *mă vadă* așa cum eram. M-aș fi îndrăgostit instantaneu de ea, nebunește.

„□i, în caz că te întrebai, da, tu e□ti preferata mea", am adăugat la sfârșitul mesajului.

Un flirt total nepotrivit, dar nu-mi păsa. Voiam ca Landon să o cucerească, astfel încât, atunci când avea să afle cine eram, să mă ierte că reprezentam o parte din acea noapte.

Treaba asta era sortită eșecului. Dar n-aș mai fi putut să mă opresc acum, chiar dacă aș fi încercat.

***

Turele de vineri după-amiază erau groaznic de plictisitoare. Trecuseră zece minute de când plecase ultimul client. La bar, lucram numai doi. Dacă ar fi fost și Gwen, aș fi fost fericit să îi ascult pentru a suta oară povestioarele despre dentiția, mersul de-a bușilea sau colicii puștiului ei, doar ca să scap de plictiseală. Dar, lucram cu Eve, care își stabilea programul de weekend trimițând non-stop mesaje și lăsându-mi prea mult timp în care să meditez asupra dilemei mele despre Jacqueline Wallace.

Două fete s-au apropiat de barul liber, absorbite în conversație. Pe una dintre ele am recunoscut-o ca fiind fata roșcată care venise luni cu Jacqueline, apoi o îmbrățișase și dispăruse înainte să ajungă în față.

După tricourile pe care le purtau, am dedus că făceau parte din frății. În ciuda prezenței sale la petrecere și a faptului că fostul ei făcea parte din una, nu crezusem că Jacqueline era genul ăsta de fată, dar era foarte posibil ca și ea să fie membră a vreuneia dintre frății. Nu că aș fi stat suficient în preajma acestui grup ca să știu cine făcea sau nu parte din gașca lor sau că mi-ar fi păsat.

Până acum.

Eve s-a apropiat de tejghea în timp ce eu curățam recipientul pentru cafeaua decofeinizată, trăgând cu urechea fără să vreau și neputând să mă opresc după ce am auzit subiectul discuției lor.

— ... dacă Kennedy n-ar fi fost așa un dobitoc.

— Doriți să comandați ceva? a intonat Eve, fără pic de bunăvoință.

— Tipul nu e chiar atât de groaznic. Adică, măcar s-a despărțit de ea, mai întâi, a replicat fata cu părul negru, înainte de a-i răspunde lui Eve. Două limonade Venti cu ceai verde.

Colega mea a apăsat butoanele casei de marcat, apoi le-a spus cât au de plată. Cu încă un set de găuri supradimensionate în urechi și o mulțime de piercinguri și tatuaje cum nu mai văzusem pe o fată de ani de zile, Eve nu era o fană a celor din frății. Nu știam dacă avea vreun motiv. Dacă avea, mie nu mi-l împărtășise. Probabil mă agrea, pentru că ea, la fel ca restul oamenilor, credea că propriul meu piercing și tatuajele vizibile însemnau că și eu eram la fel de antisocial. Cred că era adevărat... numai că aveam o slăbiciune pentru o anumită fată activă social.

Mă întreb ce-ar fi făcut Eve, dacă un tip arătos dintr-o frăție ar fi făcut o pasiune pentru ea și s-ar fi apropiat prea mult.

Probabil întâi i-ar fi înfipt un cercel în sprânceană și apoi l-ar fi luat la întrebări.

— Eu nu sunt de acord, a spus roșcata. E un mare nemernic. L-am mirosit eu de multe ori, chiar dacă ea nu și-a dat seama. I-a *dat papucii* pentru că, în mintea lui, faptul că a rupt-o cu ea înainte să și-o tragă cu altele îl scutește de responsabilitatea de a-i fi frânt *inima*. Au fost împreună timp de aproape trei ani, Maggie. Nici nu pot să-mi imaginez cum e să fii cu o persoană atât de mult timp.

Maggie a oftat.

— Pe bune! Eu sunt cu Will de trei săptămâni și dacă n-ar fi dotat ca un...

— Cardul dumneavoastră? le-a întrerupt Eve, parcă dezgustată, iar eu am scăpat de o imagine mentală mult prea clară a lui Will, oricine ar fi fost el. Mulțumesc lui Dumnezeu!

— ... aș muri de plictiseală. Adică, este mai dulce decât ciocolata, dar, of, când începe să vorbească, Zzzz...

Prietena lui Jacqueline a pufnit în râs.

— Doamne, ești așa o javră!

Am scos limonada din frigider, în timp ce Eve turna sirop într-un shaker.

— Da, da. Fetele cuminți nu termină *niciodată*. Și, că tot veni vorba, ce facem cu Jacqueline?

Prietena ei a oftat.

— Hmm. Ei bine, a plecat devreme de la petrecere săptămâna trecută, deci cu aia am dat-o în bară, dar asta a fost, probabil, pentru că nemernicul de Kennedy se prostea cu Harper chiar în fața ei. Harper umblă după el încă de primăvara trecută. Sigur se mândrește nevoie mare că l-a agățat. Doamne! N-ar fi trebuit s-o iau pe J la nenorocita aia de petrecere.

Eve le-a așezat băuturile pe bar, dându-și ochii peste cap, dar gestul ei a trecut neobservat. Fetele au înfipt paiele prin capace și s-au întors să plece, continuându-și complotul.

— Ar trebui s-o îmbrăcăm ca pe un *desert* și s-o ducem undeva unde Kennedy nu va fi, ca să-și recapete strălucirea.

Când roșcata a sugerat un club renumit pentru muzica de rahat, mult prea difuzată pe toate posturile de radio existente, am știut că atinsesem un nou record de imbecilitate personală, pentru că aveam de gând să merg și eu. Trebuia să o văd pe teren neutru și eram gata să îndur aproape orice pentru a reuși acest lucru. Chiar muzica pop.

Abia dacă mă uitasem la ea astăzi, la curs, încercând să îmi înfrânez atracția care mă stăpânise cu multe săptămâni înainte să devin cel care o salvase de la viol, într-o parcare. În acea noapte fusesem salvatorul ei, da, dar eram, totodată, și martorul umilinței pe care, probabil, încă o simțea. Eram legat pentru totdeauna de acea noapte, o amintire inevitabilă a ei.

Cu siguranță, ea asta vedea în mine. Dovadă șocul de pe chipul ei cu obrajii înroșiți, lini, atunci când am întrebat-o dacă e gata să comande. Dovadă, răspunsul ei rapid, „sunt bine", atunci când am întrebat-o dacă e totul în regulă. Dovadă, modul în care și-a tras mâna înapoi, atunci când i-am dat înapoi cartela și am atins-o cu degetul.

Dar apoi, miercuri, s-a uitat la mine în timpul cursului și speranța pe care știam că trebuia să o descurajez a reapărut. Era o strălucire pală în străfundul inimii mele, ca și cum, într-un fel, fata asta îmi era sortită. Ca și cum îi eram destinat.

Cel mai înțelept ar fi fost să o evit, dar, când era vorba de ea, logica era inutilă. Mă umplea o dorință irațională de a fi ceea ce nu

mai puteam fi vreodată, de a obține ceea ce nu puteam avea vreodată.

Voiam să fiu întreg.

***

Urmărind de la distanță cum prietenele ei îi puneau băuturi în mână și o încurajau să danseze cu orice tip o invita, am bănuit că nu le spusese despre noaptea aceea. O aduseseră aici și o împingeau în brațele unor necunoscuți pentru a depăși despărțirea, nu pentru a-și reveni după un atac. Zâmbind printre mișcări stângace de dans, îi smulgeau și ei câte un zâmbet, iar eu mă bucuram să văd acea fericire pe chipul ei, indiferent de motiv.

Știam că ar fi trebuit să o las în pace. Era o tentație căreia nu îi puteam rezista, chiar dacă ea nu avea de unde să știe. Nu avea de unde să știe că urmărisem de la distanță cum i se destramă relația. Nu avea de unde să știe că eram la fel de atras de caracterul ei și de simțul umorului pe care îl dezvăluia în schimbul nostru de mesaje, cum eram de acele mișcări captivante ale degetelor pe care le făcea atunci când mintea îi zbura la muzică, evadând din ceea ce se întâmpla în jurul ei.

Odată, fostul ei o mustrase pentru că nu fusese atentă la niște tâmpenii ininteligibile pe care le bolborosise, iar eu am vrut să îl strâng de gât. Cât de idiot era, să o fi avut lângă el atât de mult timp, dar să nu o *vadă* niciodată cu adevărat.

Cu inima îndoită, mi-am terminat berea și m-am ridicat de pe scaunul de la bar. Nu voiam să îi înșel încrederea lui Charles. Nu era genul de local pe care îl frecventam, deci nu exista niciun dubiu că mă aflam acolo pentru ea, ignorând deliberat faptul că îmi era studentă. Aveam să merg pe lângă peretele sălii și să mă îndrept direct spre ușă. Sau doar să o salut și să plec.

Am ajuns în spatele ei, observând că era mai înaltă în cizmele cu toc înalt. Chiar și așa, eram mult mai înalt ca ea. Mângâind cu un deget pielea fină de pe brațul ei, am știut că toată dorința de a înăbuși această atracție fusese suspendată, cel puțin pentru câteva momente. I-am zărit în treacăt prietenele, ambele cu fața la mine,

dar nu îmi puteam dezlipi privirea de pe umărul ei gol suficient de mult cât să le salut.

Jacqueline s-a întors și ochii mi-au alunecat direct în decolteul bluzei sale. Fir-ar! M-am uitat imediat în sus, la fața ei.

Ridicând din sprâncene la scurta, dar evidenta mea inspecție a pieptului, părea să își țină respirația, iar eu m-am lăsat hipnotizat de privirea ei. Voiam să aibă încredere în mine. Nu o meritam, dar mi-o doream. Nu era momentul să mă las distras de *desert*.

Îmi aminteam interesantul nostru schimb de mesaje: mărturisirea ei amuzantă că prietenii îi foloseau camioneta dându-i la schimb bere, modul în care vorbise despre elevii ei, băieți care, probabil, își pierdeau mințile după ea în timpul orelor de muzică, iar ea încă nu dăduse drumul gurii de aer. Nu-mi puteam stăpâni zâmbetul idiot ce mi se întinsese pe toată fața, dar nu eu eram cel care împărtășise toate astea cu ea.

Și cică nu trebuia să pari un ciudat, fraiere!

M-am aplecat, intenționând să profit de moment ca să mă adun și, totodată, evitând să țip salutul pe care voiam să i-l spun înainte de a pleca. În loc să articulez un salut nevinovat, m-am trezit îmbătat de parfumul ei, caprifoiul subtil care îmi invadase simțul olfactiv acum câteva săptămâni, în acea zi ploioasă. *Atât de dulce!* Corpul mi s-a încordat și, cu un efort enorm, i-am șoptit la ureche:

— Dansezi cu mine?

M-am retras, cu ochii într-ai ei. Nu s-a mișcat decât după ce una dintre prietenele ei a împuns-o cu un deget în spate, împingând-o ferm spre mine. A întins mâna spre mine, iar eu m-am grăbit să i-o prind, apoi am condus-o pe ringul de dans, spunându-mi, *Doar un dans. Unul singur.*

Mda. Nici asta nu s-a întâmplat.

Acea primă melodie a fost asurzitoare, dar lentă. Cât timp o urmărisem, refuzase toate invitațiile la dans pe melodii lente. Tresărise la atingerea fiecărui individ, aproape imperceptibil, dar niciunul dintre ei nu păruse să observe. Poate că alcoolul le amorțise simțurile. Cel mai probabil, pur și simplu nu îi simțiseră deloc teama și, chiar dacă ar fi simțit-o, nu i-ar fi știut motivele. Ei,

spre deosebire de mine, nu ştiau prin ce trecuse. În plus, anii de arte marțiale mă învățaseră să descifrez și cele mai mici reacții fizice. Ale ei erau clare pentru mine, la fel era și originea lor.

Uram frica pe care i-o insuflase acel nenorocit și voiam să i-o risipesc.

În timp ce dansam, i-am prins ușor ambele mâini, ducându-i-le la spate. Sânii i s-au atins de pieptul meu și am avut nevoie de fiecare strop de voință ca să nu o lipesc de mine. A închis ochii, mișcându-se cu mine, într-un ritm perfect. Dobândirea acelui fragment de încredere nu mă făcea decât să îmi doresc mai mult.

S-a clătinat, probabil mult mai afectată de tequila ieftină din cele șase margarita pe care i le furnizaseră prietenele decât de brațele mele în jurul ei. Când i-am dat drumul mâinilor ca să îi țin trupul mai ferm, s-a agățat de brațele mele ca și cum ar fi căzut. Lunecând în sus, și-au croit o cale lentă, apoi mi s-au înlănțuit în jurul gâtului. Am așteptat să deschidă ochii. Bărbia i s-a ridicat, dar pleoapele i-au rămas închise până când s-a lipit complet de mine, apoi s-au deschis și privirile ni s-au întâlnit.

A înghițit în sec, de parcă s-ar fi străduit să își adune curajul, apoi s-a întins spre mine, cu ochii plini de curiozitate și fruntea ușor încruntată. Nu mă cunoștea, lucru evidențiat de întrebarea ei:

— Deci, care-i specializarea ta?

Ah, la dracu'!

Nu eram gata să pun capăt acestei fantezii, și s-ar fi încheiat imediat ce i-aș fi explicat că eu eram tipul cu care schimbase mesaje toată săptămâna, preparatorul ei, care nu ar fi trebuit să o atingă așa, ca să nu mai vorbim de modurile în care îmi doream cu adevărat să o ating.

— Chiar vrei să vorbim despre asta? am întrebat-o, știind că nu voia.

Era doar un început pentru mai mult. Mai mult din ceea ce eu nu puteam să îi ofer.

— În loc să vorbim despre ce?

Asta era ceea ce primeai atunci când deveneai prea sigur de principiile tale, când te încadrai mereu în ele. Te loveai de singurul lucru pe care nu îl puteai avea, doar pentru că îți ieșea în cale

atunci când erai concentrat pe atotputernica ta integritate. Jacqueline Wallace nu era a mea, nu eu eram cel care trebuia să îi descopere și să îi îndeplinească dorințele.

— În loc să *nu* vorbim, i-am răspuns, vrând să petrec o fărâmă de timp cu ea, neîntinat de secretele dintre noi.

— Nu știu ce vrei să spui, mi-a răspuns, obrajii înroșindu-i-se ușor.

Dar nu mi-a dat drumul. Și nu s-a îndepărtat.

Am tras-o și mai aproape, aplecându-mă să îi mai simt o dată parfumul, imprimându-mi-l în memorie.

— Ba da, știi, i-am șoptit, mângâindu-i cu buzele pielea fină din spatele urechii.

A suspinat mulțumită, iar eu nu mă puteam hotărî dacă acea reacție era cea mai încântătoare sau cea mai nedreaptă pe care o auzisem vreodată.

— Hai să dansăm și atât, i-am spus, ținându-mi respirația, așteptându-i răspunsul.

A dat din cap o dată și ne-am mișcat în ritmul melodiei nou începute.

capitolul 11

LANDON

Când am început să acumulez detenții pentru întârzieri la ore din cauză că dormeam prea mult, iar notele au început să îmi scadă, consecințele la care mă așteptasem nu s-au materializat. Crezusem că tata avea să încerce să mă pedepsească sau să țipe la mine. Crezusem că avea să îi solicite lui Ingram o întrevedere sau să îmi taie alocația. Dar nu s-a schimbat nimic.

Uneori, bunicul mă boscorodea, dar, de cele mai multe ori, asta se întâmpla când nu strângeam după mine sau îmi neglijam sarcinile de zi cu zi, așa că am învățat să folosesc mașina de spălat, să ajut la gătit și să îmi țin toate rahaturile îngrămădite în camera mea.

Într-o seară, la cină, bunicul mi-a spus:

— Copile, trebuie să înveți o meserie. Ar putea foarte bine să fie pescuitul, că tot e golful atât de aproape...

Trântindu-și o lingură de cartofi pe farfurie, tata s-a strâmbat, dar nu l-a contrazis, ceea ce era ciudat. Drept urmare, când a venit vara, am fost chemat să lucrez pe *Ramona,* numit așa după bunica. Nu era deloc plăcut să mă trezesc devreme, pentru că îmi petreceam cele mai multe nopți pe plajă, cu băieții, și mă împleticeam până acasă la ore târzii, fără să mă mai deranjez să mă furișez afară sau înăuntru. Nu prindeam decât trei sau patru ore de somn înainte să mă trezească bunicul, lucru pe care îl ducea la bun sfârșit cu o tigaie și o lingură, atunci când ceasul meu deșteptător nu își făcea

efectul. Nimic nu răsună mai tare decât o tigaie de metal într-o cameră mică, fără ferestre.

Tata nu își lua nicio zi liberă. Transforma treptat afacerea cu pescuit a bunicului în cursuri de pescuit, pescuit profesionist și excursii turistice, amenajând o pagină jalnică de web cu fotografiile turiștilor bogați etalându-și capturile în fața *Ramonei*, oameni dispuși să plătească mii de dolari pentru o zi petrecută îmbătându-se și pentru a fi îndrumați spre o undiță atașată de spatele bărcii, atunci când se mișca, semn că un biet pește prinsese momeala. Pe tot parcursul verii și o bună parte din toamnă am transportat pescari profesioniști sau amatori la cele mai bune locuri de prins șiruri întregi de sebastă în golf sau stavrid în larg, tați cu fii, cupluri de îndrăgostiți, persoane certate una cu alta ce-și petreceau ziua supărate, directori de elită care veneau singuri sau însoțiți de clienți VIP, băieți din frații care mai mult se îmbătau, înjurau și se prăjeau la soare decât pescuiau.

Eu pregăteam momeala în cârlige, umpleam rezervoarele și făceam provizii, curățam peștele, spălam puntea cu furtunul, și făceam fotografii. La sfârșitul verii, eram mai bronzat, mai dezvoltat și cu vreo trei centimetri mai înalt decât bunicul, dacă nu puneam la socoteală părul lui alb, fin, ce îi plutea deasupra capului ca un nor. (Bunicul susținea că da.)

Bunicul aproape și-a ieșit din minți când tata a adăugat croaziere la apus pentru cupluri, tururi de văzut delfini pentru familii și excursii de văzut cocori pentru grupurile de doamne în vârstă. Dar banii se înmulțeau și volumul de muncă scădea, mai ales pentru că eu lucram pe gratis, așa că nu putea protesta prea mult.

***

— Mă gândeam.

Mă temeam că Boyce era pe cale să devină filosofic, iar eu eram mult prea obosit pentru așa ceva. Nu băusem decât o bere înainte de-a fi aproape gata să adorm în timp ce mă sărutam cu o tipă trăsnet care mâine pleca, așa că am decis să mă opresc din băut până nu cad în nas pe nisip. Boyce s-a oprit și el, solidarizând cu faptul că noi eram singurii care munceau pe rupte în timpul zilei.

Eu pe barcă, el în garajul tatălui său. Căraserăm șezlongurile până la mal ca să scăpăm de ceilalți, care puteau fi niște ticăloși enervanți, mai ales atunci când ei erau fumați, iar noi nu.

— E periculos, Wynn.

— Ha. Ha.

M-am concentrat asupra valurilor răcoroase ce-mi atingeau tălpile și a murmurului liniștit al apei. Mareea era încă în creștere. Dacă rămâneam aici, aveam să fim pe jumătate în apă înainte de miezul nopții.

— *Mă gândeam* că nu te-am văzut niciodată cu încheieturile descoperite.

Am încercat să nu reacționez, dar mâinile mi s-au încordat pe brațele de aluminiu ale scaunului. Bronzat cum eram, aveam încheieturile la fel de albe ca fundul, pentru că nu văzuseră deloc soarele. *Deloc.* Le înfășuram în benzi și brățări sau le acopeream cu ceasul pe care rareori îl mai purtam. Nimeni de aici nu observase vreodată faptul că toate chestiile alea nu erau decât o mască pentru altceva. Sau, cel puțin, eu crezusem că nu observaseră.

Am întors capul spre el.

— Și?

Și-a mestecat un pic de piele uscată de pe buză.

— Mă gândeam că, probabil, ai putea să-ți faci niște tatuaje ca să acoperi, știi tu, ceea ce vrei să ascunzi.

A ridicat din umeri, cu ochii închiși.

Am privit pe apă unda de reflexie a lunii și mi-am simțit insignifianța până în adâncul sufletului. Nimic nu era suficient de important pentru a mă face să lupt, nimic, în afară de nevoia de a-mi menține trecutul atât de departe, încât să nu-l mai simt. Nu puteam face nimic altceva cu el. Nu exista nicio altă cale de a-l evita.

Nu-mi trecuse niciodată prin cap ideea lui, care părea anormal de genială pentru Boyce.

— Dar nu trebuie să am optsprezece ani împliniți?

A râs înfundat.

— Nu, frate, tu nu mă cunoști deloc? Știu o fată care o să-ți facă.

— Nu știu. Poate.

A ridică din umeri.

— Să mă anunți. O să te pun în legătura cu ea.

***

O chema Arianna și avea cam douăzeci și cinci de ani. Avea un braț acoperit cu cerneală colorată, iar pe celălalt erau doar două rânduri scrise pe interiorul antebrațului: *Noile începuturi sunt adesea deghizate în finaluri dureroase ~ Lao Tzu.* Am ajuns cu o oră după închiderea programului, pentru că nu eram destul de mare încât să îmi fac un tatuaj fără acordul părinților.

— Dacă vrei ca tatuajul să îți acopere cicatricele, ca o perdea de fum, trebuie să îmbrăcăm în cerneală tot țesutul cicatrizat, dar, de asemenea, poți să încorporezi imperfecțiunile într-un model, să le lași în spațiile negative. Așa s-ar ascunde la vedere, ca un camuflaj.

Mi-a examinat încheieturile, întorcându-le pe toate părțile și plimbându-și degetele peste pielea roz, desfigurată. Mă simțeam îngrețoșat și expus, dar nu mă puteam mișca. Boyce era ciudat de tăcut.

— Am putea să tatuăm și de jur împrejur. Să facem să arate ca niște brățări.

Am aprobat din cap. Îmi plăcea ideea. Ne-am uitat la câteva modele dintr-un album, apoi am scos o foaie de hârtie din buzunarul de la spate.

— Umm... Am schițat niște idei... Nu știu dacă poți să le folosești.

A despăturit hârtia și a zâmbit.

— Sigur că pot să le fac, dacă pe astea le vrei.

Am dat din cap.

A desenat și transferat cele două modele pe încheieturile mele, unul pe dreapta, unul pe stânga, apoi a pregătit echipamentul, punându-și mănuși de latex. Durea ca dracu', dar era o durere suportabilă. Boyce era atât de îngrozit, probabil de la sânge, deși, cu doar câteva luni în urmă, nu îl deranjase deloc sângele meu

împrăștiat pe pumnii lui, încât fata i-a cerut să meargă în sala de așteptare până terminam.

— Deci, de ce faci asta? am strâns din dinți în timp ce ea lucra peste osul încheieturii mâinii și am încercat să nu mă gândesc la acul care mă înțepa repetat. De ce o faci pentru mine, vreau să zic.

Știam că Boyce îi povestise. Nici nu clipise când îmi scosesem, brățările.

Nu și-a luat privirea de la ceea ce făcea.

— Pentru că posibilitatea de a-mi face pielea să fie din nou a mea mi-a salvat viața.

Ștergând sângele, a examinat veriga pe care tocmai o terminase. Ochii ni s-au întâlnit.

— Unii dintre noi pot începe să vindece răul provocat de alții doar scăpând de situația respectivă, iar ceilalți au nevoie de mai mult decât atât. Tatuajele fac declarații care trebuie să fie făcute. Sau ascund lucruri care nu privesc pe nimeni. Cicatricele tale sunt semne de luptă, dar tu nu le vezi așa. Încă.

A atins mașinăria cu piciorul, aducând-o din nou la viață.

Am simțit din nou arsura acului când a început să lucreze la o altă verigă.

— Acest tatuaj îți va face pielea să fie din nou a ta. Poate, într-o zi, o să înțelegi că pielea ta nu ești tu. E doar cea care te găzduiește atât timp cât ești aici.

S-a oprit și m-a trecut un val de fiori.

— Ești un suflet matur, Landon. Suficient de matur, încât să poți lua această decizie. Așa cum am fost și eu.

M-am întors acasă cu bandaje în jurul încheieturilor și cu instrucțiuni de îngrijire riguroase.

— Astea sunt tot ca niște răni, mă avertizase ea. Ai grijă să *nu* te ardă soarele pe ele.

Le-am ținut ascunse tot restul lunii, ca și până atunci. Când soarele mi-a atins pentru prima dată după aproape doi ani pielea goală a încheieturilor, m-am simțit cu adevărat dezbrăcat. Reacțiile celor mai multe dintre persoanele pe care le cunoșteam au fost ceva de genul, *Super tatuaje, frate!* Unii credeau că le ascunsesem

tot timpul sub brățări și asta mă făcea să râd. *Da. Tatuajele erau ceea ce ascundeam.*

Fetele le considerau sexy. Uneori mă întrebau:

— A durut?

Iar eu ridicam din umeri.

— Puțin.

Tata și bunicul au avut reacții asemănătoare. O privire rapidă aruncată tatuajelor atunci când le-au observat. Un mormăit de dezaprobare. Niciun cuvânt rostit.

Următorul meu tatuaj n-a acoperit nicio cicatrice, nu una vizibilă. Arianna mi-a desenat un trandafir exact deasupra inimii. Nu a fost nevoie să îi scriu și numele, *Rosemary Lucas Maxfield*, ca să specific pe cine amintea. Nici tata nu a avut nevoie de nume. Prima dată când a intrat în bucătărie și m-a văzut doar în pantaloni scurți, fără bluză, fața i s-a învinețit. S-a uitat lung la tatuajul încă proaspăt și lucios de la medicamente și pumnii i s-au încleștat. A ieșit, trântind ușa din spate, și nu a spus niciun cuvânt despre el decât după câteva săptămâni, când eram pe barcă.

Tocmai pusesem momeală în cârlig pentru un copil. Avea cam zece ani și arăta de parcă ar fi leșinat dacă trebuia să o facă el. Bietul băiat! Probabil, mai degrabă ar fi preferat să construiască un castel de nisip sau să sugă un țurțure de gheață pe plajă, decât să pescuiască împreună cu tatăl și unchiul lui. În schimb, era blocat în această barcă toată ziua. Știam cum se simte.

Întorcându-mă să deschid încă o cutie cu momeală, tata a spus cu voce calmă:

— Este ilegal să îți faci alea fără consimțământul părinților. Am verificat.

S-a uitat lung spre locul unde o petală de un roșu închis se ivea din decolteul tricoului meu alb.

Am așteptat în tăcere până când ochii lui de un argintiu fantomatic în lumina puternică a soarelui i-au întâlnit pe ai mei.

— E pielea *mea*, tată. Ai de gând să-mi spui că sunt prea tânăr ca să mi-o marchez *intenționat*?

El a tresărit și s-a întors.

— Fir-ar să fie, Landon, a mârâit printre dinți, dar nu a mai spus nimic.

În fiecare lună, adăugam ceva nou. Flăcări negre ce mi se întindeau pe deltoizi, urmându-mi liniile ferme ale bicepșilor. O cruce gotică între omoplați pentru strămoșii catolici din partea mamei, cu Psalmul 23 inscripționat în jurul ei. Mama nu fusese plină de devotament religios, dar avusese o spiritualitate înnăscută pe care acum o invidiam și participaserăm la slujbe suficient de des încât să am idee despre ce era vorba. Mă întrebam dacă să mă gândesc la ea ca fiind în ceruri, nu în pământ, mi-ar fi putut aduce liniștea.

Probabil că nu.

La a doua aniversare a zilei în care am îngropat-o, mi-am făcut un piercing în sprânceană. Tata a înjurat satisfăcător, în timp ce bunicul a părut nedumerit că era cineva în stare, în mod deliberat, să își găurească o parte a corpului.

— M-au înțepat destule cârlige prin diferite părți ale anatomiei mele, cât să nu-mi mai trebuiască să-mi fac găuri de bunăvoie!

Avea o cicatrice în apropierea ochiului, unde un cârlig din capătul undiței unui pescar neexperimentat aproape îl orbise.

— Încă un centimetru și mi-ar fi scos ochiul cu totul!

Îi plăcea să spună povestea asta, iar eu o auzisem de suficiente ori, încât *aproape* că nu mă mai strâmbam când mi-o imaginam.

***

Când a venit toamna, familia Heller s-a mutat mult mai aproape de noi, pentru că Charles acceptase un post la Universitatea de Stat, la vreo patru sute de kilometri de ocean. Deși noua lor locuință nu era la douăzeci de minute de mers cu mașina, așa cum fuseserăm obișnuiți atunci când locuiserăm cu toții în Virginia, nu se afla nici la o distanță imposibil de parcurs într-o excursie de weekend. Mai puțin pentru tata, care refuza să conducă patru ore ca să își vadă cei mai buni prieteni din lume. Scuza lui era lucrul, ca de obicei.

Atunci am realizat că oamenii nu se schimbă niciodată. Chiar dacă renunțase la funcția de răspundere pe care o ocupase în

sistemul bancar, când plecase din Washington, tata își cărase cu el personalitatea dependentă de lucru.

Chiar dacă funcția de profesor reprezenta un pas înainte pentru cariera lui Heller, Cindy a trebuit să își găsească un nou loc de muncă, iar Cole și Carlie au fost nevoiți să își facă noi prieteni la școală și în cartier. Știam că o făcuseră cu gândul la noi, dar tata închidea ochii în fața sacrificiului pe care îl făcuseră cu toții. Pentru el. Pentru mine.

Tăcerea lui părea să îi învinovățească pe ei pentru ceea ce se întâmplase sau, poate că simpla apropiere de ei îi trezea amintiri. Poate că și prezența mea, de care nu putea să scape așa ușor, îi trezea amintiri.

Eu nu avem nevoie de ceva anume care să îmi amintească. Știam cine era vinovat pentru că o pierduserăm pe mama. Eu însumi și nimeni altcineva.

Tata a refuzat să petreacă Ziua Recunoștinței la familia Heller, mare surpriză! Pentru că aveam doar cincisprezece ani și nu conduceam, m-a dus la stația de autobuz înainte să se crape de ziuă. Aș fi putut refuza să merg cu autobuzul, de unul singur, doar ca să fac pe nesimțitul, dar nu ar fi fost decât o rebeliune inutilă. Voiam să merg, chiar dacă asta presupunea să mă urc într-un autobuz plin cu o adunătură de degenerați care, dintr-o singură privire, constataseră că sunt cel mai periculos individ din mijlocul de transport. În concluzie, nimeni nu se așezase lângă mine.

Autobuzul staționase în patru orașe de rahat, pentru a culege mai mulți fraieri fără mijloc de transport, înainte de a ajunge la San Antonio, unde l-am schimbat cu unul la fel de jalnic, umplut cu un set identic de rataţi. Toată călătoria ar fi durat mai puțin de patru ore dacă aș fi făcut-o cu mașina, drum întins, fără oprire. În schimb, după șase ore, am ajuns într-o stație care mirosea ca o combinație de azil de bătrâni împuțit și zone din Washington, DC, în care mie și prietenilor mei ne era interzis să ne aventurăm singuri. Charles venise să mă ia.

— La mulți ani de Ziua Curcanului, fiule, mi-a urat Charles, învăluindu-mă într-o îmbrățișare ușoară, ce mi-a străpuns inima

cu un singur fior de conștientizare: tatăl meu nu mă mai atinsese de la înmormântare.

Chiar și atunci, știu că mă agățasem de el, dezlănțuindu-mi durerea la pieptul lui masiv, dar nu țin minte ca el să mă fi mângâiat din proprie inițiativă.

Nu pronunțase nicio acuză, dar nu existase nici vreun cuvânt de iertare.

Rămânând în îmbrățișarea lui Charles o clipă mai mult decât era confortabil, ca să îmi îndepărtez umezeala din ochi, mi-am alungat din minte sentimentul de vinovăție, dorindu-mi să amuțească, măcar pentru ziua de azi. Doar timp de o oră. Măcar câteva minute.

— Cred că ești de statura lui Ray, a spus Charles, îndepărtându-se pentru a mă apuca de umeri și a mă cerceta cu atenție.

Crescusem de când îl văzusem ultima oară; acum ne priveam ochi în ochi.

— Și semeni cu el destul de mult, dar ai părul închis la culoare, ca Rose.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Și lung.

Charles fusese militar înainte de a merge la colegiu. Nu văzusem niciodată un fir de păr pe capul lui mai lung de doi centimetri. Dacă ajungea vreodată la așa lungime, glumea că arăta ca un hipiot nenorocit și pleca să se tundă. Îl amuza din cale afară să ne șicaneze pe mine și pe Cole despre lungimea părului nostru, ori de câte ori avea ocazia.

— Ești doar gelos că noi *avem* păr, i-o trântise Cole, ultima dată cânt tatăl său bombănise că nu îl mai putea deosebi de Carlie. Eu îmi scuipasem laptele pe nas.

***

Părinții mei îi cunoscuseră pe cei din familia Heller la Duke. Tata și Charles erau doctoranzi în economie, la ani lumină distanță de Cindy și mama, care erau studente și cele mai bune prietene. Niciunul dintre ei nu și-ar fi întâlnit viitoarele soții, dacă nu era decizia mamei de a asista la o ședință a doctoranzilor, găzduită de

tatăl ei, un distins profesor de economie și unul dintre membrii comisiei de dizertație de care aparțineau tata și Charles.

Aveam cam opt sau nouă ani când am auzit povestea pentru prima dată, dar istorisirea pe care mi-o amintesc este cea din perioada în care m-am îndrăgostit prima oară, în clasa a opta, de Yesenia. Dintr-odată, dragostea și destinul deveniseră lucruri esențiale de înțeles.

— L-am văzut pe tatăl tău de la fereastra dormitorului și mi s-a părut atât de drăguț!

Eu îmi dădeam ochii peste cap, iar mama râdea. Nu îmi puteam imagina că tata fusese vreodată *drăguț*.

— Eram sătulă de artiștii pretențioși cu care mă întâlneam de obicei și m-am gândit că un tip ca taică-meu mi s-ar potrivi mai bine. Îmi asculta mereu părerile și îmi vorbea ca și cum aveam un creier al meu, pe lângă faptul că mă răsfăța din cale-afară. Dar toți studenții lui erau atât de tocilari și ciudați, până la tatăl tău. Mă gândeam că, dacă reușeam să îi atrag atenția, puteam să îl conving să vorbească cu mine. Normal că apoi avea să se îndrăgostească de mine și să mă invite în oraș.

Amintindu-și toate astea, ochii i s-au încrețit la colțuri.

— Cred că am încercat o duzină de vestimentații înainte să mă hotărăsc la una. Apoi am dansat în jos pe scări și am traversat indiferentă camera de zi în drum spre bucătărie. Planul meu inteligent a funcționat, desigur, pentru că și eu eram destul de drăguță pe-atunci.

De data aceasta, eu am fost cel care a râs, pentru că mama era frumoasă. Fuseseră momente în care îl surprinsesem pe tata uitându-se la ea, de parcă nu îi venea să creadă că stătea în bucătăria lui sau că locuia în casa lui. Ca și cum ea nu ar fi trebuit să fie reală, dar era și, ca prin minune, îi aparținea lui.

— M-a urmat în bucătărie pentru a-și turna din nou ceai cu gheață în pahar.

Mama a încuviințat din cap la expresia mea confuză. Tata nu ar fi băut ceai cu gheață nici dacă l-ai fi plătit.

— N-am aflat decât mai târziu că el, de fapt, *ura* ceaiul cu gheață. S-a rezemat de dulap, urmărind cum îmi făceam un sandvici.

„Deci, tu ești fata domnului profesor Lucas?", m-a întrebat, iar eu, cu o expresie foarte serioasă i-am răspuns, *„Nu. Eu doar am venit de pe stradă să-mi fac un sandvici."* M-am întors și l-am privit în ochii ca să-i ofer un zâmbet strengăresc, dar aproape mi s-a tăiat respirația, pentru că avea cei mai frumoși ochi pe care îi văzusem vreodată.

Aveam ochii tatălui meu: limpezi și cenușii ca ploaia, așa că acest compliment îmi era adresat mie. Nu știam încă faptul că îi moștenisem și înălțimea, și abilitățile lui analitice, și modul ermetic în care putea să se închidă în el.

— Apoi, în bucătărie a intrat Charles. Tatăl tău l-a privit urât, dar el a zâmbit și mi-a spus: *„Tu trebuie să fii fiica domnului profesor Lucas! Eu sunt Charles Heller, unul dintre numeroșii săi acoliți"*. Unul dintre ei m-a întrebat cu ce mă ocup, iar eu am răspuns că sunt studentă la Universitatea Duke. *„Ce profil?"*, a întrebat tatăl tău, și i-am spus, *„Artă."* Apoi, Landon, aproape că ți-a împiedicat nașterea.

Am așteptat, uimit. Partea *asta* din poveste n-o mai auzisem până atunci.

— S-a bâlbâit, „Artă?" și m-a întrebat ce naiba aveam de gând să fac cu o profesie așa de inutilă.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu-i așa? Am vrut să-i trag un pumn în fața aia frumoasă, arogantă. În schimb, i-am spus că aveam să fac lumea mai frumoasă, *evident!* I-am dat de știre cât de puțin mă impresiona faptul că singurul lucru pe care avea să-l facă el erau „banii". Am urcat tropăind pe scări, scuipând flăcări și hotărâtă să nu mai pun niciodată ochii pe un student de-al lui taică-meu, indiferent cât de frumos ar fi fost. Uitasem până și să îmi iau sandviciul cu mine.

Restul poveștii era familiar: o invitație dintr-un impuls de moment, transmisă prin Charles într-o întâlnire întâmplătoare, la prima ei expoziție de artă. Cea mai bună prietenă a ei, Cindy, era acolo ca să o susțină, în cazul în care Raymond Maxfield avea să fie un nesuferit. Dar tata fusese opusul insuportabilului. Îi apreciase creația și rămăsese impresionat. Mama se plângea mereu că, de

fapt, fuseseră picturile, nu farmecul, frumusețea sau îndrăzneală ei cele care îl făcuseră să se îndrăgostească de ea.

El insistase întotdeauna că, în cele din urmă, fusese fără-ndoială obrăznicia ei.

Dar eu știam adevărul. El se îndrăgostise de toate la un loc și, atunci când a murit, a fost ca și cum cineva ar fi stins soarele, iar el nu a mai avut în jurul cui să graviteze.

LUCAS

La câteva ore după ce am ajuns acasă de la club, sâmbătă noapte, tot nu puteam să mă gândesc la altceva, decât la faptul că o atinsesem pe Jacqueline, la cât de bine se potrivise lângă mine, înlănțuită de brațele mele. Ochii ei, un amurg albastru în clubul plin de fum. Înghițiturile ei emoționate. Întrebările ei bâlbâite. Sentimentul că toată lumea a dispărut în momentul în care am tras-o aproape, fără să mai simt mirosul amestecului de sudoare și parfum al trupurilor din jurul nostru, ci doar mireasma ei dulce. Nu am mai putut să aud muzica, țipetele și râsetele. Simțeam doar ritmul, pulsând cu putere, ca sângele prin corpul meu.

Odată ajuns acasă, m-am întins în pat și am privit în tavan fără să văd nimic, în timp ce imaginația îmi alerga sălbatic. Mi-am închipuit-o întinsă peste mine, cu genunchii depărtați, trupul ei întâlnindu-mi mișcările sacadate, gura ei deschisă mângâierilor limbii mele. Mâinile mi s-au încleștat pe coapse și fiecare nerv din corpul îmi ardea. Îi simțeam pielea moale, goală. Părul ei mătăsos, mângâindu-mi obrazul. Încrederea ei deplină.

Gemând, mi-am tras o pernă peste față și am știut că orice aș fi făcut acum pentru a-mi ușura presiunea acumulată era nimic în comparație cu ceea ce voiam de fapt. Nu puteam să o am din atât de multe motive! Îmi era interzisă, ca studentă la cursul meu, lucru pe care ea nu îl știa. Își revenea după o relație de *trei ani*. Eram martorul unei umilințe pe care nimeni nu ar trebui să o îndure, iar ei îi era frică de mine.

Dar, poate acum, nu-i mai este atât de teamă, îmi şoptea mintea mea.

Nu mi-am putut stăpâni dorinţa care mă străbătea, aşa că am lăsat-o să-şi urmeze cursul.

Apoi am îndepărtat-o şi mi-am oferit eliberarea cea nesatisfăcătoare ca să pot adormi un pic.

***

Duminică seara, m-am întâlnit cu Joseph într-un bar din cartierul cu depozite, ca să ascultăm o formaţie nouă de rock alternativ din Dallas, care ne plăcea amândurora. Deşi abia dacă dormisem cu o seară înainte şi făcusem două ore de antrenament la dojang în acea după-amiază, eram şi încordat, şi ciudat de contemplativ, două senzaţii care mă părăsesc, de obicei, după o sesiune bună de antrenament.

Maestrul Leu acceptase să se antreneze cu mine, pentru că nu mai era nimeni acolo, şi luasem bătaie. Pentru un om micuţ de statură, era cel mai dur tip pe care îl întâlnisem vreodată. La o demonstraţie de antrenament îl urmărisem cum, din două mişcări, pusese la pământ un oponent mai solid, dar la fel de bine antrenat, cu o strânsoare care i-ar fi provocat leşinul unui adversar adevărat. Sau i-ar fi putut zdrobi traheea.

Atacatorul lui Jacqueline habar n-avea cât de norocos fusese că mai aveam de parcurs câteva nivele până să mi se dea voie să învăţ această mişcare.

— Băi, nu mai eşti în Kansas.

Vocea lui Joseph m-a trezit din reverie. Am zâmbit.

— De fapt, n-am fost niciodată în Kansas.

A clătinat din cap.

— La ce sau *la cine* te gândeşti? Nu te-am văzut niciodată atât de distras. Te-am întrebat de trei ori dacă te duci acasă de Ziua Recunoştinţei şi nici măcar nu mă ignori intenţionat. Tu chiar nu *auzi* nimic.

Clătinând din cap, am oftat.

— Frate, îmi pare rău. Da, mă duc acasă. Tu?

El a dat din cap că nu, golind restul paharului de tequila din care sorbise până atunci.

— Merg acasă la Elliott. Maică-sa mă iubeşte.

S-a sprijinit cu un cot pe colţul barului, s-a uitat la mine şi buzele i s-au strâmbat.

— A mea nu.

Joseph îmi mai dăduse de înţeles şi înainte că familia îl respingea, dar nu afirmase asta niciodată în mod direct. Nu ştiam ce să-i spun.

— Deci... nu eşti bine-venit să te duci cu Elliott acasă la tine?

— Nu, omule. Nu sunt bine-venit acasă, punct. Este o *zonă interzisă pentru poponari.*

— Iisuse! Ce nasol!

A ridicat din umeri.

— Asta e... Familia lui Elliott nu are nicio problemă cu faptul că suntem un cuplu. Maică-sa ne aranjează o cameră de oaspeţi ca la pensiune, dar s-au obişnuit cam greu cu ideea că s-a combinat cu un muncitor de rând. Ei sunt toţi şcoliţi şi rahaturi de genul ăsta, toată familia. Sora lui mai mică e la medicină, în mama mă-sii! Prima dată când i-am întâlnit, el nu le spusese nimic altceva decât locul meu de muncă. Imaginează-ţi surpriza când au descoperit că mă ocup de instalaţiile sanitare ale campusului, în loc să predau istorie, matematică sau, ştii tu, studii feministe, a râs el. Nu-mi dau pace deloc, frate! Sunt prea gay ca să fiu ţăran şi prea ţăran ca să fiu gay.

Orice părere ar fi avut taică-meu despre mine, orice aş fi făcut ca să îl calc pe nervi, chiar şi intenţionat, nu mi-a spus niciodată că nu sunt bine-venit acasă. Ştiam fără doar şi poate că puteam să mă mut acasă chiar în clipa asta, dacă voiam. Dar nu voiam. Nu puteam.

Trupa a urcat pe scenă, iar noi ne-am desfătat cu un ritm care nu era nici pop, nici teatru muzical, cu câteva pahare şi mai multe priviri curtenitoare din partea fetelor.

— Da, mi-a spus, făcând semn dintr-o sprânceană spre un trio de tinere îmbrăcate bine care se tot uitau la noi.

Cu mâinile la ceafă, şi-a încordat braţele prin cămaşa albă.

— Încă o am, chiar dacă eu nu o vreau.

Râzând, am clătinat din cap și am făcut semn barmanului să ne mai aducă un rând. Nu agățam niciodată fete când ieșeam cu Joseph, dar am știut clar că era ceva în neregulă când mi-am dat seama că nu simțeam niciun strop de curiozitate să aflu dacă vreuna dintre acele fete era frumoasă. Nu era decât un singur motiv posibil pentru această lipsă de interes.

Nu puteam să mă gândesc decât la modul în care aș fi putut să o readuc pe Jacqueline în brațele mele, chiar dacă ar fi căzut cerul pe mine. Eram deja familiarizat cu asta.

***

Luni dimineața, aveam o ușoară mahmureală și o perspectivă mai sumbră. De fiecare dată când îl vedeam pe Charles, mă simțeam vinovat. De fiecare dată când mă gândeam la Jacqueline, și mai și. Nu îmi trimisese niciun e-mail pe parcursul weekendului. Aveam un fel de premoniție despre cum avea să afle că eu sunt Landon și mi-am spus *din nou* că trebuie să pun capăt acestei situații. Acum.

S-a așezat pe marginea scaunului de lângă mine.

Am fost atât de uimit, încât nu am putut să spun nimic. Doar m-am uitat lung la ea.

— Salut, mi-a zis, trezindu-mă din stupoare.

Temându-mă că senzația de mai devreme era pe cale să se întâmple, m-am concentrat pe zâmbetul subtil ce-i dansa în colțul gurii.

— Salut, i-am răspuns, deschizând manualul ca să-mi acopăr portretul la care lucram.

— Deci, tocmai mi-am dat seama că nu-mi aduc aminte cum ai spus că te numești, alaltăieri seară.

Avea emoții. Nu era supărată. Doar emoționată.

— Prea multe pahare de margarita, bănuiesc.

Asta e șansa ta. La cursul de economie, ce loc mai bun pentru a lămuri... încurcătura cu numele tău.

M-am uitat în ochii ei mari, albaștri și i-am răspuns:

— Lucas. Și nu cred că ți l-am spus.

Drace!

Heller a intrat pe lângă catedră trântind și înjurând, iar zâmbetul lui Jacqueline a mai crescut puțin.

— Deci... tu, ăăă, m-ai numit Jackie înainte? m-a întrebat ea. De fapt, îmi place să mi se spună Jacqueline. Acum.

I-am spus Jackie? Când... Ah! În seara aceea.

— OK, i-am răspuns.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Lucas.

Mi-a zâmbit din nou, apoi s-a întors la locul ei, în timp ce Heller își organiza notițele.

În timpul cursului, nu s-a întors deloc spre mine, deși părea distrasă, după cum se frământa în scaun, dacă nu vorbea cu tipul de lângă ea. Amândoi au râs încetișor de câteva ori, iar eu nu-mi puteam reține un zâmbet drept răspuns. Nu era prima dată când o auzeam râzând, dar acum eram conectat cu ea. Îi simțeam sunetul râsului peste tot, până în ghete și înapoi. Voiam și eu să o fac să râdă, ceva ce Landon, fără îndoială, reușise.

Oricât de absurd ar fi fost să fiu invidios pe *mine însumi*, eram. Ea răspundea mesajelor pline de tachinări ale lui Landon cu propriile ei tachinări. Când el îi spusese că e student la inginerie, îi răspunsese, *Nu mă mir că pari atât de deștept.* Cuvinte cam provocatoare pentru a fi adresate unui profesor. Atente, poate chiar inofensive... dar provocatoare în context.

Drace! Eram gelos pe *Landon*. Dintre toate reacțiile stupide pe care le-aș fi putut avea în acest moment, asta era cea mai ridicolă.

La sfârșitul cursului, a sărit din scaun și a fugit pe ușă înainte ca eu să îmi strâng rucsacul. Un impuls primitiv, agresiv, mă îndemna să mă grăbesc și să o urmez afară pe ușă, ca și cum ăsta ar fi cel mai natural reflex la plecarea ei furtunoasă. Uluit, am încetinit conștient procesul de introducere a cărților și caietelor în geantă.

Fata mă înnebunea de tot. Și îmi plăcea extrem de mult. La dracu', dădusem de necaz.

***

Acceptasem să preiau câteva ore din tura lui Ron, ca să se poată întâlni cu un profesor de arhitectură care avea ore de program

o singură dată pe săptămână. În această după-amiază aveam și o tură de agent de parcare, orele de seminar și, după, cursul de două ore pentru proiectul în echipă. Nu aveam timp să învăț decât după ora zece seara. Azi, în afară de faptul că Jacqueline inițiase acea conversație de un minut, avea să fie o zi grea.

Între comenzi, mă uitam la telefon. Mai aveam jumătate de oră și eram aglomerați. Ambele recipiente erau aproape goale. Profitând de o pauză de clienți, am închis casa mea. Exact la fix, pentru că un grup de studenți s-a materializat și s-au alăturat cozii din fața lui Eve.

— Eve, mă duc în spate să mai aduc niște cafea. E pe terminate.

— Ia-mi și o sticlă de vodcă dacă tot te duci, mi-a răspuns.

Eve devenea mai arțăgoasă atunci când era aglomerat. Adică, aproximativ nouăzeci la sută din timp.

— Adu una și pentru mine, Lucas!

Următoarea la rând era șefa catedrei de inginerie mecanică. Negricioasă și cu părul alb, Vickie Payton era un geniu organizatoric pentru profesori, o sursă valoroasă de informații pentru studenții din campus, și un umăr pe care putea plânge toată lumea.

— Cam devreme pentru asta, nu-i așa, doamnă Payton? am râs, deschizând ușa cu spatele.

— Trăiască înscrierile de primăvară, mi-a răspuns, cu un zâmbet.

— Ah, i-am făcut cu ochiul. De două ori vodcă și un sac de Kenyan, imediat.

— Aș vrea eu, murmură Eve, luând comanda doamnei Payton.

Am adus sacul și l-am desfăcut. Coada crescuse, dar Eve, a cărei apatie față de oameni în general nu îi afecta competența, din fericire, avea totul sub control. Fără să mă gândesc, am cercetat lumea din rând, căutând-o pe Jacqueline. Pe parcursul celor două săptămâni în care lipsise de la ore, mi se înrădăcinase tendința de a o căuta prin campus, ceva ce făcusem ori de câte ori intrasem într-o cameră în care exista și cea mai mică posibilitate de a fi prezentă.

Probabilitatea ca ea să apară aici era mai mare decât în majoritatea celorlalte situații. Cu toate acestea, am rămas înmărmurit când am văzut-o. Am cercetat-o cu privirea, lent, devorând fiecare

detaliu, de parcă ar fi fost ultima mea masă pe care voiam să o savurez și să o consum dintr-odată.

Era cu prietena ei, din nou, și acea prietenă se uita la mine. Jacqueline se încăpățâna să *nu* se uite la mine. Dar discutau cu înflăcărare, iar ea roșea atât de tare, încât îi puteam vedea obrajii împurpurați de la peste zece metri distanță. Cu mare efort, m-am întors pentru a prepara cafeaua, dar părul de pe brațe mi s-a ridicat. Tot corpul meu reacționa sub privirea ei.

Aveam antebrațele complet vizibile, iar ea nu-mi mai văzuse tatuajele. În acea noapte, când eram în camioneta ei, privise cu reticență inelul din buza mea și am știut că era una dintre acele fete care se fereau de băieții ca mine din principiu. Arătam ca unul dintr-o reclamă la alegerile proaste în viață. Din modul în care se îmbrăca, deduceam că e genul de fată conservatoare, așa cum erau și prietenele ei. Și fostul ei. La dracu', dacă cineva ne-ar fi pus unul lângă altul pe mine și pe degeneratul care o atacase, iar apoi ar fi întrebat populația care este violatorul, eu aș fi primit mult mai multe voturi.

Totuși, acum mă privea. Pe ringul de dans, sâmbătă noaptea, se lăsase în brațele mele de parcă s-ar fi simțit în siguranță, fără să se gândească prea mult. Era confuză, dar curioasă. Interesată. Am simțit acel adevăr până în adâncul stomacului. Era captivant și copleșitor. Îmi doream atenția ei. Toată atenția ei. Și intenționam să i-o captez.

Am apăsat start pentru cafea și m-am întors spre casa de marcat, lângă Eve, fără să privesc în sus. Imediat după ce a servit clientul din fața lui Jacqueline, m-am uitat în ochii ei.

— Următorul?

Ea a clipit ca și cum aș fi prins-o făcând ceva rău, dar a venit mai aproape.

— Jacqueline, am spus, de parcă abia o observasem. Americano, azi, sau altceva?

Era surprinsă de faptul că îmi aminteam comanda ei de săptămâna trecută. Aș fi fericit să cataloghez tot ce îi place și ce nu. Fiecare preferință în parte. De la felul în care își servea cafeaua, la

modul în care îi plăcea să fie sărutată, la ce fel de mângâiere trebuia să folosesc pentru a o face să tremure din cap până-n picioare.

A aprobat din cap. Am luat un pahar și un marker, dar am luat cafeaua și i-am preparat eu băutura.

Eve a arcuit o sprânceană dublu perforată la mine, pentru că știa exact ceea ce tocmai făcusem.

— Acum dai numărul de telefon puicuțelor din frății? a murmurat. *Jenant.*

— Pentru toate există un început.

Clătinând din cap, a șters robinetele de cafea și a turnat două doze într-un pahar mare.

— Nu. De fapt, nu există.

Am ridicat din umeri.

— Adevărat. Dacă nu e membră a vreunei frății e acceptabil?

Buzele i s-au arcuit, iar eu am avut impresia că depunea un efort considerabil să nu zâmbească.

— Nu, dar e mai puțin *in*acceptabil.

Am început să preiau comenzi cu Eve, încercând să micșorăm rândul, și nu mi-am permis să o urmăresc pe Jacqueline trecând prin dreptul standului de condimente pentru a-și lua cele trei pliculețe de zahăr și cutia de lapte. Știam exact unde era, în fiecare secundă, dar am ignorat-o până când a ieșit pe ușă, moment în care nu am mai putut să mă uit la altceva.

— O, Doamne, Dumnezeule! Cineva a încurcat-o rău!

Eve a râs, ceea ce l-a făcut pe tipul din fața ei să îi zâmbească.

Purta un tricou cu Pike.

— Ce e? s-a răstit, săgetându-l cu privirea.

Ridicându-și mâinile, zâmbetul i-a dispărut.

— Nimic. Doar că... ai un râs simpatic. Asta-i tot.

Ea și-a dat ochii peste cap și s-a răsucit să ia o sticlă nouă de lapte din soia, ignorându-l.

Când tipul s-a uitat spre mine, cu sprâncenele blonde ridicate, am scuturat din umeri. Nu știam povestea fetei, dar nu aveai cum să spargi gheața cu ea. Abia se purta pe jumătate civilizat cu mine, iar pe mine *mă plăcea.*

capitolul 12

LANDON

Când a început semestrul de primăvară, m-am trezit coleg la ora de biologie cu Melody Dover și Pearl Frank, fostă Pearl Torres, care împărțise cu mine masa rataților în pauza de prânz, când eu fusesem în clasa a opta și ea într-a șaptea. Apoi, mama ei se căsătorise cu doctorul Thomas Frank, un vestit chirurg local și unul dintre cei mai încăpățânați burlaci, până când își găsise perechea în Esmeralda Torres, care își dorise un diamant uriaș pe deget și pe fiică-sa cu viitorul asigurat pe viață.

Le obținuse pe amândouă.

Pearl, care fusese o fetișcană tocilară și ciudată atunci când o cunoscusem, urmase câteva cursuri de vară pentru a sări cu totul peste clasa a noua, își schimbase înfățișarea, își cumpărase o tonă de haine de firmă și revenise într-a zecea mai frumoasă și mai bogată decât fusese vreodată.

Melody nu pierduse vremea și făcuse din Pearl noua ei cea mai bună prietenă.

Când li s-a atribuit singura masă pe jumătate goală din laborator, a mea și a lui Boyce, au schimbat o privire nu tocmai euforică.

— De ce-ați venit la biologie la ora asta? V-au dat afară din clasă pentru că sunteți prea sexy? le-a întrebat el.

Ele și-au dat ochii peste cap, iar eu mi l-am clătinat pe-al meu, uitându-mă la masa neagră, plină de zgârieturi, încercând să nu pufnesc în râs. Wynn era înnebunit după Pearl din primul minut în care o văzuse pe coridor, în septembrie anul trecut. Păcat că

nu-i acordase niciun fel de atenție în generală, atunci când nu avea prieteni. Acum, ea îi întorcea favoarea.

— Nu, deșteptule, i-a răspuns Melody, înclinându-și capul spre el. Am intrat amândouă în echipa de dans și avem repetiții ultima oră. Atunci am avut biologia semestrul trecut, așa că a trebuit să ne modificăm orarul. Ce noroc pe noi!

Apoi privirea i s-a concentrat asupra mea, inventariindu-mi rapid tatuajele ce se vedeau de sub mânecile hanoracului, piercingul din sprânceană și cercelul din ureche. Preț de o secundă, ochii ni s-au întâlnit, apoi s-a uitat în altă parte.

— Doamne, Dover, nu-i cazul să fii așa ostilă, a râs Boyce.

L-a săgetat cu privirea, posibil pentru că nu îi plăcea să fie strigată pe numele de familie, mai ales de către Boyce, care îmi mărturisise că îi spusese Rover Dover pe tot parcursul școlii primare. Pentru el, care, practic, își tăia craca de sub picioare de fiecare dată, prietenia cu mine era ca o anomalie a slabei abilități de comunicare pe care o avea de obicei.

Masa noastră era în spatele sălii de clasă. Eu și Boyce ne-am sprijinit de perete, înclinându-ne scaunele pe două picioare, în ciuda politicii clasei. Domnul Quinn ori nu observase abaterea, ori nu avusese chef să ne tragă la răspundere. Melody și Pearl erau nevoite să se răsucească pentru a sta cu fața spre clasă, lăsându-și gențile și caietele pe masă, pradă ușoară inspecției lui Boyce.

Fetele scriseseră pe rând în caietul cu spirală al lui Melody, iar când s-au întors cu spatele, Boyce l-a tras în partea noastră a mesei pentru a-l citi.

— Termină, frate, i-am șoptit. Ce dracu'?

Am dat să îl împing înapoi, dar el a ridicat un cot, blocându-mi mâna.

Cu ochii măriți, mi-a arătat mâzgălitul feminin pe care l-am recunoscut ca fiind al lui Melody. Am clătinat din cap, iar el a ridicat din sprâncene.

— Băi, *uită-te. Pe bune*!

Am aruncat un ochi pe pagină și am citit, *Mi se pare mie, sau Landon Maxfield e sexy de mori anul ăsta??? La NAIBA!*

Dar îl ai pe CLARK, a scris Pearl sub fraza ei.

Melody i-a răspuns, *Dar pot să admir, nu-i așa? :(Fă schimb de scaune cu mine. Vreau să stau în fața lui.*

M-am uitat la ceafa lui Melody, cu părul blond mătăsos atârnându-i drept și greu pe spate în jos, până pe suprafața mesei. Astăzi îi acoperea urechile, ascunzându-i partea laterală a feței. Rămăsese în diagonala mea. Pearl scuturase din cap că nu, încruntându-se la un moment dat, în timpul acelei conversații scrise. Probabil chiar aici. În caiet nu era niciun răspuns.

Fir-ar, Pearl! Ce fel de prietenă îmi ești? a scris Melody.

Genul care te va împiedica să faci o mare greșeală. Evident! i-a răspuns Pearl.

Am răsucit caietul și l-am așezat înapoi, unde fusese, gândurile zburându-mi aiurea, în timp ce Boyce se prefăcea că își apucă scula și și-o freacă, însoțind gestul cu expresii faciale extatice. I-am dat peste mână, iar scaunul i s-a dezechilibrat și a alunecat de sub el, trântindu-se la pământ și aducându-ne în centrul atenției. Aterizând în picioare, a încercat să mă lovească înapoi, dar mi-am coborât scaunul la locul lui, ieșind din raza sa de acțiune.

— Domnul Wynn a decis să ne demonstreze ce se întâmplă atunci când cineva încalcă regulile clasei cu privire la păstrarea tuturor celor patru picioare ale scaunelor noastre de laborator fermă și *sigură* pe podea, a oftat sonor domnul Quinn.

Restul clasei a chicotit, în timp ce Boyce și-a ridicat scaunul și s-a așezat, încruntându-se.

— Fraiere, a murmurat Melody.

— Ai nevoie de îngrijiri *medicale*, Wynn? a insistat Domnul Quinn, bucurându-se de momentul de interes și popularitate pe care prelegerile lui nu îl generau niciodată.

— Nu, să trăiți, domnule Quinn. Fundul meu și alte părți importante sunt toate în stare perfectă de funcționare. Numai că e cald de mori aici, la *naiba*!

Clasa a izbucnit în râs și domnul Quinn a încercat să restabilească ordinea.

Melody și-a mijit ochii la el, apoi, o secundă mai târziu, i-a mărit, realizând ce făcuse. Și-a ațintit privirea spre mine, buzele i s-au depărtat și obrajii i s-au înroșit. M-am uitat la buzele ei de un

roz perlat, apoi am privit-o din nou în ochi. Apucând caietul, l-a închis cu forță și s-a întors cu spatele, ținându-l în mâini.

L-am lovit din nou pe Boyce, care a căzut din nou de pe scaun, iar Quinn ne-a trimis la biroul directorului cu bilețele galbene care urmau să se transforme în detenție.

— Doamne, Wynn! mi-am îndepărtat părul din ochi cu o mișcare bruscă a capului, în timp ce ieșeam din clasă.

— Ce? Nu voiai să știi că bucățica ta preferată crede că ești...

M-am întors și l-am izbit într-un dulap, iar el și-a aruncat mâinile în sus.

— La dracu', omule! Nu-ți ieși din pepeni pentru o fată ca ea...

— Și Pearl Frank e diferită? i-am întors-o, îndreptându-mă nervos către birou și către Ingram, care, fără îndoială, ardea de nerăbdare să ne vadă.

El a oftat și m-a urmat, sunetul pașilor noștri răsunând pe coridorul gol.

— Eu sunt realist, omule. Vreau doar să i-o trag. Știu că nu pot avea mai mult de atât.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ah, dar să *i-o tragi* e foarte posibil.

A rânjit.

— La dracu', da! Doar sunt Boyce Wynn. Totul este posibil.

Am deschis ușa biroului, neputând să îmi stăpânesc râsul. El nici măcar nu auzise ceea ce spusese. Întâi afirmase că pentru fete de genul lui Melody și Pearl noi nu eram altceva decât o partidă bună de sex, apoi că orice era posibil.

Îmi doream ca a doua să fie cea adevărată.

***

Nu cumva mai ai puțin și împlinești șaișpe ani? m-a întrebat bunicul, cu o seară înainte de ziua mea.

— Ba da, bunicule.

Am așteptat să vină poanta. La bunicul, genul ăsta de întrebări era aproape întotdeauna însoțit de o glumă.

— Nu eram sigur dacă vrei o rochie roz, bufantă, sau altceva care să se asorteze cu cercelul ăla, a râs el, iar eu i-am zâmbit.

— Rozul nu prea e culoarea mea preferată, dar îți mulțumesc.

Îmi arăta arma lui secretă pentru negrese crocante: să folosești cu un ou mai puțin.

— Bunică-ta nu a reușit niciodată să-și dea seama cum de negresele mele ieșeau mai bune decât ale ei, a spus el, iar eu am râs.

— Ai ținut ascuns secretul tău față de bunica?

Mama tatălui meu murise când tata era la liceu, așa că eu nu apucasem să o cunosc.

— Normal că am făcut-o! A încercat să mi-l smulgă cu forța, Dumnezeu s-o odihnească.

Amintindu-și de ea, ochii i s-au încețoșat. M-am uitat în vas și am combinat ingredientele, oferindu-i un moment de intimitate. În timp ce amestecam, s-a aplecat deasupra mea.

— Femeile iubesc ciocolata. Să nu uiți asta niciodată, nepoate. Dacă poți procura ciocolată *de casă*, e și mai bine. Treaba asta o să te scoată din încurcătură, garantat. Ține minte cuvintele mele.

— Bunicule, dar asta nu e ciocolată de casă.

El și-a dres glasul.

— Nu, dar seamănă destul de mult.

Am turnat amestecul cremos în tava în care el îmi făcuse untul și l-am întins cu mâinile goale, ceea ce era cam scârbos.

— Untul o s-o întărească. Acoperă toate colțurile, mi-a mai spus.

După ce am pus-o la copt, m-a întrebat:

— Despre ce vorbeam? Ah, da! Despre înaintarea ta în vârstă.

A chicotit, iar eu, prinzând un moment când nu era atent, mi-am dat ochii peste cap. *Încă aștept poanta.*

— Mă gândeam că mâine ar trebui să începem lecțiile de condus.

Am rămas cu gura căscată. Când nu i-am răspuns, a adăugat:

— Asta numai dacă vrei.

— Vreau! am zis repede, revenindu-mi din uimire. Doar că... nu credeam că tu și tata vreți...

— Nu te entuziasma prea tare. Propunerea asta nu implică și să-ți cumpărăm vreo mașină sofisticată. Ai să folosești vechea mea camionetă Ford, atunci când nu am eu nevoie de ea. M-am gândit că poate ai să vrei să mergi la o întâlnire sau altundeva, cu condiția să nu ieși cu Boyce Wynn. Poți să îți găsești prieteni mai buni ca el.

A chicotit din nou, ca pentru el, și de data asta am râs și eu, clătinând din cap.

— Mulțumesc, bunicule. Ar fi grozav!

S-a îndepărtat de dulap și a scos un manual de educație rutieră din sertarul de lângă tacâmuri, plin de secrete în seara asta.

— Începe să înveți regulile, iar eu am să anunț populația să elibereze drumurile lăturalnice weekendul ăsta.

Zâmbind, m-a bătut pe umăr, apoi a părăsit bucătăria, iar eu m-am retras în cămara mea, m-am urcat pe pat și am deschis cartea, așteptând sunetul cronometrului pentru negrese.

***

Domnul Quinn a trecut pe la fiecare masă, împărțind maladii.

— Fiecare echipă va identifica modul în care este răspândită maladia ei: genetic, viral, bacterian, chimic etc. Vreau să știu dacă există metode de prevenire, dacă se cunosc sau se caută tratamente și dacă sunt sau nu contagioase.

Masa de lângă noi primise antrax. Noi aveam intoleranța la lactoză.

— Ce fel de tâmpenie...

— Domnule Wynn, ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai păstra pentru tine deficiențele lingvistice.

— Dar, domnule Quinn, intoleranța la lactoză? Ce fel de *maladie* este asta? Oameni care se cacă pe ei când beau lapte?

Clasa a izbucnit în hohote de râs, în timp ce Melody s-a holbat la Boyce cu intenții criminale, iar Pearl și-a așezat coatele pe masă și și-a acoperit ochii, oftând. Fața profesorului nostru s-a strâns într-un nod de exasperare. Cum era de așteptat, nimic din toate astea nu l-a descurajat pe amicul meu.

— Nu mai beți lapte, problemă rezolvată! Nu putem să avem și noi ceva gen, nu știu, Ebola?

S-a sunat, iar Quinn s-a întors în fața clasei.

— Începeți să vă documentați din seara asta și fiți pregătiți să discutați concluziile cu echipa, mâine, a ridicat el glasul, peste zgomotul de pași al tuturor, în timp ce ne îndreptam spre cantină, pentru masa de prânz.

— *Cum* poți să fii prieten cu idiotul ăla? m-a întrebat Melody, în drum spre ieșire.

Am ridicat din umeri și i-am zâmbit, prinzând marginea ușii și ținând-o deschisă pentru ea.

— Este distractiv.

Ea m-a aprobat cu un semn din cap.

— Dacă te amuză imbecilitatea completă.

Începuse să-mi răspundă zâmbetului, dar reacția i-a dispărut atunci când prietenul ei și-a trântit un braț în jurul umerilor ei, pe hol. O aștepta, ca de obicei, după ore.

— Bună, iubito, m-a fixat cu privirea. Bună, ciudățenie emo. Ți-ai băgat un piercing și în sculă?

— *Clark*, a tresărit Melody uimită, când am intrat în fluxul de elevi, majoritatea dintre noi așteptând cu nerăbdare să părăsim campusul pentru o jumătate de oră.

— Richards, de ce te fascinează atât de mult scula mea? l-am întrebat.

S-a întors, apoi s-a uitat peste umărul meu, unde știam că era Boyce.

— Du-te dracului, ciudatule, mi-a spus, conducând-o pe Melody prin coridorul de est, spre parcare.

— Cred că Richards are nevoie de un nou repertoriu.

Am urmărit-o pe Melody legănându-și șoldurile, cu brațul prietenului ei în jurul gâtului, ca o zgardă.

— Huh? Boyce a ridicat dintr-o sprânceană. Știi că acum își cumpără marfă de la Thompson, nu?

Am râs.

— Perfect. Deci, pe lângă faptul că e un nemernic, mai e și ipocrit.

— Frate, eu puteam să-ți spun asta încă de acum câțiva ani.

A bătut palma cu un prieten pe deasupra capetelor a două fete, în timp ce eu îi priveam pe Melody și Clark dispărând prin ușa îndepărtată.

— Ți-am spus că a încercat să mă plătească să ți-o trag din nou?

M-am oprit complet din mers și un elev de-a noua s-a lovit de mine, a ricoșat și a căzut în fund. Aplecându-mă, l-am apucat de mână și l-am ridicat în picioare. Probabil că avea cu el, în rucsac,

toate manualele care îi fuseseră înmânate. Cântărea de două ori mai mult decât ar fi trebuit.

— Și tu ce i-ai zis? l-am întrebat pe Boyce în timp ce bobocul a bolborosit un mulțumesc și a fugit.

Boyce a zâmbit, ridicând o sprânceană.

— I-am spus să și-o tragă, normal.

LUCAS

Jacqueline nu îmi scrisese vreun mesaj și nici nu mă sunase, așa că ajunsesem la concluzia că ori (a) nu văzuse numărul de pe pahar sau (b) îl văzuse și nu era interesată să stea de vorbă cu mine.

Având în vedere că îmi spusese de bunăvoie numele ei și mă întrebase care este al meu, nu credeam că îi sunt indiferent.

Îi trimisese un e-mail lui Landon, dar nu vorbise decât despre economie. Sau, cel puțin, așa păruse la prima vedere. Menționase faptul că ieșise cu prietenele, sâmbătă seara. Când îi răspunsesem, mă legasem de acel comentariu: Sper că ți-a plăcut seara în oraș. O seară despre care știam totul. Nu îi povestise lui *Landon* nimic mai mult despre acea seară de sâmbătă, desigur,... dar eu îmi dorisem să o facă. Cu fiecare schimb de replici, mă afundam într-o prăpastie și mai adâncă, dar nu mă puteam opri.

Apoi am adus vorba despre despărțirea ei și despre faptul că nu fusese intenția mea să par nepoliticos, acționând ca și cum nu aș fi vrut să știu detaliile. Printre rânduri, o îndemnam, *Spune-mi*, dar nu mă așteptam ca ea să răspundă acelei directive nescrise, să-și dezvăluie o parte atât de vulnerabilă.

Într-un singur paragraf, mi-a pus totul pe tavă: cât timp fuseseră împreună. Faptul că îl urmase aici, la școală, în loc să dea o audiție pentru un program muzical de prestigiu, undeva, departe. Felul în care se învinovățea, pe deplin, pentru că fusese o proastă. Pentru că avusese încredere în el.

Credea că, urmare a acestei decizii, rămăsese blocată într-un loc în care nu ar fi trebuit să se afle.

Nu credeam în soartă sau în puteri divine, oricât de mult aș fi dorit să cred. Credeam în asumarea responsabilității și, evident, la fel credea și această fată. Dar nu o puteam învinui pentru că urmase o persoană pe care o iubise timp de trei ani, asta însemna o loialitate pentru care nu își acorda suficiente merite. Dacă ea credea în responsabilitate, atunci cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să preia din nou controlul. Să-și asume decizia pe care o luase, indiferent de ce o luase. Să profite cât mai mult de ea.

Și exact asta i-am spus.

***

Miercuri, ea a ajuns mai devreme la curs, iar eu am luat o decizie de moment, singurul tip de decizie pe care puteam să îl iau, din câte se părea, în ceea ce o privea pe Jacqueline Wallace.

M-am așezat pe scaunul de lângă ea și i-am rostit numele. A tresărit puțin când a privit în sus, probabil așteptându-se să fie tipul care stătea de obicei acolo. Dar nu s-a îndepărtat de mine.

— Bănuiesc că nu ai observat numărul meu de telefon de pe paharul de cafea, i-am spus.

— L-am observat.

Vocea îi era moale pentru un răspuns atât de obraznic, în privirea ei fermă citindu-se o curiozitate sinceră.

I-am cerut în schimb numărul ei și m-a întrebat dacă am nevoie de ajutor la economie. Aproape că m-am înecat, oscilând între vina deja familiară și amuzamentul pricinuit de situația absurdă în care mă blocasem singur. *Ai nevoie de ajutor la economie?* Am întrebat-o de ce crede așa ceva, gândindu-mă, preț de o secundă, dacă nu cumva știa și își bătea joc de mine.

Dacă era așa, o meritam din plin.

— Bănuiesc că nu e treaba mea, mi-a răspuns, iritată.

Trebuia să mut conversația departe de acest subiect. M-am apropiat de ea și i-am spus adevărul, că voiam numărul ei din motive care nu aveau nicio legătură cu economia.

Și-a luat telefonul și mi-a trimis un mesaj cu „Salut".

Colegul său a apărut, revendicându-și locul. (Benjamin Teague, conform graficului de aranjare în bănci. Îi verificasem adresa din campus, orarul, notele, și orice posibilă abatere disciplinară, nu avea niciuna. Părea inofensiv, dacă nu luam în calcul preferința lui pentru tricouri *bro*, și că o făcea să râdă, două puncte în plus în favoarea lui și un motiv pentru care îmi cam doream să îl las lat.)

I-am predat scaunul, reținându-mi un zâmbet de proporții astronomice. Nu mă sunase... dar își salvase numărul meu în telefon.

Iar acum mi-l dăduse pe al ei.

Spre sfârșitul cursului, m-am uitat spre ea și am surprins-o privindu-mă. O noutate. Nu acordasem suficientă atenție cursului, pentru că eram cufundat în pregătirea și elaborarea de modele alternative pentru proiectul de cercetare la ingineria tisulară al domnului doctor Aziz, de semestrul viitor. Nimic în afară de gândul la Jacqueline nu mi-ar fi putut depăși entuziasmul după ce, ieri, primisem un e-mail de la el, în care mă anunța că fusesem acceptat. Urma să colaborez cu doi dintre cei mai de seamă membri ai facultății de inginerie din universitate și ultimul meu semestru de cursuri avea să fie achitat din fondurile proiectului. Aveam să susțin în continuare seminarii pentru Heller și să muncesc, ocazional, pentru Poliția campusului, dar puteam să renunț la jobul de la cafenea, care îmi ocupa, în prezent, cincisprezece ore pe săptămână.

Pe parcursul secundelor în care eu și Jacqueline ne uitaserăm unul la altul, vocea lui Heller dispăruse odată cu toți ceilalți din sală. Nu puteam să mă întorc la proiectul doctorului Aziz sau să îmi amintesc multitudinea de idei care mi se împletiseră prin creier cu un minut în urmă. Trecutul meu se evaporase. Planurile mele de viitor deveniseră neclare. Fiecare celulă din corpul meu era conștientă de prezența ei și numai de ea.

Știam că pot să fiu atent cu ea. Aveam să îi câștig cu greu încrederea, pentru că se temea să nu fie rănită din nou, dar i-o puteam câștiga. Știam, din aceste câteva secunde în care ne priviserăm în ochi și din acea singură dată în care o ținusem în brațe că avea să îmi răspundă, avea să răspundă atingerilor mele. Că puteam să îi

urc trupul pe culmi de plăcere pe care sigur nu ajunsese cu fostul ei cel narcisist, indiferent cât de mult timp fuseseră împreună.

Și apoi nu puteam să îi ofer nimic mai mult. La sfârșitul acestui an, peste numai câteva luni, intenționam să îmi găsesc o slujbă undeva, departe. Să scap de statul ăsta și de tata. Să îmi construiesc o carieră și o viață a mea, fără implicare sentimentală. Pentru mult timp, dacă nu chiar pentru totdeauna.

O doream pe fata asta, dar nu aveam să mă îndrăgostesc de ea.

Ea merita inima completă a cuiva. Merita pe cineva cinstit și loial.

Iar acel cineva nu eram eu, indiferent cât de mult mi-aș fi dorit să fiu.

***

Landon,

Mâine seară pregătim fajitas[1] cu carne, vino și tu, dacă ești liber. De asemenea, dau un test din IPC vineri dimineață, în caz că vrei să introduci asta în cadrul seminarului de joi. Testul nu va dura mai mult cincisprezece sau douăzeci de minute din curs, deci poți să bei întâi o cafea și să vii mai târziu.

CH

Nu ajunsesem cu Jacqueline la Indicele prețului de consum, dar, imediat ce am întocmit fișa de lucru, i-am trimis-o prin e-mail.

De asemenea, i-am pus la îndoială concepția despre „locul în care ar trebui să se afle", referitor la decizia de a-l urma pe Kennedy Moore la facultate: *Poți să dovedești tu că te-ai descurca mai bine în altă parte?*

Am întrebat-o ce specializare și-a ales, curios dacă renunțase cu totul la muzică și sperând să nu o fi făcut.

Răspunsul ei, muzică, a fost o ușurare, dar nu îi plăcea ideea de a învăța pe alții, de parcă asta ar împiedica-o să practice. Nu puteam vedea legătura. Cine ar fi îndrăznit să îi spună lui Heller că el nu *practică* economia doar pentru că o predă, ar fi primit o

[1] Mâncare tradițională mexicană.

predică despre faptul că el realizează muncă de cercetare pentru editorialele respectate în domeniu, că este tot timpul la curent cu evenimentele economice globale și participă la conferințe economice influente.

Am adăugat un post-scriptum serios, *ordonându-i* să rezolve fișa de lucru până vineri.

Mi-a răspuns, numindu-mă exploatator.

Am închis laptopul și am ieșit la o tură de alergare, dar asta nu a redus deloc efectul micilor ei răspunsuri obraznice. M-am învârtit prin apartament încă o jumătate de oră, apoi mi-am luat telefonul și i-am căutat numărul. Lăsând toate îndoielile la o parte, i-am trimis un mesaj: *Bună :).*

Ea a răspuns la fel. Am întrebat-o ce face și am adus vorba despre dispariția ei subită de la sfârșitul cursului. I-am spus să vină pe la Starbucks vineri seară, când nu aveam clienți de obicei, adăugând: *Americano din partea casei?*

A acceptat să vină, iar eu am trecut printr-un moment de extaz, urmat de o dorință înverșunată de a-mi trage pumni în față până mi-o umflam.

— De ce ai stat acolo și m-ai lăsat să fac prostia asta? l-am întrebat pe Francis, care mi-a oferit o privire fermă, de felină. Ai fi putut măcar *să încerci* să mă oprești.

El și-a lins laba, și-a trecut-o peste față, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Oare așa începe schizofrenia? Mai întâi, stau de vorbă cu o fată, dându-mă drept doi tipi diferiți, după care discut cu pisica mea? Rău am ajuns!

— Miii-au! mi-a răspuns el, făcându-se covrig.

***

Indiferent dacă Charles și Cindy făceau grătar sau fajitas, nu era nevoie să întreb la ce oră era cina, trebuia doar să aștept ca mirosul de carne friptă să pătrundă în apartamentul meu.

Am luat tava cu negrese pe care o pregătisem și am pornit spre ei.

Discuțiile din timpul cinei îl aveau în centrul atenției pe Cole, care urma să vină, peste câteva săptămâni, în prima sa vizită acasă de la Duke, iar apoi imediat înghesuit într-o mașină împreună cu

noi și dus pe coastă. Dacă Raymond Maxfield nu venea la Ziua Recunoștinței, avea să vină Ziua Recunoștinței la el.

— Cole o să fie al naibii de irascibil. Trei ore în avion, apoi patru ore în mașină? Of! s-a plâns Carlie.

— Are optsprezece ani, i-a răspuns Charles. O să doarmă.

— Bună idee! Droghează-l, a continuat Carlie, luând un chips de porumb înmuiat doi centimetri în guacamole[1]. *Te rog.*

Apetitul îi revenise înzecit după ce trecuse peste despărțire. În timpul desertului, părinții ei au schimbat un zâmbet când și-a luat o felie de negresă.

— Mmm. Parc-ar fi sex printre nori! a declarat ea, lingându-și degetul, iar fața tatălui său a căpătat culoarea granitului.

— *Carlie Heller*, i-a spus Cindy. Dacă mai faci asemenea afirmații, ai să-l omori pe taică-tău.

— Ce? Tată, mă îndrept *cu pași repezi* spre maturitate, a vorbit ea, în timp ce mesteca. Stai printre studenți în fiecare zi. În mai puțin de doi ani, așa voi fi și eu! Obișnuiește-te cu ideea. Nu pot să rămân copil pentru totdeauna.

Ochii lui Caleb se plimbau înainte și înapoi între sora și părinții lui. Nici măcar o dată, pe tot parcursul mesei, nu se adusese vorba despre el. Fiind mezinul familiei, asta era echivalent cu invizibilitatea.

— Stephen Stafford a sărutat un șarpe, a intervenit el.

— Sper că nu este un eufemism, pentru că *bleah!* i-a răspuns Carlie.

— Ce e un euf...

— Șarpele din laboratorul vostru de biologie? a întrebat Cindy, concentrându-se asupra fiului său mai mic.

Caleb a încuviințat din cap.

— Și cum s-a întâmplat una ca asta?

— Dale Gallagher l-a provocat.

— Ah, s-a uitat la Charles, peste masă. Ei bine, îmi pare foarte rău pentru părinții lui Stephen Stafford.

Caleb s-a încruntat.

[1] Sos pe bază de avocado.

— De ce? Probabil, nici nu le-a spus că a sărutat un șarpe.

— Încă îmi mai vin în minte imagini și încerc să mănânc, *mulțumesc frumos*, a mormăit Carlie, strâmbând din nas.

— De asemenea, Dale Gallagher a trebuit să îl plătească cinci dolari ca s-o facă.

— Atunci, presupun că trebuie să ne pară rău și pentru părinții lui Dale Gallagher, a declarat Charles, arcuindu-și îngrijorat o sprânceană către Carlie. Dacă e atât de prost, încât să plătească pe cineva să sărute o reptilă.

Când mă mutasem în apartamentul de deasupra garajului lui Heller, nu știusem la ce să mă aștept: nici cât de mult aveam să interacționez cu ei, nici cum arăta locuința. Nu locuise nimeni acolo de când se mutaseră. Spațiul fusese folosit doar pentru depozitare. Dar îmi închipuisem că, oricum ar fi arătat, nu avea cum să fie mai rău decât să dorm într-o cămară.

Când ajunsesem cu Charles acolo, Carlie alergase spre SUV. Se născuse prematur și toată viața fusese mică pentru vârsta ei. Pe lângă trupul meu de optsprezece ani, nu păruse niciodată atât de fragilă. Totuși, aproape m-a dărâmat când s-a repezit la mine, cu ochii mari, ca ai unui copil în dimineața de Crăciun.

— Landon, *trebuie* să vii să vezi!

M-a apucat de mână și m-a tras de-a lungul aleii. După un drum de patru ore, eram gata pentru o baie, o masă caldă și un pui de somn, pe lângă faptul că aveam o mașină plină cu lucruri pe care trebuia să le despachetez, dar nimic nu putea să oprească o Carlie plină de energie.

Frații și părinții ei ne-au urmat în sus pe scări, unde Carlie mi-a prezentat un breloc de care atârna o singură cheie. Emblema brelocului era a universității în cadrul căreia, incredibil, urma să fiu student, oficial, peste o săptămână. În timp ce ea sălta pe vârful degetelor, am descuiat ușa și am descoperit un apartament parțial mobilat. Nu mă așteptasem să găsesc mobilier. Sau pereți proaspăt văruiți, draperii nou instalate, veselă în dulapuri, prosoape în baie. Un perete întreg al dormitorului era acoperit cu plută, gata pentru desenele pe care poate aș fi dorit să le prind cu bolduri. Lenjerie curată era stivuită la marginea patului.

Cu mare efort, m-am străduit să înghit. Nu puteam să mă întorc și să îi privesc. Nu puteam vorbi. Era prea mult.

Apropiindu-mă de fereastră, am răsucit panglica și am deschis draperiile, lăsând lumina să pătrundă în încăpere. Pe geamul camerei mele vedeam cerul și vârfurile copacilor, stejari vii cu frunze dese. Fereastra din camera de zi dădea în curtea din spate, cu piscină, a casei Heller. Erau la câțiva metri distanță de mine. La numai câțiva pași.

Fără să îmi dau seama, Charles și toți cei trei copii dispăruseră, iar Cindy a venit lângă mine, în timp ce mă uitam afară, fără să văd nimic.

— Landon, mă bucur atât de mult că ești aici! mi-a spus, odihnindu-și mâna pe spatele meu. Eu și Charles suntem mândri de ceea ce ai făcut pentru a realiza acest lucru.

Heller erau ca o familie pentru mine. Fuseseră dintotdeauna. Și aveau să fie mereu. Dar asta era tot ceea ce puteau fi: *ca o* familie. Nu erau cu adevărat ai mei.

capitolul 13

LANDON

— Broasca e moartă. Nu poate să-ți facă rău.

Melody a fluturat din gene în spatele unei perechi mari de ochelari.

— Chestia aia e dezgustătoare. Eu nu mă ating de ea.

Șorțul de laborator de mărime universală îi ajungea până la genunchi și o înfășura cu totul. Își ținea brațele în sus, cu coatele îndoite, ca să nu îi cadă mănușile de pe mâinile foarte mici. Arăta ca o asistentă, în sala de operație a unui spital dintr-un joc de copii.

Nu te gândi la mâinile ei acum.

Am ridicat o sprânceană la ea, cea cu piercing, la care se uitase săptămâna trecută, când Pearl pocnise din degete în fața ei, pentru a-i atrage atenția.

— Lui Pearl i-ai fi spus așa ceva? am întrebat-o.

A ridicat din umeri, cu ochii la sprânceana mea. Puloverul verde închis pe care îl purta părea la fel de moale ca părul ei. Culoarea îi întuneca marginea irișilor și crea un contrast puternic cu șuvițele luminoase ce îi cădeau pe umeri.

— Da, mi-a răspuns.

Nu te gândi la ochii ei. Nici la păr.

Am oftat.

— În regulă. Eu tai. Tu fixezi și etichetezi.

S-a bosumflat, împingându-și buza de jos într-o expresie care ar fi trebuit să arate ridicol pe chipul unei fete de șaisprezece ani. *Fir-ar. Să. Fie!*

Eram recunoscător pentru șorțul greu din pânză pe care îl purtam. Și pentru masa mare dintre noi.

— Bine. Eu *tai* și *fixez*, iar tu etichetezi?

A luat un pix și mi-a zâmbit, răsplătindu-mă pozitiv pentru că renunțasem atât de ușor.

— Ce facem prima dată?

Ca un șoarece de laborator, eram tentat să descopăr unde ținea ascuns acel buton. L-aș fi apăsat iar și iar, numai pentru a vedea acel zâmbet îndreptat spre mine.

— Ăăă... păi, să vedem, am verificat pagina de instrucțiuni. În primul rând, trebuie să îi stabilim sexul.

Melody și-a prins buza de jos, lucioasă, cu dinții ei incredibil de drepți și albi, iar eu am simțit acea mușcătură într-un loc încordat, de parcă aș fi fost alcătuit dintr-o singură terminație nervoasă. Penisul meu a zvâcnit ca un steag prins într-o rafală bruscă de vânt. *Iisuse, câți ani am, unsprezece?*

Dracu' să-l ia pe Boyce și mononucleoza lui stupidă! Dracu' s-o ia pe Pearl și pe a ei! Lipseau amândoi de o săptămână. Fără prezența amortizantă a lui Pearl și fără Boyce care să o enerveze pe Melody la fiecare cinci secunde, începuserăm să vorbim în fiecare zi, cum nu mai făcuserăm de peste un an. De când cu acel proiect blestemat la geografie. De când iubitul ei îl plătise pe Boyce să mă bată măr.

Melody s-a aplecat peste tava de disecție și s-a holbat la biata broască moartă, care arăta ca și cum ar fi murit dansând, cu nasul în aer și membrele întinse spre public, cu degetele desfăcute.

— Nu văd nicio chestiuță. Deci este fată?

Am râs.

— Broaștele nu au *chestiuțe* externe.

S-a strâmbat la mine, acoperindu-și nasul cu dosul palmei înmănușate, pentru a bloca mirosul înțepător al lichidului de îmbălsămare.

— Atunci cum naiba ne dăm seama?

M-am uitat din nou pe foaie.

— Scrie aici că masculul are degetele palmate mai mari.

Pentru o bună bucată de timp, cu capetele apropiate, am examinat amândoi broasca.

— Haide, doar nu şi-o trage cu degetul, a comentat ea.

O, Doamne! M-am uitat uimit la ea. A chicotit şi s-a îmbujorat, apoi am început amândoi să râdem, iar domnul Quinn s-a încruntat la noi. Aparent, disecţia nu trebuia să fie ceva distractiv.

— Hai să lăsăm asta la o parte, deocamdată, i-am spus.

Nu te gândi nici la nenorocitul tău de deget, drăcia dracului!

Melody a scris conştiincios etichete mici şi le-a prins cu bolduri, în vreme ce eu am tăiat broasca de la un capăt la altul, evidenţiindu-i organele interne. Cu timpul, ne-am obişnuit cu formaldehida şi protestele ei s-au rărit. A început să înfigă bolduri prin părţile pe care eu le extirpam, dar a refuzat să folosească bisturiul sau forcepsul ei şi nu le ridica decât atunci când domnul Quinn trecea printre noi, pentru a se convinge că participăm cu toţii.

— Off, totul este atât de mic! a observat Melody, foarte serioasă.

De parcă organele unui amfibian de zece centimetri lungime ar fi putut fi altfel. S-a uitat la diagramă, apoi din nou la broască.

— Ooh, acelea sunt ouşoarele lui?

A ridicat eticheta pe care scrisese *testicule*.

Am râs.

— Da. Acelea sunt ouşoarele lui. Felicitări, avem un băiat.

S-a încruntat.

— Deci, nu are...

S-a oprit, în timp ce creierul meu completă acel gol: *sculă, penis, mădular, falus, fiară*. Cel din urmă fiind termenul folosit de Boyce.

— Ăăă... Nu.

Oscilând între regret şi profundă uşurare că Boyce nu era aici, am citit fişa, parafrazându-l:

— Masculul fertilizează ouăle...

Să fiu al naibii.

— Ăăă... urcându-se pe femelă, înfăşurându-şi membrele anterioare în jurul ei şi împroşcând spermă peste ouă, după ce femela le depune.

Ne-am uitat unul la altul prin două perechi de ochelari de protecţie. Mă miram că ai mei încă nu se aburiseră.

— Cam naşpa pentru el, nu-i aşa? a răspuns ea.

Nu te gândi la braţele tale înfăşurate în jurul lui Melody Dover. Din spate.

Iisuse Hristoase!

***

Boyce fiind bolnav, eram nevoit să parcurg din nou pe jos drumul spre şcoală. Pontiacul lui Trans Am recondiţionat, deşi era o posibilă capcană mortală urâtă şi gălăgioasă, era totuşi un vehicul cu patru roţi. Eram la patru luni şi câteva lecţii de şofat distanţă de permisul meu de conducere. Localizasem cu bunicul un teren viran şi câteva drumuri pietruite pe continent şi luam feribotul în fiecare duminică după-amiază sau seara, pentru a exersa acolo. Încă un pic şi avea să constate că eram pregătit să conduc pe o şosea adevărată.

Îmi ascunsesem faţa ca să îmi pot da ochii peste cap, bineînţeles, fără să îi spun că îi conduceam maşina lui Boyce ori de câte ori el bea prea multă bere sau trăgea prea multe fumuri din joint şi eu eram relativ treaz. Cu siguranţă şi-ar fi retras permisiunea chiar atunci, pe loc, şi nu aş mai fi mers în viaţa mea, de unul singur, la volanul vechiului Ford.

Îmi doream acea camionetă dintr-un singur motiv.

De parcă Melody ar fi vrut să se urce în mizeria aia ruginită, în loc de jeepul alb ca zăpada al lui Clark Richards, cel pe care îl primise cadou când împlinise şaisprezece ani, acum un an. Îl auzisem lăudându-se despre ceea ce făcuse cu Melody pe bancheta din spate, iar cuvintele lui mă înfuriaseră şi mă excitaseră din cale afară. Mă înfuriaseră, pentru că nu ar fi trebuit să împărtăşească rahaturile alea cu o adunătură de idioţi, pe plajă, în jurul unui foc de tabără. Mă excitaseră, pentru că voiam ca ea să facă acele lucruri cu mine.

Păşind de pe şosea în curte, am călcat pe frunza unui cactus şi m-am ales cu un ghimpe direct prin vârful tenişilor mei, Vans.

— Au! La dracu'!

Atunci am observat camioneta bunicului, parcată lângă casă. Împreună cu SUV-ul tatei.

Ușa de la intrare era descuiată, deși asta putea fi doar greșeala bunicului, care uitase să o încuie. Tata îl bătuse la cap ore în șir cu predici despre siguranță și lăsatul ușilor descuiate. El insistase că nu încuiase *blestemata de casă* niciodată, de atâția *blestemați de ani, de când* locuia acolo, iar tata insistase că nu mai eram în anii '50.

Când hoții au spart garajul lui Wynn și au furat o mulțime de unelte, bunicul, în sfârșit, a cedat. Totuși, uneori, uita să încuie.

— Bunicule? am strigat, închizând ușa după mine.

Mi-am scos ochelarii de soare, dar interiorul casei tot mi se părea întunecat, venind de afară, din lumina după-amiezii senine. La început, nu mi-am dat seama că tata era așezat pe marginea canapelei, cu mâinile între genunchi. Privea covorul uzat de sub picioare.

Nu ajungea niciodată acasă atât de devreme, iar dacă era, lucra la masă, nu stătea pe canapea. M-am încruntat.

— Tată?

Nu a făcut nicio mișcare. Nu s-a uitat la mine.

— Vino, ia loc, Landon.

Inima îmi bubuia în piept, ritmul ei crescând ușor, ca un motor ce se încălzea.

— Unde e bunicul?

Am lăsat geanta pe podea, dar nu m-am așezat.

— Tată?

Atunci și-a ridicat ochii spre mine. Ochii uscați, dar înroșiți.

— Bunicul tău a avut un atac de cord pe barcă, azi-dimineață.

— Ce? Unde e? E la spital? Se simte bine?

Tata a clătinat din cap.

— Nu, fiul meu.

Avea vocea caldă și liniștită. M-am simțit ca și cum m-ar fi strivit cu acele cuvinte neînduplecate, dure și irevocabile.

— A fost un atac de cord masiv, s-a stins repede...

— Nu! m-am îndepărtat cu spatele, înghițindu-mi lacrimile. Dumnezeule, NU!

M-am retras în camera mea, am trântit ușa și nu am mai ieșit de acolo decât după ce tata a plecat la culcare.

Desculț, am pășit în camera bunicului, luminată de lună prin draperiile pe jumătate trase. Mi-am trecut degetele peste lucrurile de pe noptiera lui: ochelarii de citit, pliați și așezați deasupra unei biblii legate în piele, un exemplar din „Fire de iarbă" de Walt Whitman, un pahar pe jumătate plin cu apă, un ceas de mână Timex cu geamul zgâriat. Pe dulap erau câteva cămăși împăturite și o fotografie decolorată a bunicii, ținând în brațe un copil, pe tata. Marginea era veche, pătată și îndoită într-un colț.

În bucătărie, am scos din frigider o porție rece de macaroane cu brânză și am mâncat-o fără să o încălzesc.

Înmormântarea a fost scurtă și fără prea mulți participanți. Eu, tata, un grup de bătrâni și alți câțiva pescari pe care îi cunoscuse bunicul, care îi fuseseră prieteni și vecini. Tata a purtat singurul costum pe care îl păstrase, încă impecabil și perfect croit, deși îi venea un pic mai larg decât ultima oară când îl îmbrăcase, la înmormântarea mamei. Pierduse în greutate. Era mai musculos, dar și mai slab. Eu nu aveam costum și nici timp să fac rost de unul, așa că, pentru slujbă, mi-am luat o bluză neagră și blugi negri.

Era înmormântat alături de soția sa, care murise cu 30 de ani înaintea lui. Pe piatra ei funerară scria, *Ramona Delilah Maxfield — Soție și mamă iubită*. Eram curios ce inscripție comandase tata pentru bunicul, dar nu l-am întrebat.

A doua zi, tata mi-a dat două lucruri de la bunicul: un pandantiv din bronz greu, cu un simbol celtic, care se presupune că reprezentase numele Maxfield înainte de secolul al XII-lea și cheia vechii lui camionete Ford.

Am reprodus simbolul, mărit, într-un desen. Aveam să o rog pe Arianna să mi-l tatueze pe o parte, în dreptul coastelor. Am pus cheia Fordului pe inel, unde aveam o busolă și pe cea a casei.

Primisem camioneta pe care mi-o dorisem, un simbol al familiei mele vechi de o mie de ani, o rețetă secretă de negrese, un briceag și amintiri cu bunicul meu pe care nu le-aș fi avut dacă nu mi-aș fi pierdut mama.

Dar nu puteam aprecia toate aceste lucruri sau valoarea pe care o aveau pentru mine, când dobândirea fiecăruia dintre ele era legată de pierderea a ceva ce nu voiam să pierd.

LUCAS

Am ajuns când Heller strângea testele. Când m-am așezat la locul meu, mi-a spus că trebuie să stăm de vorbă după curs.

— Bine, domnule, i-am răspuns, străduindu-mă să îmi păstrez privirea departe de Jacqueline, care trăgea cu urechea nu foarte subtil, cu capul întors și bărbia lipită de umăr.

Respirația mi s-a accelerat, știind că printr-o singură propoziție, drace, un singur cuvânt, *Landon*, putea să mă dea de gol.

Voiam ca ea să afle.

Și nu voiam.

Nu s-a mai uitat în direcția mea până la sfârșitul cursului, când m-am mutat în față. În timp ce Heller răspundea la întrebarea unui student, am profitat de ocazie și am căutat-o pe Jacqueline în marea de studenți care ieșeau din sală, dar ea era încă la locul ei. Privindu-mă.

Avea ochii întunecați, din cauza distanței dintre noi și a umbrelor aruncate de luminile din plafon. Nu puteam să disting albastrul perfect pe care știam că îl au. Nu puteam să simt parfumul ei dulce. Nu râdea, nici măcar nu zâmbea. Era doar o fată frumoasă.

Dar eu nu puteam vedea pe nimeni altcineva.

— Ești gata? a întrebat Heller, înghesuindu-și în geantă notele de curs.

Mi-am smuls atenția de la Jacqueline.

— Da. Desigur. Sunt gata.

A arcuit o sprânceană spre mine și l-am urmat afară din încăpere.

— Fiule, sigur nu muncești prea mult? Pari cam preocupat în ultima vreme.

Nici prin cap nu îi trecea cât de mult!

***

Nu era ziua mea norocoasă.

Mai întâi, Gwen venise în prima pasă proastă la care asistasem vreodată. Parcă era o cu totul altă persoană. Parcă era Eve.

Care lucra și ea în această după-amiază.

Habar n-aveam când urma să apară Jacqueline, dacă urma să apară, dar știam, ca Landon, că vinerea după-amiază, mai târziu, avea programate lecțiile de muzică pentru liceu. Ori avea să apară dintr-un moment în altul, ori nu venea deloc. Când a apărut Heller, a comandat o *venti latte* și s-a așezat pe un scaun din colț, m-am rugat cu egoism să își verse băutura și să plece acasă.

A scos un ziar și a început cu prima pagină.

Nici cinci minute mai târziu, am auzit salutul familiar, semi-politicos al lui Eve, *Ce doriți?*, rostit cu o doză dublă de enervare. Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Jacqueline, mușcându-și buzele de parcă și-ar fi reevaluat decizia de a trece pe aici.

— Mă ocup eu, Eve, i-am spus, apropiindu-mă de bar.

În timp ce îi pregăteam cafeaua și refuzam să îi accept plata, colegele mele continuau să se uite urât la ea, deși nu îmi puteam imagina *de ce*. Alegând una dintre mesele din partea opusă a cafenelei față de locului în care stătea Heller, și-a scos laptopul.

— Care dracu' e problema? am întrebat-o în cele din urmă pe Gwen, pășind în câmpul ei vizual. De ce te uiți la ea ca și cum ai încerca să o faci scrum?

Și-a încrucișat brațele la piept și s-a uitat lung la mine.

— Te rog, Lucas, spune-mi că nu *îți place* cu adevărat fata asta.

M-am uitat la Heller, care nu se mișcase decât pentru a întoarce pagina ziarului.

— Ce vrei să spui? De unde ți-a venit ideea asta?

Cu buzele strânse, a făcut o grimasă.

— Ești mai transparent decât crezi. Și, de asemenea, noi credem că își bate joc de tine.

— *Ce?*

Mulțumesc lui Dumnezeu că nu era niciun client la casă și că Jacqueline era prea departe pentru a auzi conversația asta tâmpită.

— Așa e, a șuierat Eve, ivindu-se lângă Gwen. Prietenele ei au venit din nou aici, le știi pe cele două la care mă refer? Tipele din frăție?

Cuvintele ei spuneau *tipe din frăție*. Tonul ei spunea *parașute pline de boli*. Doamne, Dumnezeule! Avea la dispoziție cinci secunde pentru a-mi aduce un argument pe care să i-l pot zdrobi.

Am încuviințat o dată din cap.

— Ei bine, n-am putut să aud tot ce au spus peste vaporizatorul ăsta nenorocit, dar am auzit numele tău, pe al ei și faptul că te folosește pe post de... îh...

A făcut ghilimele în aer, cu degetele.

— *Faza Băiatul Rău*. N-am mai auzit niciodată ceva așa de *jalnic*!

Sprâncenele mi s-au ridicat. Faza Băiatul Rău. Sigur!

— Ați luat-o razna, amândouă.

Eve și-a încrucișat brațele.

— Ba nu, n-am luat-o. Ele au pus totul la cale, iar ea doar le urmează planul. Rolul tău e ceva de genul... premiu de consolare, un armăsar care să o ajute să uite un alt tip. Deci, întrebare de un milion de dolari: îți *place* fata sau vrei numai să i-o tragi?

Stăteau acolo, ca două nebune, umăr lângă umăr.

Consolare.

— Asta nu vă privește pe voi.

— Pe naiba nu ne privește!

Eve m-a împuns în piept cu o unghie dată cu lac negru.

— Ești prietenul nostru și nu o să lăsăm o javră arogantă să-și bată joc de tine.

Maxilarului mi s-a încordat.

— Nu. Vorbi. Așa despre ea.

S-au uitat una la alta.

— La naiba, a zis Gwen, în timp ce Eve a spus:

— Ei, fir-ar!

***

După o oră, Jacqueline și Heller au plecat, la câteva minute distanță unul de celălalt. Înainte să iasă din cafenea, Heller s-a oprit în dreptul mesei ei, pentru a-i spune cât de mult se bucura că

recuperase materia aproape în totalitate, lucru pe care îl știam doar pentru că acesta fusese subiectul pe care dorise să îl dezbată cu mine de dimineață, după curs.

Apoi s-a apropiat de bar, ca să discute cu *mine* despre *ea*, în timp ce ea privea, iar eu mi-am amintit un vechi proverb pe care bunicul îl pomenea mereu: *Oh, ce drumuri încurcate ne croim, când întâi învățăm să păcălim*. Începeam să înțeleg semnificația cuvântului *încurcat*.

Restul după-amiezii a fost atât de mort, încât managerul a întrebat dacă vrea cineva să plece acasă, așa că m-am oferit. Eve și Gwen au schimbat încă o dată priviri cu subînțeles. Nu mai cerusem niciodată să plec devreme.

Gwen m-a urmat în spate și m-a oprit în timp ce îmi îmbrăcam jacheta.

— Lucas?

Am oftat, întorcându-mă spre ea.

— Da.

Cu buzele strânse, mi-a pus o mână pe braț.

— Știu că Eve poate fi un pic cam dură...

Am zâmbit.

— O, chiar așa? Nici n-am observat.

Când a zâmbit, ochii i s-au încrețit la colțuri și Gwen, cea pe care o știam, a reapărut.

— Dar amândouă ținem la tine. Nu vrem să te vedem rănit.

Am tras fermoarul hainei până la jumătate, o jachetă din piele moale, de culoarea ciocolatei amărui, pe care nu aș fi putut să o cumpăr singur. Charles și Cindy mi-o făcuseră cadou de ziua mea, în primul an de facultate. Atunci, îmi fusese un pic cam largă. Acum îmi venea perfect.

— Sunt băiat mare, Gwen. Pot să îmi port singur de grijă. Și o fac de mult timp.

— Da, știu. Dar... să fii atent. Pentru unele lucruri nu merită suferința, chiar dacă o poți suporta.

Nu vorbea niciodată prea mult despre tatăl copilului său, dar știam că vorbea din experiență. Cu greu puteam să o compar pe Jacqueline Wallace cu un tip mult prea egoist pentru a-și asuma

responsabilitatea de tată. Dar nu era dreptul meu să împărtășesc ceea ce știam despre ea.

— Mulțumesc, Gwen. Am să fiu atent, i-am răspuns.

O minciună sfruntată.

Am ajuns acasă și mi-am făcut un sandvici, împărțind cu Francis feliile de curcan, așa cum făcusem atunci când apăruse pentru prima dată, în urmă cu trei ani. Abia eram în apartament de o lună când s-a mutat și Francis, neinvitat. Chiar dacă familia Heller locuia în partea cealaltă a curții, mă încerca un sentiment neașteptat de izolare. Nu vorbisem foarte des cu tata cât timp locuisem cu el, dar fusese acolo, în casă. Nu îmi lipsea atât de mult conversația, cât prezența unei alte ființe.

— Ce părere ai? l-am întrebat acum, aruncându-i în castron o ultimă felie de curcan. Oare ar trebui să devin *băiatul ei rău*? Rolul mi se potrivește, cu siguranță.

Am luat telefonul și i-am căutat numărul.

— Vorbește acum sau taci pe vecie.

El și-a terminat curcanul și a început să se spele.

— Asta înseamnă acord tacit, i-am spus, scriindu-i un mesaj lui Jacqueline, în care îmi ceream iertare că nu îi spusesem la revedere, azi după-amiază.

A fost stingheritor cu Dr. Heller de față, bănuiesc, a răspuns ea.

Puțin spus, dar ea habar n-avea.

I-am spus că mi-ar plăcea să o desenez. Am privit insistent ecranul, așteptându-i răspunsul. *Vrei un băiat rău, Jacqueline?* mi-am zis în sinea mea. *Atunci, haide. Încearcă-mă.*

Ok, a răspuns.

I-am spus că pot să ajung peste vreo două ore și i-am cerut numărul camerei.

În mod ironic, în timpul orei petrecute la Starbucks, îi trimisese un e-mail lui Landon, ca să îi mulțumească pentru că insistase să rezolve fișa de lucru. Eram nouăzeci și nouă la suta sigur că luase zece la testul dat de Heller dimineață și am vrut să îi răspund, dar nu am făcut-o. În seara asta, nu avea să primească nicio veste de la Landon.

***

Se putea pătrunde foarte ușor în clădirea unde locuia. Nu trebuia decât să adresezi un simplu, *„Hei, omule, ține ușa"*, unuia dintre locatari. Am urcat pe scara din spate până la etajul ei, simțindu-mi tot corpul arzând.

Nu mințisem. Îmi doream să o desenez. Probabil, ăsta era singurul lucru pe care aveam să-l fac. În seara asta.

Am bătut ușor, ignorând studenții care pierdeau vremea pe coridor. Nu a răspuns și nu puteam distinge nicio mișcare în interiorul camerei. Dar, când am bătut din nou, mi-a deschis ușa imediat, de parcă ar fi stat chiar lângă ea, de partea cealaltă, încercând să se hotărască dacă să mă primească înăuntru sau nu.

Purta un pulover larg, de un albastru mai deschis decât culoarea ochilor săi, ce forma un decolteu precaut și îi contura formele, fără să le atingă. Împletitura moale implora să fie atinsă. Am jurat că voi răspunde acelei rugăciuni.

Am intrat, ușa închizându-se cu un „poc" în spatele meu. Era ca și cum cineva ar fi închis ușa conștiinței mele. Dar asta nu o împiedica să mi se agite în interiorul craniului, o reamintire înăbușită, dar constantă, că această fată era studentă la cursul lui Heller, că îmi era interzisă. În plus, încerca să își revină după o despărțire, fapt care pe ea o făcea vulnerabilă într-un sens și pe mine în altul.

Încă și mai rău, ea n-avea nici cea mai mică idee despre conflictul meu interior. Am aruncat caietul de schițe pe patul ei.

Cu mâinile în buzunare, m-am prefăcut fascinat de decorul camerei și i-am simțit privirea cercetându-mă în amănunt, de la cizmele uzate din picioare, la hanoracul simplu și la inelul din buză. O fațadă de parte pierde-vară, parte bădăran, parte *nu te pune cu mine*. Nu aveam nimic în comun cu fostul ei cel spilcuit, deși, odată, cu mult timp în urmă, aș fi putut fi exact ca el. Atunci, nu mă interesase ce haine purtasem sau cât costaseră. Etichetele pe care le afișau Kennedy Moore și prietenii lui din partea de sus a clasei de mijloc nu i-ar fi impresionat deloc pe colegii mei din

școala generală, ai căror părinți erau lideri de sindicat influenți, senatori și directori de companii multimilionare.

N-am să mă las niciodată intimidat de vreo odraslă care se dă în spectacol pe banii părinților; știu cât de rapid poate să dispară totul, mai ales atunci când nimic nu a fost, vreodată, al tău. Acesta era un adevăr pe care îl învățasem pe piele mea: dacă voiai ceva de la viață, trebuia să te bazezi doar pe tine însuți pentru a-l obține. Și pentru a-l păstra.

În timp ce ochii lui Jacqueline alergau pe fața mea, mi-am continuat falsa inspecție a camerei de cămin, iar în minte vizualizam expresia distrasă pe care o avea, uneori, la cursul lui Heller: privirea nefocalizată și nemișcată, degetele bătând ritmul pe genunchi sau pe bancă, ciupind coarde invizibile.

Fusesem atras de ea săptămâni întregi, dar păstrasem distanța până în noaptea în care devenisem protectorul ei. Ca în acel proverb chinezesc care spune că, dacă salvezi o viață, vei avea pentru totdeauna o responsabilitate față de acea persoană, nu o puteam lăsa să se scuture de praf și să pornească mai departe. Nu, cât timp nu credeam nicio clipă că avea resursele necesare pentru a se proteja. Poate că nu îi salvasem *viața* lui Jacqueline în acea noapte, dar o salvasem de la ceva ce i-ar fi răpit o parte din suflet. Eram mistuit de nevoia de a veghea asupra ei și, pentru a face asta în mod eficient, era necesar să o cunosc mai bine.

Cel puțin asta era povestea inventată pe care mi-o tot repetam.

M-am întors și i-am surprins privirea, apoi m-am uitat spre difuzoarele mici de pe birou. Asculta formația pe care o văzusem luna trecută. Am întrebat-o dacă fusese și ea la spectacol și, surprinzător, a dat din cap că da. Nu o văzusem acolo, dar, pe de altă parte, nu știusem că trebuie să o caut. I-am oferit o scuză legată de alcool și întuneric. Dacă aș fi știut că era acolo, toată berea și întunericul din lume nu m-ar fi putut împiedica să o găsesc.

Era mai bine să nu îi mărturisesc așa ceva.

Mi-am scos șapca și hanoracul, aruncându-le pe patul ei și încercând să îmi compun expresia feței, înainte de a mă răsuci înapoi, spre ea. Oricum, probabil că se dusese acolo cu iubitul ei, iar eu fusesem cu Joseph.

— Unde mă vrei? m-a întrebat, iar mintea mi s-a golit pe moment, apoi s-a umplut cu imagini pe care nu puteam să le pronunț.

A roșit, de parcă le-ar fi auzit oricum, și buzele i s-au întredeschis, fiindu-i imposibil să retragă întrebarea cochetă pe care, evident, nu mi-o adresase ca o tactică de seducție.

Mi-am dres vocea și i-am sugerat patul, răspunzând flirtului ei neintenționat cu unul de-al meu. Împingând șapca și hanoracul de pe cuvertură în timp ce ea se așeza, le-am amintit hormonilor mei deșteptați că existau un milion de motive pentru care Jacqueline Wallace nu era de nasul meu, începând cu faptul că, practic, o mințeam cu privire la adevărata mea identitate și încheind cu ideea că fetele ca ea nu se îndrăgosteau de băieți care arătau ca mine.

Dar nu trebuia neapărat să se *îndrăgostească* de mine ca să se culce cu mine, nu-i așa? În faza ei Băiatul Rău? O partidă de consolare. Doamne, ajută-mă, eram în stare să fac orice.

Mă privea cu ochi mari, receptivi, și voiam să o liniștesc, să o calmez cu ajutorul mâinilor. În schimb, m-am trezit spunându-i că nu trebuie să facem asta, dacă nu vrea. Am așteptat să elibereze gura de aer pe care o ținea în piept și să îmi spună că treaba asta fusese o greșeală. O parte din mine spera să audă acele cuvinte, pentru că atunci m-aș fi putut retrage înainte să fac greșeala monumentală de a-mi compromite integritatea într-un mod iremediabil.

Dar nu aveam să plec, decât dacă mi-o cerea. Nu atât timp cât în mintea mea nu exista nimic altceva, decât gândul de a mă duce mai aproape de ea.

— Vreau, a spus încet, cu trupul încă rigid, ca unul dintre stativele mele din lemn, ce se puteau îndoi la îmbinări, dar, în rest, erau inflexibile.

Afirmația nu i se potrivea cu postura, dar nu știam ce era adevărat — limbajul corpului sau cuvintele.

— Ce poziție ți-ar fi cea mai confortabilă? am întrebat-o, iar ea a roșit din nou, mai puternic decât înainte.

Mi-am mușcat buza și m-am întors cu spatele, așezându-mă pe podea, la vreo doi metri de ea, cu spatele lipit de singurul perete gol din cameră. Deschizând caietul pe genunchi, am inspirat ușor

pe nas și m-am blestemat pentru mesajul pe care i-l trimisesem. Chiar dacă cererea mea de a o desena nu fusese doar o manevră, această apropiere intimă era un adevărat infern. Într-un moment de luciditate, am realizat că o doream mai mult decât dorisem vreodată pe altcineva. Această dorință crescuse de-a lungul mai multor săptămâni, iar eu o lăsasem nesupravegheată, pentru că ea avea prieten, pentru că urma un curs la care eu eram preparator, pentru că reprezenta un țel imposibil, de neatins, o fantezie și nimic mai mult.

Apoi venise acea noapte, o noapte care, cu siguranță, încă o îngrozea, dar eu o împiedicasem să devină ceva mult, mult mai rău. Mâna mi s-a încordat pe creion. Nu puteam să-mi acord merite pentru că o salvasem, pentru ca apoi să o iau pe *ea* drept premiu, nu sub pretexte false, nu când niciodată nu putea fi a mea.

Însă, și ea avea pretexte false, nu-i așa? Puteam să îi ofer ceea ce voia.

I-am spus să se întindă pe burtă și să își întoarcă fața spre mine, iar ea m-a ascultat.

— Așa?

Am încuviințat din cap. Mintea îmi plutea. *Drace*, ce se întâmpla cu mine? Trebuia să o ating.

Fără să se miște, m-a urmărit cum am lăsat deoparte caietul și creionul, ridicându-mă în genunchi și eliminând distanța dintre noi. Când mi-am trecut mâna prin părul ei, aranjându-l astfel încât să îi dezvăluie linia obrazului, a închis ochii. Un mic pistrui, singuratic, a devenit vizibil sub bărbie și mi-am forțat mâna să se îndepărteze, ca să nu îl mângâi cu un deget. A deschis ochii, iar eu m-am întrebat dacă era conștientă de apriga luptă ce se dădea în interiorul meu.

Cât timp am desenat-o, am rămas amândoi tăcuți. Știam că mă urmărește, chiar dacă nu putea vedea ce fac. Câteva minute mai târziu, ochii i s-au închis și a rămas nemișcată. Am terminat desenul și nu știam ce să fac. Din nou în genunchi, m-am apropiat de pat, m-am așezat pe călcâie și am privit-o preț de câteva minute. Respira profund și regulat. Am pus deoparte caietul și creionul și m-am străduit să nu o ating.

— Ai ațipit? i-am șoptit, în cele din urmă, iar ea a deschis ochii.

— Nu, mi-a răspuns, dar știam că greșea.

Nu am corectat-o. M-a întrebat dacă am terminat și m-am auzit spunând că vreau să mai fac unul. Când și-a dat acordul, am rugat-o să se întoarcă pe spate. M-a ascultat. I-am spus că vreau să o aranjez și a consimțit. Inima îmi pulsa viață în vene, de parcă m-aș fi trezit dintr-o comă de câțiva ani. Totul era luminos și detaliat. Natural și sensibil. O doream atât de mult, că mă durea.

La început, am vrut să o așez ca și cum ar fi căzut din cer și ar fi aterizat pe spate, un înger prăbușit la pământ de inima ei zdrobită. Dar, când i-am apucat încheietura mâinii și i-am așezat brațul deasupra capului, mi-am imaginat-o în patul meu. Cu inima bubuind, i-am mutat și celălalt braț, mai întâi pe abdomen, apoi deasupra capului, lângă celălalt. I-am încrucișat încheieturile și mi-am închipuit-o râzând și provocându-mă să o leg, clar, ca o amintire. *Fir-ar!*

Trebuia să încetez s-o mai ating, altfel aveam să îmi pierd mințile, așa că am desenat-o exact cum era, concentrându-mă pe linii și unghiuri, umbre și reflexii. Pulsul mi-a scăzut treptat. Respirația mi-a revenit la normal.

Mi-am mutat privirea spre chipul ei. Spre ochi. Care erau deschiși, urmărindu-mă.

Mâinile ei mici, încă încrucișate ascultător deasupra capului său, s-au strâns în pumni, apoi s-au relaxat. Pulsul de pe gât i s-a accelerat. Pieptul i se ridica și cobora cu repeziciune. Eram pierdut în albastrul infinit al irișilor ei. Părea aproape speriată, ceea ce mă supăra, dar nu pe ea.

— Jacqueline?

— Da?

— În noaptea în care ne-am întâlnit... *Eu nu sunt el. Eu nu sunt el.* Eu nu sunt ca tipul ăla.

— Știu ast...

I-am pus un deget pe buzele moi, pline, oprindu-i cuvintele.

— Deci nu vreau să te simți forțată. Sau copleșită.

Chiar și în mijlocul duplicității mele, fiecare cuvânt pe care îl rosteam era adevărat, aveam nevoie ca ea să aibă încredere în

mine. Și mai voiam, de asemenea, să o sărut, mai mult decât îmi doream să respir.

— Dar vreau, categoric vreau, să te sărut chiar în clipa asta. Rău.

Eu eram cel mai speriat, pentru că știam că avea să spună nu. Aveam să îi demonstrez că eram de încredere plecând. Mi-am plimbat un deget de la buzele ei, în jos, până în centrul pieptului, așteptând cuvântul *nu*.

Dar nu l-a rostit.

Vocea ei era aproape un oftat.

— OK.

capitolul 14

LANDON

Prima dată când am condus singur nu a fost așa cum visasem eu dintotdeauna. Îmi imaginasem că făceam o plimbare cu Boyce, într-o sâmbătă seara. Că luam de acasă niște fete oarecare, ca să mergem la un film sau la un fast-food. Că bunicul mă trimitea la magazin, să cumpăr lapte.

În schimb, am mers la doc și am luat feribotul cu program non-stop, așa cum făcusem, de multe ori, cu bunicul. Dar nu fusesem niciodată eu cel care urcase camioneta pe rampă. Am condus până la cimitir, fără să cumpăr flori, și abia când am ajuns acolo mi-am dat seama că aveam doar o vagă idee cam pe unde se afla locul în care era îngropat. De numai șaptezeci și două de ore. Ziua aceea trecuse ca prin ceață. Nu păruse reală.

Am găsit piatra funerară a bunicii și movila de pământ proaspăt săpat de lângă ea.

Acum o săptămână, condusesem pe un drum lăturalnic, nu departe de aici, cu bunicul pe scaunul din dreapta. Îmi povestea cum învățase el să conducă la vârsta de paisprezece ani, când renunțase la școală ca să lucreze cu tatăl și fratele lui mai mare.

— Aproape că am rupt în două vechiul Dodge, învățând să îl controlez, mi-a spus, râzând de acea amintire.

Am încercat să îmi amintesc ultimul lucru pe care ni-l spuseserăm unul altuia, dar nu am putut. Probabil fusese ceva legat de cină, sau de treburile casei, sau de vreme.

Acum, stând în picioare la căpătâiul movilei de pământ, nu știam ce să fac. Oare trebuia să vorbesc cu el? Să plâng? El nu era acolo. Nu avea cum să mă audă. Așa că toate aceste lucruri păreau cu totul inutile, dacă nu cumva doream să mă aud vorbind. Iar eu nu doream.

În cimitir mai erau câțiva vizitatori singuratici, ca mine, și un imens cortegiu funerar. Sub un cort spațios, încărcat cu aranjamente florale, oamenii își prezentau omagiile, îngrămădiți pe scaune pliante tapițate. Cel care murise fusese plin de bani. Am privim spre mașinile parcate de-a lungul aleii din apropierea reuniunii, recunoscând mărcile: Cadillac, Mercedes, Audi, chiar și un Jaguar... și Jeepul de un alb imaculat al lui Clark Richards.

Ce naiba?

Scrutând mulțimea îndoliată, l-am descoperit cu ușurință, în rândul din față. Părul blond închis era pieptănat pe spate și purta un costum negru, cămașă albă și o cravată de culoare roșu închis. Melody stătea în stânga, îmbrăcată în negru, înclinată spre el. Avea un braț petrecut pe după umerii ei și o față impasibilă. Chiar și de la distanță, expresia tristă, distrusă a lui Melody era evidentă. Umerii îi vibrau și, cu toate că nu îi puteam vedea chipul înecat în lacrimi, îi simțeam durerea ca pe un pumn în stomac.

Fratele ei mai mare, Evan stătea în dreapta. Am recunoscut-o și pe mama lor, lângă Evan. Bărbatul de lângă doamna Dover era, probabil, soțul ei. Deci nu era vorba de un membru al familiei. Totuși, erau toți în primul rând. Pierduseră pe cineva foarte apropiat.

Am cercetat cu privirea pământul de la picioarele mele. *Țărână din țărână*. Gâtul mi s-a uscat.

— Rămas-bun, bunicule. Îți mulțumesc pentru camionetă.

Mai târziu, în acea noapte, stând întins în pat, i-am trimis un mesaj lui Melody: Te simți bine? Azi am fost la cimitir și te-am văzut acolo.

Mi-a răspuns imediat: Bunica mea a murit, vineri. Astăzi am înmormântat-o. Îmi urăsc familia. Nu-i interesează altceva decât banii ei.

Asta e naspa, i-am spus.

A trecut o jumătate de oră până să îmi scrie din nou: Sunt în fort. Aveam nevoie să ies la aer și să privesc stelele. Poți să vii, dacă vrei.

OK.

Am apăsat butonul *trimite* și mi-am luat hanoracul din cuiul bătut pe partea din spate a ușii mele.

Tata și-a ridicat privirea de la masa pe care împrăștiase hârtiile de lucru și stivele de dosare, observându-mi cizmele din picioare și bluza pe care mi-o trăsesem pe cap. Nu mi-a spus nimic, dar am recunoscut dezamăgirea în maxilarului său încordat, înainte să mă întorc și să ies pe ușa din față. Dacă își închipuise că moartea bunicului avea să mă transforme într-un cetățean model, nu mă cunoștea deloc.

Vântul nu bătea deloc, un lucru ciudat pentru luna martie. Era și mai cald decât fusese mai devreme. Când am ajuns în fort, m-am dezbrăcat de hanorac, am urcat scara și, când am văzut-o pe Melody rezemată de perete, jumătate învelită într-o pătură și cealaltă jumătate îmbrăcată cu un maieu subțire, respirația mi s-a tăiat.

— Bună, i-am spus.

— Bună.

Avea vocea aspră, ca o înregistrare veche. Plânsese mult, de curând.

M-am așezat lângă ea, destul de aproape încât să o pot atinge, dar nu am făcut-o. Știam din experiență ce nu trebuia să îi zic: *îmi pare rău*. Nu pentru că ar fi fost ceva greșit sau nesincer în acea propoziție, ci pentru că nu exista niciun răspuns potrivit pentru ea.

— Cum era bunica ta? am întrebat-o, în schimb.

Colțurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet abia vizibil. Odihnindu-și un obraz pe genunchi, s-a uitat la mine.

— Era certăreață, încăpățânată. Părinții mei urau asta. Considerau că nu e *circumspectă*, asta își tot spuneau unul altuia. Nu era delicată și discretă, nu reușeau niciodată să îi închidă gura. Nu voiau decât să tacă, dar nimeni nu-i putea dicta, pentru că ea controla toți banii.

Nu părea o femeie care i-ar fi cerut lui Melody să se lase dominată de fratele mai mare sau de iubitul ei.

— Avea o tonă de nepoți, dar eu eram preferata ei, a continuat. Mi-a spus chiar ea.

I-am zâmbit și eu, ușor.

— Eram singurul nepot al bunicului meu, deci cred că, implicit, îi eram favoritul.

— Sunt convinsă că te-ar fi preferat, chiar dacă ar fi avut o duzină de nepoți, a răspuns ea.

Inima mi s-a strâns.

— De ce crezi asta?

Stăteam amândoi pe întuneric, la treizeci de centimetri unul de altul. Fiecare părticică din mine voia să fie fizic mai aproape de ea, iar acum îmi intra și în suflet.

— Păi... ești deștept, hotărât, și îți pasă de oameni.

Am rămas cu gura căscată.

— Crezi că sunt deștept?

A dat din cap o dată, cu fața încă lipită de genunchi.

— Știu că ești. Totuși, ascunzi lucrul ăsta. E din cauza oamenilor ca Boyce?

Am ridicat un umăr, cu un genunchi ridicat și celălalt întins. Talpa ghetei mele ajungea la jumătatea distanței până la peretele opus. Fortul ăsta fusese construit pentru copii de șase ani.

— Nu, Boyce nu mă ia peste picior pentru lucrurile de genul ăsta. *Boyce mă ia peste picior doar pentru că doresc o fată pe care nu o pot avea.* Dar nu văd rostul... școala, notele, toate astea. Bunicul meu a renunțat la școală când era cu doi ani mai mic decât mine, iar tatăl meu are doctorat în economie, dar care-i diferența? Amândoi au ajuns să lucreze pe o barcă.

A clipit.

— Tatăl tău are un doctorat? Atunci de ce... Adică, de ce n-ar face altceva...

Cu buzele strânse, am întors capul, ca să îi urmăresc reacția la aflarea acestei vești, ceva ce nu mai împărtășisem cu nimeni, nici măcar cu Boyce.

— Mai prestigios? Sau ceva mai bănos?

A ridicat din umeri, jenată de întrebarea nepoliticoasă, dar, totuși, curioasă.

— A făcut. Apoi... a murit mama, am continuat, cu ochii spre cer. Și ne-am mutat aici. Și tot ce învățase sau făcuse înainte a devenit doar o mare pierdere de timp.

— Deci, nu vrei să mergi la facultate?

— Nu știu. Adică, dacă m-aș duce, nu știu cu ce aș plăti-o.

Mi-am simțit fața arzând și m-am bucurat de adăpostul întunericului. Pentru numele lui Dumnezeu, fata asta era Melody Dover, iar lipsa banilor reprezenta o slăbiciune pentru oameni ca ea. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să par slab în fața ei.

— Poate ai obține o bursă.

Nu voiam să îi spun că varianta asta se dusese de-a binelea pe apa Sâmbetei. Media mea generală nu ar fi stârnit admirația niciunei instituțiile de învățământ superior. Probabil că nici nu aș fi admis, cu atât mai puțin pe gratis.

Mi-am trecut o mână prin păr ca să mi-l îndepărtez de pe față, iar ea s-a întins, trasându-mi cu vârful degetului tatuajul de pe spatele încheieturii. Am lăsat mâna în jos, încet, așezând-o între noi.

— Îmi place asta, a spus ea, trecând la limba de foc de pe triceps, urmărind-o de-a lungul bicepsului și sub mâneca tricoului. Și asta.

— Mersi.

Corzile mele vocale au cedat, cuvântul fiind doar o șoaptă. Ochii ni s-au întâlnit, luminați numai de stele și de lumina lunii.

Și-a retras mâna înapoi, în poală.

— Îți mulțumesc pentru mesajele din seara asta, Landon. Și pentru că ai venit. Nu voiam să fiu singură, după ziua asta oribilă. Pearl trebuie să fie acasă la ora zece, iar Clark, presupun că doarme. Nu mi-a răspuns.

Știam sigur că, în seara asta, Richards încheia o afacere cu Thompson și, în momentul de față, se droga pe undeva, prin cealaltă parte a orașului.

— Nicio problemă.

LUCAS

A spus OK.

Am dat drumul caietului pe podea și am lipit-o de saltea, cu grijă, dar fără ezitare, trasându-i cu vârfurile degetelor venele palide de pe încheieturi. Pulsul îi vibra prin mâna mea, inima bătându-i aproape de două ori pe secundă. Am urmărit cu degetele acele firișoare albăstrui, până când au dispărut la încheieturile coatelor. Pielea ei era prea fragilă, prea moale pentru a fi reală.

— Ești atât de frumoasă!

Nu eram sigur dacă rostisem aceste cuvinte cu voce tare sau numai în mintea mea.

Buzele mi s-au închis peste ale ei, cu mult mai multă grijă decât folosisem vreodată pentru a săruta pe cineva. Mă îngrozea gândul că aș fi putut să o sperii. Îmi era frică să nu se retragă și să nu îmi mai acorde niciodată o astfel de șansă. Îmi era frică să nu mă considere la fel ca idiotul care o rănise, cel care ar fi putut să o rănească mult mai tare.

Mi l-am îndepărtat din minte ca și cum l-aș fi aruncat de pe o stâncă. Nu făcea parte din asta. Nu voiam să îi ofer acces.

Mi-am trecut limba de-a lungul liniei buzelor sale, o rugăminte tăcută și o promisiune de a mă retrage, dacă mi se cerea. Dar ea a deschis gura, iar sângele mi s-a aprins, clocotindu-mi sub tatuaje, ca mici panglici de foc. Limba ei a atins-o pe a mea — o legătură care nu mi-aș fi imaginat că se va forma vreodată și care, totodată, trezea la viață o nevoie de mai mult. I-am mângâiat limba cu a mea, iar ea a oftat și s-a cutremurat sub mine.

Punându-i o mână pe încheieturi și cealaltă în jurul taliei, încercam să o ancorez în acest moment. Dintr-odată, singurul lucru pentru care fusesem menit în această viață era să o descopăr pe ea. Când i-am supt buza de jos, plină, copleșitor de dulce, respirația i s-a tăiat. Limba mea a împins în gura ei mai apăsat, căutând mai mult din ea, iar mâinile i s-au strâns în pumni sub ale mele. Am eliberat-o imediat, temându-mă să nu o fi speriat cu

intensitatea sentimentelor mele, rugându-mă să nu o fi făcut, dar a deschis ochii și, în ei, nu am citit decât mirare.

I-am condus mâinile în jurul gâtului meu și, când m-am ridicat, trăgând-o în poală, mi-a împletit degetele în păr. În acel moment, *Sfinte Dumnezeule*, i-aș fi oferit orice mi-ar fi cerut.

Capul i se potrivea perfect în palma mea, când i l-am lăsat pe spate, înclinându-i bărbia, ca să îi sărut pistruiul pe care îl observasem în timp ce o desenasem. Mi-am mutat buzele mai jos, cu mișcări lente, păstrându-mi întregul corp în alertă pentru orice semn din partea ei, care ar fi indicat că e *prea mult*. Pieptul i-a urcat și a coborât, micul suspin al respirației sale răsunând în cameră, ca un ecou, și contopindu-se cu a mea, deasupra muzicii dispărute în fundal. Știam piesele, dar nu le-aș fi putut identifica și nici nu îmi păsa, cât timp mâna mea liberă rătăcea sub puloverul ei.

Mi-am plimbat degetele lacome de-a lungul coastelor, peste țesătura mătăsoasă a sutienului, împingând puloverul în sus. Suflul ei accelerat îmi mângâia fața și îmi răsfira părul, în vreme ce limba mea alerga pe curbura pielii ei dezgolite, chiar deasupra cupei.

Sistemul de prindere era in față. O simplă apăsare între degetul mare și cel arătător, urmată de o ușoară glisare de un centimetru l-ar fi deschis, însă rațiunea mea a câștigat. Asta ar fi însemnat *prea mult*. Conștiința îmi șoptea din partea cealaltă a ușii închise că nu păcăleam pe nimeni cu această pretinsă galanterie mentală. Toată seara asta era *prea mult*, iar eu o știam.

Trebuie să plec, m-am gândit.

Și apoi ea a râs. De fapt, nici măcar un râs curat, mai mult un chicotit sugrumat, ricoșând prin cameră în cel mai ciudat moment posibil.

— Te gâdili? am întrebat-o, pentru că nu îmi puteam imagina un alt motiv pentru care ar fi râs într-un așa moment.

Și-a mușcat buza, mult prea tare. Am vrut să protestez împotriva faptul că își rănea o parte din ea pe care eu eram gata să îmi petrec următoarea oră adorând-o. Îi visasem buzele, gura, limba. Nu voiam să scoată afară din joc vreuna dintre ele. A clătinat din

cap că *nu*, iar eu m-am uitat prelung la gura ei apetisantă și am întrebat-o:

— Ești sigură? Pentru că ori e asta... ori găsești tehnicile mele de seducție... amuzante.

A râs *din nou*, acoperindu-și gura.

Nu aveam de gând să îi dau voie să-mi ascundă acele buze. Cu voce tare, am meditat asupra ideii de a o gâdila, pentru a-mi lua gândul de la râsul ei și ochii i s-au mărit.

— Nu, te rog, nu! m-a implorat, de parcă aș fi avut de gând s-o fac.

Orice deget aș fi pus pe trupul ei, i-ar fi oferit o cu totul altfel de senzație și, să fiu al naibii dacă aveam să o fac să râdă din nou, oricât de adorabil și ciudat ar fi fost.

I-am îndepărtat mâna de la buze, i-am lipit-o de pieptul meu și i-am prins gura cu a mea, nelăsându-i timp să se neliniștească, nelăsându-mi timp să mă răzgândesc. A suspinat încet, făcându-mă să îmi pierd mințile.

I-am tras puloverul înapoi, în jos, dar nu era nevoie să o văd ca să o simt, iar imaginația îmi completa fiecare gol vizual. Mângâindu-i pielea fină de pe abdomen, deplasându-mă, alene, în sus, cinci centimetri înainte și doi la stânga, palma mi s-a închis, în sfârșit, pe un sân rotund, perfect. A scâncit, când i-am mângâiat sfârcul cu degetul mare și l-am simțit întărindu-se instantaneu, prin materialul subțire al sutienului. L-am ciupit ușor, savurându-i reacțiile, înainte de a oferi aceeași atenție și celuilalt sân.

Aș putea să o desenez numai din atingeri, fără să îi văd trupul gol. Ar avea areole cam cât monedele, cred, mameloane rozalii, ce mi s-ar alungi spre gură, dacă aș arcui-o încă un pic, peste brațul meu, și le-aș linge pe fiecare în parte o dată, suflându-i apoi, ușor, peste suprafața pielii.

Doamne, Sfinte!

De parcă mi-ar fi citit gândurile, ea a gemut din nou, deschizând buzele mai mult, și m-am cufundat mai adânc, gustând fiecare centimetru al gurii ei mici și delicioase, mângâindu-i ritmic limba. Mârâind de plăcere când a supt-o pe a mea, mi-am strâns brațul în jurul ei, apelând la fiecare gram de voință pe care îl aveam

pentru a-mi înfrâna pornirea de a mi-o trage în poală, de a o dezbrăca de pulover, de a-i scoate sutienul și de a o frământa cu gura, în timp ce și-ar lipi centrul cald de erecția mea tare ca piatra. Ce chin minunat ar fi!

Vibrându-mi în brațe, s-a lăsat pradă buzelor mele, fără să se gândească, sunt sigur, că imaginația mea depășise de mult pragul acestor sărutări fierbinți, oricât de puternic ar fi fost impactul lor asupra mea. I-am mângâiat gâtul cu degetele, ca și cum le-aș fi așezat pe o șină de cale ferată și aș fi simțit vibrațiile apropierii unui tren pe care încă nu-l puteam vedea, dar care venea cu viteză. Abandonându-i, pentru moment, buzele, i-am supt cu sărutări mărunte pielea de pe gât, nu atât de apăsat încât să îi las urme, dar suficient cât să o amețească. Suficient de tare, încât să își dea seama ce fel senzații aș putea să îi ofer.

Mi-am înfășurat mâna în jurul taliei sale, am tras-o mai aproape și mi-am strecurat jucăuș degetele în spatele blugilor, întorcându-mi gura spre a ei și sărutând-o lent și ușor spre lent și profund, lent și profund spre rapid și delicat, rapid și delicat spre apăsat și profund, prelungindu-i agonia, puțin câte puțin.

Mâna ei masa și apăsa. Pielea îmi ardea și mușchii mi se încordau sub palmă, parcă pregătiți să se supună dorințelor ei, oricare ar fi fost. Eu conduceam, doar pentru că ea îmi permitea asta. Puterea mea era iluzorie. Dacă mi-ar fi spus să mă opresc, m-aș fi oprit. Dacă s-ar fi aplecat la urechea mea și mi-ar fi șoptit, *Ia-mă acum*, aș fi făcut-o, chiar dacă știam că este prea devreme, o greșeală. Aș fi făcut orice mi-ar fi cerut, oricum ar fi cerut-o. Aveam să fiu băiatul ei rău, dacă asta voia. Dacă de asta avea nevoie.

Voiam să fac totul perfect pentru ea. Atât de perfect! Dar nu acum. Nu încă. Întins pe salteaua ei îngustă, fără să îi fi scos niciun obiect de îmbrăcăminte, reușisem să o aduc și pe ea, dar și pe mine, în pragul nebuniei. Cu un singur pas, amândoi l-am fi depășit. Postura ei apatică și ochii aproape închiși îmi spuneau că era îmbătată de sărutări. Ar fi făcut orice i-aș fi cerut.

— Trebuie să plec, i-am șoptit.

Fruntea i s-a încrețit.

— Vrei să pleci?

Nu, frumoaso. Vreau să te țintuiesc de saltea și să te satisfac în orice mod posibil, tot restul nopții.

— Am spus că *trebuie* să plec.

Am sărutat-o în colțul gurii. Buzele ei erau umflate și umede, iar dacă nu îmi dezlipeam privirea de la ele, nu aveam să reușesc să ies de-aici. Frecându-mi nasul de urechea ei, i-am spus:

— *Trebuie* nu înseamnă același lucru ca *vreau.*

Drept răspuns, a suspinat:

— Atunci, pot să-ți văd schițele?

— Mmm, sigur.

Când m-am desprins de ea și am revenit în picioare, corpul meu a protestat. Am luat-o de mână, ridicând-o și pe ea. Dacă ar fi rămas acolo, culcată, cu părul și hainele răvășite, autocontrolul meu deja slăbit s-ar fi destrămat de tot.

Am luat caietul și m-am așezat lângă ea, pe marginea patului.

I-am arătat cele două desene, ambele nefinisate, urmând să le retușez. În ciuda acestui fapt, părea impresionată. I-am spus că, probabil, aveam să le refac în cărbune și să le prind cu piuneze de peretele dormitorului meu. Reacția de surpriză apărută pe chipul ei mi s-a părut comică, mai ales când am adăugat:

— Cine n-ar vrea să se trezească și să vadă asta?

Mi-am mușcat interiorul obrazului, ca să-mi păstrez expresia impasibilă.

Am realizat, mult prea târziu, că nu mă spălasem pe mâini după ce terminasem desenele, înainte să o ating. Dacă i-aș fi scos puloverul, fără îndoială, avea să fie acoperită cu pete cenușii, de parcă mi-aș fi marcat teritoriul. La acest gând, corpul mi s-a încordat. M-am sprijinit de ușă, am tras-o lângă mine și am sărutat-o pentru ultima oară. Când s-a ridicat pe vârfuri și s-a lipit de mine, am știut că în cinci secunde avea să fie pe spate, în mijlocul patului.

— Trebuie să plec acum sau nu mai plec, am gemut.

Nu a răspuns nimic, nici *da, trebuie*, dar nici nu s-a opus plecării mele. Mi-am alungat din minte ceea ce am văzut în ochii ei: un moment de ezitare, ceva ce spunea că puteam fi mai mult decât premiul de consolare pe care i-l găsiseră prietenele. Fără îndoială,

îmi imaginasem. I-am sărutat fruntea, vârful nasului, dar nu și gura, mică, delicioasă, apoi i-am șoptit „*La revedere*" și am ieșit din cameră, cu gândurile răvășite și corpul gata să explodeze.

capitolul 15

LANDON

Crescând la o mică școală particulară, știam câte ceva despre orașele mici. Cum nimic, niciodată, nu poate să rămână secret. Cum secretele se răspândesc precum focul într-o pădure uscată. Cum focul nu se stinge, până nu este înghițit de un foc mai mare.

În timpul vacanței de primăvară, patru studente închiriaseră o casă pe plajă, o proprietate a familiei Richards. Când sosiseră, tatăl lui Clark îl trimisese pe el să le predea cheile. Se zvonea că venise cu doi colegi din echipa de baseball și că stătuseră mai bine de o oră. Poate că n-ar fi fost mare scofală, dar, în acea noapte, se întorseseră cu încă un tip. Și nimeni nu îi văzuse plecând, decât a doua zi dimineață.

Cel puțin unul dintre acești băieți nu putuse rezista tentației de a se lăuda cu presupusa orgie de comun acord, nu că l-ar fi învinovățit cineva că vorbise. Poker pe dezbrăcate, pahare de tequila și studente, câte doi băieți și două fete retrași în dormitoare și multiple schimburi de parteneri. Orice tip ar vorbi. Și-ar vorbi, și-ar vorbi.

Unii nu se mulțumesc numai cu asta. Vor să facă fotografii și videoclipuri drept dovezi și să le trimită prietenilor, mai ales atunci când sunt prea beți sau prea fumați ca să realizeze că, într-unul dintre acele videoclipuri, se află și un tip care are o relație de lungă durată. Mai precis, cel în care o fată aproape goală se urcă în poala lui, gemând și mișcându-se în așa fel, încât nu îți trebuie niciun pic de imaginație ca să îți dai seama ce se întâmplă.

Eu și Boyce am văzut videoclipul a doua zi dimineață.

Melody îl văzuse până să ajungă Clark la ea acasă, în seara următoare. S-au certat foarte tare, iar mama ei l-a amenințat pe Clark că îl sună pe taică-său, dacă nu se calmează și nu pleacă imediat. Virând brusc la dreapta și lăsând un set paralel de urme ale roților pe asfalt, aproape și-a lovit Jeepul la capătul aleii lor.

Când a apărut, trei ore mai târziu, la unul din focurile noastre în aer liber, lovind nisipul cu piciorul și purtându-se de parcă faptul că o pierduse pe Melody nu era altceva decât o neplăcere minoră, am vrut să îl las lat. După spusele lui Boyce, nu era prima dată când Clark se încurcase cu turiste, dar, până acum, nu fusese prins.

— Unii bărbați cred că nu contează dacă o faci cu o fată care nu stă mult prin zonă. E sex de moment.

Ca și cum ar fi vrut să ilustreze raționamentul lui Boyce, cinci minute mai târziu, Clark s-a cuplat cu o necunoscută. Arăta de treisprezece ani și avea ochii mari, ca un pui de căprioară.

— Uau, frate, uite! a exclamat Boyce, gesticulând cu țigara.

Melody se apropia prin nisip, flancată de Pearl, care transporta o cutie de carton. Îndreptându-se țintă spre Clark, în lumina focului, Melody a băgat mâna în cutia din brațele prietenei sale și i-a turnat în cap o ploaie de fotografii rupte și ceea ce păreau a fi bucăți dintr-un urs de pluș.

— Ce dracu', Melody? a urlat Clark, sărind în picioare și lăsând-o pe fata din poala lui să cadă speriată pe nisip.

Tipa s-a târât, ca un crab, departe de ei.

— Infidel nenorocit!

Melody a scos din cutie o brățară de aur și i-a aruncat-o la picioare. Bijuteria i s-a lovit de glezină, apoi s-a rostogolit spre apă.

— Alea sunt diamante, javră psihopată! i-a strigat el, repezindu-se să o prindă.

— Nu mă poți cumpăra! a venit răspunsul ei.

— Cine-a zis c-aș vrea? i-a întors-o el, iar ea a început să plângă și s-a îndepărtat, clătinându-se.

Pearl a aruncat spre capul lui cutia goală, după care și-a urmat prietena. El s-a ferit, obiectul trecându-i pe deasupra umărului.

***

Am tras de cablul de la ușa fortului, ascultând cu atenție. Mi s-a părut că aud un oftat înăbușit, dar putea fi doar o rafală de vânt.

— Melody? am șoptit.

Chipul i-a apărut de sus, cu părul strălucind în lumina lunii, ca o aureolă, de jur împrejurul capului. Și-a mijit ochii, apoi a spus:

— O, Landon. Ce faci aici?

Sughița. Trecuseră mai bine de două ceasuri de la scena de pe plajă, dar ea încă plângea.

— Am venit să văd ce faci. Pot să urc?

A dat din cap că da.

— Sigur.

Am stat în tăcere, până când a venit mai aproape și a pus capul pe umărul meu.

— Jumătate din prietenii mei spun că am exagerat și jumătate vor să mă ajute să-i ascund cadavrul. Nu știu ce să cred.

Am clătinat din cap.

— Să exagerezi? Pentru că te-a înșelat?

Și-a tras genunchii la piept, ghemuindu-se lângă mine, iar eu mi-am pus un braț în jurul ei.

— A venit și și-a cerut scuze, a continuat. A spus că s-a dus acolo doar pentru băieții lui, ceilalți sunt singuri. A spus că fetele de genul meu nici nu ar trebui să afle așa ceva. A spus că era beat și că a fost o greșeală.

— Și tu îl crezi?

— Evident că nu, altfel nu aș fi scos toată umplutura din Beauregard.

Am pufnit.

— Beauregard?

A chicotit și ea, sughițând din nou când amândoi am început să râdem. La un moment dat, însă, râsul i s-a transformat în suspine și s-a prăbușit pe pieptul meu.

— De ce ar face sex cu o târfă, când mă are pe mine, de ce?

Am presupus că nu voia să îi dau un răspuns la asta. De asemenea, eram de părere că nimeni și nimic nu avea să îi fie vreodată de ajuns unui tip de genul lui Clark Richards. La fel ca tatăl său, n-avea să fie niciodată mulțumit cu ceea ce avea. Nu vedea decât ceea ce-i lipsea. Și se simțea îndreptățit să obțină totul.

S-a liniștit, după câteva minute, cutremurându-se și inspirând adânc de câteva ori.

— De unde ai știut că sunt aici?

— Când ți-am trimis mesaj și nu ai răspuns, am bănuit.

Și-a lăsat capul pe spate și s-a uitat la mine.

— Ești un băiat bun, Landon.

Nu sunt, i-am răspuns, automat, în gând.

Apropiindu-se mai mult, cu ochii deschiși, și-a lipit buzele de ale mele. Doar o atingere, o încercare. S-a tras înapoi câțiva centimetri și respirațiile ni s-au contopit. M-am aplecat spre ea, puțin câte puțin, și nu s-a retras mai mult. Am sărutat-o la fel cum mă sărutase ea, ușor, prudent, numai cu buzele, rămânând amândoi cu ochii deschiși.

— Melody?

Am sărit unul de lângă celălalt. Vocea mamei sale era aproape, chiar în afara zidurilor fortului.

M-am întins pe spate, iar ea s-a ridicat în genunchi, apăsându-și o mână în centrul pieptului meu, ca să îmi simtă mai bine bătăile inimii.

— Da, mamă?

Mama a oftat, exasperată.

— Vino înăuntru, acum. Nu poți să stai aici, de una singură. E periculos.

Melody mi-a aruncat o privire și mama ei a continuat:

— În plus, acum, Clark sună pe telefonul fix, dacă tu nu i-ai răspuns pe mobil.

Și-a ridicat bărbia.

— Și i-ai spus să se ducă dracului?

— Melody Ann Do...

— Mamă, *știi* ce mi-a *făcut*? Cât de mult m-a umilit?

Un alt oftat.

— Vino înăuntru, Melody.

— Da, doamnă.

S-a răsucit să coboare scara, șoptindu-mi:

— Așteaptă cinci minute, apoi poți să pleci. Și, îți mulțumesc.

***

A doua zi, lucram cu tata. Programase o excursie de o zi, cu pescuit și admirat peisajul, pentru o familie de patru persoane. Când am parcat lângă mal, ne așteptau la gura docului. O fată, cam de vârsta mea, se încrunta, cu brațele încrucișate la piept. Încă una, cam de o seamă cu Carlie, sărea de pe un picior pe altul, cu fața îmbujorată de emoție.

— Fir-ar, am spus printre dinți, simțind deja că mă enervez.

— Așa o fi, mi-a răspuns tata, oferind celor patru o privire curtenitoare.

Nu fusese niciodată un om prea plimbăreț și nici nu se schimbase peste noapte, dar, pe barcă, era politicos și răbdător, chiar și atunci când trebuia să explice și să arate același lucru de un milion de ori.

Nu aveam nicio veste de la Melody, dar asta nu era ceva neobișnuit. Trecuseră numai opt ore de când sărisem de pe platforma fortului ei și plecasem acasă, atât de îmbătat cu acel sărut, încât abia reușisem să adorm.

Dar aveam să rămân fără semnal până ancoram, diseară, cu o adolescentă recalcitrantă și o copilă hiperactivă pe cap. Prevedeam o zi lungă și nefericită.

Și aveam dreptate, dar nu neapărat din motivele pe care le bănuisem. Fata mai mică mi-a ascultat cu atenție instrucțiunile și a reușit cea mai mare captură pe care am avut-o tot anul, deși, să prinzi un pește mare ține doar de noroc și de amplasarea bărcii, nu și de experiența celui care mânuiește undița. Dar nimeni nu i-a spus și ei asta. Deviza tatei era: „Obiectivul nostru este să ne asigurăm că toți cei care apelează la serviciile noastre cred că este datorită lor". A ajutat-o să îl tragă în barcă, în aplauzele părinților ei.

Fata mai mare s-a întins pe capota mașinii părinților, imediat ce am coborât din SUV, trăgându-și de cercei, de franjurii pantalonilor scurți, jucându-se cu părul, strângându-l, apoi lăsându-l pe spate. Chestia asta a continuat *toată ziua*. Era lipită de mine, punându-mi întrebări stupide despre tatuaje, pe care nu am obiceiul de a le explica nimănui, cu atât mai puțin unui străin oarecare, și folosind aceste informații ca scuză pentru a le atinge. S-a interesat cum se distrează tinerii de aici, sfredelindu-mă cu privirea, ca și cum s-ar fi așteptat să o invit și pe ea la ceea ce făceam, *orice* am fi făcut. Și mai bizar, mi-a făcut poze cu telefonul. Am suspectat că le trimitea prin mesaj sau le posta undeva și m-am simțit ciudat de violat.

Barca aceea mi s-a părut mai izolată decât fusese vreodată, ceea ce m-a dus cu gândul la oamenii din ambarcațiunile de salvare, blocați pe mare zile întregi. Aș abandona vasul, după ce m-aș gândi serios la posibilitatea de a o arunca peste bord.

Imediat după ce am ancorat și am atins pământul cu picioarele, mi-am deschis telefonul. Aveam un mesaj de la Melody, în care mă întreba dacă eram ocupat astăzi. Îl trimisese cu multe ore în urmă.

Bătând palma cu fetița și tratând-o cu indiferență pe adolescenta care mă hărțuise sexual, le-am spus părinților că pescuiseră excelent, apoi am urcat în scaunul din față al SUV-ului.

Eu: Bună. Am fost pe barcă toată ziua. Am lucrat. N-am avut semnal până acum. Abia am ancorat.

Melody: Mi-era teamă că te-ai supărat pentru ce am făcut.

Eu: Ce??

Melody: Sărutul.

Eu: Nu sunt supărat, din contra. Vii în fort diseară?

Melody: Nu pot. Rămân la Pearl. Mâine lucrezi?

Eu: Nu. Tata va fi plecat toată ziua. Vino pe la mine.

Melody: OK.

***

A doua zi dimineață, deîndată ce a plecat tata, am curățat baia, am dereticat în bucătărie și am aranjat grămezile de haine care stăteau, de obicei, unele peste altele la marginea patului sau împăturite la întâmplare pe rafturi. Mi-am făcut patul.

Melody a bătut nesigură la ușă. Tăcere. Emoționat, mi-am șters palmele pe pantalonii scurți decolorați de soare și am tras adânc aer în piept înainte de a deschide ușa.

— Bună, i-am spus, lăsând-o să intre și închizând ușa în urma ei. Apoi am încuiat-o.

— Bună, mi-a răspuns, așezându-și după ureche o șuviță lungă de păr.

M-a urmat în bucătărie, unde am băut suc și am pregătit sandviciuri din care am gustat, dar nu le-am mâncat. Abia ne-am vorbit. În cele din urmă, și-a dres glasul.

— Odată, mi-ai promis că mă desenezi. Vrei să facem asta?

Am încuviințat din cap.

— Da, sigur.

Am pus amândoi vasele în chiuvetă, iar eu am deschis ușa cămării și am aprins lumina.

— Unde vrei să...

— Acolo e foarte bine. Dacă nu ai nimic împotrivă.

Sper că nu se aștepta să îi răspund la această întrebare, pentru că, indiferent ce s-ar fi întâmplat astăzi, eu n-aș fi avut nimic împotrivă.

S-a descălțat de papuci și ne-am urcat pe pat. M-am întins după caiet și creioane, iar ea s-a rezemat pe coate.

— Deci, mă aranjezi tu sau îmi aleg o poziție, ca asta, sau cum?

Sub nicio formă n-aș fi putut să o ating și apoi să mă apuc de schițat.

— Pur și simplu așază-te confortabil. O să-mi ia ceva timp. Doar nu vrei să înțepenești.

Cum ar fi cea în care stătea acum, sânii ei perfecți reliefându-se prin bluza mulată, creând spațiu gol între nasturi și butoniere, și ridicându-i marginea de jos, pentru a da la iveală porțiunea de piele bronzată de deasupra pantalonilor scurți.

Am rămas rezemat de perete, în timp ce ea s-a întors și a așezat pernele la căpătâiul patului. S-a întins pe o parte, pe jumătate în șezut, pe jumătate culcată în grămada de perne, părul ei ondulat revărsându-se de jur împrejur, ca o cascadă de aur. A ridicat un genunchi, iar pe celălalt l-a întins, până când ni s-au atins degetele. Am așteptat să rămână nemișcată. Cu ochii țintă într-ai mei, și-a descheiat primii doi nasturi ai cămășii, dând la iveală sutienul alb, din dantelă.

— Așa e bine? m-a întrebat, cu voce moale, tremurândă.

Mâinile îmi tremurau. *Fir-ar!* Am inspirat ușor, apoi încă o dată, recăpătându-mi, cât de cât, stăpânirea de sine.

— Perfect, i-am răspuns, iar ea a zâmbit.

Niciunul dintre noi nu a scos o vorbă. Nu se auzea niciun zgomot, doar câte un răzleț dres al vocii și scrijelitul creionului meu. Când s-a așezat mai bine, talpa i s-a frecat de piciorul meu, iar eu, din reflex, am răspuns mișcării. În cele din urmă, am examinat desenul, apoi i l-am întins.

— O, Doamne!

S-a uitat la foaie, la mine, apoi din nou la foaie.

— Știam că te pricepi... dar ăsta... este formidabil!

S-a studiat, întinzând ambele picioare și căutând diferențe.

— Totuși, în realitate, nu arăt așa. Este nemaipomenit!

I-am luat caietul din mână și l-am așezat pe cel mai apropiat raft, chiar deasupra capetelor noastre.

— Crede-mă, arăți mai bine.

M-am mutat lângă ea.

Fără să mă privească în ochi, a început să îmi traseze tatuajele cu mâna. Senzația lăsată de pielea ei nu semăna în niciun fel cu atingerile nesolicitate ale fetei de ieri, care părea să creadă că trupul meu fusese inclus în pachetul plătit de taică-său.

— Vrei să mă săruți din nou? m-a întrebat Melody, încă ferindu-și privirea de a mea.

M-am aplecat asupra ei, i-am strecurat o mână sub cămașă, chiar pe talia dezgolită, și am așteptat să-și ridice ochii. Repetând sărutul prudent, experimental, de acum două zile, ne-am păstrat

ochii deschiși, aparent neafectați de acea atingere a buzelor. Apoi, mâna i s-a încleștat în tricoul meu și m-a tras spre ea. Genunchiul mi-a alunecat între coapsele ei și nu am mai putut ascunde tăria cu care o doream. A închis ochii și a deschis gura, iar eu am încetat să mai pierd timpul calculând variabile, pentru că nu puteam gândi. Cu limba în gura ei, am închis ochii și am atins cu mâinile tot ce mi-a ieșit în cale.

I-am desfăcut și ultimii trei nasturi ai bluzei și ne-am ridicat, încercând să ne menținem gurile lipite în timp ce se dezbrăca. A urmat tricoul meu, pe care l-am aruncat la marginea patului. Am urmărit cu lăcomie cum își desface sutienul. I-am tras bretelele pe brațe, în jos, făcând-o să se cutremure când i-am atins cu degetele curbura sânilor. Membrele ei atletice și agile, ca de dansatoare, contrastau cu rotunjimea moale a pieptului. Aruncându-i sutienul peste restul hainelor, m-am întins pe spate și am tras-o peste mine, destul de sus, încât să îi pot atinge sfârcurile cu limba, punându-i mâinile pe fese ca să o mențin aproape. Cu brațele întinse, s-a așezat deasupra mea.

Când suspinele i-au devenit scâncete năucite, am luat un mamelon în gură, iar ea a țipat și s-a împins în mine. Rostogolindu-mă până când am atins peretele cu șoldul, am adus-o sub mine pe salteaua îngustă, mi-am așezat o coapsă între ale ei și am apăsat. Și-a înfipt unghiile în brațele mele și m-a sărutat cu sălbăticie.

Apoi, mâna i-a alunecat în pantalonii mei, iar eu m-am ridicat suficient cât să îi ofer acces, pierdut în atingerea caldă și catifelată a palmei și degetelor ei. Rezemându-mă într-un cot, am ridicat-o cu mine și mi-am băgat mâna în pantalonii ei.

— Iisuse Hristoase, Melody! am exclamat uimit, când degetele mi-au alunecat înăuntru cu atât de multă ușurință. A terminat în câteva secunde, cutremurându-se în brațele mele, iar eu am urmat-o.

Întorși la realitate, ne-am retras ușor mâinile din hainele celuilalt. Mi-am luat tricoul și am șters cu el palma ei, apoi pe a mea. Am vrut să-mi sug degetele care fuseseră înlăuntrul său, am vrut să îi simt gustul, dar, în acel moment, eram ciudat de timid.

Ghemuindu-ne în pătură, am lipit-o de mine și ne-am uitat unul la altul, până când am adormit.

Când m-am trezit, plecase. Și luase desenul cu ea.

LUCAS

Nu i-am răspuns lui Jacqueline decât duminică seara, patru fraze scurte, toate de instruire, fără vreo urmă de flirt. Mi-a răspuns la fel, dar m-a întrebat cum mi-am petrecut weekendul. N-am putut să mă abțin și i-am spus că weekendul meu fusese bun, *mai ales* vinerea. Al tău cum a fost? am întrebat-o.

Din răspunsul ei succint, ieșeau în evidență trei cuvinte: *bun*, *singuratic* și *productiv*.

Toți avem nevoie de momentele noastre de singurătate, dar această fată nu ar trebui să se simtă niciodată singură.

Am scos o foaie groasă de hârtie și creioanele de cărbune, apoi am ales schița cu ea complet culcată, pe spate, cu mâinile deasupra capului. Redesenându-i membrele zvelte, fiecare atingere a hârtiei cu creionul evoca sărutările și mângâierile ce-mi lăsaseră trupul tânjind după mai mult. Am întins cu degetul umbrele de sub sâni, amintindu-mi pielea ei moale și modul în care îmi dăduse permisiunea de a o atinge. În ciuda nevoii mele de a păstra intact zidul dintre mine și ea, acesta cădea mult mai rapid decât îl puteam reconstrui.

În dormitor, am prins desenul pe perete, în dreptul pernei mele.

Miercuri, până la sfârșitul cursului de economie, dorința de a-i spune lui Jacqueline adevărul despre mine ducea o luptă acerbă cu aceea de a continua jocul pe care îl începuserăm, cel în care eram întruchiparea unui mercenar sexual, ce o ajuta să intre din nou pe făgașul normal. Părea scenariul ideal, eu reușeam să fiu cu prima fată care îmi atrăsese atenția după mulți ani, iar ea reușea să își întindă aripile, să uite de fostul ei cel narcisist și să-și redobândească propriul corp.

Am redus la tăcere vocea din capul meu, care îmi șoptea că nimic din toate astea nu era de ajuns.

Și Jacqueline părea să aibă îndoieli, pentru că nu îi mai scrisese niciun email lui Landon, iar pe mine nu mă căutase toată săptămâna. Nu trecuse pe la Starbucks și nu se întorsese spre mine, în timpul cursului, decât de vreo două ori. Vineri, la sfârșitul prelegerii, a abordat-o fostul ei. I-a zâmbit de sus, cu o mână în buzunar, încrezător în farmecul său.

Nu i-am putut observa expresia feței în timp ce vorbeau, deși, din postura ei, părea încordată. Dorind să șterg de pe fața lui acel zâmbet încrezut, am părăsit sala, înainte să fac sau să zic vreun lucru stupid.

Vineri după-amiază, am primit un e-mail de la Ralph Watts, adjunctul poliției campusului. Watts organiza cursurile de autoapărare pentru femei, sponsorizate de universitate, pe care departamentul le susținea de câteva ori pe semestru. După ce, anul trecut, văzusem fluturașul la avizier și îl întrebasem despre el, mă trimisese la un curs de formare și autorizare. Deja mă oferisem să asist de două ori, echipându-mă cu un costum vătuit și dându-mi acordul de a fi lovit cu pumnii și picioarele de către studentele, profesoarele și personalul care își sacrificau trei dimineți de sâmbătă pentru a învăța câteva tehnici elementare de autoapărare.

Lucas,

Sergentul Netterson trebuia să mă asiste la următorul curs de autoapărare, dar, aseară, și-a fracturat clavicula într-un accident de alpinism. Știu că e din scurt, dar, dacă poți să ajungi, am nevoie de tine mâine dimineață. Apoi, pentru încă două sesiuni, după vacanța de Ziua Recunoștinței, dacă poți să participi și la acelea. Dacă nu poți să vii decât la cea de mâine, tot ar fi un mare ajutor. Dă-mi de știre cât mai curând posibil.

Mulțumesc,

R. Watts

Cum sâmbătă dimineața nu aveam programate ture de la zece la trei la Starbucks, i-am răspuns cu da lui Watts, pentru toate cele trei zilele de sâmbătă.

Am primit un e-mail și de la Jacqueline. Nimic îndrăzneț, doar materialul ei de cercetare pentru Heller, pe care îi promisesem să îl revizuiesc înainte de a-l preda.

Nu puteam fi nemulțumit, din moment ce nu *voiam* ca ea să flirteze cu *Landon*... nu-i așa? I-am răspuns, spunându-i că aveam să mă uit peste el și să i-l trimit înapoi până duminică seara.

Câteva minute mai târziu, *Lucas* a primit un mesaj de la ea: Am greșit cu ceva?

Am străbătut apartamentul înainte de a-i răspunde că doar fusesem ocupat, apoi adăugând un nonșalant, S-a întâmplat ceva? Atât de indiferent, când eu, de fapt, simțeam orice altceva mai puțin indiferență în ceea ce o privea. În loc să se arate insultată, și-a manifestat curiozitatea cu privire la desenele în cărbune pe care îi spusesem că vreau să le refac după schițele ei. I-am spus că am făcut una dintre ele și că mi-ar plăcea s-o vadă. Ea a răspuns că și ei i-ar plăcea.

Așa că i-am zis că sunt în oraș și că vorbim mai târziu.

— Drace! am mormăit, aruncându-mi telefonul pe dulap și îndreptându-mă spre canapea.

Mi-am apăsat podurile palmelor pe ochi, dar nu aveam cum să-mi șterg din memorie felul încântător în care se abandonase în brațele mele, acum o săptămână. *Are încredere în mine.* Realizarea acestui fapt nu îmi aducea nicio mulțumire, pentru că eu eram nehotărât și îi trimiteam semnale contradictorii și, pe deasupra, sub două identități diferite.

— Sunt un mincinos nenorocit, i-am spus lui Francis, care a căscat.

***

Stând într-o sală de clasă neîncălzită din clădirea de activități, la ora nouă, într-o dimineață de sâmbătă, ultima persoană pe care mă așteptam să o văd era Jacqueline Wallace. În timp ce sergentul

Don Ellsworth supraveghea înscrierea celor douăsprezece participante și Watts le înmâna pachetele, mi-am legat șireturile pantofilor cu talpă foarte joasă, speciali pentru taekwondo și am așezat saltelele. Am încetinit când am văzut-o intrând pe ușă pe prietena roșcată a lui Jacqueline și am împietrit complet când, imediat după ea, a intrat Jacqueline.

Mă gândisem să îi sugerez cursul, dar nu crezusem că era încă pregătită, mai ales că nu spusese nimănui altcuiva ceea ce se întâmplase în acea noapte. Dacă participa prea devreme și se simțea intimidată sau copleșită, era posibil să nu se mai întoarcă.

Dar trebuie să îi fi spus prietenei sale, care nu se îndepărta de ea mai mult de un metru, mângâind-o reconfortant cu mâna pe umăr sau ținând-o ferm de cot, când arăta gata să fugă pe ușă afară. Jacqueline a fost sută la sută gata să o ia la goană atunci când și-a ridicat privirea și *m-a văzut* lângă locotenentul Watts. Cu ochii fugindu-i de la mine spre pachetul pe care îl ținea în mâinile cu degete albite, i-a șoptit ceva prietenei sale. Punând o mână pe piciorul ei, fata i-a murmurat un răspuns.

Watts și-a început discursul menit să destindă atmosfera, în care se prezenta, apoi îl prezenta pe Ellsworth-împing-la-bancă-o-sută-cincizeci-de-kile, apoi pe mine, în felul său obișnuit:

— Tipul ăsta plăpând din stânga mea este sergentul Don, iar urâtul celălalt e Lucas, unul dintre agenții noștri de pază a parcării.

În timp ce toată lumea chicotea, el le-a lăudat pentru că renunțaseră la o dimineață de sâmbătă pentru a participa la acest curs, după care le-a explicat pe scurt programul următoarelor trei săptămâni.

După dezbaterea principiilor de bază, am trecut la demonstrații de atacuri și blocări, astfel încât femeile să își poată face o idee cu privire la mișcările pe care aveau să le învețe. Cu încetinitorul, Ellsworth aplica loviturile, iar eu param, în vreme ce Watts detalia punctele sensibile ale atacatorului, unele evidente, cum ar fi zona inghinală, unele nu, ca mijlocul antebrațului. El a subliniat obiectivul persoanei atacate: *fuga*.

Toată lumea s-a grupat în perechi, pentru a exersa individual mișcările, în timp ce noi trei am trecut pe la fiecare, pentru a ne asigura că le execută corect. Nedorind să o stresez și mai mult, l-am lăsat pe Ellsworth să verifice partea de încăpere în care se afla Jacqueline, dar, în vederea mea periferică, aveam tot timpul pantalonii ei bleumarin și cămașa albă. Am căutat semne de suferință întâlnite frecvent în rândul participantelor care fuseseră victime. Știam care scenariu avea să-i declanșeze amintiri ale atacului asupra sa și uram faptul că se apropia.

Datorită prietenei sale, pe care o chema Erin, s-a descurcat bine cu loviturile din mâini, strigând, *Nu!* la fiecare mișcare, așa cum fusese instruită, și zâmbind când îi reușeau cu ușurință.

În cele din urmă, am ajuns la ultima manevră de apărare din acea zi. Nu am putut să îi cântăresc reacția pe parcursul demonstrației, dar, după ce grupul s-a despărțit din nou în perechi, postura ei rigidă, ochii mărițiși respirația sacadată îi arătau foarte clar panica. Erin o ținea de mână și discutau în șoaptă, cu capetele apropiate. Jacqueline a clătinat din cap, dar nu și-a slăbit strânsoarea de pe mâna prietenei sale. Încă un schimb nemulțumit de replici, apoi s-au îndreptat spre saltea.

Erin s-a așezat pe burtă, iar Jacqueline a îngenunchiat deasupra ei. Mâinile îi tremurau în timp ce efectua atacul. În loc să facă schimb de locuri, și-au păstrat pozițiile, repetând manevrele de încă două ori. Neputând să-mi iau ochii de la ele, abia am dat atenție perechii pe care trebuia să o supraveghez. Când au schimbat pozițiile, i-am simțit panica din cealaltă parte a sălii și m-am temut să nu i se oprească respirația și să leșine.

Haide, Jacqueline, o îndemna mintea mea. *Poți s-o faci.*

Un val de mândrie s-a răspândit prin mine atunci când a reușit să efectueze mișcările, forțându-se să le execute perfect, în ciuda disconfortului său. După ce au terminat, s-au ridicat în genunchi, Erin a felicitat-o și a îmbrățișat-o, iar eu am răsuflat ușurat, chiar dacă Jacqueline nu s-a uitat deloc spre mine în ultimele minute ale orei sau când a ieșit pe ușă.

Nu voiam ca frica ei sau prezența mea să o împiedice să mai participe. Trebuia să mă asigur că așa ceva nu avea să se întâmple.

În seara aceea, înainte de a mă putea convinge să procedez altfel, i-am trimis mesaj, întrebând-o dacă încă mai voia să vadă schița în cărbune. A răspuns că da, așa că i-am spus să-și strângă părul și să se îmbrace cu ceva călduros, apoi am sărit pe Harley și am plecat să o iau.

Ajuns în fața căminului ei, m-am rezemat de motocicletă, urmărind ușa. În jurul meu, oamenii intrau și ieșeau, dar eu nu puteau să fiu atent la niciunul. Când a ieșit din scară, m-au frapat din nou diferențele dintre noi. Acum câștigam suficient pentru a-mi face cumpărăturile din lanțuri de magazine non-economice, dar stilul meu nu se schimbase prea mult. Fata asta purta un amestec de haine clasice și moderne, dar scumpe, în care se simțea confortabil și i se potriveau ca o mănușă. A încetinit pasul, căutându-mă cu privirea în timp ce încheia nasturii unei hăinuțe negre, care părea scoasă dintr-un film al anilor '60. Era exact genul de haină care i-ar fi plăcut mamei.

Nu i-a luat mult să mă găsească.

A șovăit, iar eu m-am întrebat de ce. Voiam să o iau în brațe și să o sărut, ca și cum nu ar fi existat nicio pauză între acest moment și ultima dată când o făcusem. Voiam să-i șterg din minte eticheta pe care mi-o dăduse prietena ei, faza Băiatul Rău, o perioadă de timp nesemnificativă între două etape delicate, valabile: Kennedy Moore și oricine avea să urmeze.

— Bănuiesc că ăsta e motivul pentru instrucțiunile referitoare la păr, a spus ea, cercetând casca pe care i-o înmânasem de parcă ar fi fost un obiect complicat și ciudat.

Nu mai urcase niciodată pe o motocicletă, fapt care mă cam excita. Nu că aș fi avut nevoie de ajutor cu *asta*.

M-a privit în timp ce i-am așezat casca pe cap, potrivind și închizând curelele. Am prelungit procesul, devorând cu gândul buzele dulci al căror gust încă îl puteam simți și uitându-mă în ochii ei, adânci și albaștri ca largul oceanului.

Probabil că nu a remarcat grija cu care am condus, pentru că și-a îngropat fața în mijlocul spatelui meu și m-a ținut strâns la curbe, de parcă, altfel, aș fi aruncat-o până în Oklahoma. Dar nu mă plângeam de asta.

Când am ajuns, avea mâinile înghețate, așa că i le-am luat pe rând într-ale mele, frecându-le ca să se încălzească. M-am întrebat cum puteau niște mâini atât de mici să cânte la un instrument atât de mare precum contrabasul, dar mi-am mușcat buza chiar înainte de a exprima acest gând cu voce tare.

Nu îi spusese decât lui Landon despre instrumentul la care cânta.

Prelungindu-mi sentimentul de vinovăție, m-a întrebat dacă părinții mei locuiesc în casa din partea cealaltă a curții.

— Nu. Am închiriat apartamentul, i-am răspuns, urcând treptele și deschizând ușa.

Francis nu părea nici impresionat, nici îngrijorat de faptul că adusesem pe cineva acasă. Doar a părăsit canapeaua și a ieșit pe ușă, oferindu-mi, parcă, câteva momente de intimitate. Jacqueline a râs de felul în care îl botezasem, gândindu-se că arăta mai mult ca un Max sau un King. I-am explicat că motanul meu era destul de încrezut și fără un nume macho care să îl confirme.

— Numele sunt importante, a spus ea, descheindu-și încet haina.

Un fior mi-a străbătut șira spinării la auzul cuvintelor ei și a posibilei duble semnificații din spatele lor, dar a dispărut odată cu atingerea hipnotică a degetelor ei mici, strecurând nasturii prin butoniere într-un ritm care, din fericire, îmi alunga din minte orice alt gând și îmi accelera bătăile inimii. Când, în cele din urmă, a deschis și ultimul nasture, răbdarea mea era pe sfârșite. Mi-am strecurat degetele înăuntru și i-am tras haina peste umeri, apoi pe brațe, în jos.

— Catifelat, am șoptit.

— E cașmir, mi-a răspuns, de parcă aș fi întrebat.

Voiam să o trag mai aproape, să-i mângâi puloverul cu mâinile și să-i sorb suflarea cu un sărut. Voiam să-mi trec limba de-a lungul lobului arcuit al urechii ei, să-i încadrez cu palmele chipul frumos și să-i savurez buzele moi. S-a uitat la mine, așteptând. Pupilele i s-au

dilatat uşor în lumina difuză a camerei. Toţi muşchii corpului meu s-au întins spre ea, dorind-o. Dar aveam să-i spun un lucru mult mai important şi l-am lăsat să iasă, înainte să-mi pierd capul şi să mă arunc spre ea, ducă-se dracului intenţiile nobile.

— Am avut şi un motiv ascuns de a te aduce aici.

capitolul 16

LANDON

Pentru noi, cei care detestam aglomeraţia, ultimele câteva luni de iarnă blândă cu turişti puţini fuseseră un răsfăţ. Dar aici, în timpul vacanţei de primăvară, plaja nu e niciodată pustie.

După ce, anul trecut, absolvise târâş-grăpiş liceul, Thompson senior începuse să se bage în rahaturi şi mai mari, vânzare şi consum de droguri, în timp ce Rick preluase, încet, încet, afacerea cu iarbă, capsule gelatinoase şi mici pastile violet, ca o mână dreaptă în afacerea fratelui său mai mare. Nivelul lui de trai depindea de numărul cumpărătorilor, deci îi pria aglomeraţia.

— Dar tăntălăul fumează jumate din profit, omule, a spus Boyce.

Supraveghind toată plaja de pe una din stâncile înalte, l-am urmărit amândoi pe Rick făcându-şi loc prin puzderia de trupuri. Vindea o mulţime de punguţe şi afacerea prospera.

— Sau îl dă pe gratis.

Ca şi cum ar fi vrut să îmi confirme punctul de vedere, Brittney Loper a venit în spatele lui şi l-a înlănţuit cu braţele, lipindu-şi pieptul de el şi şoptindu-i ceva la ureche. Fără să-şi întrerupă discuţia cu doi potenţiali clienţi, cu o mână a tras-o în faţa lui şi cu cealaltă a transferat un mic săculeţ din buzunarul hanoracului său în cel din faţă al blugilor ei.

Ea s-a apropiat mai mult şi l-a sărutat, sub privirile nedumerite ale celor doi. Unul dintre ei a spus ceva, Rick a clătinat din cap că nu, a răsucit-o pe Brittney şi i-a aşezat un braţ în jurul taliei. Băieţii s-au holbat la decolteul ei generos. Ea le-a întins mâna, iar ei i-au

strâns-o pe rând. Bani și punguțe au trecut dintr-o mână în alta, apoi Brittney s-a îndepărtat pe plajă, printre cei doi turiști.

— Frate, fata asta trăiește periculos, a remarcat Boyce, trăgând un ultim fum din țigară.

— Așa e.

Am dat pe gât restul de bere și mi-am mușcat colțul buzei. După un minut, am adăugat:

— Mă gândesc să-mi pun un piercing în limbă.

S-a prefăcut că tremură.

— Drace, Maxfield, de ce, Doamne, iartă-mă, ai face așa ceva?

Boyce nu avea niciun piercing și doar un singur tatuaj: *Semper Fi* deasupra unui vultur, a unui glob pământesc și a unei ancore, pe umăr, în memoria singurului său frate, un pușcaș marin care murise în Irak.

— Nu am știut cât de mult urăsc acele, până atunci. A usturat ca dracu', îmi spusese odată. Dacă nu mi l-aș fi făcut pentru Brent, i-aș fi spus Ariannei să se oprească după ce a terminat capul păsării ăleia nenorocite.

— Am auzit că un piercing în limbă face fata să se simtă mai bine când o săruți mai jos, i-am răspuns.

A ridicat dintr-o sprânceană, cu berea aproape de gură.

— Serios? a luat o înghițitură. Chiar și așa. Poate dacă m-ar fi făcut *pe mine* să mă simt mai bine...

Am scuturat din umeri, zâmbind.

— Dacă e mai bine pentru ea, e mai bine și pentru mine.

M-a cercetat cu privirea.

— Asta sună dubios de mult ca și cum ți-ai trage-o cu cineva de care-ți pasă, Maxfield.

Nu i-am răspuns și, după câteva secunde, a gemut, lăsându-și capul pe spate.

— Of, frate! Pe bune? Rahat! De ce nu asculți niciodată de Boyce al rațiunii?

Am scos un mormăit de protest la auzul jocului său de cuvinte și am scuturat din cap, iar el a oftat.

— Când *eu* sunt cel care încearcă să îți bage mințile-n cap, știi că ești în rahat până-n gât.

S-a uitat prin mulțime.

— Deci, unde e?

— În Houston, pentru câteva nopți. Ea și maică-sa merg la cumpărături în fiecare an, în timpul vacanței de primăvară.

Boyce a aruncat mucul țigării în sticla de bere goală.

— Ai grijă ce faci. Știi că Richards e o jigodie de primă clasă.

— Nu cred că îi pasă.

— De cine, de ea? Poate că nu. Dar îi pasă de aparențe și nu-i place să piardă.

— Nici mie.

Telefonul mi-a vibrat și am deschis un mesaj de la Melody, cu două fotografii în oglindă din cabina de probă, înfățișând-o în nimicuri din dantelă, unul negru, unul roșu. M-am rezemat de piatră, uitându-mă lung la ele.

— Fir-aș al dracului!

Melody: Îmi cumpăr lenjerie. Asta? Sau asta?
Eu: AMÂNDOUĂ. ORICARE. E o întrebare capcană?
Melody: O să port una din ele vineri, dacă mai vrei să ieșim.
Eu: A. Sigur că vreau să ieșim. B. Nu poți să mergi în alea, dacă nu vrei să-l omor pe primul tip care te atinge.
Melody: Pe sub haine, prostuțule. Nimeni altcineva nu va ști, doar tu. ;)
Eu: N-am să rezist până la sfârșitul cinei.

— Ce? Îți trimite mesaje erotice? m-a întrebat Boyce, întinzându-se după telefonul meu. Dă-mi să văd.

L-am băgat în buzunar.

— Nu. E numai pentru mine.

— Ticălos norocos ce ești!

Am clătinat din cap, ridicându-mă în picioare.

— Credeam că nu vă suferiți unul pe altul.

Întinzându-și brațele, m-a întrebat:

— Da' ce, unde scrie că trebuie s-o suport ca să apreciez cum arată goală?

M-am încruntat.

— Ai face bine să te rogi ca asta să nu se întâmple niciodată.

Și-a ridicat mâinile.

— Bine, bine, nu te ambala.

Am inspirat adânc, cu mâna în buzunar, pe telefon. Ardeam de nerăbdare să revăd fotografiile și să le studiez fiecare detaliu. Cu meticulozitate.

— Am nevoie de o bere sau de cinci.

Boyce a sărit în nisip.

— Gata, omule. Să mergem!

***

Părinții lui Melody n-au fost deloc încântați să mă vadă la ușa lor vineri seară. Venisem să o iau cu vechea camionetă Ford F-100 albastru cu alb, care mă aștepta la capătul aleii lor pietruite. Purtam cizme, blugi și o cămașă western cu capse, pe care mi-o oprisem din lucrurile bunicului, înainte ca tata să le dea pe toate de pomană. Bluza era un albastru spălăcit, foarte fină și mult mai în vârstă decât mine. Avea o ruptură la manșetă, așa că îmi suflecasem mânecile până la coate. Am uitat complet de tatuaje, până când mama ei și-a lipit privirea de ele, la două secunde după ce a deschis ușa, de îndată ce a reușit să și-o desprindă de camioneta mea.

Ținând cu un deget colierul din jurul gâtului, ca și cum aș fi putut să i-l smulg și să mă fac nevăzut cu el, mi-a spus printre dinții încleștați:

— Landon. Bună. Melody coboară imediat.

Tatăl ei a fost mai puțin subtil. După o singură privire aruncată asupra mea s-a întors spre nevastă-sa.

— Barb, pot să-ți vorbesc în bucătărie?

— Așteaptă aici, te rog, mi s-a adresat ea.

Am încuviințat din cap.

Un moment mai târziu, Melody a coborât scările, purtând cizme cu o rochie roșie scurtă, iar gura mi s-a uscat, imaginându-mi imediat acele lucruri din dantelă roșie pe care promisese că le îmbracă pe dedesubt. Le memorasem fiecare detaliu, cu excepția felului în care s-ar fi simțit la atingere, pentru că mă uitasem ore în șir la acele fotografii, atât de mult, încât aproape că mi le inscripționasem pe retină.

— Ooh, super cămașă vintage! a remarcat Melody, mângâindu-mi pieptul cu o mână.

Corpul meu a răspuns atingerii, toate devenind, dintr-odată, prea strâmte. Eram în rahat până-n gât cu fata asta.

Îi puteam auzi pe părinții ei contrazicându-se în bucătărie.

— Ai fost de acord ca ea să iasă în oraș cu băiatul ăla, Maxfield? a întrebat taică-său.

— Bineînțeles că nu...

— La ce dracu' te gândeai? Ce s-a întâmplat cu Clark?

Răspunsul mamei nu s-a auzit.

Melody și-a dat ochii peste cap.

— *Dumnezeule!* Să plecăm de aici.

Nu aveam nimic împotrivă.

Am luat feribotul și am condus până la un restaurant peruvian care servea fructe de mare și tacos cu pește.

— Deci, îți place să lucrezi cu mașini? m-a întrebat Melody, sorbind din ceaiul cu gheață.

Stătusem de câteva ori lângă Boyce, când lucrase în garajul tatălui său. Lui îi plăcea vaselina care îi intra sub unghii, mirosul gazului de eșapament și să se murdărească pe mâini, aplecat deasupra măruntaielor mașinii, sub capotă. Mie nu-mi plăcea.

— Într-un fel, dar nu cu adevărat. Ar fi grozav să pot *proiecta* mașini. Vreau să spun, îmi place să aflu cum funcționează piesele mecanice, dar numai ca să folosesc aceste cunoștințe pentru a construi altceva. După ce îmi dau seama cum se conectează totul, nu mi se mai pare atât de fascinant. Când eram copil, tot timpul

dezmembram câte ceva: aparate de radio, ceasuri, prăjitoare de pâine, o sonerie...

A râs.

— O sonerie?

— Da. Cu aia am scos-o din sărite pe mama. Am reasamblat-o, dar, după aceea, spunea mereu că sună ca un elan rănit.

A zâmbit.

— Deci asta reprezentau câteva dintre desenele din camera ta! Lucruri legate de mecanică. Credeam că îți place stilul Steampunk[1], sau ceva de genul ăsta.

— E OK în ficțiune, am ridicat din umeri. Dar îmi place mai mult să elaborez tehnologii noi.

Mi-a luat mâna și mi-a trasat tatuajul de pe încheietura dreaptă.

— Dar tatuajele? Ce simbolizează?

Când a început să-mi întoarcă mâna, am oprit-o, împletindu-mi degetele cu ale ei. Nu eram pregătit ca ea să descopere acele cicatrice camuflate.

— Destule întrebări despre mine. Spune-mi despre tine. Ce-ți place să faci?

M-am apropiat, ridicând o sprânceană

— În afară de trimis fotografii care mă înnebunesc de două zile încoace.

Cu buzele strânse, mi-a zâmbit, apoi s-a uitat fix la masă, ridicând dintr-un umăr aproape gol și făcând cercuri cu unghia într-o picătură de condens.

— Nu știu. Îmi place moda. Îmi place să fac parte din echipa de dans.

S-a uitat la mine, mușcându-și buza de jos.

— Îmi place si o parte din istorie. Cum ar fi, istoria artei?

Am aprobat din cap.

— Asta e tare.

Părea nesigură.

[1] Curent literar din categoria științifico-fantasticului și a ficțiunii, în care acțiunea se desfășoară în perioada Victoriană și care folosește tehnologie avansată pentru epoca respectivă pusă în mișcare de motoare cu aburi.

— Crezi?

— Da, dar n-ar trebui să conteze ce cred eu.

I-am strâns mâna pe care o țineam.

— Dacă îți place, îți place. În asta vrei să te specializezi când mergi la facultate?

A oftat.

— Poate. Dar părinții mei se așteaptă să devin contabil sau medic. Au fost foarte entuziasmați când au aflat că m-am împrietenit cu Pearl, pentru că ea vrea să urmeze medicina. Dar eu nu sunt ca ea.

N-am putut să-mi stăpânesc un rânjet.

— Ce e?

S-a încruntă și a încercat să își retragă mâna.

Am strâns degetele mai tare, zâmbindu-i.

— Nimic! Doar îmi aminteam cât de entuziasmată ai fost să faci autopsia acelei broaște. *Sau nu.* Nu cred că medicina va face parte din viitorul tău.

Și-a dat ochii peste cap, oftând.

— Într-adevăr. Eu n-am vrut nici în ruptul capului să tai chestia aia, iar Pearl a fost supărată că, în ziua aia, a fost bolnavă și a lipsit. Dar tu te-ai descurcat.

Am ridicat din umeri.

— Eram doar curios cum funcționează înăuntru.

— Ca soneria și aparatul de radio?

Încuviințând din cap, i-am răspuns:

— Apropo de aparate de radio, vrei să parcăm undeva și să ascultăm muzică?

***

Lăsând geamurile mașinii deschise ca să putem auzi radio-ul, am deschis cutia de scule din spatele camionetei și am scos doi saci de dormit, o pilotă și o pernă.

— În cimitir, huh?

Melody s-a uitat cu reținere împrejur, în timp ce ochii ni se obișnuiau cu lumina slabă dată de lună și de cerul plin de stele.

— E puțin cam înfricoșător aici. Ca și cum ne-ar spiona toate fantomele.

Am privit-o printre șuvițele de păr.

— Plajele sunt pline de turiști beți. Aici, nimeni n-o să ne supere. Asta dacă nu te deranjează că fantomele vor vedea cum te sărut.

A strâns din buze, apoi a zâmbit.

— Cred că nu mă deranjează atât de mult.

S-a descălțat de cizme și a urcat în spatele camionetei, iar eu i-am urmat exemplul.

Cinci minute mai târziu, m-am așezat pe călcâie, regretând faptul că nu încercasem asta mai întâi acasă. Podeaua cu striații a camionetei se simțea prin straturile subțiri de haine. Era făcută pentru cărat, nu pentru sex.

— Nu e cea mai confortabilă suprafață...

Sub nicio formă nu voiam să se întindă pe așa ceva. *Drace!*

— E în regulă.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu e.

Împingându-mă în piept până când m-am întins pe spate, s-a apropiat de mine, în genunchi.

— Ba e.

Am hotărât să nu o contrazic, mai ales atunci când mi-a descheiat cămașa, nu dintr-odată, ci pe rând, capsă cu capsă, înnebunitor de lent, mângâindu-mi pectoralii, urmărind cu degetul trandafirul tatuat înainte de a se muta mai jos, pe abdominali, care s-au întărit imediat, împreună cu toate celelalte părți ale corpului meu.

Și-a dezlegat bretelele rochiei. Materialul i-a alunecat în jos, dând la iveală dantela roșie pe care o visasem, și treaz și în somn, de când îmi trimisese acele fotografii. Rochia i-a căzut până în talie, iar eu eram recunoscător pentru cerul senin, cu lună plină. M-am ridicat într-un cot și am întins un deget spre curbele de piele umbrită, abia acoperite cu dantelă.

— Pot să te ating aici? am întrebat-o, uitându-mă în ochii ei.

A dat din cap că da.

— Și aici?

M-am ridicat din nou, mutându-mi ambele mâini pe talia ei și împingând ușor rochia în jos, peste șolduri, când a dat din nou aprobator din cap, cu respirația accelerată.

S-a ridicat, lăsând rochia să-i cadă la picioare. A împins-o cu piciorul în spatele ei și gura mi s-a uscat. Lenjeria ei roșie transparentă nu ascundea nimic. Chiar și în semi-întuneric, era de o mie de ori mai frumoasă decât imaginile de pe telefonul meu. Lăsându-se în genunchi, m-a întins pe spate și a încălecat deasupra mea. I-am strâns coapsele în mâini.

— Tot mai crezi că e prea incomod? m-a întrebat.

— Ah. *Nu.* Cred că acum aș putea să mă întind pe cărbuni încinși, că nu aș observa. O bucată de metal mai noduroasă nu mă incomodează cu nimic.

Una dintre bretelele sutienului ei a căzut de bunăvoie, iar eu am întins mâna pentru a o da jos și pe cealaltă. Sânii aproape i se revărsau din cupele foarte mici.

— Fir-ar! am spus.

Ea s-a aplecat și mi-a deschis fermoarul blugilor.

— *Da.*

Am păstrat pe ea lenjeria din dantelă. Am simțit-o frecându-se ușor de pieptul meu, când s-a aplecat să mă sărute. Am simțit-o cu palmele pe fesele ei, dar vârfurile degetelor atingeau pielea fină de mai jos. Iar apoi nu am mai putut simți nimic, numai locul unde eram uniți. Câteva minute mai târziu, când mi-am înclinat șoldurile pentru a le întâlni pe ale ei, mi-a suspinat numele și a fost ca și cum o mare de artificii ar fi explodat în jurul nostru.

— Cred că mă îndrăgostesc de tine, Melody, i-am șoptit după ce adormise, cu urechea lipită de trandafirul tatuat deasupra inimii mele.

LUCAS

Așa cum mă temusem, motivul meu ascuns o înspăimânta pe Jacqueline. Voiam să îi arăt apărarea de la pământ, cea pe care nu

reușise să o execute azi-dimineață fără să intre în panică, aici, unde nimeni nu se uita. Voiam să o învăț cum s-o practice fără ezitare.

Conștientizarea faptului că putea face asta avea să-i dea putere. Dacă ar fi fost în stare să facă această manevră în noaptea aceea și să scape din camionetă, poate că el ar fi fost prea beat să o urmărească. Dacă nu aș fi fost acolo, asta i-ar fi dat șansa de a scăpa de el.

Încă nu mă puteam gândi la corpul lui peste al ei fără să văd negru în fața ochilor, iar apoi să mă copleșească sentimentul de vinovăție pentru că nu ieșisem imediat după el când plecase de la petrecere. Permisesem nesiguranței care mă încerca din cauza atracției mele față de ea să-mi amorțească intuiția că era ceva ciudat cu acel individ. O eroare catastrofală pe care jurasem să n-o mai fac vreodată.

Concentrează-te!

— Crede-mă, Jacqueline, merge. Mă lași să-ți arăt?

I-am ținut mâinile înghețate din nou într-ale mele și am privit un val de emoții inundându-i chipul. Mai presus de toate, frica. Și m-am rugat să fie frică provocată de amintiri, nu de mine. Dacă nu avea suficientă încredere în mine ca să mă lase să fac asta, nu aveam cum să ajung la ea. Nu o puteam ajuta. *Ai încredere în mine.*

A încuviințat din cap, o mișcare abia vizibilă.

Am condus-o într-un spațiu gol de pe podeaua camerei de zi, îngenunchind cu ea, ochi în ochi. Dacă îi interpretasem greșit reacțiile... nu puteam să mă gândesc la consecințe. O cunoșteam pe fata asta. Aveam încredere în instinctul meu, care îmi spunea că asta era decizia corectă.

— Întinde-te. Pe burtă, i-am spus, iar ea mi-a dat ascultare.

I-am amintit ce spusese locotenentul Watts în clasă, știind că pierduse un pic atunci când clacase. O urmărisem făcând-o.

— Esențialul e să fugi, am continuat, iar ea dat din cap.

Am întrebat-o dacă ține minte mișcările și a închis ochii, clătinând din cap, ca și cum s-ar fi simțit jenată. Am tras adânc aer în piept și mi-am deschis forțat pumnii încleștați. Furia mea față de degradarea la care fusese supusă nu îi era cu nimic de folos *ei* și

asta era tot ce conta. Ca să funcționeze, trebuia să execute figura de mai multe ori. Trebuia să devină un răspuns programat, pe care corpul ei doar să-l execute, fără să se gândească prea mult.

— Dacă te afli în poziția asta, cel mai bine e să faci mișcările automat, fără să pierzi timp sau energie zbătându-te să te scuturi[1] de el.

Când a încremenit, am întrebat-o:

— Ce-i?

Mi-am analizat cuvintele, căutându-l pe cel care i-ar fi putut provoca o așa reacție, dar nu l-am găsit.

— Îl cheamă Buck, mi-a răspuns, cu vocea subțire, ca un fir de păr.

Din nou, mi-am menținut cu greu controlul și știam că era de preferat să nu dau nas în nas cu *Buck* prin campus sau prin altă parte. Exista o mare probabilitate să nu supraviețuiască întâlnirii.

— O să țin minte asta.

Mișcarea era bazată pe echilibru, susținută de fizica simplă, un lucru foarte clar pentru mine, dar nu neapărat și pentru restul lumii. Să urnești din loc un inamic mai mare și mai puternic presupunea, mai întâi, să îl dezechilibrezi. Întâi am pus-o să execute manevra fără greutatea mea deasupra ei și apoi i-am sugerat să încerce și cu mine țintuind-o la podea, după ce i-am promis că îi dau drumul imediat, dacă mi-o cere.

Panica ei era atât de evidentă, încât umerii îi tremurau sub mâinile mele. A închis ochii, încercând să ascundă lacrimi pe care deja le observasem. *Drace*, voiam să-l omor pe nenorocitul ăla.

Am lucrat cu atenție de fiecare dată, dar am intensificat presiunea pe măsură ce încrederea ei creștea, până când, în cele din urmă, m-am lăsat pe ea cu toată greutatea. S-a neliniștit și a împins în sus cu șoldurile, în loc să se rostogolească într-o parte, așa cum făcuse perfect cu câteva momente înainte. I-am reamintit să își înăbușe această tendință.

[1] În original „buck off" — a scutura ceva de pe tine, a te debarasa de ceva

— Da. Bine.

Vocea ei era vizibil mai puternică și m-am agățat de lucrul ăsta.

— Ești gata să încerci pe bune? am întrebat-o, cercetând-o cu atenție.

A dat din cap că da.

— N-am să te rănesc, dar ai să simți mai multă forță din partea mea. Va fi rapid și agresiv, sigur ești pregătită pentru asta?

A încuviințat din nou. Pulsul îi vibra, chiar sub ureche, și m-am rugat să reușească. Trebuia să mă asigur că poate. *Ea* trebuia să știe că poate.

Am apucat-o de umeri și am trântit-o jos. Un braț i-a zburat deasupra capului, dar nu a putut să îl așeze pe celălalt sub ea. S-a zbătut, iar eu am așteptat un semn că se dă bătută, dar nu a venit. În loc de asta, și-a schimbat brațele, ridicându-l deasupra capului pe cel de sub ea și apăsând în podea cu brațul liber, aruncându-mă într-o parte.

Am rămas întins pe o parte, râzând uimit.

— Fir-aș! Ai schimbat părțile și m-ai dus!

A zâmbit, iar privirea mi s-a oprit pe buzele ei.

Greșeală.

I-am spus că asta e partea unde te ridici și o rupi la fugă, dar ea nu s-a prins.

— Păi, și n-o să mă urmărească? m-a întrebat, și i-am dat răspunsul pe care Watts îl dădea întotdeauna: că majoritatea violatorilor nu vor să alerge după o pradă care fuge țipând, fiindcă nu vor o provocare.

Știam din experiența mea ca bărbat că, probabil, Buck nu era unul dintre tipii ăștia, dar nu voiam să-i spun una ca asta. Oricum, după toate probabilitățile, știa deja.

— Parcă trebuia să-ți arăt portretul, am spus, luând-o de mână din poziția în care rămăseserăm, întinși pe o parte, față în față.

Cu un ton scăzut, provocator, m-a întrebat:

— Asta ca să nu pară că m-ai adus aici sub pretexte cu totul false?

Am recunoscut că dorisem să vadă și ea desenul în cărbune, dar că asta fusese motivul secundar, cel principal fiind ceea ce tocmai făcuserăm. Am întrebat-o dacă se simte mai încrezătoare și mi-a răspuns că da.

Mâna i s-a strâns pe a mea. Degetul meu mare i se odihnea pe încheietura mâinii și ritmul constant al bătăilor inimii ei mă liniștea. Sentimentele care i se citeau în privire, încrederea și speranța, erau prea puternice pentru a fi ignorate. Am dus mâna liberă până la obrazul ei.

— Am mai avut un motiv ascuns să te aduc aici.

Încet, cu grijă, am închis distanța dintre noi și m-am lăsat în jos, privind-o drept în ochi, calculându-i reacțiile.

Când buzele mele le-au atins pe ale ei, a închis ochii, sărutându-mă și ea, deschizând gura și invitându-mă înăuntru. I-am mângâiat ușor limba cu a mea. Tot ce voiam să fac era să-i explorez gura, să-i sug buza plină de jos, atât de dulce, iar apoi pe cea de sus, trasând cu limba zona în formă de inimă, înainte de a mă cufunda înapoi, să-i stimulez locul sensibil de deasupra dinților.

A suspinat, iar eu i-am dat drumul mâinii și am urcat-o pe umăr. Palmele mele i-au alunecat în jos, pe șolduri, și au adus-o mai aproape. Nu rămăsese niciun milimetru între noi, dar eu tot mai încercam să o apropii. I-am frământat șoldurile, iar ea a împins spre mine, în timp ce îi descriam cercuri mici la baza coloanei cu vârful degetelor.

I-am simțit palma pe pielea goală a abdomenului, chiar înainte de a se sprijini într-un cot și de a-mi cere să-i arăt tatuajele.

Când mi-am dat seama că îmi descheiase cămașa de bumbac, fără știrea mea, am râs încet și obrajii i s-au aprins într-un roz pal. Dezbrăcându-mă de cămașă, mi-am scos pe cap și bluza de corp subțire pe care o purtam pe dedesubt, am aruncat-o într-o parte și m-am lăsat pe spate, permițând ochilor și degetelor ei să-mi examineze vopseaua de sub piele.

Primele mele tatuaje, cele din jurul încheieturilor, erau vechi de șapte ani. Mai adăugasem câteva de atunci, dar nu multe de când plecasem de acasă și niciunul în ultimii doi ani. Artiștii tatuatori

sunt ca medicii. Trebuie să ai încredere în ei, nu doar în îndemânarea lor de a lucra cu acul, dar și în capacitatea de a te citi ca persoană. De a ști de ce ai nevoie și de ce nu ai nevoie. Nu am mai cunoscut pe cineva în care să am la fel de multă încredere ca în Arianna.

Am așteptat întrebări care nu au venit, de parcă Jacqueline ar fi știut că, pentru mine, reprezentau mai mult decât niște desene pe corp. De parcă și-ar fi dat seama că semnificația lor era îngropată mai adânc decât cerneala.

Într-un târziu, mi-a atins cu degetele linia de păr de sub buric și, instantaneu, am fost gata să răspund acelei atingeri, un răspuns pe care, poate, ea nu își dorise să-l trezească. M-am ridicat.

— Rândul tău, cred.

Voiam să-i dau jos puloverul ăla. Voiam ca degetele să-mi rătăcească pe trupul ei, să o exploreze.

S-a încruntat.

— Eu n-am niciun tatuaj.

Mare surpriză, Jacqueline. Am zâmbit. Habar n-avea la ce mă referisem, iar eu nici nu mă gândeam să îi explic, fără menajamente, întins pe podeaua din camera de zi.

— Asta mi-am închipuit. Ți-ar plăcea să vezi desenul acum?

Sentimentele ce-i străbăteau chipul erau uimitor de lizibile: confuzie în sprânceana ușor încrețită, dorință în pupilele dilatate. Era, de asemenea, și un strop de indignare, dar nu eram sigur de ce. Ridicându-se și luându-mă de mână cu o strânsoare sigură, un lucru era clar: mă acceptase ca băiatul rău pe care prietenele ei doreau să-l aibă, iar eu aș fi fost un dobitoc să mă împotrivesc.

Am condus-o în camera mea și am aprins o veioză, cât timp ea a cercetat dormitorul și schițele mele prinse în perete. Nu adusesem multe fete în acest apartament, mult mai puține ajunseseră în patul meu și, când o făcusem, nu mă deranjasem să aprind lumina. Știam camera după pipăit, locul biroului și al fiecărui raft. Noptiera pe care țineam creioanele de desen și un mic caiet, ochelari pentru citit sau studiu în miez de noapte și prezervative. În final,

patul, unde tot ceea ce conta era să îi găsesc mijlocul. Întuneric beznă, eu conduceam, ele mă urmau.

Sau, pur și simplu, rămâneam pe canapea.

Așa ceva nu era pentru Jacqueline.

— Sunt grozave, a murmurat, iar eu am așteptat, urmărindu-i privirea în timp ce analiza peretele, lăsând-o să-și găsească schița, știind că o căuta. Când a zărit-o, a rămas nemișcată, privind-o. M-am așezat lângă ea, amândoi foarte conștienți de faptul că eu eram deja pe jumătate dezbrăcat.

S-a răsucit să mă privească și nu mi-am dorit niciodată atât de mult să pot citi gândurile cuiva. *E rândul tău, Jacqueline,* mi-am spus în sinea mea, întrebându-mă până unde avea să mă lase să merg. Nu voiam să depășesc limita nici măcar cu un centimetru. Nici să mă opresc cu un centimetru prea devreme.

M-am aplecat să-mi trec vârful limbii peste urechea ei, trasându-i arcul și trăgând în gură cercelul cu diamant. Limba mea a apăsat pe porțiunea cu șurub, apoi s-a plimbat ușor peste pielea din spatele urechii, iar ea a gemut încet. I-am îndepărtat părul cu nasul și am sărutat-o pe gât, lingând ușor pielea după fiecare sărut, tot mai jos, până când am întâlnit linia largă a decolteului puloverului.

Lăsându-mă într-un genunchi pe podea, i-am dat jos cizmele, am revenit pe pat și m-am descălțat și eu. Am ridicat-o direct în mijlocul saltelei, m-am așezat deasupra ei și am așteptat până când a deschis ochii. A clipit încet, apucându-mi un braț, îmbătată de sărutul meu, dorindu-și mai mult. Exact cum voiam s-o am.

— Spune stop oricând vrei tu să ne oprim. Ai înțeles?

A dat din cap că da.

Am întrebat-o dacă voia să ne oprim acum și I-am mulțumit lui Dumnezeu când a scuturat din cap că nu. Și-a înfipt ambele mâini de brațele mele când am pătruns din nou cu limba în gura ei, risipindu-mi orice reținere când a tras-o și mai adânc. M-am îndepărtat doar cât să o dezbrac de pulover și să îl dau la o parte, revenind cu degetele și gura pe curbura frumoasă a sânilor ei, deasupra sutienului negru de satin.

Mâna de pe umărul meu m-a oprit și m-am scuturat în sinea mea. *Stop.*

M-am retras, dar înainte să pot interpreta ce avea nevoie, s-a ridicat, trecându-și un picior peste șoldurile mele și aplecându-se deasupra mea, pe mine, iar eu am tras-o în jos să o sărut, mângâindu-i cu palmele umerii și spatele. S-a legănat peste mine și nu am putut să-mi înăbuș geamătul produs de mișcare, un mârâit din adâncul pieptului, care o stârnea și mai mult. Cu gura înclinată și deschisă, promițând sărutări intense, amețitoare, s-a legănat din nou, iar degetele mele i-au găsit și desfăcut încheietoarea sutienului, apoi au tras bretelele în jos. Apucând-o de talie, am tras-o mai sus și i-am luat un sfârc în gură. *Dracu' să mă ia*, dacă nu era mai dulce decât orice gustasem vreodată.

Brațele i-au tremurat în timp ce gâfâia de plăcere, iar eu am rostogolit-o sub mine, apăsându-mi limba pe celălalt sân, transformând mamelonul într-un ghem împietrit, apoi sugându-l mai profund. Mi-am împletit degetele în părul ei, la ceafă, capturându-i gura cu un sărut și mângâindu-i trupul, în jos, cu mâna cealaltă. Când s-a arcuit înspre mine, i-am descheiat nasturele blugilor și am prins fermoarul între degete.

Smulgându-și gura din a mea, a suspinat:

— Stai.

Iar eu am încremenit, privind-o. A gâfâit, uitându-se fix la mine, o cută de îngrijorare marcându-i fruntea.

— Stop? am întrebat-o, iar ea a încuviințat, mușcându-și buza umflată. Stop totul sau doar până aici?

A șovăit înainte să răspundă și am vrut să-i spun până unde aș fi în stare să merg ca să-i ofer ceea ce avea nevoie, că aș fi făcut sau nu aș fi făcut orice mi-ar fi cerut.

Abia am auzit răspunsul ei.

— Doar... doar nu mai departe.

Mi-am pregătit corpul pentru o repriză de abstinență, dar mintea mea s-a bucurat.

— S-a făcut.

Am tras-o înapoi în brațele mele și mi-am păstrat mâinile și gura deasupra taliei și peste blugi, prinzând-o de șolduri ca s-o trag de-a lungul coapsei mele, creând mișcări de frecare, ajutat de beneficiile gravitației. Nimic din toate astea nu o deranja.

Am întors-o pe burtă, i-am dat părul într-o parte să-i pot săruta ceafa și a oftat, relaxată. Firișoarele fine de păr mi-au gâdilat nasul și am zâmbit, trecând cu limba peste micile ridicături ale vertebrelor, deplasându-mă din ce în ce mai jos, îngenunchind deasupra ei, masându-i cu mișcări largi șoldurile, coapsele, gambele, apoi urcând din nou. Am strâns-o de șold și a chicotit, după care am sărutat-o apăsat pe mijlocul spatelui și am întors-o din nou, luându-i un sfârc în gură. Râsul i-a dispărut subit, și-a împletit mâinile în părul meu și m-a ținut lângă ea, tremurând.

Alunecând lângă ea, nu a trebuit să o conving să mă urmeze, căci s-a răsucit cu mine, alături de mine, așezându-se în genunchi, între picioarele mele, în timp ce ne sărutam. Mâna mea i s-a mutat de pe șold, pe coapsă, împoldind-o, implorând loc suficient de larg, încât să alunece între noi. S-a mișcat și mi-am strecurat degetele între picioarele ei.

— E OK așa? am întrebat-o, iar ea a aprobat din cap și a împins înspre mine, încleștându-mi pe bicepși degetele mici.

Mi-am plimbat vârfurile degetelor peste denim și ea a gemut drept răspuns. *Haide, iubito*, am îndemnat-o în tăcere și m-am aplecat să o sărut, deschizându-i larg gura, afundându-mă în ea. Căldura îi radia din corp pe mâna mea și eram convins că imaginația ei umplea toate golurile, în timp ce limba mea împingea în gura ei fierbinte și degetele au găsit locul perfect în jurul căruia să orbiteze în cercurile moi, ritmate, exercitând suficientă presiune cât să o aducă la extaz.

Când a terminat, și-a dezlipit gura de a mea înăbușindu-și strigătul în umărul meu și zgâriindu-mi brațele cu unghiile. Respirația a încetinit și s-a calmat, cutremurându-se o ultimă dată când mi-am retras mâna.

Câteva momente mai târziu, a atins cu degetele nasturele blugilor mei. Fără să mă privească, a spus:

— Ar trebui să...
I-am ridicat bărbia și am privit în adâncul ochilor ei albaștri.
— Lasă-mi ceva la care să visez, i-am șoptit, sărutând-o ușor.

capitolul 17

LANDON

— Te-a folosit doar ca să se răzbune, mi-a zis Clark Richards, luni dimineață, chiar înainte să se sune de intrare. Maxfield, nu te-ai prins? Da, am dat-o în bară, dar mi-a venit mintea la cap. E a mea. Fetele ca Melody nu stau cu indivizi ciudați, ca tine.

Indivizi ciudați, ca tine.

Sub brațul său, Melody privea de-a lungul coridorului, fără să spună nimic. Nicio explicație. Niciun *pe mai târziu*. Nimic.

— Vrei să-l fac praf? m-a întrebat Boyce, când, zece minute mai târziu, am aruncat cu un coș de gunoi metalic, cu capac, în ușa toaletei băieților, ciobind-o și aproape scoțând-o din balamale.

Cu mâinile încleștate pe marginea chiuvetei și jurându-mi că nu aveam să plâng sau să vărs sau să urlu toate obscenitățile care-mi treceau prin minte, am clătinat o dată din cap. Clark Richards nu era decât același dobitoc dintotdeauna.

Melody era cea de care îmi permisesem să mă apropii. Dacă merita cineva să fie făcut praf, acela eram eu.

***

A doua zi, m-am trezit în patul meu fără să am idee cum ajunsesem acolo. Telefonul meu era mort, deci nu știam cât e ceasul, dar se vedea lumină pe sub ușa cămării și în casă era liniște. Ziua anterioară trecuse ca prin ceață, iar de orele de după lăsarea întunericului nu îmi mai aminteam deloc. Am închis ochii și m-am concentrat.

Chiulisem cu Boyce după atelier și el condusese până la plajă, unde încă se mai vedeau amprentele vacanței de primăvară: ambalaje, pungi de plastic, cutii de conserve, câte un prosop de plajă abandonat sau o pereche de bikini. Cerul era de un cenușiu deschis. Înnorat. Ne-am așezat pe o stâncă, lângă unul dintre locurile noastre de întâlnire obișnuite, și am privit apa.

Prin fața ochilor mei treceau bărci cu motor, dar nu puteam să fiu atent la nimic. O familie cu o pătură, un coș de picnic și un frigider mobil a ocupat un loc de lângă mal. Fratele și sora aveau aceeași înălțime, gemeni, probabil. Preșcolari. Se tot îndemnau unul pe altul să intre în apa încă rece. Fiecare încercase de câteva ori să înainteze în ea. Niciunul nu reușise mai mult de glezne, înainte de a se întoarce zgribuliți, de parcă ar fi călcat pe cuburi de gheață.

— Frate, oferta mea să-l fac praf rămâne valabilă, a vorbit Boyce trăgând din țigară.

Am clătinat din cap.

— Fata aia nu merită.

Nu era adevărat. Știam asta, dar nu conta, așa că nu l-am corectat.

Nu puteam să-mi dau seama ce voise de la mine. Oare fusesem doar un artificiu folosit ca să-l facă gelos? Ca să-l recucerească? Oare voise să evadeze din viața ei, dar nu fusese suficient de curajoasă încât să meargă până la capăt? Sau poate că era mult mai simplu. Poate că-mi imaginasem tot ce se petrecuse între noi și nu fusesem niciodată destul de bun pentru ea. Fusesem de umplutură, nimic mai mult.

— Încă te mai gândești să-ți pui piercing în limbă? m-a întrebat Boyce.

Fumul țigării lui s-a risipit brusc într-o rafală de vânt dinspre golf, care mi-a ridicat părul și mi la adus în față. Am scuturat capul, să îl îndepărtez din ochi. Frizura scurtă, militărească a lui Boyce nici nu s-a clintit.

Copiii de lângă mal chicoteau, aruncându-și mâinile în aer și alergându-se în cerc. Mi-era greu să cred că fusesem și eu atât de mic. Atât de fraged. Atât de fericit și neștiutor. Mai târziu, îi aștepta

durere. Chin. Pierdere. Nu realizau asta și nici nu le doream să o facă, dar, în același timp, uram faptul că eu nu știusem. Crezusem că totul mi se cuvine: mama, prietenii mei din Alexandria, antrenamentele de hochei. Visasem la un viitor strălucit, pentru că asta te îndeamnă lumea să faci atunci când ești copil, dar este cea mai mare minciună. Că poți să-ți faci planuri. În realitate, habar n-ai ce ți-e scris și nici ei n-au nici cea mai vagă idee.

Cu câteva săptămâni mai devreme, în fiecare duminică după-amiază, bunicul mă învățase să conduc. Fusese aici în fiecare seară să-mi pregătească cina și să tempereze animozitățile dintre mine și tata. Ieri, crezusem că mă îndrăgostesc de Melody Dover. Acum, bunicul nu mai era. Nici acel sentiment naiv și ignorant pe care îl simțisem pentru ea. Și ar fi trebuit să-mi dau seama. Eram cel mai mare dobitoc din lume, pentru că *ar fi trebuit să-mi dau seama.*

— La dracu', nu, i-am răspuns lui Boyce, dând pe gât și ultima gură de suc. Cred că în buză.

Boyce a făcut o față îngrozită. Tipul ăsta nu se temea de nimic, decât de ace. Era de-a dreptul amuzant.

Am arătat cu degetul în direcția lui.

— Da, uite, exact de asta. Toți cei care se vor uita la el vor avea reacția asta.

— Deci, ți-l faci ca să arăți tuturor că ești nebun de legat și îți place durerea?

— OK.

I-am întins cutia goală de suc, iar el a aruncat în ea mucul țigării. Boyce era, în mod inexplicabil, împotriva poluării, o unică rămășiță din perioada lui de cercetaș. Înainte ca mama lui să părăsească orașul, pe tatăl, pe fratele lui și pe el. Înainte ca taică-său să înceapă să-și folosească fiii pe post de saci de box și lucruri precum tabăra de cercetași să devină imposibile.

— Huh. E ciudat, dar are logică. Îmi place.

A primit un mesaj de la Rick, care plasase destulă marfă săptămâna trecută, încât să putem petrece gratis în seara asta.

— Thompson a făcut rost de pastile și de iarbă. A zis să aducem bere. Deci, ai chef?

— La dracu', da. De ce nu?

Cum reușea Boyce să tasteze coerent cu degetele alea neanderthaliene era un mare mister, dar îi zburau pe suprafața telefonului.

— *S-a făcut.* Mai avem câteva ore de pierdut vremea. Hai să luăm camioneta din parcare și să căutăm ceva de mâncare.

Uitasem complet de camionetă. Când am ajuns, am găsit-o singură în parcarea școlii, având cuvântul CIUDAT scrijelit cu cheia pe portiera șoferului.

— Până aici i-a fost, a exclamat Boyce, uitându-se lung la ea. Îl fac praf.

Nu-mi păsa ce-mi spunea sau ce-mi făcea *mie* Clark Richards, dar camioneta mea era o extensie a bunicului, iar asta era lipsă de respect față de el.

— Invită-l și pe el în seara asta, Wynn.

Boyce a afișat un zâmbet răutăcios, care îmi era foarte familiar, din amintirile clasei a noua. N-aș fi fost câtuși de puțin surprins dacă, pe lângă el, i-ar fi crescut coarne și o mustață malefică.

— Așa te vreau, Maxfield, mi-a răspuns, mișcând din degete, trimițând cuiva un mesaj. Se rezolvă.

***

Potrivit oglinzii din baie, avusesem o noapte de pomină. Ochi negru. Nas umflat. Maxilar învinețit. Ceasul de perete din bucătărie indica după-amiază devreme, deci, oficial, chiulisem toată ziua. Mi-am pus telefonul la încărcat, am băut o Coca-Cola, am pornit cafetiera și am intrat la duș, cât timp se făcea cafeaua.

Coastele, de asemenea, erau vinete și mă dureau, iar pumnii îmi erau zdreliți. Încă plin de sânge, chiar și după ce mă spălasem cu săpun, m-am dat peste tot cu unguent, apoi m-am îmbrăcat cu pantaloni de trening gri închis și o bluză de baseball roșu cu alb, tresărind tot timpul din cauza durerii ascuțite pe care o simțeam într-o parte. Era o agonie să inspir adânc, iar tușitul și mai rău. Am cântărit posibilitatea unei coaste rupte. Stând la masa din bucătărie,

cu capul în mâini, m-am uitat la ceașca goală și am încercat să-mi aduc aminte cum căpătasem lovitura asta.

Când am intrat să cumpărăm bere, vânzătoarea noastră obișnuită era plecată. Femeia din spatele tejghelei nu a vrut să ne creadă când i-am spus că eram mai în vârstă decât păream.

— Pe naiba, ne-a spus, trăgând cele douăsprezece cutii de Bud Light în partea ei de tejghea. Gura nu i se mișcă din linia ei orizontală, iritată.

În loc de bere, am furat o sticlă de Jim Beam din colecția lui Bud Wynn.

— Ești sigur de asta? l-am întrebat pe Boyce, el fiind cel care avea să plătească pentru el, într-un fel sau altul.

Boyce ridică din umeri.

— Poate că o să uite că l-a avut.

Am ridicat o sprânceană.

— Sigur.

Taică-său era un alcoolic agresiv. Și nu uita niciodată nimic.

Mateo Vega, unul dintre prietenii lui Boyce, a fost primul care ne-a întâmpinat când am ajuns pe plajă. Ne-am salutat toți trei, Vega făcând semn din bărbie când Boyce a întrebat dacă Richards era acolo.

— Da, omule. L-am văzut acum cinci minute.

Boyce l-a mai întrebat ceva ce nu am putut să aud, deși bănuiam că voia să știe dacă își cărase și prietena cu el. Vega a clătinat scurt din cap

— Dar și-a adus doi colegi din echipă, ne-a avertizat.

— Am înțeles, i-a răspuns Boyce.

I-am predat sticla lui Thompson și am procurat destule porcării cât să ne pierdem amândoi mințile.

— Nu vreau să fumez până nu-l găsesc pe Richards, i-am zis, fără să realizez, înainte să rostesc cuvintele, că *simțeam nevoia* să îl bat măr și nu voiam să-mi diminuez furia cu nimic.

Zece minute mai târziu, dorința mi s-a împlinit. Richards stătea pe un mini frigider, cu un pahar albastru în mână. Cum am

pus ochii pe el, nu am mai văzut nimic altceva. Nici pe prietenii lui, nici pe ai mei.

Boyce: Te-ai trezit?
Eu: Da. Încercam să-mi amintesc ce-am făcut aseară. Ești la școală?
Boyce: Da. Nici Richards nu e. Doamne, ce i-ai tras-o! Știam că ești în stare, dar, fir-ar!
Eu: Există posibilitatea să am o coastă ruptă?
Boyce: Rahat! Posibil. Trec pe la tine după ore.

Mi-am mai turnat o ceașcă de cafea și am deschis ușa camerei bunicului. Deja mirosea a mucegai. Lumina soarelui pătrundea prin crăpăturile mici din obloanele vechi de metal, ruginite în câteva locuri, unde se scorojise vopseaua. Particule de praf intrau printre grinzi, ridicate de intrarea mea. Mobilierul fusese golit, nu erau cearșafuri pe pat sau ochelari pe noptieră. Tata stivuise lângă perete câteva cutii din lemn. Erau marcate cu ani, în scrisul lui ilizibil.

Nu îmi trecuse prin cap că aș putea să-i cer voie să mă mut aici, în loc să rămân în cămară. Evident, nici tata nu se gândise la asta.

M-am așezat pe marginea saltelei goale și am sorbit din cea de-a doua ceașcă de cafea, limpezindu-mi, puțin câte puțin, mintea. După bătaia mea cu Boyce, bunicul mă învățase cum să strâng pumnul corect și cum să lovesc cu el.

Aseară, m-am dus țintă la Richards și l-am ridicat de jos, înfigându-mi ambele mâini în cămașa lui. A scăpat paharul și s-a smucit din strânsoarea mea, poticnindu-se un pas înapoi. Dacă prietenii lui au făcut vreo mișcare în apărarea lui, Boyce și Mateo i-au convins să stea deoparte. Nimeni nu a intervenit.

— Ce-ce mama dracului, Maxfield?

Am pășit mai aproape și m-am aplecat deasupra lui.

— Ești un fătălău, un laș nenorocit, Richards.

S-a ridicat, scrutând mulțimea din jurul nostru, și a râs.

— Ce-i pățit, ciudatule, te-ai supărat că prietena mea n-a vrut să ți-o sugă?

M-a împins cu ambele mâini sau a încercat s-o facă.

Am simțit zâmbetul batjocoritor făcându-și loc pe fața mea.

— O, ba mi-a supt-o foarte bine.

Cu ochii scăpărând de mânie, a lansat un pumn care doar mi-a șters obrazul. Am dat înapoi și l-am pocnit în gură, zdrelindu-mi încheieturile în dinții lui. A încercat să mă lovească în tors, dar l-am blocat cu un cot și i-am tras una în stomac, provocându-i un geamăt satisfăcător. Ne-am despărțit și ne-am mișcat în cerc.

— Ești un ratat, ciudatule, a gâfâit. Trebuie să înveți să nu te mai bagi între un tip și ceea ce îi aparține.

A repetat lovitura în falcă, cu același rezultat.

Am râs, un sunet caustic.

— Tu crezi că e vorba de *Melody*?

Explozia de durere care a țâșnit prin mine când i-am pronunțat numele m-a luat pe nepregătite. Profitând de neatenția mea, mi-a tras o lovitură mai bună. Nasul mi-a scârțâit și am văzut stele verzi. S-a pregătit pentru încă una, dar m-am ferit, repezindu-mă la el și trântindu-l în nisip.

— Normal că e vorba de *Melody*, mi-a răspuns.

Ne-am tăvălit și ne-am lovit unul pe altul încă de vreo două ori, fiecare aterizând cu destulă forță pentru a ne da sângele.

— Vrei ceva ce nu poți să ai și pentru care n-ai să fii niciodată destul de bun.

Revenind amândoi în picioare, am încercat să-i dau un pumn dintr-un unghi prea larg și am ratat. Mi-a pus piedică și am aterizat pe cutia cu gheață, dar l-am tras cu mine și m-am folosit de avântul lui ca să-l arunc peste capul meu. Înainte să se poată ridica, am sărit pe el și l-am lovit de două ori.

— Nu dau *doi bani* pe ea, *jegos* încrezut!

I-am mai tras un pumn și vederea i s-a încețoșat. Înainte să-l las inconștient, am simțit mâini luându-mă de pe el și l-am văzut chinuindu-se să se ridice de jos cu ajutorul prietenilor. Ținându-mă de coastă și gâfâind cu guri mici de aer, fiecare dintre ele provocându-mi o durere ascuțită, am arătat cu un deget spre el.

— Dar, dacă te mai atingi o dată de camioneta mea, ești *terminat*.

***

Când a apărut Boyce, dintre toate persoanele cu care ar fi putut să vină, a adus-o pe *Pearl*. Nici nu știam că își vorbeau.

— N-am să ajung medic decât peste zece ani, știi? a spus ea, uitându-se urât la Boyce. Ar trebui să meargă la urgență. Nu înțeleg ce e așa mare scofală. Nu e ca și cum ar avea plăgi înjunghiate de la ritualul de inițiere a vreunei bande.

Boyce a oftat.

— Ești deja aici. Doar uită-te.

— *Bine.*

Dându-și ochii peste cap, s-a întors spre mine.

— Întinde-te pe canapea.

După ce m-a apăsat în mai multe locuri dureroase, dar nu insuportabil, și m-a ascultat la plămâni cu un stetoscop împrumutat din dulapul tatălui ei vitreg, a spus că nu crede să mai am vreo altă rană.

— Este posibil să-ți fi fracturat o coastă, dar nu există tratament pentru asta. Trebuie să se vindece de la sine. O să dureze șase săptămâni. Fără bătăi și fără mișcări violente, mi-a indicat, aruncându-i o privire amenințătoare lui Boyce.

— Ce-i? Nu eu am făcut-o. Și... n-ar trebui să-l bandajăm?

— Dar sunt sigură că l-ai încurajat s-o facă. Și, nu.

S-a uitat la mine.

— Trage adânc aer în piept cât de des poți și tușește de câteva ori pe zi, ca să te asiguri că ai plămânii curați.

Apoi, întorcându-se spre Boyce, și-a băgat stetoscopul în poșetă și a zis:

— Dacă îl bandajăm, n-o să mai poată să facă aceste două lucruri. Poate să folosească pachete cu gheață, pentru durere. Poți să-i faci unul dintr-o pungă cu fermoar și gheață. Zdrobită, dacă se poate.

— Imediat, i-a răspuns el, salutând-o și îndreptându-se spre bucătărie.

— Mersi că ai venit, am spus, încă confuz.

Pearl și Boyce nu stăteau niciodată de vorbă la școală dacă nu era necesar pentru ora de biologie și, deși era clar că el o plăcea, ea nu păruse niciodată interesată. În plus, tocmai îi trăsesem o mamă de bătaie iubitului celei mai bune prietene a ei.

În timp ce Boyce scotea gheață din congelator, ea s-a așezat pe canapea, lângă mine, fixându-și ochii întunecați într-ai mei.

— Dacă vrei să știi, m-am înșelat în privința lui Clark. E un dobitoc. Și nu-mi vine să cred că ea l-a primit înapoi.

Oftând, s-a uitat pe fereastră.

— Presupun că e un rău cu care s-a obișnuit.

LUCAS

Când am lăsat-o pe Jacqueline la cămin, nu eram atent decât la ea. Asta până când a ajuns lângă trepte, la capătul cărora se afla fostul ei iubit, plimbându-și privirea între mine și ea. Ea nu l-a remarcat, până când aproape a intrat în el.

Nu m-am mișcat decât ca să-mi încrucișez brațele la piept și să le urmăresc atent limbajul corpului.

În timp ce vorbeau, el a continuat, din când în când, să arunce priviri în direcția mea, pe deasupra capului ei. În cele din urmă, ea s-a întors și mi-a făcut cu mâna, dându-mi de știre că totul era OK. N-aveam de gând să plec, pentru că limbajul trupului său îmi spunea că e agitată, stând cu mâinile în șold în timpul discuției, iar apoi, cu brațele încrucișate în defensivă. Erau prea departe de mine ca să le descifrez cuvintele, dar tonul vocilor era suficient de ridicat, pentru a ajunge până la mine. Al ei era supărat. Al lui era împăciuitor.

O cunoșteam destul de bine încât să știu că împăciuitor nu avea să-i pice bine.

Două cuvinte am auzit-o spunând clar: „E. *Jacqueline*". Cu asta, și-a lăsat brațele pe lângă coapse, strângând din pumni.

El a păşit mai în faţă. Ea nu s-a îndepărtat, dar, când a ridicat o mâna spre faţa ei, iar ea s-a tras un pas înapoi, am sprijinit motocicleta şi m-am îndreptat spre ei. Ea a băgat cardul de acces şi a deschis uşa cu forţă, iar el a urmat-o. Am apucat-o exact înainte de a se închide, în timp ce Jacqueline se întorcea spre el, cu gura deschisă. Când m-a văzut, s-a oprit.

— Eşti bine, Jacqueline? am întrebat-o, apropiindu-mă de ea şi căutând semne de agresiune.

Mai presus de orice, tipul emana un aer protector, care s-a intensificat când m-a recunoscut ca fiind tipul care le reparase aerul condiţionat în casa frăţiei.

— Ce-ar zice administraţia despre faptul ca adulmeci pe lângă studente? a mârâit, şi am avut nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol să nu reacţionez.

M-am întors spre Jacqueline, fără să îl bag în seamă, singurul lucru pe care un tip ca el nu îl poate înghiţi cu uşurinţă şi singurul răspuns pe care puteam să i-l dau cu vârf şi îndesat.

Ea mi-a spus că e bine, uitându-se îngrijorată la mulţimea ce se strângea în jurul nostru, pe care abia acum începeam să o observ. Ceva din fata asta făcea ca totul în jurul meu să dispară. Uneori, acest lucru era ideal, iar alteori, putea fi periculos.

Apoi, Kennedy Moore a gesticulat spre mine şi a spus exact lucrul greşit.

— Te-ai cuplat şi cu *tipul ăsta*?

— Cum adică *şi*? l-a întrebat, cu o vocea atât de vulnerabilă, iar eu voiam să îi trag un pumn în gură, pentru a-i opri cuvintele înainte de a le spune.

— Pe lângă Buck, a continuat el.

Ea a rămas cu gura căscată, nemaiputând să scoată niciun sunet.

Moore a apucat-o de braţ şi a început să o ducă de acolo, şi, fără să mă gândesc de două ori, i-am smucit încheietura mâinii şi i-am luat-o de pe ea. Voiam să i-o rup.

— Ce dracu'? a pufnit el, şi, în acel moment, am ştiut că nu terminase cu ea.

Credea că putea să o recucerească sau, poate ştia că putea.

Dar Jacqueline şi-a încleştat maxilarul, a pus o mână pe braţul lui şi i-a cerut să plece. S-a împotrivit, susţinându-şi convingerea că eram *omul de la întreţinere*, lucru pe care nu îl puteam contrazice fără să-i pun pe Joseph în pericol de a-şi pierde slujba.

— E *student*, Kennedy, s-a răstit ea.

El a spus ceva despre o conversaţie între ei săptămâna următoare, când aveau să ajungă acasă. Ea nu i-a răspuns, păstrându-şi o expresie neutră.

Ştiam că aluzia la Buck o tensionase, dar nu din motivele intenţionate de el. Vorbise ca şi cum ea ar trebui să îşi facă griji din cauza unei reputaţii proaste, ceea ce era o prostie. Ideea că lumea ar fi putut bârfi despre *aventura* ei cu idiotul care o agresase mă făcea să vreau să-l găsesc şi să-l iau din nou la bătaie.

Moore m-a săgetat cu privirea, de parcă ar fi putut să mă intimideze. Speram să nu fie atât de prost, pentru că ar fi fost mult mai uşor de pus la pământ decât colegul lui violator. Părea să creadă că resentimentele sale erau ameninţătoare, dar era complet lipsit de antrenament, un adversar slab. Din două lovituri l-aş fi lăsat lat. Probabil că nici nu participase vreodată la o luptă reală. I-am susţinut privirea până când s-a răsucit şi a ieşit pe uşă.

Apoi, Jacqueline m-a atins şi corpul mi s-a relaxat. M-a tachinat cu privire la multitudinea mea de slujbe, iar eu i-am spus că treaba cu întreţinerea era ceva rar şi că pentru tăvăleala cu autoapărarea mă oferisem voluntar.

— Bănuiesc că ar trebui să mai adăugăm una, hm? a spus ea, iar eu am înlemnit, gândindu-mă că se referea la cea de *preparator la economie* în timp ce mă luptam să-mi menţin expresia impasibilă.

— Apărător personal al lui Jacqueline Wallace? a continuat.

Nu ştiam dacă să mă simt uşurat sau dezamăgit. Nu voiam să-i spun, dar voiam să ştie.

— Altă slujbă voluntară, Lucas? s-a apropiat de mine, jucăuş, fermecându-mă cu privirea aceea, a ei. Cum o să mai ai timp de învăţat? Sau de făcut ceva distractiv?

M-am întins după ea şi am tras-o lângă mine. *Drace*, fata asta mă făcea să *doresc*.

— Există unele lucruri pentru care o să găsesc timp, Jacqueline, i-am șoptit, sărutând-o pe gât, în zona sensibilă de lângă ureche, care o făcea să se înmoaie, atunci când o atingeam ușor, cu buzele.

A suspinat încet, când am lins și am supt pielea delicată, având grijă să nu i-o însemnez cu o vânătaie. Era o fată senzuală, dar decentă. Semnele i-ar fi plăcut doar dacă ar fi fost ascunse de orice ochi, mai puțin de ai ei.

Pentru moment, am sărutat-o și i-am dat drumul.

***

I-am trimis lui Jacqueline, prin e-mil, însemnările mele cu privire la lucrarea ei, subliniind faptul că ajunsese cu materia la zi, dar că aveam să continui să-i trimit fișele de lucru pentru ultimele două săptămâni de școală. I-am dat de știre, de asemenea, că miercuri aveam să plec acasă, unde nu există net, așa că nu voi putea fi contactat. *Ca Landon.*

Dacă bunicul m-ar fi putut vedea acum, ar fi clătinat din cap și ar fi oftat din greu. Și dacă m-ar fi putut atinge, m-ar fi tras de urechi și mi-ar fi spus cât sunt de idiot.

Mi-a răspuns la e-mail, să-mi spună că părinții ei plecau la schi, dar că se ducea acasă oricum și avea să stea acolo de una singură. În niciunul dintre scenariile pe care mi le imaginasem, nu apărea faptul că fata asta avea niște părinți atât de neglijenți.

Aveam să parcurg drumul de patru ore, până la coastă, în mașina lui Heller. Închiriaseră o casă pe plajă și plănuiau să pregătească acolo cina de Ziua Recunoștinței. Eu aveam să stau cu tata și să mă bucur de câteva zile de tăcere absolută, cu excepția cinei, pe care urma să o luăm mereu cu Charles, Cindy, Carlie și Caleb.

Cole își găsise o prietenă la Duke și hotărâse să meargă acasă la ea, în Florida, în prima lui vacanță, în loc să se întoarcă acasă. Taică-său îl necăjise vreo două săptămâni cu mesaje despre soacre, cum că ar fi fost ținut sub papuc și întrebări precum: „Ți-ai schimbat domiciliul?" Cole negase vehement că ar fi vorba de căsătorie sau socri, în timp ce Heller se prăpădea de râs la fiecare mesaj înfuriat primit de la fiul său cel mare.

Aș fi vrut să îi pot povesti lui Jacqueline.

***

În mod previzibil, altercația cu Kennedy Moore îmi înviorase ostilitatea față de el și mi-o mai crescuse puțin. Cursul de luni fusese un chin, între încercări eșuate de a-l ignora sau măcar de a rezista impulsului trimiterii de insulte telepatice către ceafa lui. Când, la sfârșitul orelor, se întorsese și îi zâmbise lui Jacqueline, am părăsit sala de curs, înainte să cobor treptele și să fac o crăpătură în zâmbetul lui demn de reclame la pastă de dinți.

Sprijinindu-mă de peretele de lângă ușa pe care ieșea Jacqueline de obicei, am văzut-o venind cu tipul care stătea lângă ea la curs. Participase la una sau două din seminariile mele de la începutul semestrului, în urmă cu trei luni. Amândoi au părut că mă observă în același timp și puteam să jur că despre mine discutau în timp ce se apropiau. După ce i-a urat vacanță plăcută, s-a îndreptat spre ieșirea opusă, iar eu am examinat expresia feței lui Jacqueline după semne că el îi spusese că sunt preparatorul cursului. S-a jenat când s-a uitat la mine, fruntea încrețindu-i-se ușor. Neputând să o descifrez, mi-am potrivit pasul cu al ei, când a trecut, și am împins ușa deschisă, ca să ieșim împreună. Cotul i s-a atins de mine și mirosul ei deja cunoscut mi-a reîmprospătat amintirile de sâmbătă seară.

— Putem să ne vedem diseară? am întrebat-o.

— Am un test mâine, la astronomie, mi-a răspuns.

Avea să învețe în grup, toată seara. Nimic neobișnuit în asta, cu excepția scurtei pauze pe care făcuse să sune mai mult a pretext decât a motiv.

Urmărit de un persistent sentiment de expunere, am scrutat mulțimea de studenți, în căutarea sursei. Intuiția îmi spunea că sursa era chiar lângă mine, dar trebuia să fie o greșeală.

— Mâine-seară?

— Am repetiție cu ansamblul, mâine, a spus, și țiuitul din urechi s-a intensificat.

Mi-a vorbit despre faptul că lipsise de la repetiția de duminică dimineața și că trebuia să își împacheteze contrabasul pentru vacanță. Teren familiar, dar mintea mea a ezitat, realizând că era familiar pentru *Landon*, nu pentru *Lucas*.

Mă aruncam, cu capul înainte, într-un zid de beton, un zid de care mă mai lovisem o dată, cu toată forța. Nu era nevoie să simt cum totul se sfărâmă în jurul meu ca să recunosc senzația. Aveam nevoie de această vacanță. Aveam nevoie de valurile de pe țărm și de prezența tăcută a tatălui meu. Trebuia să aflu dacă puteam să scap de această obsesie.

Privind-o în ochi, am rugat-o să-mi trimită un mesaj dacă își schimba planurile. Cu fiecare particulă de voință pe care o aveam, i-am spus:

— Pe curând, Jacqueline.

Și am plecat, fără să o ating sau să o sărut de la revedere.

capitolul 18

LANDON

Crezusem că loviturile aplicate lui Clark Richards aveau să mă facă să mă simt mai bine, și chiar mă făcuseră. Mă simțeam mult prea bine, dacă există undeva, în lumea asta, senzația de mult prea bine. Fiecare pumn cu care îl nimerisem, până și cei pe care îi încasasem, mă amorțiseră și eliminaseră ciudatul jalnic de până atunci, aducând la viață, în locul lui, un nemernic insensibil.

Bătaia mea cu Boyce, de anul trecut, începuse procesul, dar bumbăceala pe care i-o dădusem lui Richards fusese punctul de cotitură. Găsisem ceva mai bun decât combinația dintre pastile și iarbă, mai bun decât alcoolul, mai bun decât sexul, care să-mi reducă la tăcere vocile din cap. Pentru că, nici măcar când aceste lucruri funcționau, și, uneori, o făceau, nu puteau să acopere vocea mea interioară, care nu mă lăsa niciodată să uit complet. Niciodată.

***

— N-o să lipsesc decât trei zile, spusese tata, încadrându-i fața cu palmele. În weekend ne întâlnim cu Charles și Cindy, nu-i așa? Să planificăm excursia aia de Crăciun, la Rio, cu care voi două ne tot pisați de ani de zile.

Ea s-a bosumflat, încruntându-se la el cu o falsă supărare.

— Ah, deci vă pisăm, nu? Atunci, poate vrei să rămâi acasă, domnule Grinch.

Mâinile lui au alunecat de pe umerii ei până la coate, desfăcându-i brațele încrucișate la piept și trăgându-le spre al său, apoi a lipit-o de el și i-a ridicat bărbia.

— Nu mă poți lăsa acasă, Rosie, i-a murmurat. Nu după noaptea trecută.

S-a aplecat să o sărute, de parcă eu n-aș fi stat la câțiva metri de ei.

— Doamne, voi doi, *luați-vă o cameră.*

Am strâns controllerul în mână, hotărât să mă uit numai la ecran și la skateboarderul meu, care făcea ollie-uri în spațiile dintre clădiri, aeriale pe pereți și alunecări pe scări rulante, chestii care, în viața reală, m-ar fi omorât. Am încercat să-mi închid ochiul stâng, ca să nu-mi mai văd părinții, care stăteau lângă ușă, spunându-și un la revedere lung, unul în gura altuia.

— De asta ți-am cumpărat televizor și consolă de jocuri pentru camera ta, fiule. Ca eu și mama ta să ne putem bucura de..., a zâmbit spre ea, de restul casei.

Am apăsat pe *pauză* și m-am rezemat de perna canapelei, cu ambele mâini la ochi.

— Oh, frate! *Pe bune*?

Mama a râs.

— Nu-l mai necăji!

— Nu mă pot abține, i-a răspuns tata.

Oftând, i-a îndreptat cravata perfect dreaptă.

— De fapt, mă gândeam că, de Crăciunul ăsta, ar trebui să mergem în vizită la tatăl tău. E mereu atât de singur, Ray...

Relația tatălui meu cu tatăl său era însăși definiția cuvântului *complicat*.

— El a ales să fie singur. Îi place.

— Dar, iubitule, se bucură așa de mult când îl vizităm! Îl adoră pe Landon și n-o să trăiască o veșnicie.

Părinții mamei avuseseră peste patruzeci de ani când o aduseseră pe lume. Fusese un copil surpriză, apărut cu mult după ce se obișnuiseră cu ideea că nu vor avea copii. Profesori de renume în domenii analitice, își răsfățaseră la maximum fiica surprinzător de artistică. Astea erau cuvintele ei. Ne părăsiseră amândoi înainte ca

eu să împlinesc cinci sau șase ani. Mamei îi era foarte dor de ei, dar eu abia mi-o aminteam pe bunica, iar pe bunicul deloc.

Bunicul, tatăl tatălui meu, era singurul bunic pe care îl mai aveam.

— Crede doar că și-a găsit, în sfârșit, un fraier care să preia afacerea familiei Maxfield, a citat, făcând ghilimele în aer. Pentru că lui Landon îi place să meargă cu el pe barcă. În plus, abia l-am văzut acum câteva luni, în iulie.

În ciuda acestor argumente, i-am simțit capitularea în voce, acceptând tot ceea ce dorea mama. Așa făcea mai mereu.

— Când am evadat din orașul ăla, nu am intenționat să mă mai întorc vreodată. Și uite cum tu mă faci să merg în fiecare vară. Acum vrei și de Crăciun?

— Pentru că așa trebuie să facem. Și pentru că nu mai ești un adolescent îmbufnat, de optsprezece ani. Ești bărbat în toată firea.

El a sărutat-o din nou, înfășurându-și brațele în jurul ei și mormăind.

— Ai dreptate, sunt.

— Minor în cameră! Chiar aici! Pe canapea! Cu inocența spulberată! *De proprii săi părinți*!

— Du-te și pregătește-te pentru școală, copilaș, mi-a spus mama, numindu-mă așa cum o făcea doar în fața tatei sau când eram singuri.

Tinerii de treisprezece ani nu le puteau permite mamelor să spună prostii din astea în public sau în fața prietenilor.

Am oprit jocul și părinții *încă se sărutau*.

— *Cu plăcere*.

Când am trecut prin dreptul lor, mi-am făcut ochelari de cal cu palmele.

— Mai întâi, îmbrățișează-l pe tata de la revedere.

M-am întors o sută optzeci de grade la baza scărilor și l-am strâns pe tata într-o scurtă îmbrățișare. M-a bătut pe umăr și s-a uitat la mine, încă mult mai înalt, deși începeam să îl ajung.

Ieri, o ridicasem pe mama în brațe, doar ca să-i dovedesc că pot, iar ea țipase și chicotise.

— Mai ieri îți schimbam scutecul.

Am zâmbit stânjenit.

— Mamă, pe bune, *asta* e amintirea din copilărie pe care vrei să mi-o evoci?

M-a împuns în piept, arcuind o sprânceană.

— Doar dacă nu vrei să aduc vorba despre cum te hrăneam.

Am lăsat-o jos.

— Bleah, *nu*. Îh!

— Învață bine și antrenează-te din greu pentru meciul de duminică, împotriva retarzilor de la Annandale, mi-a spus tata. Mă întorc joi.

Mi-a ciufulit părul, știind că nu-mi prea plăcea, de asta o și făcea.

M-am răsucit de sub mâna lui.

— Ai folosit bine cuvântul retard, bătrâne. Vocabularul ți se îmbunătățește.

A zâmbit.

— OK, uriașule.

Mi-a pus mâinile pe umeri și m-a privit în ochi.

— Tu ești bărbatul casei cât timp eu sunt plecat. Ai grijă de mama ta.

— OK, tată. Așa voi face.

Am salutat militărește și am fugit pe scări, cu gândul la meciul din weekend și la Yesenia, pe care plănuisem să o invit în oraș până la sfârșitul orelor, dacă puteam să-mi adun suficient curaj s-o fac.

LUCAS

Temperatura pe plajă era de peste douăzeci de grade, medie pentru această perioadă a anului. Familia Heller mă lăsase la tata, înainte să se îndrepte spre casa de vacanță pe care o închiriaseră cu un curcan în proces de decongelare și o cutie plină cu cartofi, fasole verde, pesmet și afine.

— Ne vedem mâine, ne-a informat Cindy. Mâncăm pe la ora unu. Și, dacă nu e gata curcanul, *bem* pe la ora unu.

Boyce: Ai ajuns?
Eu: Da. Lasă-mă vreo două ore.

Mi-am aruncat geanta pe pat. Camera nu mi se păruse niciodată mai mică. Era ca un cocon. Ieșisem din el și zburasem de aici cu mai bine de trei ani în urmă, iar acum era doar un loc strâmt, rămas mic, familiar, dar, în același timp, ciudat.

Peretele gol era plin de găuri, iar rafturile opuse erau aproape goale. Tata nu mutase lampa înapoi, în bucătărie, ci încă mai atârna aproape de tavan, răspândindu-și lumina de jur împrejur. Câteva manuale vechi stăteau stivuite pe un raft, împreună cu Biblia bunicului și un album de liceu. Mai era și un plic, pe care nu îl remarcasem când venisem ultima oară în vizită. Conținea cam o duzină de fotografii pe care nu le văzusem niciodată.

Una fusese făcută în prima mea zi de clasa a opta, când ieșisem din mașină, în uniforma nouă. Toate hainele care mi se potriviseră cu trei luni în urmă îmi rămăseseră mici. Am zâmbit la cameră, la mama, în timp ce un băiat care trecea pe trotuar, prin spatele meu, ne-a stricat poza, scoțând limba în colțul gurii. Tyrell. Urât sau iubit de către toți profesorii, era unul dintre cei mai amuzanți tipi pe care îi cunoscusem vreodată. În fundal, mai aproape de clădirea școlii, trei fete stăteau de vorbă. Una era cu fața spre aparatul de fotografiat. Avea părul șaten închis, strâns în coadă, și ochi negri, ațintiți spre ceafa mea. Yesenia. Acum, probabil, se pregătea să intre la facultatea de drept sau să își înceapă stagiul în contabilitate sau să aplice pentru programe de master în film sau sociologie. Nu o cunoscusem atât de bine, încât să îi știu interesele sau ambițiile, în afară de interesul pe care îl avea pentru mine. La treisprezece ani, asta era tot ceea ce conta.

Am scotocit printre celelalte fotografii, oprindu-mă la una care o înfățișa pe mama pictând și o alta cu noi doi, făcând pe bufonii în curtea din spate. Mi-am stăpânit durerea din centrul pieptului

și le-am lăsat deoparte, să le studiez mai târziu, gândindu-mă că tata trebuie să le fi lăsat aici pentru mine. Poate că aceste imagini fuseseră pe un card de memorie dintr-un vechi aparat foto, pe care îl verificase, într-un final, înainte să-l arunce.

În bucătărie, în frigider, era o pungă cu spanac și, pe masă, un bol cu fructe. Nu eram sigur dacă tata devenise vegetarian sau așteptase să vadă ce preferințe am când ajung acasă.

— Cum merge școala? m-a întrebat, luând o bere din frigider, cu părul umed de la duș.

Astăzi, înainte să ajungem noi, fusese pe barcă, normal. Presupuneam că mâine avea să își ia liber toată ziua, dar îmi era frică să întreb. Dacă nu avea s-o facă, avea să îi rănească sentimentele lui Cindy.

— Bine. Am câștigat un loc într-o echipă de cercetare, semestrul viitor. E un proiect susținut de unul dintre profesorii mei de anul trecut. Are și bursă.

Stătea la masa mică, veche, cu lacul de mult uzat și lemnul foarte zgâriat.

— Felicitări. Deci, cercetare legată de inginerie? Designul mașinilor de curse?

M-am strâmbat. Din liceu și până acum, interesul meu depășise nivelul mașinilor de curse. Nu că el ar fi știut. Cred că acest schimb de cuvinte era cea mai lungă conversație pe care o purtasem cu el despre obiectivele mele academice de când murise mama.

— Nu, materiale moi durabile. E legat de medicină. Materiale care trebuie folosite în ingineria tisulară.

A ridicat din sprâncene.

— Ah! Interesant.

S-a uitat pe fereastra de peste masă, care avea cea mai bună vedere a golfului, cu excepția celei din camera bunicului, unde nu locuia nimeni. Eram pe cale să plec la un duș și apoi să despachetez puținele lucruri pe care le adusesem când m-a întrebat:

— Ai vreun plan pentru cină?

— Păi, ăăă... o să ies cu Boyce, curând.

Am scos o bere din frigider și i-am deschis capacul cu marginea cuțitului meu de buzunar nedesfăcut.

— Încă mai ai cheia?

— Da.

A aprobat din cap, fără să își clintească privirea de la fereastră, și am revenit la tăcerea noastră obișnuită.

***

Eu și Boyce am ales un separeu lângă geam. Era un singur bar cât de cât decent în tot orașul ăsta, iar noi ne aflam în el. Era prea zgomotos și prea plin de fum, iar mie îmi lipseau întâlnirile de pe plajă, care, spunea el, acum erau supravegheate de derbedei de liceu. Ar fi trebuit să râdem, pentru că, nu cu mult timp în urmă, noi fuseserăm acei derbedei de liceu.

— Încă mai ai Sportsterul? m-a întrebat.

În ultimele luni, înainte să plec din oraș, ne-am apucat să recondiționăm o Harley prost întreținută, pe care taică-său o acceptase ca plată pentru niște reparații, de la unul dintre prietenii lui de pahar. Când am fost nevoit să-mi vând camioneta ca să achit primul semestru de facultate, Boyce, cumva, a reușit să îl convingă să mi-o vândă ieftin.

— Da. Mă mai descurc cu ea câteva luni, până termin facultatea.

M-am gândit la brațele lui Jacqueline strânse în jurul meu, cu mâinile mici prinse una de alta jos, pe abdomen. Pieptul ei lipit de spatele meu. Coapsele ei așezate în jurul șoldurilor mele.

— Dar, probabil, o s-o păstrez și după ce îmi cumpăr o mașină.

Chelnerița ne-a adus băuturile și un coș cu diverse chestii prăjite. Boyce a ales o felie de avocado pane și a înmuiat-o în sos.

— Te-ai mai întâlnit cu Pearl?

Am negat din cap.

— De câteva luni, nu. Cred că se descurcă bine. Acum probabil aplică la facultățile de medicină. Dar, tu ai mai multe șanse decât mine să te întâlnești cu ea. Acolo sunt de paisprezece ori mai mulți studenți decât sunt rezidenți aici și știu că își vizitează des părinții.

— Așa e.

A sorbit o înghițitură de tequila.

— Deci, v-ați mai văzut?

Gura i s-a ridicat într-o parte.

— De câteva ori.

Am clătinat din cap, zâmbind.

— Voi doi aveți o relație tare ciudată, Wynn. Într-una din zilele astea, o să trebuiască să-mi povestești despre asta.

— Cum spui tu, frate, mi-a răspuns, închizând subiectul Pearl Frank. Vreo nouă aventură pentru tine? Partide în trei? Orgii? Profesori de la Cougar care te hărțuiesc sexual? a dat din sprâncene, plin de speranță.

Mi-am trecut dinții peste inelul din buză și am negat din cap, râzând.

— Știi că învăț sau lucrez tot timpul.

— Da, frate. Cele o mie și una de slujbe ale tale. Nu poți să-mi zici că nu faci pauză, măcar ca să spargi monotonia.

A privit în spatele nostru, spre mulțimea tot mai mare.

— Ești prea pretențios, că altfel ți-aș sugera una sau două fete de aici, din bar. Dar slujba aia de preparator? Vreo puicuță trăsnet care are nevoie să-i explici mai intim mecanismele legii cererii și ofertei?

M-am uitat fix la bere cu o secundă prea mult, iar el lovit cu palma în masă și s-a apropiat mai mult.

— Maxfield, nemer...

Mi-am lăsat capul în mâini.

— Acum, de fapt, depășesc o chestie. Sau încerc.

A rămas tăcut pentru aproximativ cinci secunde.

— Vreuna din studentele pe care le pregătești?

Lua-m-ar dracu', cum își dăduse seama? Dar Boyce știa întotdeauna. Am dat din cap că da.

— Hmm. După cum te cunosc, și te cunosc destul de bine, asta e naspa rău. Dacă eram eu în locul tău? Eram de mult călare pe ea. Dar eu n-o să fiu niciodată preparatorul cuiva. Sau șeful cuiva.

A dat pe gât ultima gură din tequila și a făcut semn chelneriței să mai aducă un rând.

— Vezi, *eu*? Pe mine trebuie să mă angajeze o fată sexy, ca *eu* să fiu cel hărțuit.

Într-o clipită, mi-am imaginat-o pe Jacqueline schimbând poziția cu mine, să fie ea preparatorul și eu studentul. Cum ar fi fost dacă eu aș fi fost elevul de liceu care cântă la contrabas, iar ea, fata de colegiu care îmi dă lecții... Fiecare mușchi din corpul meu s-a contractat și întărit. Drace, aș fi sedus-o atât de repede, încât capul i s-ar fi învârtit.

Chelnerița ne-a trântit cel de-al doilea rând, iar Boyce a râs, ciocnindu-și paharul mic, de tărie, cu al meu, de bere.

— Cinstesc pentru orice-ți trece prin cap, omule. Asta e figura unui tip care sigur pescuiește ceva. Pot să te ajut în vreun fel?

Am scuturat din cap, uimit de intensitatea acelei fantezii de un minut.

Asta era tot ceea ce fusese, normal. O fantezie.

Încă două săptămâni de economie. Încă două cursuri de autoapărare. Și gata.

***

Când Boyce m-a condus acasă, noaptea trecută, am prins cu coada ochiului lumina slabă de la Momeli & Unelte de pescuit, care adăugase la firmă „Cafenea & Internet". Mi-l și imaginam pe Joe, vopsind el însuși extinderea semnului, care exact așa arăta. M-am gândit să opresc, să intru în contul meu de e-mail pentru campus și să verific dacă Jacqueline îmi scrisese vreun mesaj. Adică lui *Landon*.

Imediat cum m-am gândit la ea, singură acasă, cu părinții plecați la schi, cu câinele lăsat la pensiune, nu am putut să nu-mi fac griji. Mi-am amintit că, vacanța asta, am plecat în direcții opuse. Ea s-a dus patru ore spre nord, eu patru ore spre sud. Dacă dădea de necaz, nu puteam să fac nimic.

Dacă era în regulă, putea să mă relaxez. Nu trebuia decât să verific.

Dar o lăsasem cu ochii în soare în fața clădirii de filologie, acum trei zile, când luasem decizia de a suprima această dorință,

măcar pe perioada vacanței. Dacă i-aș fi trimis acum un mesaj, avea să reînceapă totul. Și asta n-ar fi fost corect pentru niciunul dintre noi.

Apoi, Caleb a adormit în patul meu, după ce a mâncat cel puțin două sute de grame de curcan și câte două porții din orice altceva. Tata, Charles și Cindy erau lipiți de un meci de fotbal cu scor strâns, la care eu nu mă puteam concentra deloc, iar Carlie s-a plâns de două ori, *„Sunt atât de plictisiiitееă!"*

Tumultul gândurilor mele s-a mai domolit și m-am oferit să o însoțesc pe Carlie într-o tură de explorare a orașului. Taică-său ne-a predat fericit cheile mașinii lui. Am lăsat geamurile în jos și eu am acceptat să ascultăm un post de radio cu muzică pop în schimbul opririi pe la Momeli & Unelte de pescuit & Cafenea & Internet.

— Ce nume *lung*! a spus Carlie, ridicând o sprânceană cu genul de superioritate pe care numai o fată de șaisprezece ani ți-l poate oferi.

Odată ajunși, a remarcat:

— Locul ăsta arată ca un platou de filmare. Ce i-o fi apucat cu fotoliile astea înflorate?

Opinia ei despre cafea:

— *Bleah*! Are gust de *pește*.

S-a uitat la rafturile cu suveniruri, iar eu m-am autentificat și am găsit o duzină de email-uri inutile, dar nimic de la Jacqueline. Landon nu avea niciun motiv plauzibil să îi scrie. Nu trebuia să îi trimită nicio fișă de lucru. Nu se apropia niciun test. Așa că i-am descris noile îmbunătățiri de la Momeli & Unelte de pescuit și, deasupra semnăturii mele obișnuite, LM, am adăugat un simplu: Îți încui casa și îți armezi alarma în fiecare noapte, nu-i așa? Nu vreau să te jignesc, dar tu ai spus că vei fi singură acasă.

Am așteptat cincisprezece minute, dar nu mi-a răspuns.

Carlie, rămasă în pană de observații incisive la adresa decorului, a cumpărat un tricou de culoare roz strălucitor cu *Momeală* scris piept, pe care, probabil, maică-sa avea să i-l confiște imediat, și un glob de zăpadă cu „zăpadă" de culoarea nisipului și o mică

replică a originalului Momeală & Unelte de pescuit & Cafenea & Internet.

— Haide, Lucas, hai să stăm pe plajă, mi-a spus ea. Dacă există băieți drăguți de vârsta mea în orașul ăsta, cu siguranță *nu-s aici*.

Am decis să nu o informez că băieții drăguți de vârsta ei n-aveau nicio șansă să se apropie de ea dacă eram eu prin preajmă.

Șase ore mai târziu, ecranul telefonului meu răspândea o lumină verzuie în coconul din cămara mea. Voința mea se terminase.

Eu: Când te întorci în campus?

Jacqueline a răspuns câteva secunde mai târziu: Probabil duminică. Tu? Am răsuflat ușurat. Era bine. I-am spus că mă întorc sâmbătă și, din senin, am adăugat: Trebuie să te mai desenez o dată, și i-am spus să îmi dea mesaj când se întoarce.

Vineri, eu și tata i-am luat pe Charles și pe Caleb la plimbare cu barca, în timp ce Carlie și Cindy au rămas să lenevească pe veranda casei închiriate, citind și sorbind daiquiri[1] fără alcool. Când ne-am întors, am împrumutat camioneta lui tata și am condus până la Momeli & Unelte de pescuit. Jacqueline răspunsese e-mailului de la Landon la câteva minute după ce conversaserăm prin mesaje. Zâmbetul care mi-a apărut pe față la aflarea veștii că încuia totul în fiecare noapte nu a fost de lungă durată.

Mi-am petrecut ziua la fostul meu iubit acasă, scrisese ea. Voia să o vadă și sâmbătă, ca să *vorbească*. Puteam să ghicesc ce fel de *discuție* voia să aibă cu ea. Am închis laptopul, fără să-i răspund.

***

Când Caleb a anunțat că luni avea de prezentat schema unui proiect pentru târgul de știință și încă nu își alesese subiectul, familia Heller a hotărât să se întoarcă sâmbătă dimineață. Tata oricum își programase o excursie de pescuit toată ziua, așa că ne-am luat la revedere înainte de ivirea zorilor și, înainte de prânz, eram înapoi, acasă.

[1] Cocktail preparat din rom, citrice și zahăr.

Am deschis din nou mesajul de la Jacqueline, imaginându-mi că și-ar putea petrece seara, dacă nu chiar noaptea, cu Kennedy Moore. El o tratase de parcă ar fi fost un bun consumabil, ceva ușor de înlocuit, când ea nu era nici pe departe așa ceva. Era mai puternică decât știa, dar relația cu el o făcuse slabă. Acceptase părerea lui despre ea. Urmase idealurile lui, nu pe ale ei. Îl lăsase să îi schimbe numele și cine știe ce altceva.

Am apăsat *răspunde* și i-am spus că suna ca și cum ar fi vrut-o înapoi. Apoi, am întrebat-o: *tu* ce vrei? Oare se mai gândise cineva să o întrebe asta vreodată?

Familia Heller a ieșit la cină și la un film, urmate de o paradă de lumini prin cartierele rezidențiale de pe dealurile sudice ale orașului, pline de vile mari, decorate de profesioniști. Resemnându-mă cu spălatul rufelor, mi-am spus că vreau să fiu singur. Am făcut o marinată cu lămâie și coriandru pentru bibanul roșu pe care-l prinsesem ieri, am băgat-o în frigider și am plecat să alerg. Numele Jacqueline Wallace se repeta la nesfârșit în mintea mea. Gândul la ea cu Moore declanșa o parte violentă din mine, pe care o crezusem moartă și îngropată. Era normal să mă bat pentru a o proteja, dar nu puteam să lovesc pe cineva doar pentru că îl alesese pe el și nu pe mine. Dar, dracu' să mă ia dacă nu chiar asta *voiam* să fac.

Joseph: Ai supraviețuit Zilei R? Trăiască echipa Cowboys! Nu am voie să-i mai spun asta lui Elliott, fără să primesc pedeapsa numită *cizme perverse*, care, apropó, nu sunt genul meu de lucru pervers, repetată încontinuu tot drumul de la Cleveland până acasă. E un drum al naibii de lung!

Eu: Am supraviețuit. Acasă. Bravo Cowboys! Băi, iubitul tău e cam autoritar.

Joseph: Mie-mi spui? Sunt în limbă după el. :P

Când telefonul mi-a vibrat din nou, am presupus că e tot Joseph, dar nu. Era Jacqueline, care spunea: M-am întors. Așa că, desigur, am invitat-o la cină.

***

Să-mi prepar singur cina era ceva ce făceam de atât de mult timp, încât nu mi se părea deloc ciudat. Copil fiind, jucasem rolul de asistent culinar al mamei, pentru care gătitul reprezentase o altă formă a artei. După moartea bunicului, gătisem de nevoie, pentru mine și tata. Avusesem de ales între asta și o dietă constantă de pâine prăjită, pește și ouă. Ne-am fi îmbolnăvit amândoi de scorbut, înainte să termin liceul.

Acum, rar mai găteam o masă completă pentru altcineva, în afară de mine. Locuiam singur și Carlie avusese dreptate în urmă cu câteva luni: de obicei, nu venea nimeni la mine. Nu aveam timp de grupuri de prieteni și nu ieșeam la întâlniri cu fete. Abia dacă mai agățam câte una.

Să inviți pe cineva la o cină gătită în casă presupune încredere în calitățile tale culinare și un anumit nivel de așteptări, dar eu nu eram maestru bucătar. Ignoram rețetele gourmet și pe toate celelalte cu pași complicați. Pregăteam mese simple, într-un stil foarte modest.

Habar n-aveam ce-i plăcea și ce-i displăcea lui Jacqueline.

— Nu mi-a mai gătit niciodată un băiat, mi-a spus, sprijinindu-și coatele pe cealaltă parte a dulapului.

M-a urmărit tocând legumele și turnând peste ele oțet cu busuioc. Lipsa ei de experiență cu gătitul băieților de colegiu era în avantajul bibanului roșu cu cartofi la cuptor pe care îl pregăteam. Odată ce am pus totul în cuptor, am setat cronometrul și am condus-o la canapea.

Voiam să știu la ce concluzie ajunsese cu fostul ei, dar n-aveam de gând să o întreb. Era aici și nu puteam să iau în calcul posibilitatea de a se întoarce la el.

Luându-i mâna minunată într-a mea, am examinat fiecare milimetru din ea. Am urmărit cu degetul liniile palmei, văile sensibile

dintre degete și arcuirile articulațiilor fiecăruia. Își păstra unghiile scurte, ca să poată cânta la contrabas, apăsând și trăgând de coarde, fără vreun impediment.

Landon știe asta. Nu Lucas.

Trebuia să-i spun. Trebuia să-i spun, cât mai repede.

Trăgând-o în poala mea, i-am aplecat capul și i l-am rezemat de pernele din colț, să o sărut pe gât, tremurând de dorință atunci când ea a înghițit. Am urmărit cu limba calea urmată de micii mușchi ce pulsau, în timp ce bătăile inimii și respirația i s-au accelerat. I-am descheiat bluza albă: un nasture, apoi al doilea, presărând fiecare părticică de teritoriu nou câștigat cu sărutări, oprindu-mă la marginea de sus a sutienului. Dacă aș fi dezbrăcat-o mai mult, cina noastră s-ar fi făcut scrum.

Una dintre mâinile ei era blocată între noi, cu degetele răsfirate pe pieptul meu. Cea liberă mi-a strâns bicepsul și tricotul gros i s-a strâns sub palmă. Când am început să îi mângâi cu limba curbele abia vizibile ale sânilor, mi-a frământat brațul și a tors, ca o pisică. Avea exact greutatea potrivită, șoldul ei rotunjit apăsând în adâncitura din poala mea. M-am luptat să trântesc ușa în fața gândurilor mele nebunești, cum ar fi modul în care trupul ei moale, gol, s-ar fi simțit în mâinile mele. Am vrut să o întorc, să-i simt căldura lipită de mine.

Cronometrul a început să sune, iar Francis a adăugat un mieunat nerăbdător.

Niciodată în viața mea nu mai fusesem atât de excitat și pregătit, de bunăvoie, să mor de foame.

— E timpul să mâncăm.

Aceste cuvinte au declanșat un nou val de gânduri iresponsabile, fără inhibiții, având în centru frumosul trup al lui Jacqueline.

Geamătul ei frustrat, uluit, era o melodie halucinantă pentru urechile mele, un refren care îmi spunea că, fără îndoială, mă dorește. *Ceea ce știe despre tine*, a clarificat conștiința mea. Chiar și îmbătat de dorință, nu puteam să scap de conștiință.

În timpul cinei, i-am povestit că gătisem pentru mine și tata, înainte să plec la facultate.

— Tu găteai? Nu mama sau tatăl tău?

Mă privea calm, pe sub sprâncenele ușor încrețite.

— Mama a murit când aveam treisprezece ani.

Am încercat să explic faptul că, după aceea, gătisem eu, spunându-i că trebuise să mă asigur că eu și tata mâncam și altceva, în afară de pâine prăjită și pește.

— Îmi pare rău.

Regretul ei sincer era evident în grija din glas și m-am simțit sfâșiat de dorințe contradictorii: să-mi păstrez reținerea caracteristică în ceea ce privea subiectul mamei sau să-i spun totul. Ca de obicei, cuvintele mi s-au oprit în gât. Am înclinat capul, fără să spun nimic.

Cât timp am mâncat, Francis a înfulecat greutatea lui în pește, apoi a mieunat să fie lăsat afară. Zăvorând ușa în urma lui, m-am gândit că, în seara asta, avea nevoie de o alergare în jurul cartierului, în loc de o partidă de vânătoare.

M-am întors la masă și am luat-o pe Jacqueline de mână. S-a ridicat și m-a urmat până la pat, unde ne-am întins pe o parte, privindu-ne ochi în ochi, de parcă făceam asta mereu. Am întins mâna să o ating, pentru a mă convinge că era aievea, nu o halucinație crudă a inimii mele. Avea pielea atât de fină și, de fiecare dată când o priveam, chipul îi devenea mai frumos. Mă speria de moarte, dar nu puteam sta departe de ea.

Am descheiat restul nasturilor bluzei, încet, cu ochii la ea, pregătit să mă opresc imediat ce mi-ar fi cerut-o, indiferent de ceea ce făcuserăm înainte. Când i-am dezgolit umărul și m-am aplecat pentru a-mi atinge buzele de el, a înghițit în sec, agitată. Oftându-mi fierbinte în ureche, și-a strecurat mâinile reci sub cămașa mea, palmele alunecându-i pe abdomen și rătăcind mai sus. M-am dezbrăcat de ea, cât de repede am putut.

Cu un picior între ale ei, mi-am lipit ferm coapsa de ea și, când a gemut, mi-am împins limba în gura ei dulce, nevoia de ea înlocuind-o pe cea de oxigen. M-a răsplătit cu un suspin subtil și s-a arcuit în mine, plimbându-și mâinile pe pielea mea, mângâind poemul ce-l aveam înscris pe o parte, pe care abia acum îl

înțelegeam pe deplin. Mintea mea era o dezlănțuire de năzuință și teamă. Nu fusesem niciodată atât de îngrozit de propriile-mi dorințe, pentru că treceau dincolo de trupul ei. M-am cutremurat până în adâncul ființei mele, sufletul meu învelindu-l protector pe al său, în timp ce mintea mi se străduia să determine ecuația logică prin care aș fi putut s-o fac a mea. Voiam la fel de mult, ba chiar *mai mult*, să fiu al ei, decât voiam să o posed, când știam foarte bine că niciunul dintre aceste lucruri nu era posibil.

S-a răsucit deasupra mea, părul i-a căzut în jurul umerilor, vârfurile lui mătăsoase mi-au mângâiat bărbia, iar bluza și sutienul i-au alunecat mai jos, împinse de mișcări apreciative ale degetelor mele. În aceste scurte clipe de extaz, am lăsat rezervele deoparte, venerând-o cu rugăciuni șoptite și mângâieri imposibil de ușoare. Eram convins că, pe parcursul săptămânii trecute, terminațiile nervoase ale pielii mi se înmulțiseră, pentru că orice loc atingea cu gura sau cu mâinile, mă ardea.

Cum nu aveam în plan să depășesc fostul ei punct de rezistență, orele petrecute în patul meu au fost mai fierbinți decât îmi imaginasem vreodată, iar sărutările pe care i le dădeam erau un lux, un răsfăț senzorial. În timp ce trupul meu se obișnuia cu toate astea, am lungit fiecare mângâiere a limbii, stârnind-o numai cu gura și țintuindu-i brațele de saltea, să nu mă poată atinge. S-a arcuit și răsucit sub mine, înlănțuindu-mă cu picioarele, spunându-mi cu fiecare șoaptă și suspin că trupul ei era instrumentul pe care știam să-l mânuiesc și o făceam la perfecție.

Când, într-un târziu, i-am eliberat mâinile, și-a împletit degetele în părul meu, iar eu i-am depus sărutări pe piept în jos, de-a lungul abdomenului, învârtindu-mi limba în buric și apucând-o strâns de zona dintre talie și șolduri, ca și cum m-aș fi gândit dacă să-i scot blugii sau nu. Mi-a înfipt unghiile în umeri și am știut că, dacă aș fi atins nasturele de sub bărbia mea, mi-ar fi spus da. Fiecare atingere provocatoare a degetelor, a buzelor, a limbii și fiecare sunet pe care îl scotea îmi amplifica atât dorința, cât și mulțumirea, ceea ce nu avea niciun sens, dar nu-mi păsa.

M-am retras înapoi, spre buzele ei, încet, apăsându-mi greutatea pe ea, acordând atenție fiecărei părți a corpului care-mi ieșea în cale. Când ne-am întors pe o parte, s-a cutremurat și s-a agățat de mine.

— Ar trebui să te duc înapoi acasă.

Ascunse la pieptul meu, degetele ei erau împletite cu ale mele. Chiar dacă a încuviințat din cap, și-a strâns mâna pe a mea și a rămas nemișcată, în brațele mele, pentru câteva minute. Am simțit o dorință puternică de a imortaliza acest moment, ca și cum ultimele fire de nisip pătrundeau prin gâtul unei clepsidre, iar eu nu voiam decât să o las pe o parte, pentru câteva secunde prețioase în plus.

Ne-am îmbrăcat fără să vorbim, iar eu i-am închis cămașa, zăbovind cu bună știință pe fiecare nasture, apoi m-am aplecat să o sărut o ultimă oară.

Eram gata să pornesc motorul motocicletei când Charles a ieșit din spatele casei cu un sac de gunoi. N-am putut să fac nicio mișcare, ochii mei urmărindu-i fiecare pas, de la ușă până la container și înapoi la ușă. Mi-am dorit să intre în casă fără să se întoarcă, dar știam că nu avea să fie așa. Cu mâna pe clanță, s-a răsucit și s-a uitat direct la mine. Drept la Jacqueline.

— Landon? Jacqueline? a întrebat, de parcă nu putea să-și creadă ochilor sau doar se ruga la Dumnezeu să greșească.

A oftat și mi-a spus că așteaptă în bucătărie până mă întorc. Am dat o dată din cap și a intrat.

Jacqueline nu a spus absolut nimic. Nu știam dacă era din cauza șocului sau dacă, la fel ca mine, presimțise acest final iminent. Călătoria de zece minute până la căminul ei mi s-a părut de zece secunde, dar a fost suficient de lungă pentru a realiza un adevăr edificator despre personalitatea mea multiplă și Jacqueline: știa deja.

capitolul 19

LANDON

După vacanța de primăvară, chiulul meu a atins un nou nivel de mă-doare-n-cot. Domnul Quinn era dezamăgit de mine, mi-o spunea de câte ori îmi înmâna câte un test nepromovat sau aproape nepromovat și când îmi dădea detenție pentru absența de la oră. Dar erau zile în care pur și simplu n-aveam chef să stau la masă cu Melody Dover.

Absențele nemotivate duc, în cele din urmă, la suspendare, pentru că, într-o școală de stat, un corp prezent și pus la socoteală înseamnă mai mulți bani de la stat. Exilat într-o cameră izolată, ți se dau de făcut o mulțime de rahaturi, pe care nimeni nu poate să te oblige să le faci. O secretară face pe dădaca cu tine. Ți se permite să dormi toată ziua, deși, din când în când, te scutură de umăr și îți spun să nu dormi. Toate acestea, desigur, sunt *spre binele tău.*

Ultima dată când mă suspendase, Ingram mă informase că la următoarea absență nemotivată aveam să fiu exmatriculat și chiar o absență motivată avea să mă coste anul. Aveam să rămân repetent, în loc să trec clasa. Sub nicio formă nu voiam să rămân încă un an aici. În ultima lună de școală, am fost nevoit să particip la toate orele, ceea ce a fost naspa. Am scăpat de repetenție ca prin urechile acului, cum ar fi spus bunicul.

Am lucrat pentru tata pe barcă, dar el nu îmi dădea nici cât salariul minim, așa că mi-am completat venitul cu un al doilea job. Rick Thompson devenise unul dintre cei mai populari băieți din oraș. Popularitatea lui se datora drogurilor și fetelor numite de el

favoruri de petrecere, care îi aduceau clienți și erau plătite în droguri. Mulțumită băieților din frății, adolescenților în căutare a ceva *nefamiliar* de făcut în timpul vacanțelor cu familia și adulților suficient de proști încât să se lase ademeniți de liceene, Thompson făcea bani frumoși.

Începuse să ofere împrumuturi pentru localnici. Când și când, cineva intra prea mult în datorii sau revindea marfa în teritoriul lui fără să îi dea și lui o parte din profit.

Atunci interveneam eu și Boyce.

Boyce încetase, în mare parte, să se mai lege de fete și de copii mai mici, însă, asta nu însemna că devenise mai responsabil. De primele, pentru că îl satisfăceau mai des, un stimulent evident, iar de cei din urmă numai din pricina faptului că nu-mi plăcea mie. Cu toate astea, reputația de bătăuș îl preceda și după răbufnirea mea de Hulk din timpul luptei cu Richards, avantajul suplimentar al instabilității psihice mă făcea aproape la fel de amenințător ca bunul meu prieten. Din fericire, Thompson nu avea multe probleme, deci, de obicei, eram acolo doar ca să ne asigurăm că oamenii îi făceau pe plac. Adică, îl plăteau.

În schimb, el ne plătea pe noi. Uneori în droguri, alteori în bani. Tot ce trebuia să facem ca să ne menținem pe statul lui de plată era să fim intimidanți și să luăm la bătaie câte un idiot. Boyce, mai mare decât mine, se ocupa, de obicei, de primul. Eu îl luam în primire pe al doilea și îmi plăcea la nebunie.

***

— Nu trebuie să stai aici, am spus. N-avem chef să leșini naibii sau mai știu eu ce.

Boyce și-a aruncat mâinile în sus, ca și cum n-ar fi icnit în timp ce Arianna pregătea imensul ac curbat.

— Dacă nu vrei să stau, nu stau, a răspuns el.

M-am uitat la fața lui inexpresivă, mai palidă decât de obicei.

Și-a dat ochii peste cap și s-a refugiat în sala de așteptare.

Cinci minute mai târziu, aveam un inel în buză.

— *Sexy maaaan,* cânta Boyce, în timp ce eu plăteam.

Imediat ce dispăreau acele, nu mai avea nimic.

— Vrei și tu, Wynn? Fac cinste.

— Draaa-ce nu-uuu, mi-a răspuns tot cântat, adăugând și o mișcare rotativă din șold. Oricum e sexy fața mea, fără să-mi găuresc *pie-leaaa*.

Arianna mi-a dat restul, clătinând din cap.

— O, Doamne! Termină, i-am spus.

— Vezi ce-am făcut? m-a întrebat, fără pic de remușcare.

LUCAS

— Știai deja, nu-i așa?

N-am putut să o privesc în ochi.

— Da.

Voiam să aflu de cât timp știa și cum aflase, dar nimic din toate astea nu era important. M-am forțat să îi înfrunt furia.

— De ce n-ai spus nimic?

— De ce n-ai spus *tu*?

N-aveam cum să o condamn. N-aveam cum să îi răspund.

A vrut să știe cum de foloseam două nume.

— Landon e primul meu nume, Lucas e cel mijlociu. Trec drept Lucas... acum. Dar Charles... Dr. Heller, mă știe de mult timp. Încă îmi mai spune Landon.

Căutând cuvintele potrivite pentru a-i explica de ce făcusem acea schimbare, gâtul mi s-a îngustat, așa că n-am mai spus nimic. În mod cert, aș fi putut să-i spun și n-o făcusem.

— M-ai *mințit*.

Ochii îi ardeau în flăcări albastre.

Încercând cu disperare să o fac să înțeleagă cu nu voisem niciodată să o rănesc, am coborât de pe motocicletă și am apucat-o de umeri. Am insistat asupra faptului că nu mă semnasem niciodată Landon, asta fiind numai supoziția ei, dar, Iisuse Hristoase, asta

era cea mai lașă scuză pe care o folosisem vreodată. Știusem tot timpul ceea ce credea ea și nu îi corectasem percepțiile.

S-a desprins din strânsoarea mea și m-am uitat în ochii ei. Trădarea din ei m-a sfâșiat. *Trebuia să o las să plece.*

— Ai dreptate, e vina mea. Și îmi pare rău.

Mâinile îmi tremurau și am strâns pumnii. M-am îmbărbătat și am inspirat adânc.

— Te-am vrut, iar asta nu se putea întâmpla ca Landon. Orice fel de relație dintre noi e împotriva regulamentului, iar eu l-am încălcat.

Trebuia să îndrept lucrurile cu Charles, în primul rând, pentru a nu-i strica nota. Muncise și n-aș fi permis să fie pedepsită pentru greșeala mea. Dorința de a-i recăpăta încrederea celui care-mi fusese salvator în cele mai grele momente era pe locul doi. Nu puteam să mă gândesc acum la ce aș fi făcut dacă aș fi pierdut acea încredere în întregime.

— Deci tocmai s-a terminat, a spus ea, iar eu mi-am venit în fire.

— Da, i-am răspuns, sângerând la picioarele ei.

Urechile îmi țiuiau. Știam că am rostit cuvântul cu voce tare, dar nu l-am putut auzi.

Ea, însă, l-a auzit.

S-a răsucit pe călcâie și a intrat în cămin, iar când a dispărut, m-am întors acasă pentru a înfrunta consecințele a ceea ce făcusem.

Te-am vrut... Te-am vrut... Te-am vrut. Am auzit refrenul cuvintelor mele pe tot parcursul zilei, ca un disc de vinil zgâriat, repetându-se iar și iar. Apoi pe cel al cuvintelor ei: *Tocmai s-a terminat... terminat... terminat.*

Era aproape ora unu noaptea când m-am strecurat pe ușa din spate. Heller stătea la masa din bucătărie cu o ceașcă de ceai, catalogul și lucrarea lui Jacqueline. Singura lumină din încăpere venea de la aragaz și de la o lampă mică, așezată deasupra mesei. În restul casei era liniște.

M-am așezat în fața lui și am așteptat. În tot timpul petrecut răcindu-mi tălpile în fața vreunui profesor frustrat sau a directoarei

mele înguste la minte, nu mai simțisem niciodată o remușcare atât de adâncă sau aceasta dezamăgire de sine atât de obositoare.

Imediat ce m-am așezat, m-a întrebat:

— Ai ajutat-o să realizeze această lucrare?

Am clătinat din cap.

— I-am oferit câteva surse de cercetare și i-am verificat concluziile și mențiunile. Dar lucrarea a scris-o singură.

— Și la fel ai fi făcut pentru oricare student căruia i-aș fi atribuit acest proiect?

Am oftat.

— Da, dar...

— Fiule, dă-mi voie să te ajut să repari asta, atât cât pot.

Mi-a zâmbit trist, privindu-mă în ochi.

— Dacă aș fi atribuit acest proiect unui alt student din an, ai fi dat acelui student același ajutor?

Am încuviințat din cap.

— Da.

— Ți-a cerut avantaje suplimentare sau orice tip de mărire a notei pentru că voi doi ați fost... împreună?

Nu și-a luat ochii dintr-ai mei.

Mi-am umezit buzele și mi-am tras inelul în gură.

— Ea... nu a știut că sunt preparatorul cursului.

Cuta dintre sprâncene i s-a adâncit și și-a îngustat, confuz, ochii.

— Am cunoscut-o pe Jacqueline în afara cursului, înainte să îi atribui acea lucrare de mărire a notei și să-i dai adresa mea de e-mail. Mă știa ca Lucas, iar tu mi-ai spus Landon. Nu m-am întâlnit niciodată personal cu ea în calitate de preparator. Am discutat totul prin e-mail, pentru că programele noastre nu ne permiteau altceva.

El a arcuit o sprânceană și fața mi s-a încălzit.

— Ăăă, în timpul orelor obișnuite, din timpul zilei.

— Deci, înainte să te rog s-o ajuți cu proiectul nu ai știut că e la curs...

— Ba am știut.

A oftat.

— Ea a crezut că ești student, dar nu și-a dat seama că ești preparatorul?

Am aprobat din cap.

Și-a scos ochelarii și a închis ochii, oftând.

— Deci, ai întreținut această dublă... relație, mințind-o despre identitatea ta. Și ea nu a aflat decât în seara asta.

— Așa e.

Am înghițit în sec, dar vina nu a dispărut atât de ușor. Nu intenționasem să mint *din nou* în seara asta, dar această minciună o proteja pe Jacqueline. Nu știam de ce nu mă luase la întrebări imediat ce aflase sau suspectase. Nu știam nici măcar de când știa. Dar, faptul că știuse și continuase relația n-avea să dea bine.

Nu aveam altceva de ales decât să o protejez. Asta devenise o necesitate, ca și respirația.

— Landon...

A dat din mână și s-a corectat.

— *Lucas, de ce?*

De câte ori nu îmi pusesem și eu aceeași întrebare?

— La început, a fost pentru că îi era teamă de mine, de Lucas, dar de Landon nu. Prin e-mail, m-a luat așa cum mă prezentaseși: un student în an terminal, bine informat, care o ajuta să recupereze materia. Era amuzantă, inteligentă, și, ca Landon, nu o...

Mi-am privit mâinile, încruntat.

— Nu o speriam.

Și-a dres glasul.

— Nu vreau să-ți contest sentimentele, dar nu părea chiar atât de *speriată* de tine acum câteva minute.

Buzele mi s-au strâns într-o linie dreaptă.

— Mai vrei să-mi mărturisești ceva, înainte să mă decid ce fac cu asta?

Rahat, m-am gândit, amintindu-mi încă o indiscreție.

— Testul. Nu i-am *spus* despre el, direct, dar e posibil să-i fi sugerat că urma să dai unul.

Și-a acoperit ochii cu palma, oftând.

— În regulă. O să vorbesc luni cu ea...

— Charles.

M-am aplecat peste masă, împreunându-mi mâinile în față, ca într-o rugăciune.

— Este vina mea. Totul. Ea n-a făcut nimic greșit... A muncit din greu ca să recupereze. A scris lucrarea fără ajutor, așa cum ai vrut. Dacă ar fi avut vreo problemă cu ea, aș fi fost tentat să încalc regulamentul pentru a o ajuta. Dar nu a fost cazul. Te rog să nu o penalizezi pentru greșeala mea.

A înclinat capul, îmblânzindu-și privirea.

— O admiri destul de mult pe fata asta, nu-i așa?

Am dat rapid din cap.

— Ai pus-o într-o situație proastă, fiule. Dacă nu te-aș cunoaște de-o viață, aș putea lua o decizie disciplinară bazându-mă doar pe felul în care arată situația. De multe ori, aparențele cântăresc mai mult decât adevărul. Dar, cred că știi asta.

A oftat din nou, punând o mână peste palmele mele strânse.

— Ei bine, pot să am încredere că vă veți limita la relația preparator-student pentru ultimele două săptămâni din semestru? Vreau să-mi dai cuvântul tău.

Am încuviințat din nou, iar ochii îmi ardeau. Nu eram vrednic de iertarea lui.

— Da. Îți promit. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, Charles. Și pe ea.

M-a bătut pe mână, apoi și-a adunat hârtiile.

— Trebuie să recunosc, mă înșel de multe ori în privința femeilor, dar, mi se pare că să minți pentru a evita o problemă doar ca să o amâni pe mai târziu nu e o idee bună. Minciunile au un mod de a complica problema. Sau de a se întoarce să te muște de *cărbunași*, cum ar spune Caleb.

Am râs amândoi.

— Cred că, aici, sunt de acord cu Caleb.

— Da, acum e foarte deștept. Așteaptă un an sau doi. După ce-l lovește pubertatea, jumătate din celulele lui cenușii se vor duce pe apa sâmbetei.

***

Luni, nu m-am uitat la Jacqueline, când a intrat în sală. Nu m-am uitat la ea tot cursul. Nu m-am uitat la ea, când Heller a spus:

— Domnișoară Wallace, te rog să vii o clipă, să vorbim după oră.

Dar Benjamin Teague s-a uitat peste umăr, la mine. O clipă mai târziu, apropiindu-se de Jacqueline, cu capul înclinat în direcția mea, i-a pus o întrebare. Ea a dat din cap că nu, dar nu s-a întors.

Am continuat să îi trimit fișele de lucru, e-mailurile mele limitându-se la: Atașez noua fișă de lucru, LM. Nu a răspuns; nici nu mă așteptam s-o facă. Nu o mai urmăream intrând și ieșind de la curs, decât ca să observ că Moore o conducea afară și o urma, de asemenea, după ce ieșea din clădire. Nu se uita spre mine, iar eu nu o puteam condamna pentru asta.

Miercuri și vineri, mi-am permis câteva evaluări libere. Era foarte atentă la prelegeri, fără să se foiască sau să se uite peste umăr. În afară de luatul notițelor, mâinile îi erau nemișcate. Era ca o ființă fermecată, care se trezise, dintr-odată, blocată pe pământ și lipsită de puterile ei magice, când nimic nu era mai departe de adevăr. Invocase iubire în inima unui om al cărui suflet fusese înghețat timp de ani de zile, anesteziat de prea multă durere și vinovăție.

***

Când a venit timpul pentru a exersa loviturile, Jacqueline și Erin s-au așezat la rândul lui Ellsworth. Nu o priveam, dar eram acordat după frecvența ei. Îi auzeam vocea deasupra tuturor, deși nu era mai puternică decât celelalte, strigând *„Nu!”*, când lovea cu genunchiul ori cu piciorul sau râzând cu prietena ei.

Când Watts a anunțat o pauză, fără să mă pot stăpâni, am găsit-o și am sorbit-o din priviri. A ridicat capul, ochii ni s-au întâlnit, și toți ceilalți au dispărut. Era doar Jacqueline, stând în partea cealaltă a încăperii, ochii săi un cer senin, iar chipul un roz aprins, de la efort. S-o surprind în acel moment era ca și cum m-aș fi uitat pe

o fereastră și aș fi văzut apusul: întâmplător, încântător, incomparabil și irepetabil.

Erin a luat-o de braț și a tras-o în hol, spre vestiarul fetelor sau spre dozatorul de apă, iar eu mi-am revenit din stupoare ca să-l ajut pe Ellsworth la aranjarea echipamentului pentru următoarea rundă de instruire, apoi ne-am îmbrăcat în costume vătuite.

— Ai grijă să ți-l strângi bine, mi-a amintit. Fairfield a primit una în ouă, toamna trecută, din cauza costumului aranjat incorect. Le învățăm pe doamnele astea să nu se rețină și *nu o fac*. Nu cred că a putut să se ridice de jos vreo cinșpe minute, săracul. Eu am râs cu lacrimi, normal.

Le-am chemat înapoi și fetele s-au împărțit în două grupuri, pregătite pentru atacul strânsoarea ursului, care era exact așa cum suna. Apoi Watts a zis:

— Don, Lucas, hai să schimbați grupurile, pentru partea asta. Să amestecăm puțin tacticile atacatorilor.

Asta a adus-o pe Jacqueline în rândul meu și al administratorului departamentului meu, care se oferise voluntar la demonstrarea mișcărilor, o serie de posibile apărări împotriva unei îmbrățișări cu tot corpul. Nu era de mirare că Jacqueline arăta speriată, gata să țâșnească pe ușă. Și eu mă simțeam la fel. În câteva minute, trebuia să îmi pun brațele în jurul ei, în văzul tuturor.

Am explicat mișcările: lovitură cu capul în bărbia sau nasul atacatorului, bătaie puternică din picior pe degetele atacatorului, cot izbit în lateral și, veșnica favorită a fetelor, strânsul-de-bile-răsucitul-degetelor-smulsul: *cositoarea*. Watts a venit și m-a folosit pentru demonstrație.

— Veți duce mâna la spate și veți apuca bucuriile, răsucind și smulgând cu forță, ca și când ați porni o cositoare electrică.

A încheiat cu un efect sonor de motor de cositoare pornită. Femeile au râs cu poftă, iar eu mi-am muşcat buza și probabil am roșit, când Watts le-a cerut să nu încerce nimeni mișcarea pe bune, pentru a se asigura că eu și Ellsworth rămânem capabili de a fi tătici.

Una câte una, cele șase femei din rândul meu au venit să stea cu spatele la mine și cu fața la grup, în timp ce le-am prins în brațe, blocându-le mâinile pe lângă corp. Au folosit toate mișcările pe care le-au dorit, majoritatea utilizând și cositoarea la final, reproducând și efectul sonor. Erin, prietena lui Jacqueline, a utilizat toate figurile de apărare, una după alta. Am zâmbit, imaginându-mi atacatorul ei la pământ, *implorând-o* să fugă. Grupul ei a aplaudat, iar ea a întrebat, foarte serioasă, dacă ar trebui să-i dea un șut înainte să fugă.

Îmi plăcea fata asta.

În cele din urmă, a venit rândul lui Jacqueline. Știam că nervozitatea ei era din cauza mea și eram hotărât să n-o las în dezavantaj din cauza asta. Avea nevoie să învețe mișcările astea. Avea nevoie să simtă puterea din spatele execuției lor. Avea nevoie de încredere în ea și era de datoria mea să i-o ofer.

Când am înlănțuit-o cu brațele, a înghețat. *La dracu'. E vina mea, vina mea, vina mea.*

— Lovește-mă, Jacqueline, i-am spus încet. Cotul.

M-a ascultat.

— Bine. Calcă piciorul. Capul.

Am condus-o în șoaptă, iar ea m-a urmat.

— Cositoarea.

A mimat mișcarea, fără efectul sonor reprodus de celelalte.

Am eliberat-o și s-a împleticit spre grupul care o aplauda, de parcă ar fi fost medaliată la vreun eveniment olimpic. Erin a îmbrățișat-o protector și am decis că era vrednică de a-i fi prietenă iubitei mele.

Iubita mea.

Strânsoarea ursului din față m-a amețit de tot. Chiar și cu echipamentul vătuit, cu audiența și cu obiectivul din spatele interacțiunilor, m-am uitat în ochii ei, atât de aproape, și am simțit dorința mea pentru ea ca o lovitură în stomac. Din fericire, corpul meu a intrat pe pilot automat pentru a mima atacul frontal, iar ea a aplicat mișcările de apărare fără să i le amintesc, în strigătele de încurajare ale grupului entuziasmat.

Încă o săptămână din cursul de economie.
Încă un modul de autoapărare.
Și gata.

capitolul 20

LANDON

— Standish, uite care-i treaba...

Câteodată, Boyce vorbea ca un părinte îndurerat, ceea ce, într-un fel, era și mai răutăcios. Făcea oamenii să creadă că lucrurile nu stăteau chiar atât de prost.

— Ai intrat în rahat până-n gât, omule.

Mi-am dat ochii peste cap, cu brațele încrucișate pe piept și un șold rezemat de chiuveta ciobită.

Eddie Standish stătea cu fața la Boyce, dar mă privea cu coada ochiului, fără să se întoarcă spre mine, ca o pasăre. Ca să mă urmărească mai bine... fără să se uite în ochii mei.

— Am nevoie doar de un pic mai mult timp, știi?

— Ah, a oftat Boyce, strângând din buze. Vezi, asta e problema. Timpul tău... s-a cam scurs.

Standish a clipit din ochi și fața i s-a înroșit. Iisuse, speram să nu plângă. Uram să-i văd plângând.

— S-a scurs? Cum adică s-a scurs? Doar mă cunoașteți. Thompson mă cunoaște. Nu mi se poate da o amânare?

S-a întors cu spatele, trecându-și ambele mâini prin păr, apoi trăgând de el, dar, când a revenit cu fața, era ca și cum și-ar fi pus o mască.

— Haide, Wynn. Nu fi nemernic.

O mască superioară, mai bună decât una de genul, *sunt pe cale să o iau pe coajă*.

Wynn s-a uitat la mine. *Chiar face ceea ce cred eu că face?*

Am ridicat din umeri. *Da, frate.*

Pe ușa toaletei a intrat un boboc, a aruncat o singură privire spre noi trei și, cu ochii cât cepele, a ieșit imediat.

Cu capul înclinat, Wynn s-a apropiat de Standish.

— Deci, *eu* sunt nemernicul, eh? Nu tipul care are de plătit două sute... două sute sunt, Maxfield?

— Da.

— ... are de plătit două sute de dolari pentru rahaturi pe care le-a dat la schimb pe păsărică?

Boyce a râs, a râs și Standish. *Idiotul.*

— Aici, aș putea să fac un comentariu despre faptul că eu și Maxfield nu trebuie să plătim pentru păsărică. Niciodată. Aș putea să menționez cât de trist și jalnic e că, (a) trebuie să plătești ca să ți-o tragi sau că (b) făcând asta, îți restrângi orizontul numai la fete care ar face-o cu orice tip pentru droguri gratis, dar n-am s-o fac.

Bătându-și bărbia cu degetele, Boyce s-a uitat la picioare, ceea ce însemna că era pe cale să devină filosofic. *Fir-ar!* Trebuia să ajung la oră.

— Acum, n-am nimic împotriva unei fete care se bucură de corpul ei așa cum mă bucur eu de al meu, deși există o diferență între a fi curvă, ca mine, și a fi prostituată.

Boyce s-a uitat din nou la Standish.

— Nu le condamn. O fată trebuie să facă... etc., etc. Dar tipii ca tine, care o văd doar când plătesc? *Asta* e tragic. Și devine tragicomic când foțezi nota și mă faci *pe mine* un nemernic.

A făcut o pauză, lăsându-l pe Standish să asimileze toate astea.

— De fapt, nu le dau javrelor ălora din drogurile mele, omule, a spus el, râzând nervos, ca și cum toți trei am fi fost prieteni la cataramă. Doar le promit c-am să le dau, apoi le-o trag. Ce să-mi facă? Să strige viol? Sunt dependente de droguri și prostituate.

S-a uitat când la mine, când la Boyce, înghițind în sec.

— Eu, ăăă, am dat o bună parte din ele pe un carburator.

— Îmi doresc cu ardoare să nu fi scos din gură așa ceva, i-am spus, cu voce scăzută.

— Băi, Standish... În primul rând, să schimbi o cantitate substanțială de droguri pe piese auto înseamnă trafic, boule! Pe teritoriul lui Thompson.

Boyce s-a uitat la mine.

— Cât despre cealaltă chestie, tocmai ți-ai tras-o singur, omule. Prietenul meu, Maxfield, nu suportă cuvântul cu V.

L-am urmărit pe Standish încercând din greu să-și amintească ce cuvânt cu V folosise.

— D-dar, nu poți să violezi o prostituată drogată...

Nu a reușit să-și termine fraza. N-am vrut chiar să-i scot un dinte. A fost un bonus. Am vrut să-l motivez să inventeze o metodă prin care să îi plătească lui Thompson cei două sute de dolari și am vrut să-l bat în așa hal, încât să nu mai poată vorbi sau mânca normal cel puțin o lună. Două obiective îndeplinite.

A doua zi, a venit cu banii. Boyce a auzit apoi că amanetase Rolex-ul lui taică-său și că slăbise vreo zece kilograme, deși era deja prea slab, din cauza dietei lichide forțate timp de șase săptămâni.

Problema a fost că eram în incinta școlii când Standish și-a luat scutirea. Deși preferam să păstrăm confruntări în afara campusului, el dispăruse timp de mai multe zile. Dar școala era obligatorie și nu era greu deloc să dai cuiva de urmă, când tot corpul elevilor număra mai puțin de două sute. I-am ghicit orarul și am aranjat o ambuscadă. Boyce îi pusese un braț pe umăr, râzând și zâmbind cu el, ca și cum ar fi fost prieteni la cataramă, conducându-l, în același timp, spre toaleta mai ferită.

Accidentul nefericit al lui Standish ne-a adus din nou în vizorul lui Ingram. După atelier, am fost chemați în biroul ei. Boyce a presupus că bobocul ne turnase, fiind aproape sigur că Standish mai degrabă ar fi făcut pe el, decât să spună că noi eram cei care îl agresaseră.

— Cu excepția fazei de Jekyll și Hyde[1] pe care a făcut-o, poate că e chiar prost, i-am spus.

[1] Referire la volumul *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde* de Robert Louis Stevenson.

— Cine e ăla și ce anume să ascundă?[1] m-a întrebat Boyce, încruntându-se. E o carte, nu? Nu-i nimic. Tu doar neagă tot.

— De acord.

Ne-am așezat pe aceleași scaune pe care le ocupaserăm cu doi ani în urmă, după infama luptă din hol, la care nimeni nu recunoscuse vreodată că luase parte. Ingram și-a îngustat privirea de neclintit.

— Mi se pare interesant că voi doi ați fost văzuți cu Edward Standish chiar înainte ca acesta să părăsească școala cu dintele din față în mână, gura plină de sânge și ani întregi distruși de tratamente scumpe de ortodonție.

Boyce a improvizat o tuse seacă să își ascundă râsul. Dacă exista un singur lucru pe care Boyce Wynn nu-l putea face cum trebuie, în afară de lectura și înțelegerea unui text, acesta era să pretindă că nu râde atunci când râde. M-am concentrat să-i mențin o expresie neutră. Nu putea să ne exmatriculeze pentru că bătusem măr un tip care jura că n-aveam nimic de-a face cu asta și, în mod ciudat, martorul ei ocular își retrăsese și el mărturia. Eram sigur că Boyce făcuse ceva în sensul ăsta, dar nu l-am întrebat.

***

Eram pe apă de două ceasuri, când fata cu bikini în dungi roșii și albe a binevoit să îmi vorbească. Mă ducea cu gândul la un baton cu mentă foarte sexy. Snob, dar sexy. Dar, nu făceam mofturi la atitudine, pentru că rar vedeam o fată drăguță pe barcă. Dacă nu altceva, măcar era o priveliște mai frumoasă decât kilometri întregi de apă, uscat și pește.

— Tipii emo sau goth sau ce-oi fi tu de la mine din liceu sunt mult mai... palizi decât tine. Și mai puțin musculoși. Credeam că acea constituție anemică face parte din stil. Sau, mă rog...

Am mijit un ochi, ca să mă uit la ea. Se așezase lângă mine, cât timp pregătisem momeala pentru tribord. Azi pescuiam în apă adâncă.

[1] Joc de cuvinte. *Hyde* se pronunță la fel ca *hide*, care înseamnă a ascunde.

— *Stil?* am râs. Nu prea am timp să întemeiez o filosofie...

Dragă, aș fi adăugat, dacă n-ar fi fost fiica unui client.

— ... doar sunt ceea ce sunt.

— Și ce ești?

Avea o sclipire jucăușă în ochi, pe care nu o observasem în primele două ore ale acestei plimbări. Însă, ce-i drept, petrecuse acel timp bronzându-se în spatele ochelarilor de soare ridicați, acum, pe cap și încercând să își ignore părinții, care stăteau în spatele bărcii, tot aruncându-și insulte voalate și nu prea.

Un zâmbet mi-a ridicat gura într-o parte.

— Ce ai vrea să fiu?

Și-a dat ochii peste cap.

— Replica asta merge cu fetele de aici?

Am dat cu vârful limbii peste inelul din buză și m-am aplecat să deschid o găleată cu momeală, o mișcare care scotea în evidență mușchii pe care îi observase.

— Da.

A ridicat o sprânceană.

— Ce altceva mai merge cu ele?

M-am uitat peste umăr, unde tata stătea la cârmă și, momentan, nu se uita urât la mine.

— Cât timp discutăm despre asta, hai să te învăț cum să agăți momeală în cârlig și cum să arunci undița.

M-am uitat la ea, pe deasupra ochelarilor de soare.

— Dacă vrei cu adevărat răspuns la întrebarea asta, s-ar putea să dureze ceva timp până îți expun datele.

Când m-am ridicat, a venit în fața mea, depărtându-și picioarele ca să-și mențină echilibrul contra valurilor din golf. Azi, oceanul fusese agitat și ar fi fost mai bine să rămânem în golf, dar tatăl ei voise să pescuiască în larg.

— Știu totul despre băieții răi, momeli și agățat...

A pus ambele mâini pe balustradă și a privit îndelung apa. Dar din poziția mea, peste umărul ei, tocmai afișase un decolteu perfect rotunjit, aproape revărsându-se din sutienul costumului de baie. Momeli, într-adevăr.

— ... și *aruncat* undiţe — cum spuneai că te cheamă?

— Landon.

— Mă bucur să te cunosc, Landon. Eu sunt Chastity.

Ştiam cum o cheamă, fusesem atent când părinţii se prezentaseră şi pe ei şi pe ea, înainte să pornim în croazieră. Înainte să devină evident că ai ei aveau să-şi petreacă ziua la gâtul unul altuia, şuierându-şi comentarii acide sau ignorându-se. Fir-ar, maică-sa chiar încercase să flirteze cu tata. Nu că el ar fi băgat-o în seamă.

— Chastity.

Am auzit cuvintele *ştii tu, curvă* şi *măgar* peste sunetul valurilor şi al pescăruşilor. Tata se ţinea cât mai departe posibil, având în vedere că eram blocaţi pe o barcă de zece metri. Eu şi Chastity stăteam la mijloc.

— Părinţii tăi au probleme? am întrebat-o.

— Tata şi maştera. Şi, *da*. Ea l-a acuzat că a gustat un pic din altă parte. Cunoscându-l pe tata... se poate. Hai să nu vorbim despre ei. Mă plictisesc de moarte şi vreau să mă distrez *un pic* în vacanţa asta idioată. Şi, Landon, tu îmi pari distractiv.

S-a învârtit pe lângă undiţă, apucând-o şi împingându-şi şoldul în mine.

— Aşadar, Chastity la propriu sau la figurat?

A râs uşor, lăsându-şi umărul pe pieptul meu, ambele mâini alunecându-i pe undiţă.

— Asta e treaba mea, iar tu...

— Ah, nu-ţi face griji. Intenţionez să aflu.

— Eşti un nemernic arogant, nu-i aşa?

I-am zâmbit.

— Prefer un nemernic *sigur pe el*... dar, da. Deci, ce ziceai că faci diseară?

— Mmm, *tu* ce faci?

***

În ciuda a ceea ce îi spusesem lui Chastity despre replici şi fetele de aici, rareori mă prosteam cu ele. Voiau întâlniri, baluri şcolare şi relaţii, iar pe mine nu mă interesa deloc aşa ceva. Majoritatea fetelor cu care mă jucam erau aici temporar. Le întâlneam pe plajă, la Momeli & Unelte de pescuit sau undeva în oraş. Ne-o trăgeam în apartamentele lor închiriate, în camerele de hotel sau pe plajă, dacă era întuneric şi erau de acord.

Chastity era dispusă, dar nu în public, întuneric sau nu, şi cât mai departe de părinţii ei. Când am mers să o iau, mi-a spus că îi convinsese că se întâlnise cu nişte colegi de şcoală, din Fayetteville.

— Le-am spus că mă aduc acasă pe la douăsprezece, după ce mâncăm un peşte fript şi nişte s'mores[1] pe plajă.

Nu-mi venea să cred că înghiţiseră aşa ceva.

— Du-mă la tine acasă, m-a îndemnat, după ce ne-am sărutat şi ne-am plimbat pe plajă printre alte câteva zeci de turişti.

— Nu fac gălăgie. Promit.

Aşa că am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată: m-am furişat în casă cu o fată. Era abia vreo zece, dar tata se trezea devreme şi se culca la fel. Camera lui era la capătul celălalt al holului faţă de cămara mea. Am făcut slalom prin bezna din sufragerie şi am întrat în bucătărie, evitând porţiunile de podea care scârţâiau.

După ce am ajuns în camera mea şi am închis uşa, a şoptit:

— La naiba, e minusculă! Ce e... o cămară?

Am aprins o lampă de veghe pe care o prinsesem de perete şi am stins lumina de deasupra capului. Mi-am descălţat pantofii uzaţi lângă ai ei.

— Vrei să vorbim despre camera mea sau...?

— Credeam că totul este mai mare în...

M-am dezbrăcat de tricoul, iar ea a rămas cu gura căscată. M-am aplecat să o sărut, i-am scos bluza peste cap şi am tras de şnurul de la ceafă, dezlegând sutienul mentolat şi dezvelindu-i sânii în mâinile mele. S-a tras mai sus, pe pat, şi am urmat-o.

— Ce spuneai? am întrebat-o, iar ea a clătinat din cap, aducându-mă deasupra ei.

Ne-am trezit în jurul orei unu, ceea ce ar fi fost oricum destul de rău, pentru că ea întârziase o oră acasă şi pierduse apeluri,

[1] Desert la foc de tabără, tradiţional în Statele Unite şi Canada, alcătuit dintr-o bezea coaptă şi un strat de ciocolată între doi biscuiţi graham.

mesaje vocale și mesaje text de la ai ei. Își dăduse telefonul pe silențios.

Dar motivul pentru care ne-am trezit era tata. Habar n-aveam de ce hotărâse să deschidă ușa camerei mele. Nu știam dacă mai făcuse asta vreodată. Poate că, dintr-un motiv oarecare, dorise să știe dacă eram acasă. Dar, Hristoase, cinci secunde mai târziu eram cu toții treji.

— *Landon Lucas Maxfield*, ce *drăcia* dracului *faci* aici? a strigat, iar apoi s-a întors complet cu spatele, pentru că Chastity se ridicase în picioare, încă fără sutien.

— Iisuse *Hristoase*! Pot să presupun că *părinții* ei nu știu că e *aici*?

Mi-am dres vocea, ne-am luat hainele și ne-am îmbrăcat, fără îndemânare, blocați în patul meu de o persoană, cu tata în cadrul ușii.

— Nu, tată, nu știu.

— Știu că e cu tine?

M-am uitat la ea. A negat din cap.

— Nu, tată, nu știu.

— Du-o înapoi, la hotel. *Imediat! La dracu'*, Landon! *La dracu'!*

Nu-l mai auzisem niciodată înjurând așa de mult. Când am trecut prin dreptul lui, mușchii gâtului i s-au încordat și fața i s-a umplut de furie.

Am lăsat-o la intrarea hotelului. Îi trimisese un mesaj tatălui ei, explicându-i că își închisese din greșeală telefonul. Ne aștepta încruntat pe holul de la recepție.

— Rahat! am spus.

— Mă descurc eu. Merită tot ce-i fac, crede-mă.

S-a întors, apoi s-a aplecat să mă sărute.

— Mersi că mi-ai făcut excursia asta mult mai distractivă decât aș fi crezut. În clasa de literatură, am un tip aiurit, cu câteva piercinguri. Întotdeauna l-am crezut cam înfricoșător, dar, acum, cred că am să-i dau o șansă.

Mi-a zâmbit și a ieșit.

LUCAS

Duminica seara, i-am trimis lui Jacqueline ultima fișă de lucru, împreună cu mai-noul meu mesaj standard: Atașez noua fișă de lucru, LM. Voiam să-i spun o infinitate de lucruri, dar ce-mi doream să știe cel mai mult nu putea fi exprimat în cuvinte.

Aproape de ora zece, mi-a sunat telefonul. Fața lui Jacqueline a umplut ecranul, o fotografie pe care i-o făcusem pe această canapea. Îmi zâmbea jucăuș, ca și cum ar fi avut un secret.

Nu mai comunicasem cu ea, fără să pun la socoteală interacțiunile de ieri, din timpul cursului de autoapărare, de peste o săptămână. Mai mult decât atât, nu mă mai sunase niciodată.

Când i-am răspuns, a spus atât:

— Am nevoie de tine.

Am sărit în picioare, lăsându-mi manualul și pixul pe sofa, lângă Francis, și am alergat spre dormitor.

— Unde ești?

Am lăsat deoparte bocancii cu șireturi și mi-am luat cizmele Nocona, pe care le aveam de la șaptesprezece ani, singura pereche de încălțăminte pe care mi-o cumpărasem nouă, cât fusesem la liceu.

— În camera mea.

Mi-am tras cizmele în picioare, mi-am lut haina și am ieșit pe ușă.

— Ajung în zece minute.

Răspunsul ei, înainte de a închide telefonul, a fost aproape o șoaptă.

— Mulțumesc.

***

Am ajuns în dormitorul ei la fel de ușor ca data trecută, luând-o pe scări, două câte două, apoi bătând ușor la ușă. M-a străbătut un fior. Nu știam ce mă aștepta de cealaltă parte a acestei uși, dar, orice ar fi avut nevoie să-i fiu, eram pregătit să fiu.

A crăpat ușa, dar nu a deschis-o complet. Când s-a uitat la mine, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Jacqueline, ce...

— A făcut-o din nou, Lucas, și e vina mea.

— *POFTIM*?

— Șșș.

A clătinat din cap, a pus o mână pe brațul meu și a cercetat coridorul gol. Am auzit voci din interiorul camerei, în același moment în care ea mi-a spus cu voce joasă:

— O altă fată. La o petrecere, aseară. E aici. Eu și Erin nu știm ce să facem mai departe.

A înghițit în sec.

— E studentă în anul întâi. E atât de supărată și speriată, iar noi nu am știut pe cine altcineva să sunăm. Îmi pare rău.

I-am acoperit obrazul cu o mână.

— Să nu-ți ceri niciodată scuze pentru că îmi ceri ajutorul. O să fac tot ce ai nevoie. O să vrea să stea de vorbă cu mine?

A încuviințat din cap.

— Cred că da. Erin i-a spus că predai cursul de autoapărare și că lucrezi la poliția campusului. Minciuni nevinovate, dar e atât de speriată!

— Înțeleg.

Am inspirat adânc pentru a mă calma și mi-am compus expresia feței.

— Cum o cheamă?

— Mindi.

Colega de cameră a lui Jacqueline stătea pe patul ei, cu un braț ferm în jurul unei fete care îmi amintea de Carlie. Păr blond, față în formă de inimă, toate trăsăturile mici și delicate, cu excepția ochilor enormi. Dar n-o văzusem niciodată așa pe Carlie.

— Bună, Mindi. Eu sunt Lucas.

M-am apropiat încet.

— N-nu arăți ca un ofițer de poliție, s-a bâlbâit, respirând sacadat, vorbele fiindu-i întrerupte de plâns.

Inel în buză, păr lung, haină cu glugă, nu inspiram cine știe ce încredere și, în mod clar, nu păream ofițer de poliție. M-am lăsat pe vine în fața ei, păstrând distanța.

— De fapt, sunt student. Dar lucrez part-time la Poliția Campusului.

Părea să accepte explicația asta.

— Uite cum stă treaba, trebuie să te ducem la spital, ca să te vadă un medic și un consilier psihologic, apoi să depui plângere.

Ochii i s-au umplut de lacrimi, însă eu am continuat.

— Va trebui să te înarmezi cu mult curaj ca să faci toate astea, dar Erin și Jacqueline cred vei reuși, la fel cred și eu.

— Bineînțeles, a aprobat Erin, ținând-o de mână. Și n-am să plec nicio clipă de lângă tine.

Mindi și-a tras nasul, apoi și-a șters ochii cu dosul palmelor.

— Bine.

Vocea îi era stridentă, ca a unui copil.

— Părinții tăi locuiesc aproape? am întrebat-o, străduindu-mă să-mi descleștez maxilarul.

Mă simțeam de parcă aș fi avut sticlă pisată între dinți.

A clătinat din cap.

— Sunt în Pennsylvania. Dar nu pot să-i sun. *Nu pot!*

Isteria ei creștea cu fiecare cuvânt.

— Se vor supăra atât de tare că eram beată...

— Nu trebuie să-i suni, deocamdată, i-am explicat. Dar nu au cum să se supere pe tine.

Speram să am dreptate. Dacă ar fi fost Carlie sau Jacqueline... era mai bine să nu mă gândesc acum la asta. Am mai inspirat o dată, ca să mă calmez.

— Consilierul psihologic poate să te învețe cum să le spui, bine?

A încuviințat din cap, inspirând și ea adânc, tremurând și strângând puternic mâna lui Erin.

— Atunci, Lucas, mergem la spital? m-a întrebat Erin. Putem să luăm mașina mea.

— O să fii și tu acolo? mi s-a adresat Mindi, cu glas răgușit.

Probabil plânsese aproape toată ziua. Mi-am amintit-o pe Jacqueline în noaptea petrecerii de Halloween. Lacrimile din ochi. Mâinile tremurânde. Dacă aș fi știut unde locuiește nenorocitul ăla, ar fi fost mort înainte să se crape de ziuă.

M-am uitat la Erin, iar ea a dat din cap.

— Dacă vrei tu, i-am răspuns.

Mindi a aprobat din cap. Cincisprezece minute mai târziu, toți patru am intrat la Urgență, și am aflat cât de greu e să *spui*.

Când detaliile petrecerii de noaptea trecută au început să iasă la iveală, am afișat o expresie neutră. Nici nu părăsisem bine camera. Fusese un eveniment grandios, o petrecere formală, între frății, la care participaseră și Buck, și Kennedy Moore, iar *Jacqueline se dusese*. Nu face parte din nicio frăție, deci nu fusese obligată să meargă, nimeni nu se aștepta să fie acolo.

— Erin a avut nevoie să fiu amortizor între ea și fostul ei, mi-a explicat în șoaptă, pe bancheta din spate, în drum spre spital. Nu o întrebasem de ce fusese.

Rămași singuri în sala de așteptare, trebuia să aflu dacă Buck *o abordase*.

— Și, a vorbit cu tine? Noaptea trecută?

Nu m-am uitat la ea și nici n-am adăugat un nume. Eram convins că știe la cine mă refer.

— Da. M-a invitat la dans.

Am rămas înțepenit, neputând să o privesc. Nu eram supărat pe ea, nu eram. Dar gândul că se apropiase, de bunăvoie, atât de mult de el, fără mine, mă speriase de moarte. În cele din urmă, am ridicat ochii spre ea.

— Am spus nu, a continuat, de parcă ar fi fost vinovată de ceva din toate astea.

De parcă mi-ar fi liniștit gelozia, când eu nu simțeam decât *teroare* și o nevoie necondiționată, copleșitoare de a o proteja.

— Jacqueline, am vorbit încet, forțându-mi gura deschisă. Depun cele mai mari eforturi să stau acum aici și să aștept oamenii legii să aibă grijă de asta, în loc să mă duc după el eu însumi și să-l bat până nu mai știe *dracului* de el. Nu te învinuiesc pe tine sau pe ea. Niciuna dintre voi nu a cerut ceea ce a făcut el. Nu există așa ceva, s-o ceri. E o minciună nenorocită la care recurg psihopații și cretinii. OK?

A dat din cap, fără să răspundă, iar eu am întrebat-o dacă i-a acceptat nu-ul. Temperamentul meu era în pericol de explozie. Îl simțeam, întinzându-se și răsucindu-se, luptând să se elibereze, promițând pedepse și răzbunări pe care n-aveam niciun drept să le aplic. Abia mă abțineam.

Mi-a spus că fostul ei fusese cu ea și că îi observase disconfortul. Îi povestise ce se întâmplase în acea noapte.

— A fost mai mânios decât l-am văzut vreodată. L-a luat pe Buck afară și a discutat cu el, i-a spus să stea departe de mine... ceea ce probabil l-a făcut pe Buck să se simtă slab și de aceea...

Cuvintele i s-au înecat.

Jacqueline credea că resentimentele lui Buck la mustrările lui Moore erau motivul pentru care o violase pe Mindi. Tristul adevăr era că se putea... tipii ca el sunt verigi slabe, care atacă atunci când se simt neputincioși. Dar ceea ce nu putea să priceapă Jacqueline era că acțiunile lui nu erau din *vina nimănui, decât a lui*.

— Ce ți-am spus adineauri? i-am răspuns. Asta nu e vina ta.

Mi-aș fi dorit să mă creadă.

***

Dacă Francis nu învățase să strângă laba în pumn, la ora unu noaptea bătea cineva la ușa mea. M-am uitat prin vizor, cu o bâtă de baseball în mână. Apoi am lăsat-o înapoi, în colț, am descuiat și am deschis repede.

— Jacqueline? De ce...?

Am tras-o înăuntru și am încuiat ușa la loc.

— Ce s-a întâmplat?

S-a uitat la mine, cu ochii măriți de frică, iar inima mea aproape a încetat să mai bată.

— Vreau să-ți spun doar că... îmi lipsești, a izbucnit, cu vocea frenetică, aproape fără suflare. Și poate că asta sună ridicol... când abia dacă ne cunoaștem unul pe celălalt, dar între e-mailuri și mesaje telefonice și... tot restul, am simțit că ne-am cunoscut. Că ne cunoaștem. Și îmi lipsește... nu știu cum s-o spun altfel... îmi lipsesc ambele tale euri.

Suferința de pe fața ei era... pentru că îi lipseam?

N-ar fi trebuit să fie aici. Heller era de partea cealaltă a curții. Îi promisesem să mă port *corespunzător* cu ea tot restul semestrului, dar dorința ce-mi curgea prin vene nu era deloc corespunzătoare. Era foc și pasiune, adorație și nevoie, foame și sete, și o imposibilă, insuportabilă speranță. Nu puteam suporta gândul ca ea să mă părăsească nici pentru cinci minute, dar pentru totdeauna? Nu o puteam avea, dar o doream nespus de mult.

Faza ei Băiatul Rău. Consolarea ei.

Am simțit-o ca pe o disfuncție fizică internă, fracțiunea de secundă în care autocontrolul meu a cedat. Când nu mi-a mai păsat ce aveam de pierdut din pricina acestui moment, pentru că nu suportam să pierd ceea ce era chiar în fața mea.

— *Fir-ar să fie*, am spus, împingând-o în ușă și îngrădind-o cu brațele, deschizându-i gura cu a mea și sărutând-o de parcă aș fi putut să o înghit cu totul și să o împiedic să mă rănească.

M-am îndepărtat doar cât să îi scot haina și să o trag după mine pe canapea, călare în poala mea, palmele mele în spatele genunchilor săi, punându-i de o parte și de alta a șoldurilor mele și așezând-o să se potrivească peste mine. Strângând-o mai aproape cu mâna stângă, i-am susținut chipul frumos cu dreapta și am sărutat-o. Voiam să o sărut la nesfârșit. Să fac dragoste cu ea toată noaptea. Să i-o trag până când îmi aparținea mie și nimănui altcuiva, fără să-mi pese de consecințe... și erau atât de multe consecințe!

Mi-am aruncat ochelarii pe noptieră, nepăsându-mi că era posibil să nu ajungă pe ea, ci în partea cealaltă a camerei. Mi-am smuls tricoul, apoi am încetinit ca să îl scot și pe al ei, mâinile tremurându-mi din cauză că mă forțam să fiu blând. I-am răsfirat mâinile pe talie și a venit mai aproape, înlănțuindu-mi gâtul cu brațele și împletindu-și degetele în părul meu. Am sărutat-o în colțul gurii, suspinul ei ascunzând un mic geamăt, apoi m-am mutat sub bărbie, să-mi lipesc buzele de pielea fragilă de pe gâtul ei frumos, izvorul sunetelor pasionale și al cuvintelor de neînțeles pe care le rostea în timp ce capul îi cădea pe spate.

Am acordat o atenție deosebită pistruiului care mă înnebunea. Era ca un indiciu minuscul, așezat acolo pentru mine, *punctul de început* pe harta unei comori. Am trecut cu limba peste el, iar ea a împins în mine, strângându-mi părul în pumni. Mintea mi-a explodat cu fantezii, mult prea frumoase, perfecte. O doream, așa, cu totul.

Apoi, curgerea timpului a încetinit.

I-am îndepărtat sutienul, acoperindu-i sânii cu palmele, descriind cercuri concentrice în jurul mameloanelor și plimbându-mi degetele în josul lor. S-a aplecat să mă sărute, trăgându-mi limba în gură, mângâind-o și încercuind-o cu a sa, iar mâna i-a alunecat de pe piept, pe abdomen, până la șiretul încă legat al pantalonilor mei de pijama, dintr-un bumbac moale, subțire, care nu putea să ascundă ce voia trupul meu de la ea.

Dar făcusem o promisiune. *Făcusem o promisiune.*

Strecurându-mi mâinile sub părul ei, la ceafă, am închis ochii și mi-am apăsat fruntea pe umărul ei.

— Spune-mi să mă opresc, i-am cerut, cu respirația tăiată.

— Nu vreau să te oprești, mi-a șoptit, respirându-mi în ureche, ispită în carne și oase.

Timp de un minut, i-am lăsat cuvintele mieroase să mă absolve de promisiunea pe care *voiam* să o încalc, de etica pe care o distrugeam, de sufletul pe care o lăsam să îl deschidă, al meu. Ne-am rostogolit pe o parte, i-am deschis fermoarul blugilor și mi-am strecurat degetele în ei, în ea, îndoindu-le și apăsând, până când mi-a strigat numele și m-a apucat de braț, de parcă n-ar fi avut de gând să-mi mai dea drumul vreodată.

Aș putea să o fac să mă iubească. Aș putea fi următorul ei iubit...

Ah, dar știam mai bine.

— Jacqueline. Spune stop.

O imploram, neputând să îmi impun să mă dezlipesc de ea.

— Nu te opri, mi-a repetat, sărutându-mă, iar eu am încercat cu disperare să-mi mențin controlul, când nu-mi doream nimic mai mult decât să mă cufund în ea. A deschis gura, sărutându-mă, sugerându-mi ce-aș putea să am dacă nu m-aș mai împotrivi.

Am promis.

Cinci secunde. Aveam să o dezbrac de blugi și să o am chiar aici, pe canapea.

— Spune-mi să mă opresc, te rog.

Trei secunde. Aveam să o iau în brațe și să o duc în camera mea, să o așez pe pat și să încep cu gura de pe coapsa ei.

— *Te rog.*

O secundă. Aveam să trădez încrederea singurei persoane care nu încetase niciodată să creadă în mine.

— Oprește-te, mi-a șoptit.

Mulțumesc, i-am spus. Sau am vrut să-i spun, înainte să adorm cu ea în brațe.

capitolul 21

LANDON

La asfințit, temperatura scădea, lumina dispărea și festivitățile de vacanță se încingeau.

Roșcata din poala mea a tras ultimul fum din jointul pe care îl împărțiserăm, jarul ajungându-i până la degetul mare și arătător.

— Au!

Vocea îi era un chițăit, ca de șoarece. A aruncat restul în nisip, unde s-a stins și a dispărut.

— Hei! m-am încruntat, privind în jos de unde eram așezat, pe o bucată de lemn zgrunțuros, apoi dând cu piciorul prin nisipul din împrejurimi, ca un idiot.

Ultimul lucru pe care îl voiam era să ating cu piciorul gol un chiștoc încă aprins.

— Ce-i? Oricum era terminat.

Afirmația ei țipătoare mă enerva, deși știam foarte bine că nu mai rămăsese suficient pentru încă un fum.

Am dat să-i răspund, dar, când m-am uitat în sus, își sugea degetul mare fript. Jointul aproape consumat mi-a dispărut din minte și gândurile mi s-au îndreptat către alte pofte. Trăgând-o mai aproape, i-am dirijat arătătorul spre gura mea, apoi i l-am supt ușor, în timp ce ea sugea degetul de lângă el, cu ochii întredeschiși, la fel de fumată ca mine. Mi-am odihnit obrazul pe podul palmei sale și, când a înfipt unghiile în pielea mea, am supt mai tare. Voiam să simt acele unghii zgâriindu-mă pe spate, fără să mai aștept sau să-mi schimb poziția. O ceartă scurtă și zgomotoasă cu

tata pe tema altor materii nepromovate, după-amiaza lungă, surprinzător de caldă și iarba mă lăsaseră leneș și aproape inert, dar excitat. Deschizând buzele, mi-am trecut limba de-a lungul v-ului dintre degetul din gura mea și cel dintr-a ei. A închis ochii.

I-am tras în jos una din cupele sutienului, eliberând un sân. Ochii i s-au mărit, dar nu s-a îndepărtat. Dacă nu o deranja asta, poate ar fi fost de acord să o facem chiar acolo, la zece metri de focul în aer liber și de oameni care beau, fumau și/sau se cuplau în jurul lui. Cu puțin noroc, era la fel de leneșă și excitată ca mine.

Eliberându-i degetul cu un plescăit subtil, am coborât capul și i-am luat un sfârc în gură. Tresărind, s-a arcuit în mine, tresărind și uitând de degetele arse. Întinzând mâna între noi, i-am dat la o parte partea dintre picioare a slipului. A tresărit din nou, strângându-și brațele în jurul umerilor mei, înainte de a pronunța cuvintele magice:

— *O, Doamne, da! Acum. Acum.*

La dracu', da! Nici nu o sărutasem încă. Și poate că nici n-aveam s-o fac. O partidă de sex fără sărut... *ar fi o premieră*, m-am gândit, iar eu eram mereu în căutare de premiere. Deveneau din ce în ce mai greu de găsit.

Atunci am auzit-o țipând pe Amber Thompson.

Convins că nu fusese decât sunetul strident pe care îl scotea ca să atragă atenția asupra sa, am hotărât să o ignor. Remarcasem în el un strop de panică pe care nu îl mai auzisem până atunci, dar, cel mai probabil, fusese doar paranoia de moment, indusă de jointul primit de la frate-său. Slăbănogii de paisprezece ani n-ar fi trebuit să fumeze iarbă. Nu știau să o porționeze. Aceeași cantitate care pe mine mă făcea gata să i-o trag tipei din poala mea, să găsesc ceva de mâncare și apoi să cad într-un somn adânc, fără vise, pe ei putea să-i sperie de moarte.

Tocmai rupsesem folia prezervativului, singurul pe care îl aveam la mine, când am auzit încă un țipăt.

Naiba să-l ia pe fratele lui Amber bun de nimic! Îl vedeam în lumina focului, legănându-se într-o parte și-n alta, râzând cu alți doi tipi, cu o cutie mare de bere într-o mână și o țigară în cealaltă.

Fata din poala mea a gemut și s-a împins în mine. Strivind prezervativul în pumn, și o coadă groasă din păr moale, roșcat în cealaltă, am strigat:

— Hei, Thompson!

Rick s-a uitat o dată în jur, apoi și-a continuat conversația.

— Fir-ar a dracului de treabă, am înjurat, apoi am încercat din nou. Thompson, idiotule!

De data asta, s-a uitat doar în direcția opusă, după flăcările de doi metri.

— De ce urli? s-a plâns roșcata.

Apoi, am auzit-o a treia oară pe Amber, dar, de data asta, vocea îi părea și speriată și mult mai departe. Nimeni nu era atent, în afară de mine.

M-am ridicat și am dat-o la o parte de pe mine pe fata caldă, docilă, înmânându-i prezervativul. Am apăsat-o să se așeze, iar mâinile ei s-au dus direct spre șnurul pantalonilor mei scurți. În secunda aia, am știut ce credea: că vreau să-mi facă o felație înainte s-o comitem. Și era gata pentru asta.

Noaptea asta era *blestemată*.

Apucând-o ferm de umeri, i-am spus:

— Vin imediat.

A clipit confuză, cu buza ușor în afară. Nu puteam să o condamn. Chiar și drogat, eram conștient că tocmai spusesem cel mai stupid lucru care-mi ieșise vreodată pe gură.

Amber a țipat din nou, auzindu-se, din fericire, cam la aceeași distanță ca data trecută, iar eu m-am întors și am alergat în direcția vocii sale, îndepărtându-mă de foc, departe de partida mea sigură din seara asta, blestemându-mi conștiința și pe Rick Thompson.

Ieșind din raza luminii focului, ochii mi s-au acomodat încet, ca să descopere două siluete care se sărutau. *Super*, mi-am zis. *Nemaipomenit!* Abandonasem cea mai mișto tipă pe care o văzusem în ultimele săptămâni ca să alerg de-a lungul plajei și să descopăr că sora mai mică a lui Thompson urla când se săruta. Figura mai mică s-a smucit, cea mare a prins-o, a imobilizat-o și

amândouă au căzut în nisip. Deci nu era un țipăt de *trage-mi-o*, ci unul de *lasă-mă-n pace*.

Am pornit spre ei, blestemând amețeala de la iarbă, care mă făcea să merg împleticit pe nenorocitul de nisip. Ultimul lucru pe care l-am mai conștientizat pe deplin a fost că l-am smuls pe tip de jos cu mâna stângă și i-am tras un pumn, direct în obraz, cu dreapta. Impactul inițial al pumnului meu cu falca lui a durut și m-a făcut să mă simt extraordinar. Nu a căzut din prima, așa că l-am lovit din nou. Și din nou. Și din nou. Până când euforia și mânia s-au adunat la un loc și au răbufnit, iar eu mi-am cam pierdut cunoștința.

Mi-am spart majoritatea vaselor de sânge din partea de sus a mâinii și mi-am fracturat două încheieturi. Nici nu știusem că pot să fac așa ceva. Mâna mea dreaptă arăta groaznic și o simțeam la fel de rău. Mi-au pus-o în ghips. În afară de asta, nu aveam nicio vânătaie.

Tipul celălalt suferise o contuzie puternică și fusese cât pe ce să intre în comă pentru câteva ore. Aș fi putut să-l omor. Aș fi putut să-l omor și nu mi-aș fi amintit că o făcusem.

Ceea ce îmi aminteam erau cătușele. Bancheta din spate a unei mașini de poliție. Înregistrarea la secție. O celulă care mirosea a urină și a transpirație, dar care, din fericire, mă adăpostea doar pe mine. Pentru că nu eram la școala de corecție. Copiii de șaptesprezece ani sunt judecați ca adulți, și merg în arestul obișnuit. Revenindu-mi după bătaie și marijuana, am început să tremur și n-am putut să mă opresc.

— Maxfield! a urlat, după un timp, un ofițer, iar eu am ridicat imediat capul. Cauțiunea. Haide, mișcă-ți fundul de-aici, dacă nu cumva vrei să rămâi.

M-am ridicat de pe bancă.

Mă așteptasem să îl văd pe tata și era acolo, dar lângă el era Charles Heller. Uitasem că veniseră în vizită în vacanța de primăvară. Nu-i văzusem mai deloc de când veniseră. Nu-mi făcusem timp.

În drum spre casă, pe bancheta din spate, nu am scos niciun sunet. Era o tăcere de mormânt. În loc să ne lase acasă și să se întoarcă la hotel, Heller a intrat cu tata.

— Trebuie să fac un duș, am murmurat, și nimeni nu a obiectat.

Când am oprit apa, le-am auzit vocile prin ușa subțire de carton.

— Îl pierzi, Ray.

A urmat o pauză, în care mi-am ținut respirația.

— Ești prietenul meu și țin la tine. Și, tocmai pentru că țin la tine, o să-ți spun adevărul. Ai dat-o în bară încă de la început. Cindy te-a implorat să-l duci la tratament, iar tu ai refuzat. Noi te-am rugat să nu îl îndepărtezi de prieteni, să nu îl îndepărtezi *de noi*, să nu îl muți în partea cealaltă a țării, dar nu ne-ai ascultat. Era la o școală gimnazială particulară și acum e... e pe cale să renunțe la tot. Bătaia din seara asta n-a fost prima, nu-i așa? Și drogurile, probabil că mai și bea. Folosește toate metodele de evadare posibile. Pentru că *așa ai făcut și tu*.

Tata a murmurat ceva.

— Știu. Dar nu e de ajuns. Are nevoie de un scop, o motivație. Trebuie să își descopere valoarea.

Încă o pauză. Am înghițit cu greu, iar ochii mă înțepau. Heller a coborât tonul și nu am putut auzi restul discuției. Am ieșit din baie, cu un prosop în jurul taliei. Fără să mă uit la ei, cum stăteau la masa din bucătărie, m-am închis în cămara mea.

M-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurți, lucru care mi-a luat de trei ori mai mult cu o singură mână. Însemna ceva să știu că lui Charles Heller îi păsa de mine. Nu schimba cu nimic situația, dar însemna ceva.

Un scop. Spusese că am nevoie de un scop. Poate că era timpul să renunț la școală și să lucrez pe barcă. Maxilarul mi s-a încordat la gândul că aveam să-i ofer lui Ingram această satisfacție. Dacă nu ajungeam la închisoare pentru vătămare corporală. Știam destule despre cauțiune ca să îmi dau seama că nu eram liber decât până mi se stabilea o dată de judecată.

Era amuzant că, dintre toate bătăile în care fusesem implicat, cea pe care o începusem dintr-un motiv serios era cea care avea

să-mi creeze probleme. Dacă Amber refuza să depună mărturie, eram terminat. Tipul pe care aproape îl omorâsem era un student bogat. Cu o seară în urmă, fluturase atâția bani gheață cât să i se scoale lui Thompson, cumpărând o mulțime din tot ce aveam și împărțindu-le prietenilor ca pe bomboane de Halloween. Băieții de vârsta lui, care se îmbrăcau ca el și conduceau un Range Rover nu se lăsau cu una, cu două.

Ți s-a îndeplinit dorința, bunicule, mi-am spus în sinea mea. Barca avea să fie salvarea mea. Viitorul meu. Calea mea de scăpare. Era mai bine decât la închisoare. Am închis ochii. *Mai bine decât la închisoare. Uau, asta-i aiurea.*

Am adormit imediat ce am atins perna.

LUCAS

N-am rezistat să nu îi întâlnesc privirea lui Jacqueline, pentru o clipă, atunci când a intrat în sala de curs.

Zâmbetul ei era timid, nesigur, iar după întâmplările de noaptea trecută nu puteam să o condamn. Când m-am trezit și am găsit-o gata de plecare, am condus-o până la camionetă și am sărutat-o de la revedere. În timp ce priveam lumina stopurilor îndepărtându-se, am știut că îi puteam oferi tot ceea ce dorea după ce mă eliberam de restricția de a-i fi preparator. Aveam să fiu cel de care avea nevoie, apoi aveam s-o las să plece.

Pentru că eram îndrăgostit de ea.

După sfârșitul cursului, blonda care fusese interesată de Kennedy Moore la începutul semestrului m-a întrebat despre seminarul explicativ. Nu-mi puteam aminti cum o cheamă.

— E joi, la aceeași oră, i-am răspuns, urmărind cum Jacqueline își strânge lucrurile.

În timp ce vorbea cu tipul acela, Benjamin, care s-a uitat spre mine, și-a dat ochii peste cap și m-a privit și ea.

Când, în timp ce ieșea din bancă, a fluturat din gene și a zis, „O să aleg *Preparatori Sexy* Pentru 200$, Alex!”[1], am primit un răspuns irevocabil la întrebarea, cât de mult știa el despre ce se întâmplă între mine și Jacqueline. Ea a roșit puternic, iar el a coborât treptele spre ieșire, fredonând melodia de la *Jeopardy!*. Înainte să dispară, mi-a zâmbit.

Nu ne-am vorbit până nu am ajuns afară.

— El, ăăă... știe? Despre...?

Am trecut cu dinții peste inelul din buză când mi-a spus că prin intermediul colegului său aflase cine eram.

— Ne-a observat... uitându-ne unul la celălalt. Și m-a întrebat dacă mă duc la seminariile tale de pregătire.

A ridicat din umeri, semn că trecuse peste asta.

Îmi imaginam cam cum se desfășurase acea conversație și cum trebuie să se fi simțit ca după trădarea lui Moore să fie mințită din nou.

— Doamne! Îmi pare atât de rău!

Dar cuvintele nu puteau compensa acele minciuni, iar eu știam prea bine.

Am mers în pas de plimbare spre sala cursului de Spaniolă, tăcuți, cu jachetele pe noi și umerii aplecați în față. Vechii mei prieteni din Alexandria ar fi râs și ar fi spus că ziua asta însorită, de toamnă, era *vreme de pantaloni scurți*.

— Te-am observat din prima săptămână, i-am spus, atunci.

Ca o inundație după o furtună neașteptată de vară, i-am mărturisit totul. Cum o urmărisem în timpul cursului și îi catalogasem toate mișcările, de la felul în care își dădea obsesiv părul după ureche pe partea stângă, până la mișcarea degetelor de parcă ar cânta la un instrument. I-am spus despre acea zi ploioasă, despre zâmbetul ei, despre acel *mulțumesc* și despre cum m-au afectat acele două lucruri. I-am spus despre gelozia mea pe Moore, încă dinainte ca ea să mă cunoască.

— Și apoi a fost petrecerea de Halloween.

[1] Referire la celebrul concurs de cultură generală american, *Jeopardy!* Prezentatorul acesteia se numește (George Alexander) Alex Trebec.

A rămas nemișcată. Nu mai discutaserăm despre ce se întâmplase în acea noapte, din perspectiva mea.

Am recunoscut că o urmărisem plecând. Că îl urmărisem pe Buck ieșind după ea.

— M-am gândit că poate... poate voi doi v-ați hotărât să plecați mai devreme, fără să știe toată lumea. Să vă întâlniți afară sau ceva.

Inima îmi bubuia în piept când i-am dezvăluit această greșeală, faptul că stătusem înăuntru și încercasem să mă hotărăsc dacă să merg după ea sau nu, în timp ce prădătorul își croise drum prin parcare, în spatele ei.

Așa cum bănuisem, Buck era mai mult decât un tip pe care îl știa după nume. Era o persoană pe care o văzuse ca pe un prieten.

— El e cel mai bun prieten al iubitului colegei mele de cameră, mi-a explicat, iar în vocea ei nu se simțea niciun strop de condamnare pentru mine sau pentru reacția mea extrem de lentă din acea noapte.

Din copilăria mea, mi-am amintit gestul simbolic al preotului de iertare a păcatelor și am simțit că tocmai mi-l făcuse.

În același timp, ne-am dat seama că nu mai eram înconjurați de persoane care se grăbeau. Pauza trecuse, iar ea întârziase la curs.

— Am o notă maximă. Chiar nu am nevoie de recapitulare, a spus ea.

Eu aveam o oră liberă până la următorul curs. M-am uitat la buzele ei înroșite de frig și m-am aruncat cu capul înainte în teritoriul interzis. Voiam să o sărut chiar aici, în mijlocul campusului.

— Ai zis că vrei să mă desenezi din nou, a remarcat.

Și-a umezit buzele, doar o mică atingere cu vârful limbii, iar eu, ca prin minune, am reușit să îmi îndepărtez privirea de la ea, în loc să o împing într-un tufiș și să preiau controlul asupra acelei guri.

— *Cafea*, am spus.

Rareori treceam pe la Starbucks-ul studențesc în calitate de client. Era aglomerat, dar Gwen și Ron erau un mecanism bine uns.

— Lucas, mi-a zâmbit Gwen, refuzând să se uite direct la Jacqueline.

Fără îndoială, era nemulțumită că vorbele ei pline de înțelepciune îmi trecuseră pe lângă urechi.

— Bună, Gwen. Două *Americano*. Și, nu cred că ai cunoscut-o pe Jacqueline.

Ca o bufniță, Gwen a întors capul să se holbeze la Jacqueline.

— Încântată de cunoștință, i-a spus, printre dinți.

Jacqueline i-a zâmbit, ca și cum colega mea, prietenoasă de obicei, nu era acum ca un cub de gheață.

— Asemenea, Gwen, îmi place manichiura ta. E foarte drăguță!

Unghiile lui Gwen arătau ca niște cadouri multicolore de Crăciun. Mie mi se păreau groaznice. Dar ea și-a întors ochii mari, negri spre Jacqueline, crescând asemănarea cu bufnița.

— Ah, mulțumesc. Mi le-am făcut singură.

— *Serios*?

Jacqueline a întins palma, iar Gwen i-a dat mâna stângă pentru o examinare mai atentă, în timp ce ne dădea comanda mai departe și îmi lua cardul cu dreapta.

— Sunt atât de geloasă! Eu nu pot să mi le pictez nici într-o singură culoare fără să fac un dezastru. Pe lângă asta, cânt la contrabas și trebuie să le păstrez scurte.

Slavă Domnului, mi-am spus.

— Off, ce naspa! i-a răspuns Gwen, cucerită.

Eram impresionat. Și fericit că nu lucra Eve, pentru că ea avea atât de puțină încredere în complimente, încât le considera ca un atac.

Odată așezați la o masă din colț, Jacqueline a adus vorba despre faptul că port ochelari, stârnindu-mi o legiune de gânduri nepotrivite, grație amintirii nemiloase și extrem de vii a motivului pentru care îi aruncasem.

Nu vreau să te oprești.

— Aș putea să te desenez acum, am spus, scoțându-mi din rucsac caietul de schițe, de parcă ar fi fost un colac de salvare, menit să mă ferească de înec. Am luat creionul de după ureche, am sprijinit caietul pe genunchi și m-am lăsat pe spate ca să mă uit la ea. A roșit, ca și cum ar fi putut să îmi citească gândurile.

Citește asta, Jacqueline. Creionul a alunecat pe pagină și mi-am imaginat degetele mele alunecând pe pielea ei. I-am privit pieptul urcând și coborând, așa cum făcusem noaptea trecută. A privit fix la mâinile mele, în timp ce acestea interpretau curbele trupului ei și le transformau în linii și umbre pe hârtie.

Mi-am imaginat că o întind pe patul meu și îi încrucișez încheieturile deasupra capului, ca în desenul de pe perete. Mi-aș plimba degetele pe pielea ei, fără niciun pic de presiune. Numai mângâieri ca o adiere, care să-i ridice firișoarele invizibile de păr și să-i antreneze corpul să-mi recunoască atingerea. Să se înalțe spre ea. Ar murmura agitată ceva neînțeles, așa cum făcuse aseară, mai ales atunci când degetele mele i-ar trece peste coapse, începând de la de la genunchi și continuând în sus.

Drace! Desenul ăsta era o idee *groaznică.*

— La ce te gândești? am întrebat-o, încercând să mă distrag.

— La liceu, mi-a răspuns.

Bine. Funcționa. Ar fi putut la fel de bine să-mi arunce cafeaua în față. Am crezut că se referă la Moore, dar ea a spus:

— Nu mă gândeam la el.

M-a întrebat cum fusese liceul pentru mine și am revăzut acei ani într-o serie de flash-uri: prietenia neașteptată cu Boyce, respingerea lui Melody, durerea provocată de pierderea bunicului, tata și tăcerea lui, bătăile, fetele fără chip și Arianna, transformându-mi cicatricele într-o poezie a durerii. Îmi schimbasem numele când plecasem de acasă, dar nu mă puteam rupe atât de ușor de ceea ce fusesem.

— Foarte diferit de cum a fost pentru tine, îmi închipui, i-am răspuns.

M-a întrebat în ce fel și i-am dat primul exemplu care mi-a venit în minte.

— N-am avut niciodată o iubită.

Părea sceptică, dar nu avea cum să înțeleagă cum fusesem ca băiat. Petrecerile și aventurile de o noapte, deznădejdea. În câteva fraze, i-am povestit despre Amber și acea ultimă bătaie, când mânia îmi acaparase creierul și pumnii și îmi pierdusem cunoștința.

I-am spus despre arestare, despre Charles și despre calea de scăpare pe care mi-o oferise.

— E ca un înger păzitor pentru tine.

— Nici n-ai idee, i-am răspuns.

***

I-am trimis lui Jacqueline fișa recapitulativă cu două zile înainte de a o prezenta la seminar, după ce stătusem să mă gândesc dacă lucrul ăsta nu încălca vreo altă regulă morală. Era un favoritism flagrant. Dar la ce-mi folosea să-mi îmbrățișez partea de băiat rău dacă nu puteam să am favoriți?

Mi-a răspuns că i se pare ciudat să primească e-mailuri de economie de la mine, de parcă eu și Landon am fi fost tot două persoane diferite. A mărturisit că aproape i-l recomandase pe *Landon* ca preparator lui *Lucas*, care părea cam leneș, fiind mereu neatent la ore și chiulind de la teste. Bine că nu-mi spusese toate astea personal, pentru că aș fi râs cu poftă.

Ea și Mindi se duseseră la secția de poliție ca să dea declarații și să depună plângere împotriva lui Buck, pe numele complet: Theodore Boucker III. Asta descoperisem când fusesem contactat de detectiv. I-am povestit cum o agresase pe Jacqueline și cum îl bătusem. Buck spusese tuturor membrilor frăției lui și oricui îl mai ascultase că întreținuse relații sexuale consensuale cu Jacqueline în camioneta ei și că, după ce ea plecase, fusese atacat de niște vagabonzi, deși nu depusese plângere nici la Poliția campusului, nici la secția centrală.

Mâine era ultima mea oră de curs cu Jacqueline. Examenul final la economie era programat săptămâna viitoare, iar căminele aveau să se închidă pe durata vacanței de iarnă peste două săptămâni.

Mi-a trimis un mesaj: **După examenul final, de miercurea viitoare, ce urmează?**

Am închis și deschis ecranul. *Ce urmează?* Oare nu știa cum stă treaba cu băiatul rău? Nu exista *ce urmează.* Dovedisem lucrul ăsta prea multor fete ca să mi le amintesc pe toate. O tăvăleală și apoi gata. Sau sex oral și apoi gata. Sau sex și apoi gata.

Dar, spre deosebire de toate de dinaintea ei și de toate de după ea, aveam s-o venerez și s-o savurez pe Jacqueline Wallace, când avea să vină în patul meu. Așadar, o premieră pentru mine. Facem dragoste și apoi gata.

Într-un târziu, i-am trimis mesaj de răspuns: Vacanța de iarnă. Sunt lucruri pe care nu le știi despre mine. Mi-am promis că n-o să te mai mint, dar eu nu sunt pregătit să arunc toate cărțile pe masă. Nu știu dacă pot. Îmi pare rău.

Nu mă așteptam la un răspuns. Și nu am primit niciunul.

capitolul 22

LANDON

M-am trezit cu miros de cafea. Ciudat, pentru că tata era aproape întotdeauna plecat atunci când mă trezeam. Nu puteam să-mi imaginez că ar fi anulat excursiile programate pentru a discuta despre arestarea mea. Nu refuza clienții niciodată.

Când am ieșit, Charles Heller stătea la masa din bucătărie. Nici urmă de tata. Avea în față un carnețel, laptopul și o carte de telefon locală. S-a rezemat de scaun și m-a cercetat cu privirea, în timp ce intram în bucătărie.

— Landon, aș vrea să discut cu tine, dacă ești de acord. Am adus chifle prăjite și am făcut cafea proaspătă. Te las câteva minute să te dezmeticești, apoi vom sta de vorbă. Bine?

Am dat din cap, încruntându-mă, după care am intrat în baie să caut niște analgezice în dulapul de deasupra chiuvetei. Abia am putut să deschid capacul cu protecție pentru copii. Mâna mea era atât de umflată, încât arăta ca a unui personaj din desene animate și mă durea groaznic. Spălatul pe dinți, îmbrăcatul și dezbrăcatul hainelor, toate erau mai complicate fără să mă folosesc de ea. Mi-am luat un tricou și pantaloni scurți, cărora am renunțat să le mai strâng șiretul.

M-am trântit pe scaunul din fața lui Heller, iar el a împins spre mine o chiflă unsă cu crema de brânză și o cană de cafea neagră. Și-a scos ochelarii de citit și s-a uitat la mine, cu privirea deschisă și insistentă, studiindu-mi fața, ochii. Nu eram obișnuit să fiu examinat atât de atent de cineva căruia îi păsa de mine. Știam că îl

dezamăgisem. Rușinea m-a cuprins ca o alunecare de teren, atât de rapidă și copleșitoare, încât am fost îngropat în ea înainte să pot scăpa.

Cu ochii la cana din mâinile mele, m-am luptat să-mi stăpânesc lacrimile și am așteptat să aud ceea ce avea de spus.

— Am o propunere pentru tine, pe care ești liber să o accepți sau să o refuzi, a început. Ceea ce o să-ți ofer nu este un cadou. E o provocare. Dacă nu vrei s-o accepți, nimeni nu te poate obliga s-o faci și nimeni nu va încerca. Înțelegi?

Nu am înțeles, dar am încuviințat, tăcut.

— Am făcut o listă cu ceea ce vreau de la tine. Și, lângă ea, am scris ce voi face eu, dacă tu realizezi aceste lucruri cât de bine poți.

Mi-a întins carnețelul să mă uit și a continuat:

— În primul rând: școala. Vreau să începi să mergi la ore în fiecare zi, la toate orele. Vreau să dai tot ce poți, pentru că vreau să intri la facultate. La anul, va trebui să te înscrii la niște cursuri grele pentru a te pregăti și să muncești foarte mult să îți mărești media generală, pentru că ești cu un picior în groapă, Landon.

M-am întrebam dacă avea idee cât de rău era de fapt. Nu puteam să-i spun.

— În al doilea rând, găsește-ți un loc de muncă. Orice. Ceva care să-ți ofere un salariu, nu banii de buzunar de la tatăl tău. Ceva cu care să capeți experiență în lucrul pentru altul. În al treilea rând, renunță la droguri și băutură. La droguri, definitiv. La băutură... Ei bine, aș fi un ipocrit dacă ți-aș cere să juri că nu te mai atingi de o bere, până când împlinești douăzeci și unu de ani. Dar vreau să încerci și vreau să te controlezi. Și, în sfârșit, vreau să te înscrii la taekwondo. Dacă ai de gând să te bați, trebuie să știi cum să o faci corect. Ai să înveți motivele pentru care să o faci și, cel mai important, motivele pentru care să nu o faci.

Am înghițit cu greu, și primul meu gând a fost că nu aveam cum să fac toate astea. Asta nu era o provocare. Era ceva imposibil.

Dar voiam să o fac. *Îmi doream.*

— Dacă accepți să faci toate astea, iată ce voi face eu: voi plăti cursurile de arte marțiale. Pe mine m-au salvat și m-au echilibrat

când eram tânăr și cred că te vor ajuta și pe tine în sensul ăsta. În al doilea rând, voi trage toate sforile posibile să te înscriu la facultate.

M-am uitat în ochii lui. Lucra la cea mai bună universitate din stat.

— Dacă nu reușesc, a continuat el, mai este și varianta colegiului de stat. Avem unul foarte bun. Faci un an acolo, iei note maxime și apoi vei putea să te transferi. În orice caz, eu și Cindy vrem să vii să locuiești cu noi. Avem un apartament deasupra garajului plin cu o mulțime de gunoaie de care nu mai avem nevoie. Va trebui să-ți găsești un loc de muncă pentru a-ți achita școlarizarea, dar nu vei plăti chirie. Am dat câteva telefoane azi-dimineață. Am găsit un dojang respectabil cam la douăzeci de minute de noi. Dacă acceptați provocarea mea, te înscriem astăzi. Am să consider drept acord semnătura ta în subsolul acestei liste.

A pus un pix deasupra carnetului și s-a ridicat.

— Gândește-te cât servești micul dejun. Eu merg să-i conduc pe Cindy și pe copii. Astăzi pleacă acasă. Mă întorc mai târziu.

Lăsându-și o mână pe umărul meu, a continuat:

— I-am telefonat și detectivului, să discutăm despre cazul tău. Indiferent de ceea ce decizi aici, eu și tatăl tău vom face tot ce putem pentru tine.

El nu avea de unde să știe cât de speriat și deprimat fusesem cât stătusem în celula aceea. Mi-am ridicat privirea spre el, confirmându-i că auzisem tot ceea ce spusese, dar nu am putut vorbi. Doar am dat din cap. M-a bătut pe umăr și a dispărut.

Am semnat hârtia aia după mai puțin de un minut de la plecarea lui.

LUCAS

Miercuri dimineață, când am ajuns la economie, Jacqueline vorbea cu Moore pe coridor. Umerii ei încordați emanau frustrare, iar tonul lui o confirma.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar face *asta*.

Jacqueline m-a văzut venind peste umărul lui și m-am oprit lângă ea.

— Ești OK? am întrebat-o.

— Sunt bine, m-a asigurat, dând din cap.

L-am săgetat cu privirea pe Moore, pentru un moment, apoi m-am întors și m-am îndreptat spre sala de curs. M-a recunoscut și a început să pună lucrurile cap la cap înainte să ies din raza auditivă.

— Tipul ăla e în grupa noastră? Și de ce dracu' mi-a aruncat privirea aia?

N-ar fi vrut să știe de ce îi aruncasem privirea aia, sau că eram perfect capabil să mi-o susțin.

Jacqueline nu s-a mai uitat spre mine când au intrat amândoi pe ușă, cinci minute mai târziu. Heller își începuse deja prelegerea. Moore a trecut pe lângă mine, cu o expresie sumbră, iar Jacqueline, liniștită, s-a strecurat la locul ei. Am răsuflat ușurat.

***

Jacqueline și Mindi plănuiseră să ceară ordin de restricție temporar cu aplicare imediată, azi după-amiază. M-am oferit să fac schimb de tură, ca să le însoțesc, dar mi-a spus că părinții lui Mindi aveau să se asigure că primeau toată atenția necesară.

— Erin zice că s-ar putea s-o retragă definitiv.

Mi-am dorit, pentru a suta oară, să-l fi omorât pe nenorocit, atunci când am avut ocazia.

Mi-am privit aburii respirației ridicându-se ca un fum și mi s-a făcut poftă de o țigară pentru prima dată după foarte mult timp. Nu fumasem niciodată decât atunci când băusem și poate că asta îmi doream de fapt. Ceva care să mă amorțească. Era de necrezut prin câte trecuse fata asta cu numai doi ani mai în vârstă decât Carlie, ca să declare ceea ce i se întâmplase. Se baza pe sprijinul părinților și al frației sale, dar, o mai văzusem o singură dată de atunci și mi se păruse tot zdrobită.

Jacqueline nici nu le spusese părinților ei. Și, după dispariția lor din timpul vacanței de Ziua Recunoștinței, puteam să îmi imaginez de ce.

Când am ajuns la cămin, s-a întors spre mine. În ciuda gândurilor negre pe care le avusesem cu treizeci de secunde mai devreme, i-am zâmbit chipului ei minunat, abia vizibil de sub căciula tricotată, haina cu glugă și fularul pufos, înfășurat de mai multe ori în jurul gâtului, atât de înalt, încât îi acoperea gura.

I-am atins fața cu degetul meu rece, mângâindu-i linia obrazului și trăgând în jos fularul ridicol, ca să-i descopăr buzele pline.

— Mi-ar plăcea să te mai văd, înainte de a pleca acasă, i-am spus.

Mi-a amintit de spectacolul solo pe care îl avea în seara asta, de recitalul obligatoriu la care trebuia să asiste vineri și de spectacolul orchestrei ei de sâmbătă seară. Oficial, eram convins că studenții la muzică aveau cele mai multe obligații în afara orelor.

— Dar pot veni pe la tine mâine-seară, dacă vrei, a adăugat.

Ah, normal că voiam! Am dat din cap că da.

— Vreau.

Ochii ei erau imposibil de mari și albaștri, buzele ei roz închis implorându-mă să le sărut. *Vreau să te sărut, Jacqueline*, am gândit. *Chiar aici, chiar acum, în fața lui Dumnezeu și a tuturor.* M-ar fi lăsat. Citeam asta în ochii ei. Pentru a ne salva pe amândoi, i-am ridicat fularul la loc.

— Arăți ca o mumie neterminată. De parcă cineva a fost întrerupt în timp ce te înfășura în giulgiu.

— Poate că i-am aplicat o lovitură năucitoare de pumn și i-am umplut nasul de sânge mai înainte să mă transforme într-o mumie atât de înfricoșătoare, mi-a răspuns, iar eu am râs.

Când s-a apropiat mai mult de mine, nu am putut rezista și am sărutat-o pe frunte, inhalând neglijent. *La dracu'!*

— Îmi dai un mesaj când termini, după-amiază? am întrebat-o, făcând un pas înapoi.

Jacqueline: Gata. Ordinele de restricție sunt aprobate. Nu poate să se apropie la mai puțin de 300 de metri de oricare dintre noi.
Eu: Bine.
Jacqueline: Mă pregătesc de spectacolul solo. Ține-mi pumnii!
Eu: Nu ai nevoie. Ai degete magice, îți amintești?
Jacqueline: ☺

Băteam întotdeauna la ușă înainte să folosesc intrarea din spate a casei Heller. Charles și Cindy nu fuseseră niciodată atât de exuberanți ca părinții mei, dar trebuia să fiu sigur. Nu voiam să ne traumatizez pe toți, intrând peste ei când copiii lor erau plecați și credeau că sunt singuri.

Heller a răspuns la ușă.

— Landon, ești bine?

Landon. Am oftat.

— Da. Super. Voiam să discut cu tine despre... Jacqueline.

Sprâncenele i s-au ridicat, apoi a zâmbit.

— Vino înăuntru. Concepeam subiectele pentru examenul final de săptămâna viitoare. Studenții o să mă *urască* înainte să-l termine.

Și-a frecat palmele, mult prea încântat de acest gând. Studenții îl iubeau pe Heller, aproape întotdeauna. Absolvenții îl considerau Satana, dar cei cărora le era mentor știau meserie.

Ne-am așezat la masa din bucătărie, cu câte o bere în față.

— Două lucruri: primul, trebuie să te pun la curent în privința relației mele cu ea...

L-am văzut pregătindu-se sufletește.

— Bine.

— Ți-am spus că o cunoșteam dinainte să-i devin preparator, ca Lucas. Dar nu ți-am povestit cum ne-am cunoscut.

Am tras adânc aer în piept.

— A fost agresată în campus, când pleca de la petrecerea unei frății. Eu... l-am împiedicat să... Ea nu a vrut să-l denunțe.

— Iisuse Hristoase!

A împins laptopul din fața lui, apoi și-a odihnit coatele pe cărțile și caietele împrăștiate pe masă.

— A fost agresată de un alt student?

Am încuviințat.

— Și de ce n-a vrut să depună plângere? Fără îndoială, individul e periculos...

— Asta... nu e tot.

A amuțit, încruntându-se.

— Charles, l-am oprit înainte... înainte să ajungă la un așa nivel, încât ea să poată dovedi *fizic*. A scăpat fără vânătăi și fără, am scrâșnit din dinți. Fără penetrare. Tipul este membru al frăției din care face parte fostul ei. Știi cum sunt băieții ăștia: ori nu l-ar crede în stare de așa ceva, ori ar răspândi zvonuri despre ea oricum. N-am putut să o conving să meargă la poliție, dar, sincer, nici nu m-am străduit. Deci, poate că e și vina mea. Poate am sperat că bătaia pe care i-am dat-o o să îl învețe minte. Dar n-a fost așa.

— O, Doamne! A făcut-o din nou.

Cuvintele lui erau o afirmație, nu o întrebare.

— Da. A violat o altă fată.

— Ce dra...

— Ea și Jacqueline l-au denunțat. La fel am făcut și eu.

— L-au exmatriculat? ochii îi străluceau. Nu vreau ca jigodia aia să umble după pradă prin *școala mea*.

Buzele mi s-au arcuit.

— Pe la Poliție se zvonește că administrația îi permite să vină în ultima săptămână, doar dacă merge numai la examene și un alt membru al frăției este în permanență cu el cât timp este acolo.

— *Asta-i o tâmpenie...*

— E nevinovat până la proba contrarie, Charles.

— Știu. *Știu*.

A oftat adânc, la fel de frustrat ca și mine.

— Doar că... mă gândesc la Carlie și mă enervează al naibii de mult.

S-a oprit.

Am trecut un deget peste cicatricea de pe încheietura stângă și am tăcut amândoi preț de un moment.

— Jacqueline și cealaltă studentă au cerut astăzi ordine de restricție. Nu are voie să se apropie la o distanță mai mică de trei sute de metri de ele în campus sau în afara lui, nici să le contacteze în vreun fel.

A aprobat din cap, dar știam că se gândea la ce mă gândeam și eu: *nu era de ajuns*. Însă, tot era ceva.

— Ai spus că sunt două lucruri? mi-a amintit.

Mi-am supt inelul din buză, iar el a observat. Era un tic nervos. Când eram stresat, nu puteam să mă abțin. Am tras adânc aer în piept.

— Vreau să știu dacă... ăăă, interdicția student/preparator poate fi ridicată. Vrem să ne întâlnim mâine-seară. După ce predau recapitularea. Moment în care atribuțiile mele de preparator sunt, într-un fel, încheiate.

A ridicat o sprânceană.

— Hmm. Locuiește în zonă sau pleacă din campus pe timpul vacanței de iarnă?

— Pleacă.

— Ah, ei bine, v-aș sugera să nu vă afișați în public până după examenul de săptămâna viitoare, dar o mică întâlnire în secret...

Mi-a zâmbit diabolic.

— Presupun că sunteți capabili de așa ceva.

Credea că Jacqueline urma să-mi devină iubită sau era deja. În plus, părea încântat de acest gând. Nu m-a lăsat inima să îl corectez.

***

Pe tot parcursul cinei, Jacqueline a fost abătută. Gătisem paste, lucru care păruse să o impresioneze din nou, dar am presupus că nu era în apele ei din cauza a ceea ce se întâmplase data trecută. N-avea să se mai repete, dar nu puteam să i-o spun fără să par un nesimțit. *Hei, ții minte că data trecută am vrut să mă opresc? Ei bine, de data asta nu mă opresc până nu îmi strigi numele.*

Mda, așa nu.

După ce am pus farfuriile în mașina de spălat vase, am tras-o mai aproape și am pretins că îi dau o lecție improvizată de autoapărare, luându-i mâinile și imobilizându-le la spate.

— Cum ieși din această strânsoare, Jacqueline?

Mi-a răspuns în șoaptă că nu ar vrea să iasă.

— Dar dacă ai vrea, cum ai face? am insistat.

A închis ochii și mi-a dat răspunsurile corecte: lovindu-mă cu genunchiul în vintre, călcându-mă peste degetele de la picioare.

— Și dacă te-aș săruta și tu n-ai vrea?

Mă așteptam să folosească ceva ce învățase la curs, poate o lovitură cu capul. Dar nu. Mi-a spus că *m-ar mușca* și, drace, aproape mi-am pierdut controlul.

Am sărutat-o, ușor, aproape *sperând* să mă muște. În loc de asta, și-a trecut limba prin interiorul buzei mele și peste inel, iar eu am ridicat-o pe bufet, să fie deasupra mea. Înfășurându-și brațele și picioarele în jurul meu, și-a împins limba mică în gura mea. I-am supt-o mai adânc, mângâind-o cu a mea, apăsându-mi dinții pe ea, când și-o retrăgea.

— La naiba, a gemut.

Am luat-o de pe bufet și am dus-o pe pat, așezând-o în mijlocul lui și sărutând-o până când a început să se zvârcolească sub mine. I-am scos puloverul, iar ea mi-a descheiat cămașa, cât timp eu am reluat sărutul. Când i-am atins cu un deget fermoarul blugilor, a spus:

— Da.

I-am spus că n-am mai încercat asta cu nimeni important de multă vreme și m-a înțeles greșit, crezând că îi mărturiseam că nu mai făcusem sex cu nimeni. Aproape am izbucnit în râs, dar nu era nimic amuzant în asta.

— Am făcut, dar nu cu cineva la care să țin sau... apropiat, m-am corectat. O dată și-atât.

Mă temeam să nu o dezguste acest fapt. Fusese trei ani cu Kennedy Moore și eram sigur că o făcuse cu el, dar era foarte posibil ca el să fi fost singurul.

— O dată și-atât, mereu?

— Nu e ca și când ar fi fost nenumărate.

M-am simțit de parcă ar fi trebuit să-mi încrucișez degetele la spate.

— Au fost mai multe înainte, în liceu, decât în ultimii trei ani.

Asta era adevărat.

Sprijinit deasupra ei, am privit-o în timp ce-mi spunea că își dorea asta. Că mă dorea.

— Te rog, nu-mi cere să spun stop, a adăugat.

Nu avea de ce să-și facă griji în privința *asta*. Singura mea preocupare era să mă mișc suficient de lent încât să îi ofer ei plăcere. Voiam să se simtă frumoasă, dorită și complet, intens, pe deplin satisfăcută.

I-am tras jeanșii în jos, apoi i-am scos de tot, permițând ochilor mei să alunece pe trupul ei superb în timp ce îmi dezbrăcam cămașa și blugii. Am mângâiat-o ușor cu degetele, pe curbura sânilor, peste un sutien din dantelă roz, pe mica adâncitură a buricului, deasupra celeilalte bucăți de dantelă care era tot ce mai avea pe ea. Era incredibil de sexy, întinzându-se spre mine, trasându-mi liniile bicepșilor și ale umerilor, palmele alunecându-i în jos, pe abdomen, umezindu-și buzele cu limba.

Am luat un prezervativ din sertarul noptierei, dar, când m-am așezat deasupra ei, a început să tremure. Știam că nu era din cauza frigului, chiar dacă ăsta a fost motivul pe care l-a invocat, când am întrebat-o. Era foarte încordată, aproape panicată și nu eram sigur de ce. M-am rugat să aibă mai mult de-a face cu lipsa de experiență, decât cu ceea ce i se întâmplase în *acea noapte*. Lipsa de experiență o puteam remedia. Teama sau spaima ce stârnea ecouri ale unui eveniment atât de cutremurător precum cel pe care îl suferise ea... nu prea știam cum să o combat.

M-aș putea opri. Aș putea să o țin în brațe. Asta aveam să fac, dacă frica nu îi dispărea.

M-am ridicat și am scos pătura de sub ea. Cearșafurile erau reci, amplificându-i tremuratul, până când am aruncat-o înapoi, peste noi, sărutând-o ușor și încălzind-o cu corpul meu. I-am simțit mușchii relaxându-se sub atingerea mea. Respira mai

repede, dar mai profund. Am sărutat-o pe îndelete, atent, susținându-i capul cu palmele, stârnindu-i din nou dorința pe care o simțise în bucătărie. S-a ghemuit sub mine, încrezătoare, caldă, relaxată.

— E mai bine? am întrebat-o, iar ea a răspuns că *da*. Știi că poți s-o spui. Dar de data asta nu ți-o cer eu.

M-am aplecat să o sărut din nou și a deschis gura, împletindu-și limba cu a mea, lingându-mi buza, sugând ușor inelul și trecându-și degetele prin părul meu, susținându-mi capul în poziția pe care o voia. Când m-a zgâriat cu unghiile ei scurte de la umeri până la șolduri, strecurându-și degetele sub elasticul boxerilor mei în timp ce ne sărutam, am știut că era pregătită, dar am păstrat ritmul lent, intenționând să-i satisfac toate dorințele. I-am desfăcut sutienul, i l-am scos de tot, i-am dat jos chiloții, apoi pe ai mei, mi-am pus prezervativul, toate astea fără să ne oprim din sărutat.

Punându-i o mână pe șold, m-am aplecat peste ea, i-am deschis gura cu un sărut adânc, penetrant și m-am avântat în ea, rămânând suficient cât să simțim amândoi conexiunea pe deplin. Fierbinte și strâmtă, mi se potrivea perfect. *Bineînțeles că da.* I-am sărutat bărbia, obrazul și linia părului, exact lângă ureche.

— Fată frumoasă, am murmurat, ieșind și revenind. Mângâindu-i interiorul gurii, i-am spus fără cuvinte cât de mult o iubeam.

A suspinat, strângându-și degetele în părul meu și trăgând, sugându-mi limba, punându-și un picior peste al meu și sprijinindu-se în saltea cu celălalt, ca să-mi poată întâlni mișcările când am început să mă balansez.

M-am cutremurat deasupra ei, *atât de bine, atât de bine*, mișcându-mă odată cu ea, lăsându-mi mâinile să alunece pe trupul ei fin, frământând și mângâind. Când i-am luat un sân în mână și m-am aplecat să-i iau mamelonul în gură, mi-a șoptit numele, zvârcolindu-se și gemând încet. Avea nevoie de asta, avea nevoie de mine.

M-am răsucit pe spate, luând-o cu mine. Am pus mâinile pe talia ei, apăsând-o în jos în timp ce eu mă ridicam, dirijând-o până când a preluat controlul și a stabilit ritmul de care avea nevoie, cu

genunchii lipiți de șoldurile mele și brațele tremurând. Părul i-a căzut în jurul nostru. Mâinile mi-au alunecat pe coapse și, sub perdeaua părului ei mătăsos, de culoarea caprifoiului, i-am trasat cu limba dealurile sânilor, insistând pe părțile moi de sub ei, conturând exteriorul complet și mijlocul liniei pectorale. A gemut atât de adânc, încât am simțit sunetul cu obrazul lipit de pieptul ei.

— Haide, Jacqueline, i-am șoptit. Hai acum, iubito.

A scâncit din nou, frustrată, ca și cum n-ar fi știut sigur ce să facă, așa că am rostogolit-o sub mine, i-am lipit mâinile pe saltea de o parte și de alta a capului și am împins din nou în ea.

— O, Doamne, a oftat, strângându-și degetele peste ale mele. Lucas, a suspinat, cu ochii închiși.

— Sunt aici, i-am răspuns, aplecându-mă să o sărut în timp ce se încorda și se cutremura.

Am urmat-o, mai fericit ca niciodată.

***

Nu-i puteam vedea decât umărul dezgolit, adăpostit sub pătură, deși, cu certitudine, o puteam simți. Era caldă și moale, pliată în brațele mele. Picioarele ne erau împletite. Am încercat să mă concentrez asupra părților pe care le vedeam și le cunoșteam la fel de bine ca pe modelele tatuate în pielea mea. Am decis că ochii îmi plăceau cel mai mult. Erau, de asemenea, și cel mai greu de redat pe hârtie. Îmi era imposibil să surprind fiecare nuanță și felul în care mă privea. Sau poate gura... i-am atins buzele, iar ea și-a ridicat privirea, așteptând.

Era nedrept cât de mult o doream. Am sărutat-o, dezvelind-o până la talie. Bărbaților le place să vadă, ca și artiștilor, așa că m-am supus dorinței de a-i admira pielea goală. Doamne, Dumnezeule, era atât de frumoasă!

— Vreau să te desenez așa, i-am spus, străduindu-mă să-mi stăpânesc râsul când m-a întrebat, în glumă, dacă aveam să-l prind în perete.

Dacă aș fi făcut-o, n-aș fi putut să mai dorm niciodată. Ar fi trebuit ori să o am în pat și să repetăm ceea ce tocmai făcuserăm,

ori să-mi folosesc imaginația extrem de bogată ca să mi-o închipui acolo.

— Ți-am făcut mai multe portrete care nu sunt pe perete, i-am destăinuit.

Ups!

Desigur, a vrut să le vadă. I-am mângâiat sânii cu vârfurile degetelor și am tras-o mai aproape.

— Acum? am întrebat.

Te rog, nu acum.

A cedat, probabil curioasă, iar eu m-am urcat deasupra ei și am dispărut sub pătură.

I-am presărat sărutări pe stern, drept în jos, înaintând încet. Respirația i s-a accelerat, mâinile i s-au afundat în părul meu și au început să-l strângă atunci când am trecut de buric, fără să mă opresc. Am trecut pe o parte, sugându-i și mușcându-i interiorul coapsei, inhalându-i parfumul dulce, apoi suflând ușor de parcă aș fi vrut să-i arăt drumul pe care avea să-l urmeze limba mea. În mâinile ei mici, părul meu lung, întunecat a căpătat ceva ce nu a avut niciodată: suflet.

Îndrumă-mă, Jacqueline. Arată-mi unde să merg.

Și a făcut-o.

***

Mi-am tras boxerii pe mine înainte să-i dau drumul lui Francis și să îl hrănesc, ca să ne lase în pace. Am turnat un pahar de lapte și am pus câteva negrese pe o farfurie, apoi i le-am dat lui Jacqueline când m-am întors în camera slab luminată.

Ținea cearșaful peste sâni, ceea ce era și amuzant și atrăgător, având în vedere ultimele ore. După ce am aprins lampa de birou, am luat caietul de schițe și m-am urcat în pat, în spatele ei, îndemnând-o să se sprijine de pieptul meu. Șoldurile ei goale apăsau pe ceea ce avea să fie, într-un viitor nu foarte îndepărtat, o erecție impunătoare. În acest moment, voiam să torc de mulțumire sau să gem sau să fac orice altceva făceau bărbații după li se împlineau toate dorințele posibile.

A ronțăit o brioșă cât timp eu am răsfoit rapid schițele din acest semestru: clădiri cu o arhitectură remarcabilă din campus, desene mecanice, peisaje și oameni care mi se păruseră interesanți. Până să ajung la cea pe care i-o făcusem în ziua ploioasă, ea terminase două negrese și începuse o a treia.

M-am uitat spre tavan. *Super, bunicule! Acum, închide ochii.*

Am întrebat-o dacă o deranjează că am urmărit-o înainte să mă cunoască, dar părea să creadă că nu fusese pentru mine decât un alt străin interesant, care îmi atrăsese atenția.

— Nu știu dacă asta mă face să mă simt mai bine sau mai rău, i-am spus.

S-a aplecat pe brațul meu.

— Nu mai sunt supărată că nu mi-ai spus că tu erai Landon. Singurul motiv de supărare a fost că am crezut că te jucai cu mine, dar era exact opusul.

Mi-a atins obrazul și cearșaful a alunecat.

— Nu mi-ar putea fi niciodată frică de tine, mi-a șoptit.

Am pus farfuria pe noptieră împreună cu caietul de schițe și am întors-o în poala mea. I-am atins, sărutat și supt sânii, iar ea și-a trecut degetele magice prin parul și peste pielea mea, trezindu-mă complet.

— Să iau un... ăăă... a șoptit, iar eu am dat din cap că da. S-a aplecat spre sertarul noptierei și a revenit cu un pătrat de celofan.

— Pot să... sau e prea...?

— Doamne, da. Te rog!

Nu-mi mai pusese niciodată o fată prezervativul. În timp ce degetele ei mici și reci l-au apăsat și derulat cu precizie de expert, am presupus că, în acest moment, eu eram cel fără experiență. Și, *o, Doamne*, era perfect.

capitolul 23

LANDON

Găsirea unui loc de muncă s-a dovedit a fi mult mai complicată decât crezusem la început. Într-un oraș mic, unde toată lumea știa că, în trecutul nu foarte îndepărtat, agresasem pe cineva, patronii nu se îngrămădeau să mă aibă pe statul de plată.

Căutând cu disperare, am încercat să aplic și la ultimul restaurant de tip fast-food în care aș fi dorit vreodată să lucrez și tot am auzit:

— Completează asta, dar, momentan, nu prea angajăm.

Era aproape vară, cea mai aglomerată perioadă a anului pentru toate companiile din acest orășel turistic. Nu angajau, *pe dracu'*. M-am uitat la cămașa cu mânecă scurtă și cravata din poliester a managerului și i-am luat foaia din mână. Îmi trebuiau cam cincisprezece minute să o completez. De pomană.

— Tu nu ești fiul lui Ray? Nepotul lui Edmond?

M-am răsucit și l-am observat pe unul dintre morocănoșii orașului, un tip în vârstă, uitându-se în sus, la mine. Erau o mulțime ca el pe aici. Cel din fața mea era mai scund și mai lat decât mine, îmbrăcat cu o salopetă din pânză roșie care semăna izbitor cu hainele de închisoare, cu excepția emblemei *Hendrickson Electrice și AC* de pe piept. Și-a golit tava plină cu ambalaje mototolite și cutii de carton la coșul de gunoi și s-a întors din nou spre mine.

— Da, domnule, i-am răspuns. Sunt Landon Maxfield.

Mi-a strâns mâna cu o putere remarcabilă.

— W. W. Hendrickson, s-a prezentat, accentul local scurtându-i cele două inițiale la *dubyah dubyah*. Îți cauți de muncă, nu-i așa? Dar n-ai vrea să lucrezi în locul ăsta de rahat.

S-a uitat la managerul care se înroșise.

— Fără supărare, Billy.

Aveam impresia că Bill Zuckerman nu se mai recomandase *Billy* de cel puțin douăzeci de ani. Și-a dres vocea și s-a străduit să nu se încrunte, dar nu a reușit.

— Ah, nu m-am supărat, domnule Hendrickson.

— Hmm, a spus Hendrickson. Vino un minut până afară, Landon. Hai să stăm de vorbă.

A deschis drumul, iar eu l-am urmat.

— Credeam că lucrezi pe barcă, cu taică-tău.

Am mers în pas domol până la camioneta lui, unde și-a sprijinit un cot de ea.

Am încuviințat din cap.

— Da, domnule. Dar, la anul, vreau să merg la facultate și o să am nevoie de experiență și referințe.

— Plănuiești s-o ștergi din oraș cum a făcut taică-tău, nu-i așa? m-a întrebat, dar nu am putut simți niciun pic de răutate în tonul lui.

— Da, domnule. Am de gând să studiez ingineria.

A ridicat din sprâncenele stufoase.

— Ah, uite un lucru înțelept, care merită studiat. N-am putut să înțeleg niciodată de ce lui taică-tău i-a trebuit o grămadă de școală să învețe ceva atât de nefolositor.

Am strâns din buze, știind foarte bine că n-avea niciun sens să încerc să explic licențele în economie ale tatei unui tip ca domnul Hendrickson.

— O să trec la subiect. Am nevoie de un nou asistent. Nu te repezi să accepți. Înainte, trebuie să știi că, probabil, o să te electrocutezi o dată sau de două ori până înveți care-s firele pe care trebuie să le ocolești. Și o să te trimit pe întuneric în mansarde cu temperaturi de cincizeci de grade, unde o să transpiri ca o fântână arteziană, o să-ți intre cioburi de sticlă în genunchi și în fund și uneori, o să-ți treacă printre picioare câte o creatură.

A râs, un sunet nazal aproape mut.

— Odată, un asistent a căzut prin tavanul unui client, din cauza unui oposum. Norocul lui că a aterizat în mijlocul sufrageriei.

Norocul lui?

— Ăăă, bine.

Nu știam ce să-i răspund sau ce să-l întreb.

— Leafa e cu câțiva dolari peste salariul minim. Fără băutură, fără țigări, fără hâța-hâța cu fetele clienților. Simt că trebuie să-ți menționez asta, pentru că ești arătos, la fel ca taică-tău, dar, în afară de asta, am mai pățit-o.

Fața mi s-a încălzit.

— Presupun că te pricepi la calculatoare și alte chestii din astea?

Am dat din cap că da și a continuat:

— Bine. Mi-ar trebui niște ajutor ca să îmi pun registrele acolo. Să fiu în pas cu secolul douăzeci înainte să se termine. Deci, ce părere ai?

Mi-am găsit de muncă, mi-am spus în sinea mea.

***

— Ei bine, domnule Maxfield, iată-ne ajunși la începutul clasei a douăsprezecea. N-am crezut niciodată că ai să ajungi până aici, trebuie să recunosc.

M-am uitat la directoare și mi-am zis: *Serios? Mai ales când ai făcut tot ce ți-a stat în putere ca să scapi de mine.* Totuși, tupeul nesimțit de a mă chema la ea în birou doar ca să-mi spună asta nu prevestea nimic bun. Se credea superioară oricui și peste tot, iar între zidurile acestei școli, avea dreptate.

Nouă luni, mi-am spus în gând. Nouă luni și aveam să scap de aici. Nu mă opream nici să îmi scutur praful de pe cizme.

Așa că am tăcut. Doar i-am întors privirea bulbucată cu una neclintită de-a mea. A studiat o bucată de hârtie cu orarul meu.

— Văd că te-ai înscris la algebră și fizică.

M-a privit pe deasupra ochelarilor cocoțați pe nas.

— Foarte... ambițios din partea ta.

Cu buzele strânse, sprâncenele ușor ridicate și pleoapele lăsate, expresia feței îi trăda scepticismul cu privire la capacitatea mea de a duce la bun sfârșit schimbările pe care le începusem în ultimele săptămâni ale anului trecut.

Voiam să-i zbor ochelarii și aerul de superioritate de pe față.

În loc să-i răspund, mi-am repetat mantra în gând, adică principiile pe care le învățasem primăvara trecută, în prima mea lună de arte marțiale: *curtoazie, integritate, perseverență, autocontrol, spirit neîmblânzit.* De cele mai multe ori, funcțiile acestora se întrepătrundeau, pentru că fiecare dintre ele era legată de celelalte. Dacă nu reușeam să stăpânesc vreuna, era foarte probabil să le pierd pe toate. La ce-mi folosea integritatea dacă nu aveam autocontrol?

Deci, am stat acolo, așteptând ca Ingram să se plictisească de mine.

Nu-i plăcea deloc tăcerea mea, asta era evident. Buzele subțiri i s-au schimonosit.

— Am înțeles că una dintre elevele noastre eminente te-a ajutat să treci clasa, astă-primăvară.

Ah. Pearl.

După ziua în care m-a controlat să vadă dacă nu am un plămân perforat, eu și Pearl Frank nu am mai vorbit niciodată fără ca Melody să fie prezentă sau altfel de replici în afară de cele obișnuite la ore. Primăvara trecută, în bibliotecă, aproape că nu i-am răspuns când mi-a atins brațul și m-a întrebat:

— Landon, ești bine?

Cu numai șase săptămâni de școală rămase pentru a le recupera pe cele treizeci de materie pierdută pe lângă celelalte lucruri noi, mă cam duceam la fund. Dar n-aveam chef să recunosc asta în fața celei mai bune prietene a lui Melody, care se întâmpla să fie și cea mai deșteaptă elevă din clasa mea.

Am clipit, mi-am rotit umerii și mi-am trosnit gâtul.

— Da. Foarte bine.

Stăteam în aceeași poziție de mai bine de o oră, citind și recitind un subcapitol din cartea de chimie.

A gesticulat spre textul din fața mea, încruntând din sprâncene.

— De ce te uiți la asta? Am învățat Legea lui Dalton acum șase săptămâni.

Strâmbându-mă, am închis cartea și m-am ridicat.

— Da, ei bine, eu nu am înțeles-o atunci și nu o înțeleg nici acum, i-am spus, relaxându-mi grimasa și ridicând din umeri. Nu-i mare lucru.

Lui Pearl nu-i scăpa mai nimic.

— Dar, o înveți acum pentru că...

Am înghițit în sec. Nu voiam să afirm cu voce tare că mă hotărâsem, în al doișpelea ceas, să îmi schimb viitorul și mă temeam că nu eram în stare s-o fac.

— Dacă vrei, pot să-ți trimit notițele mele din ultimele șase săptămâni și poți să mă întrebi ce nu înțelegi.

În ochii ei negri nu se citea mila, ci o provocare.

Am încuviințat din cap.

— Bine.

— Nu-ți fie frică să ceri ajutor și de la profesori. Sunt oameni normali, știi?

Am ridicat o sprânceană și ea a zâmbit.

— Mă rog, majoritatea.

Pe parcursul următoarelor săptămâni, m-a ajutat să promovez chimia, literatura și matematica. Datorită ajutorului ei, creierul meu s-a trezit după trei ani de hibernare.

— Pearl Frank? a întrebat doamna Ingram, de parcă nu mi-aș fi amintit orele de pregătire sau cine le susținuse. Nu știam de unde aflase și nici prin cap nu-mi trecea să o întreb.

— Da, i-am răspuns.

În clipa asta, mă ura. În primele luni de taekwondo, devenisem mai atent la semne pe care le dădea cineva când trecea de la iritare la furie. Să recunoști când adversarul poate să-și piardă cumpătul în orice moment este, la urma urmei, necesar pentru apărare. Semnele ei fizice erau minore, dar existau.

— Am auzit că, la sfârșitul anului trecut, ai fost arestat pentru vătămare corporală. Din fericire, ai scăpat cu o eliberare condiționată.

Din fericire nu erau întocmai cuvintele pe care voia să le zică.

Nu i-am răspuns.

Pearl îmi spusese odată că Ingram era genul de lider care credea în metoda *adunării prin scădere*.

— E pe jumătate genial, pe jumătate înșelăciune. Elimină elevii cu rezultate slabe, angajații cu randament scăzut etc., ceea ce ridică media generală sau poziția în clasament a organizației.

În cele din urmă, Ingram s-a dezbrăcat de caracter și s-a uitat urât la mine.

— De ce nu-mi răspunzi, domnule Maxfield?

Am înclinat o sprânceană.

— Nu mi-ați pus nicio întrebare.

Ochii i-au scăpărat.

— Permite-mi să mă fac înțeleasă. Nu știu de-a ce te joci aici sau ce treabă ai cu domnișoara Frank, dar nu vreau să-și irosească timpul prețios pentru prostiile tale. Nu cred nicio secundă că tu ai avea un minim esențial de spirit moral sau deprinderile de viață și interpersonale necesare pentru a reprezenta această instituție și standardele ei educaționale exemplare.

Mi-am mușcat buza, abținându-mă să o corectez. Potrivit statului, școala ei era departe de a fi *exemplară*.

A continuat să bată câmpii despre lipsa mea de integritate, de simț critic și de respect pentru autorități, dar am refuzat s-o mai ascult. Era amuzant că oamenii care trăncăneau despre lipsa de respect a altora nu doreau, de obicei, să îl ofere la schimb.

Când s-a oprit, urechile îmi țiuiau.

— Ne-am înțeles, tinere?

În mod clar, aștepta un răspuns la mai mult decât această întrebare sau o reacție urâtă din partea mea. Avea să fie dezamăgită.

— Cred că da. Mai aveți ceva să-mi spuneți, doamnă Ingram?

M-am ridicat, aruncând o umbră lată pe biroul ei, de la fereastra estică din spatele meu.

— Trebuie să ajung la oră. Dacă nu cumva doriți să întârzii din prima zi.

Chiar la țanc, s-a sunat prima oară.

S-a ridicat și ea, dar tot a trebuit să ridice privirea spre mine. În timpul verii, atinsesem înălțimea impunătoare a lui tata, iar doamnei nu-i plăcea că eram cu treizeci de centimetri deasupra ei. Am băgat o mână în buzunarul din față și mi-am mutat greutatea pe o parte. Era singurul armistițiu pe care i-l ofeream. Nu mai aveam paisprezece ani, iar această femeie n-avea să-mi distrugă șansele de a pleca din orașul ăsta și a intra la facultate.

— Poți să pleci. Dar sunt cu ochii pe tine.

Aham, m-am gândit, întorcându-mă și ieșind din birou fără să îi răspund.

Eram curios de ce Dumnezeu o persoană ca ea urmase o carieră în domeniul educației, dar nu aveam de gând să o întreb. Nu toată lumea se comportă logic. Nu toate lucrurile au sens, în cele din urmă. Uneori trebuie să uiți de explicații sau de scuze și să lași în urmă oameni și locuri, pentru că, altfel, te vor trage în jos.

LUCAS

Sâmbătă dimineață, trecuseră treizeci și ceva de ore de când o văzusem ultima oară pe Jacqueline. Eram în vestiar, împreună cu sergentul Ellsworth, pregătindu-ne pentru ultimul modul. Noi doi nu trebuia să intrăm decât la jumătatea cursului, pentru că astăzi nu aveam decât un singur rol, cel de „atacatori", iar asta necesita o anumită distanță emoțională față de „victime".

Când am intrat în sală, complet echipați, ochii mi s-au oprit direct pe Jacqueline. Purta costumul de protecție, la fel ca restul fetelor. Semănau cu un trib de mini-luptători sumo. S-a uitat în sus și m-a văzut, apoi a coborât imediat privirea, mușcându-și buza. M-a izbit o amintire detaliată a orelor petrecute în patul meu. După zâmbetul ei timid, am dedus că tot la asta se gândea și ea.

Distanță emoțională. *Absolut!*

Îmi doream, prea târziu, să-i fi cerut lui Jacqueline să mă evite ca adversar. Puteam să exersăm împreună mișcările de apărare, dar asta era altceva. În calitate de atacatori, eu și Ellsworth trebuia să facem comentarii sonore și să căutăm momente bune de atac. Nu eliberam „victima" decât după ce era aplicată corespunzător o lovitură defensivă. Și eram amândoi instruiți să apreciem asta.

Această secțiune a cursului era stresantă pentru mine. Trebuia să pretind că sunt un agresor sexual, iar asta mă făcea să-mi doresc numaidecât un duș clocotit.

Imediat ce terminau recapitularea mișcărilor cu Watts, doamnele erau gata să treacă la ceea ce prietena lui Jacqueline numea, după spusele ei, *șut serios în flecușteț*e.

— E încântată de asta doar pentru că poate exersa pe voi fără să vă rănească pe bune, datorită costumului vătuit, mi-a spus joi seara, în timp ce ne îmbrăcam să o duc înapoi la cămin.

— Aha, i-am răspuns indiferent, iar ea a râs.

— Erin a fost prima persoană căreia i-am spus, a continuat pe un ton scăzut, punându-și mănușile și evitându-mi privirea. Îmi doresc să-i fi spus mai devreme.

Am tras-o mai aproape și i-am ridicat bărbia.

— Nu există moduri corecte sau greșite de a fi un supraviețuitor, Jacqueline. Nu există niciun tipar.

A încuviințat din cap, înghițind cu greu, nu foarte convinsă în privința lui Mindi.

— Tu ai supraviețuit. O să reușească și ea.

Eu eram primul. În drum spre saltea, am simțit-o urmărindu-mă cu privirea și m-am rugat să nu fiu eu partenerul ei pentru asta. Vickie s-a oferit voluntar și mi-a tăbăcit fundul în cel mai bun mod posibil. Mă așteptasem ca Erin să vină prima sau a doua, dar stătea din nou cu Jacqueline, care nu părea să se grăbească deloc. Când a venit rândul lui Ellsworth la saltea, le-am urmărit încurajându-și colegele, Erin strigând din toți rărunchii sugestii precum:

— Dă cu capul! *COSITOAREA*! Lovește-l cu piciorul! Dă-i mai *TARE*!

În timpul ăsta, Jacqueline țipa și bătea din palme.

Într-un târziu, Erin i-a strâns mâna lui Jacqueline și a pășit în față să se lupte cu Ellsworth, după ea rămânând numai Jacqueline și încă o femeie foarte timidă, care lucra la Centrul de Sănătate. Ellsworth s-a uitat la Erin și, înainte de a înainta, a mormăit:

— Dacă tipa asta îmi îndeasă ouăle în gât, îmi rămâi *dator*, omule. Nu sunt așa de sigur că echipamentul ăsta îi face față.

Dacă „victima" ne lovea sănătos, nu aveam să simțim, cel puțin așa speram. La instruire, ne spuseseră să ne adunăm tot dramatismul. Chiar și așa, când Erin l-a nimerit pe Ellsworth cu un șut perfect în flecușteț, iar el s-a prăbușit la pământ, am fost un pic îngrijorat. Unsprezece voci au strigat, *FUGI!* Dar Erin avea propriul dramatism. După ce a sărit pe *pieptul* lui, s-a întors și l-a mai lovit de două ori înainte să fugă în zona de siguranță, unde a sărit în loc, de parcă ar fi câștigat campionatul la categoria grea.

Ellsworth s-a ridicat și mi-a făcut semn că totul e OK. Am răsuflat ușurat.

M-am dus în fața saltelei și am așteptat. Gail, fata de la Centrul de Sănătate a făcut un pas în față, atât de emoționată, încât tremura. În acest moment, unii ar fi putut fi tentați să-i spună că nu trebuia neapărat s-o facă. Dar ajunsese până aici. Era timpul să-și dovedească ei însăși ceea ce învățase. La început, Watts i-a dat câteva instrucțiuni scurte, încurajând-o să lovească mai tare. Am fost blând cu ea, dar, pe măsură ce-mi căra pumni și picioare, în aplauzele colegelor ei, a început să dea mai cu forță, să strige mai tare *nu* și *înapoi*. Când am terminat, plângea și zâmbea, înconjurată și felicitată de celelalte fete.

Pentru mine, nimic nu a fost mai impresionant decât s-o urmăresc pe Jacqueline. Fără instrucțiuni, a executat o serie de mișcări și, indiferent dacă nimerea sau nu, le combina. La un moment dat, a rămas blocată într-o îmbrățișare urs frontală, până când Erin a strigat, *OUĂLE!* destul de tare cât să se audă și în statul vecin, iar Jacqueline a ridicat cu putere un genunchi. Ellsworth a lovit podeaua. E a luat-o la fugă spre zona de siguranță, unde Erin a îmbrățișat-o cu entuziasm. Eram atât de mândru de ea! Și m-am

rugat lui Dumnezeu să nu fie vreodată nevoită să folosească ceea ce învățase aici.

***

Duminică după-amiază, eu și Jacqueline am luat o ultimă pauză de la învățatul pentru examenele finale. Am pus cafea în două termosuri și ne-am îndreptat spre lac. Am vrut să desenez două caiace, în timp ce Jacqueline insista că oamenii din ele sunt nebuni, pentru că niciun om întreg la cap n-ar fi ieșit pe lac la temperatura asta. S-a ghemuit lângă mine, pe bancă, tremurând încontinuu, deși era înfofolită din cap până-n picioare. Eu eram în hanorac, fără mănuși. Și renunțasem la jacheta de piele, pentru că nu aveam nevoie de ea.

Am făcut-o smiorcăită, pentru că se văicărea atât de mult de vremea rece, iar ea m-a lovit în umăr. Aș fi putut să o blochez, dar nu am vrut.

— Au, drace, retrag cuvintele. Ești fără inimă. Crâncen de agresivă!

Am luat-o mai aproape, să o încălzesc.

— Am o lovitură de pumn năucitoare, a murmurat în pieptul meu.

Abia i-am distins cuvintele.

— Ai, i-am răspuns, ridicându-i fața spre mine. De fapt, mi-e puțin frică de tine.

Cuvintele mele jucăușe ascundeau mai mult adevăr decât își închipuia.

— Nu vreau să-ți fie frică de mine.

Cuvintele i-au ieșit însoțite de aburii respirației și am sărutat-o, până când nasul i s-a încălzit pe obrazul meu.

Ne-am întors în apartament, unde mi-a amintit ceea ce îi cerusem acum câteva săptămâni: să-mi lase ceva la care să visez.

— Așadar... ai visat destul? m-a întrebat.

Hainele ne erau șifonate, dar nu depășiserăm pragul sărutărilor fierbinți pe canapeaua din sufragerie, cu Francis pe post de spectator plictisit.

Dacă visasem mâinile și gura ei pe mine? Ăăă... da.

Privindu-mi intens buzele, cu inelul tras complet în gură, pe chip i s-a răspândit un zâmbet lent. M-a sărutat, apoi mi-a alunecat din poală și s-a așezat în genunchi, între picioarele mele. În timp ce-mi descheia nasturele și fermoarul pantalonilor, eram convins că visez. Nu voiam să-mi schimb poziția, ca nu cumva să mă trezesc, dar tot i-am trecut degetele prin părul moale, așa încât să pot în același timp, și să o ating, și să privesc fiecare lucru pe care îl făcea.

Când și-a plimbat vârful limbii de la bază până la vârf, am închis ochii pentru o clipă, înnebunit de plăcere. S-a ridicat să mă muște ușor, masându-mă mai întâi cu vârfurile degetelor, apoi cu limba. Am gemut, ceea ce era, se pare, exact reacția corectă. Gura ei fierbinte s-a închis în jurul meu și, *Doamne, Dumnezeule*, capul mi-a căzut pe spătarul canapelei. Am închis din nou ochii, cu mâinile încă în părul ei mângâindu-i obrajii cu podurile palmelor. Iar apoi, a scos o singură notă lungă, joasă.

— La dracu', Jacqueline, am suspinat.

De data asta, nu m-a lăsat să o opresc.

***

Miercuri după-amiază, mi-a trimis mesaj: Econ final — LUAT. Nu-mi păsa dacă învățase termenul din jocuri video sau din caricaturi cu pisici. Era adorabilă. Numai din cauza mea, da? i-am trimis înapoi. Nu, din cauza tipului ăluia, Landon, a răspuns. Am râs cu voce tare, câștigând o sprânceană ridicată de la Eve, cu care lucram o tură dublă. Azi, Gwen și Ron aveau câte două examene fiecare și noi nu aveam niciunul, așa că am acceptat să lucrăm aproape toată ziua, împreună cu managerul.

— Vreau ceva fierbinte și dulce.

Am recunoscut vocea lui Joseph, dându-i comanda lui Eve. Și-a frecat palmele prin mănușile fără degete, încercând să le încălzească. Avea o haină inscripționată cu emblema universității și numele lui. Fesul de lână, tras peste urechi, etala mascota noastră.

Eve l-a privit cu asprime.

— Am nevoie de *numele băuturii* pe care o doriți, domnule.

Vocea ei împroșca venin. Avea să fie amuzant. Sau foarte dureros. Oricum, nu mă înduram să intervin și să-i opresc.

Joseph rareori intra în cafenea, insistând că nu era nimic de capul ei, doar suprapreț și supra-publicitate.

S-a uitat la Eve, peste bar.

— Recomandări? Nu sunt familiarizat cu toate băuturile de fițe pe care le aveți. Cum am zis, vreau ceva *fierbinte* și *dulce*. Totuși, nu sunt sigur că tu ești cea care mă poate ajuta.

— *Serios*? Asta e replica ta?

Sprâncenele lui s-au ridicat și gura i s-a strâmbat.

— Scumpo, dacă speri la o replică, n-ai s-o primești de la *mine*. Ești foarte departe de a fi genul meu.

Eve a pufnit furioasă.

— Aaa, deci „vreau ceva fierbinte și dulce" nu înseamnă „nimic"?

— Păi... *nu*, i-a răspuns, privind-o glacial. Înseamnă că aș dori o băutură *fierbinte*, în loc de una rece și că aș vrea ceva *dulce*, adică, să mai pui *zahăr în ea*. La naiba! Mai ai cumva vreun coleg, sau pe altcineva la care pot să comand?

Strângând din buze, s-a uitat de jur împrejur și m-a văzut.

— Drace, Lucas, dă-mi ceva... a întors privirea spre Eve, *fierbinte* și *dulce*.

— Ce zici de *Salted Caramel Mocha*?[1]

Mi-a răspuns zâmbind:

— O, da! Sună perfect.

Zâmbetul i-a dispărut când s-a uitat din nou la Eve, deși încă vorbea cu mine.

— Și, îți mulțumesc pentru profesionalism.

I-am preparat băutura, iar el i-a înmânat o bancnotă lui Eve, care i-a dat restul în tăcere.

— Ne vedem săptămâna viitoare, la concertul Air Review, mi-a mai spus, luând paharul. Apropo, sora lui Elliott vine în vizită

[1] Băutură servită numai în cafenelele Starbucks americane, din espresso și spumă de lapte, amestecate cu sirop mocha și toffee nut, completate cu frișcă, sirop de caramel și caramel sărat.

peste încă o săptămână. Dacă vrei, într-una din seri, să ni te alături la cină, o să mă pot lăuda și eu cu singurul meu prieten deștept.

— Cu siguranță, am râs. Sună bine, Joseph.

După ce a plecat, Eve m-a săgetat cu privirea și mi-a zis, fără pic de inflexiune:

— E gay, nu-i așa?

— Da.

— Și tu ai stat acolo și m-ai lăsat să mă fac de râs...

— Eve, nu toată lumea se învârte în jurul tău.

Am bătut-o cu degetul pe nas, ca să mai îndulcesc din asprimea cuvintelor.

— Poate ar trebui să-ți dai seama de asta.

M-am întors să spăl cănile, înainte să năvălească următorul val de clienți speriați de examenele finale.

Ea a pufnit un oftat, dar nu mi-a răspuns.

Telefonul a sunat cu încă un mesaj de la Jacqueline, care, până sâmbătă, mai avea încă trei examene, față de mine, care mai aveam numai unul.

Jacqueline: Mâncare chinezească sâmbătă? Am nevoie de ceva iute și aromat pentru a sărbători sfârșitul semestrului. Poate Kung-Pao? *făcând cu ochiul*

După schimbul de replici de mai devreme dintre Joseph și Eve, am râs din nou cu voce tare. Eu și Jacqueline plănuiserăm să ne relaxăm în camera ei de cămin, după ce Erin pleca în vacanța de iarnă.

Eu: Cred că pot să încropesc ceva picant și aromat.

Jacqueline: * făcându-și vânt * da, te rog!

***

— Deci, cum ai ajuns să cânți la contrabas? am întrebat-o, căutând o bucată de broccoli în cutia mea. Stăteam unul lângă altul pe podeaua camerei de cămin, rezemați de pat.

— Din cauza echipei de fotbal pentru juniori, a răspuns.

M-am încruntat, imaginându-mi-o îmbrăcată cu echipament de fotbal, iar ea a râs.

— Unul dintre instrumentiștii noștri și-a rupt clavicula în timpul unui meci de fotbal, iar profesorul orchestrei a implorat una dintre vioare să facă schimb cu el. M-am oferit voluntar. Faptul că mama n-a fost deloc fericită a fost un bonus.

— Deci, să înțeleg că relația dintre tine și mama ta nu e tocmai bună?

A oftat.

— De fapt, abia i-am spus... despre Buck. Despre toate astea. Și a *plâns*. Mama nu plânge niciodată. A vrut să vină aici, a continuat, încruntându-se. I-am spus că mă simt bine, că sunt puternică, și am realizat că așa este.

S-a rezemat din nou de pat, cu fața întoarsă spre mine.

— Datorită lui Erin și ție.

Mintea îmi sugera că trăsătura pe care o lăuda nu era de băiat rău. Am mimat gestul scoaterii pălăriei.

— La dispoziția dumneavoastră, doamnă.

A zâmbit.

— Îmi face o programare la terapeutul ei. La început, am acceptat ca să-i ofer ceva de făcut, un mijloc de a mă ajuta... Dar, gândindu-mă mai bine, m-am bucurat. Vreau să discut cu cineva despre ceea ce mi s-a întâmplat. Cu cineva care mă poate ajuta să depășesc toate astea.

Chipurile noastre erau foarte aproape unul de altul și puteam să jur că mă privea cu *tristețe*. Poate pentru că eu nu aveam mamă.

— Asta-i nemaipomenit. Mă bucur că ai o mamă care te susține.

Nu așa voiam să decurgă seara asta. Mai aveam atât de puțin timp cu ea!

— Dar tu? Cum te-ai hotărât să studiezi inginerie? Vreau să spun că, probabil, ai fi putut să te specializezi în artă.

Am ridicat din umeri.

— Pot să desenez oricând am chef. Mă calmează, așa a fost mereu. Dar nu vreau să fac asta decât pentru mine. Cât despre artă în general... Nu sunt cu adevărat nici pictor, nici sculptor, nici

altceva de genul ăsta. A fost destul de greu să-mi restrâng interesele la inginerie. Voiam să le fac pe toate.

Ea a zâmbit.

— Deci, cum ai ales?

— Ei bine, prin calificare și oportunitate. Nu m-am gândit niciodată că voi profesa în medicină. Am crezut că aveam să proiectez mașini și să inventez chestii futuriste, cum ar fi vehiculul pe pernă de aer. Dar mi s-a ivit ocazia, atunci când Doctorul Aziz mi-a cerut să mă înscriu și am profitat de ea.

Am căutat în iTunes lista cu melodii pe care voiam să le asculte și i-am dat ambele căști. Așa cum mă așteptam, avea o deprindere muzicală pe care nu o mai văzusem niciodată la vreun alt cunoscut de-al meu. În timp ce mă privea, am văzut în ochii ei cum s-a dezlănțuit un val de sentimente. M-am aplecat să o sărut, după care am ridicat-o, am așezat-o pe pat și m-am întins lângă ea, cu un braț sub cap și celălalt lipit de abdomenul ei.

Când am întins mâna să îi mângâi urechea cu vârful degetului, și-a scos o cască și mi-a dat-o mie. Am derulat lista până am ajuns la o melodie pe care o descoperisem cu puțin înainte să îmi fac ultimul tatuaj, patru rânduri scrise pe coasta mea, o poezie compusă de artista mea mamă pentru analiticul bărbat care o iubea. Cântecul îmi amintise cuvintele ei, așa că, la următoarea mea vizită acasă, am căutat în mansardă caietul ei cu poezii. Am copiat versurile și i le-am dus Ariannei, care a pictat poezia pe pânza trupului meu, acum doi ani.

Dragostea nu e lipsa logicii
ci logica examinată și recalculată
încălzită și pliată să se potrivească
pe contururile dinlăuntrul inimii.

Mâinile noastre au început să rătăcească una pe corpul celuilalt și mi-am strecurat degetele sub bluza ei în timp ce o sărutam. M-a avertizat că Erin putea intra în orice moment. Aparent, colega ei

încă nu plecase din cămin. Ceva legat de un iubit care tot încerca să o recâștige.

— De ce s-au despărțit? am întrebat.

I-am mângâiat sânul, gata să caut închizătoarea sutienului. Oare, de data asta, era în față sau în spate?

— Din cauza mea, mi-a răspuns, iar eu am încremenit. Nu, nu de aia. Chaz a fost... cel mai bun prieten al lui Buck.

Doar pronunțându-i numele, tot corpul i s-a încordat și am tras-o mai aproape.

În principiu, Buck deja plecase și, probabil, nu avea să se mai întoarcă semestrul viitor. Această probabilitate avea să devină o certitudine dacă Charles avea vreun cuvânt de spus. El cunoștea pe cineva din comisia disciplinară și eram convins că avea să tragă toate sforile posibile.

— Nu ți-am povestit încă despre casa scărilor, nu-i așa? m-a întrebat Jacqueline.

M-am încordat la fel de tare ca ea.

— Nu.

A înghițit cu greu.

— Acum o lună, toate mașinile de spălat de la etajul meu erau pline, așa că am coborât la etajul al doilea, să văd dacă au mașini libere.

Vocea îi era atât de slabă, încât, dacă mă mișcam, nu o mai puteam auzi.

— Când m-am întors, Buck m-a acostat pe scări. M-a amenințat că...

A înghițit din nou, foarte anevoios, lăsându-mă să continui singur fraza, în minte.

— Așa că i-am spus, *Hai în camera mea*. M-am gândit că, dacă reușeam să îl ademenesc pe hol, acolo ar mai fi fost persoane care m-ar fi auzit spunându-i să plece și n-ar fi avut încotro.

O țineam prea strâns. Îmi dădeam seama de asta, dar mușchii îmi împietriseră. Nu-mi puteam slăbi strânsoarea.

— Pe coridor erau cinci oameni. I-am spus să plece. Când și-a dat seama ce-am făcut, s-a înfuriat. A insinuat că am făcut-o pe

casa scării. Și, după privirile celor prezenți... după poveștile care au circulat după aceea.... l-au crezut.

Nu intrase în camera ei. Dar pusese mâna pe ea. Și o speriase. *Din nou.*

Simțeam o neputință covârșitoare și o furie protectoare crescându-mi, dar habar n-aveam ce să fac cu ele. Nu voiam să o rănesc pe Jacqueline, nici să o sperii, însă nu știam cum să canalizez mânia ce-mi clocotea în vene, amenințând să se reverse.

Am împins-o pe spate și am sărutat-o, apăsând un genunchi între coapsele ei. Simțind-o că se zbate, mintea mi-a strigat: *CE MAMA DRACULUI FACI?* Am încercat să mă retrag, dar mâinile ei, eliberate dintre noi, s-au înfipt în părul meu și au strâns. A deschis gura, trăgându-mă înăuntru și sărutându-mă înapoi la fel de apăsat.

M-am cutremurat, copleșit de iubire. O iubeam atât de mult, încât abia puteam să respir. M-am întrebat dacă e normal să simți așa când iubești pe cineva sau dacă eram atât de distrus, încât nu eram în stare nici măcar să iubesc corect, pentru că tot ceea ce simțeam era o nevoie insațiabilă, demențială, o gaură neagră în sufletul meu. Mă destrămam în brațele ei, prefăcându-mă în scrum.

Trebuia să mă opresc. Toată treaba asta trebuia să înceteze. Îi oferisem ceea ce-și dorise, lucrul de care avusese nevoie, iar acum zăceam în bucăți, la picioarele ei. Oare cum de nu-și dădea seama? Nu mai puteam continua cu jocul ăsta. Trebuia să păstrez puținul care mai rămăsese din mine.

Am vrut să o dezbrac și să o stăpânesc pentru ultima dată. Să-i desfac picioarele și să mă închin ei. Să o fac să-mi strige numele și să se cutremure sub mine. Am vrut să mă prefac, pentru încă o noapte, că puteam să fiu al ei. Că ea putea fi a mea. M-am întins deasupra ei și am sărutat-o, știind că n-avea să fie așa. Colega ei de cameră avea să se întoarcă dintr-un moment în altul și asta era tot. Nimeni nu-mi putea umple golul pe care îmi doream să-l umple ea.

Am încetinit ritmul, rămânând unul lângă altul, iar eu am început să-mi compun scuzele de plecare.

Dar, m-a întrebat despre familia Heller și despre părinții mei, și m-am întors pe spate ca să-i răspund la întrebări.

După care...

— Cum era mama ta?

— Jacqueline... am început, apoi am auzit cheia lui Erin învârtindu-se în broască.

Când a intrat pe ușă, ne-am ridicat. Erin a încercat să spună că trebuie să-și spele rufele, dar am intervenit:

— Eu tocmai plecam, am zis, legându-mi șireturile ghetelor negre de lucru și dorindu-mi să-mi fi luat vechile cizme Noconas, ca să-mi pot băga picioarele în ele și să plec.

— Mâine? m-a întrebat Jacqueline în ușă, strângându-și brațele în jurul său.

Mi-am tras fermoarul hainei și i-am răspuns:

— E oficial vacanța de iarnă. Ar trebui probabil s-o folosim pentru a lua, totodată, o pauză unul de la altul.

S-a tras un pas înapoi, uimită. M-a întrebat de ce, iar eu i-am răspuns cu ajutorul logicii, fără pic de emoție: ea urma să plece din oraș, eu la fel, timp de cel puțin o săptămână. Ea trebuia să-și strângă lucrurile și Charles avea nevoie de ajutor să afișeze notele finale. Asta era o prostie, dar știam că ea nu avea cum să verifice.

I-am spus să mă anunțe când se întoarce în oraș și m-am aplecat să o sărut. Un sărut grăbit, steril. Nicio fărâmă din ceea ce merita. Nicio fărâmă din ceea ce simțeam. I-am spus la revedere și am plecat.

capitolul 24

LANDON

Știam că nu eram singurul elev din școală fără calculator, dar exact așa mă simțeam. De obicei, foloseam internetul de la bibliotecă sau mă conectam în timpul orelor de informatică sau acasă la Hendrickson. Însă, astăzi nu aveam nici informatică, nici program de lucru, așa că foloseam computerul preistoric din garajul lui Wynn.

— Cumpără-ți odată un laptop ieftin, mă îndemna Boyce. Lucrezi tot timpul, deci, sunt sigur că ai bani. Și sunt ferm convins că nu mai fumezi și nu te mai înțepi.

După ce am deschis pagina unde speram să mi se afișeze nota examenului de admitere, am așteptat să apară pagina de logare și am introdus parola. Boyce se uita după taică-său prin fereastra cu sticlă mată, îmbâcsită de amprente, bucăți de bandă adezivă, pete de cine știe ce și zeci de ani în care nimeni nu se gândise să cumpere lichid de curățat geamuri.

— Economisesc pentru școlarizare, i-am servit aceeași scuză pe care o foloseam de fiecare dată când refuzam să cheltui bani pe ceva. Și nu m-am înțepat niciodată.

— Da, da, m-a strâns de biceps. Brațele tale mari, tari și vânjoase sunt păstrate numai pentru ace de tatuat.

Am scuturat din umeri ca să-i îndepărtez mâna.

— Băi, ia mai taci...

Niște note astronomice la examenul de admitere erau singura mea speranță de a ajunge la facultate, pentru că n-aveam cum să-mi mai îndrept media generală. Nici zece pe linie anul ăsta nu

avea să fie de ajuns. Studiasem toate testele online gratuite și citisem fiecare ghid de studiu din bibliotecă în ultimele opt sau nouă luni. Dacă notele de la examenul ăsta nenorocit nu erau ridicol de mari, eram terminat. Și nicio sfoară trasă de Heller nu avea cum să schimbe asta.

Am apăsat pe autentificare, ecranul a clipit de câteva ori și au apărut: numerele care îmi hotărau viitorul. M-am rezemat de scaun, cu privirea pe ecran și inima bubuindu-mi în piept.

Reușisem.

— Nouăzeci și opt la sută? a întrebat Boyce, ridicând din sprâncene, apoi a fluierat. Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă? Rahat, frate! Știam că ești numai creier, dar, *la dracu'*!

M-a apucat de umeri și m-a scuturat, râzând. Boyce era singura persoană, în afară de Heller, care știa cât de mult îmi dorisem această cale de scăpare. Cât de mare nevoie aveam de ea.

— Băi! Ai reușit!

Am dat din cap, încă uluit.

— Of, frate! m-a împins. Asta e *naspa*. Eu o să rămân blocat în orașul ăsta de rahat, în timp ce tu o să te duci la facultate, unde o să ți-o pui cu tone de *studente*.

Am zâmbit, clătinând din cap. Lasă-l pe Boyce să scoată în evidență singurul aspect din facultate care i-ar fi plăcut.

Am auzit cu întârziere trântindu-se ușa unei camionete.

— Fir-ar! am spus la unison.

Clopotul de deasupra ușii a sunat exact după ce am șters istoria motorului de căutare, am închis calculatorul și am sărit de pe scaun, dar tatăl lui Boyce nu era chiar atât de idiot.

— Băi măgarilor, iar vă uitați la pornăciuni pe *calculatorul meu*? a urlat, fără să aștepte nici măcar să se închidă ușa în spatele lui.

Părul rărit i se ridicase în creștetul capului, de parcă ar fi suferit un șoc electric.

Practic, nu ne uitaserăm la filme porno pe calculatorul lui decât o dată, deși eram sigur că Boyce încă o făcea ori de câte ori prindea ocazia. Ajunseserăm la concluzia tacită că era prea ciudat să ne uităm împreună.

— Ne uitam la notele examenului de admitere la facultate, i-a spus Boyce, urmărindu-i cu atenție mișcările.

Nici nu știam că putea să lege cuvintele alea.

— Mincinos jegos, a mârâit Wynn, repezindu-se la el.

Ne-am ferit din calea lui, Boyce reușind să evite fără tragere de inimă pumnul cărnos îndreptat spre capul său, cam cum ai îndepărta o muscă fluturând din mână. Taică-său ne-a înjurat tot drumul până la ușă.

Prietenia mea cu Boyce se înfiripase pe baza taților denaturați și a mamelor absente, dar asemănările se opreau aici. Tatăl lui era un nemernic violent, în timp ce al meu era tăcut și distant. Maică-sa îl părăsise pe taică-său și pe cei doi fii ai săi pe când el era aproape prea mic să și-o amintească. Însă, nu părea să-i poarte pică pentru asta. *Și eu l-aș fi abandonat dacă eram în locul ei*, era tot ce spunea vreodată despre asta.

— Omule, trebuie să sărbătorim!

M-a înghiontit spre Trans Am, în timp ce bătrânul îl blestema din ușa garajului.

— Programul se termină la *șase*! ne-a strigat, ignorând faptul că el închisese vreo două ore, după prânz, să viziteze o „prietenă" în orașul vecin, o persoană a cărei existență Boyce și cu mine o cam puneam la îndoială.

Cum putea vreo femeie să îl găsească atrăgător pe Wynn era peste puterile imaginației noastre.

— Pușlama...

Am trântit ușile camionetei, înăbușind discursul arhicunoscut, iar Boyce a răsucit cheia și a pornit casetofonul, în timp ce eu am recunoscut, cu jumătate de gură, avantajele tăcerii tatălui meu.

LUCAS

Peste două zile, Jacqueline avea să se mute acasă. Distanța dintre noi era magnetizată, nu mă puteam gândi la un alt cuvânt care

să o descrie mai bine. Mă luptasem cu atracția ei în fiecare secundă din ultimele douăzeci și patru de ore. Știam exact unde era și voiam să fiu și eu acolo. Speram că odată plecată, odată mărită distanța dintre noi, aveam să găsesc un moment de respiro.

Carlie și Caleb erau la mine în apartament, jucau jocuri video. Două săptămâni erau în vacanță și nu aveau altă grijă la vârstele lor de șaisprezece și unsprezece ani decât să mănânce, să doarmă până târziu și să primească daruri, dacă poți să-ți dai seama, pentru că la vârsta lor ei nu realizează. Ei cred că pot... dar, în realitate, nu este așa.

Nu pot să spun că perspectiva lor era contagioasă, dar era distractiv să-i urmăresc.

Cineva a bătut la ușă, dar nu așteptam pe nimeni. Înainte să mă gândesc, Carlie era în picioare și o descuia.

— Cine e, Carlie? am sărit în picioare, îndreptându-mă spre bâtă. Nu deschide pur și simplu ușa...

— E o fată, a spus, dându-și peste cap ochii mari și negri.

O fată? Ce fată? Carlie a deschis larg ușa.

— Jacqueline? am întrebat fără rost, fiindcă *normal* că era Jacqueline, făcându-și apariția după ce îi spusesem la revedere. Ce-i cu tine aici?

S-a întors, pregătită să o ia la fugă pe scări în jos și, fără să stau pe gânduri, m-am întins și am apucat-o de braț. Viteza cu care mergea a răsucit-o în aer. Am prins-o cu ambele mâini și am tras-o la pieptul meu, în timp ce inima mi se oprea, repornea, accelera și bubuia ca un motor de tren. Când s-a zbătut ca și cum ar fi vrut să scape, mi-am dat seama că o fată drăguță îi deschisese ușa mea.

— Este Carlie Heller, i-am murmurat la ureche. E și fratele ei, Caleb, înăuntru. Jucăm niște jocuri video.

S-a lipit de mine, mormăindu-mi în piept niște scuze fără rost.

Ultimul lucru pe care îl puteam simți în timp ce o țineam în brațe era părere de rău.

— Poate că n-ar fi trebuit să vii fără să-mi spui, dar nu pot să regret că te văd.

O băgasem în ceață. Era evident. I-am servit o scuză neverosimilă cum că prin despărțirea asta încercam să o protejez, iar

creierul meu a pufnit, *mincinosule*, în vreme ce ea îmi spunea că e absurd.

— Doar dacă... nu vrei, a continuat.

Doar dacă nu vreau? Întregul meu corp era gata să se revolte dacă îi permiteam să plece de aici cu gândul că nu o doresc. Mi-am trecut ambele mâini prin păr.

— Brrr! Aveți de gând să intrați în casă sau ce? a spus Carlie, în spatele meu. Pentru că eu închid ușa asta.

Jacqueline tremura, iar eu stăteam desculț pe verandă, în mijlocul lunii decembrie. I-am luat mâna într-a mea și am condus-o înăuntru, refuzând să bag în seamă zâmbetul luminos al lui Carlie. S-a întors la colțul ei de canapea, unde Francis i-a permis să-l ridice și să-l repoziționeze într-un mod în care altcineva în locul ei s-ar fi ales cu un scuipat și o zgârietură.

Caleb, protestând față de întrerupere pentru că ne bătea măr pe mine și pe Carlie, a făcut un comentariu nepoliticos și a primit un cot de la soră-sa, iar eu am așezat-o pe Jacqueline în colțul meu de canapea. După ce am făcut prezentările, m-am așezat pe podea, în fața ei, întrebându-mă ce naiba să mai fac acum. Mă aflam pe un teritoriu neexplorat. Îi oferisem toate motivele să renunțe, iar ea nu o făcea.

Câteva minute mai târziu, Carlie, hotărâtă să așeze totul conform fanteziilor ei romantice, mi-a făcut cu ochiul, l-a scos afară pe frate-său și l-a târât vrând nevrând de-a lungul curții. Am încuiat ușa în urma lor și m-am sprijinit cu spatele de ea.

— Deci. Am crezut că am spus că luăm o pauză, i-am zis.

— *Tu* ai spus că luăm o pauză.

Era încă supărată.

I-am reamintit că trebuia să plece marți dimineață. În definitiv, pauza era dictată de universitate, până și ea a recunoscut asta.

M-am uitat în podea, pe deplin conștient de ceea ce însemnam pentru ea. Trebuia să-i spun. Trebuia să dăm cărțile pe față, pentru că înțelesese totul greșit. Mă protejasem prea bine. Atât de bine, încât ea nu putea să vadă adevărul.

— Nu-i pentru că nu te vreau. Am mințit, mai devreme, când am spus că te protejam.

Mi-am ridicat ochii spre ea, în timp ce stătea, tăcută, încă ghemuită în colțul canapelei. Atât de imposibilă, atât de frumoasă!

— Mă protejam pe *mine*.

Mi-am lipit palmele de ușă, forțându-mă să-i dezvălui lucrul de care mă temeam și dorința care aștepta momentul potrivit să mă zdrobească.

— Nu vreau să fiu tipul ocazional cu care să te refaci după vreo dezamăgire, Jacqueline.

Gândurile i se citeau perfect, chiar și de la distanță. Nu era sigură cum aflasem, dar își dăduse seama că știam. Am așteptat să îmi explice că nu îi eram indiferent, pentru că știam că îi pasă. Am așteptat să susțină că încă nu era pregătită, să afirme că îmi oferea tot ce putea, să mă întrebe de ce nu mă mulțumeam doar cu atât.

— Și atunci de ce-ți asumi rolul ăsta? mi-a spus în schimb, ridicându-se și traversând covorul, cu ochii într-ai mei, sigură pe ea. Nici eu nu vreau asta.

I-am acceptat trupul, intrându-mi în spațiul personal la fel cum îmi intrase în suflet. Subțiase zidul dintre noi, până se făcuse praf și pulbere la picioarele mele.

— Ce-o să mă fac cu tine? am întrebat-o, prinzându-i obrajii în palme, iar ea a răspuns că știe ea vreo două lucruri.

Neavând răbdare să aflu care erau acele lucruri, am ridicat-o în brațe și am dus-o în pat.

Îmi plăceau la nebunie ghetuțele ei cu margini îmblănite. I le-am dat jos.

Îmi plăcea puloverul ei împletit cu o combinație de roz și alb, ca un apus de soare în acuarelă pictat de mama pe plaja bunicului, când eram foarte mic. Jos a aterizat și el.

Îmi plăceau blugii ei, care îi îmbrăcau confortabil formele și nu puteau fi glisați pur și simplu pe șolduri, ci trebuiau trași în timp ce ea se legăna. Am tras. Ea s-a legănat. Jos și ei.

Sutienul și chiloții erau fini ca mătasea și se asortau cu nuanța cremoasă a pielii ei. Închidere în față. Sutienul jos. Ultima bucată

de țesătură îi acoperea partea pe care voiam, foarte curând, s-o gust. Chiloții au dispărut și ei.

Stătea întinsă în mijlocul patului, goală, iar eu eram complet îmbrăcat, dar desculț. M-am ridicat, privind-o cu nesaț, prelungind momentul. Ea s-a zvârcolit, cu pieptul ridicându-se și coborând, frământând cu mâinile cuvertura de sub ea.

Am început, fără grabă, să-mi dezbrac bluza cu mânecă lungă. Agitația i-a crescut când am scos brațele din mâneci, flexându-le. Mi-am dat părul la o parte de pe față și am inspirat cu măsură, ca și cum aș fi apăsat ușor pe frână. *Încet. Mai încet.* Blugii de pe mine erau foarte tociți. Nu mai purtam perechea asta pe stradă, pentru că păreau mereu să mă amenințe cu dezintegrarea spontană. Rupți în trei sau patru locuri, răriți la cusături, la marginea de jos și la betelia care-mi atârna pe șolduri. Un nasture... desfăcut. Doi.

Pieptul lui Jacqueline urca și cobora, urca și cobora, cu sânii plini, luxurianți, pe care voiam să-i simt lipiți de pieptul meu, de palme, degete și obraji, când îi sugeam sfârcurile tari, ca două pietricele.

De parcă aș fi rostit totul cu voce tare, ea a scâncit ușor.

— Curând, iubito, i-am șoptit.

Al treilea nasture, aș fi putut să împing jeanșii în jos, erau suficient de largi. M-am oprit. Ea gâfâia. Al patrulea nasture. I-am lăsat să cadă și am pășit afară din ei. M-a privit din cap până-n picioare. Și-a lins buzele. *Da.* Mâinile i s-au strâns în pumni pe lângă corp. Un genunchi i s-a ridicat neliniștit.

Boxerii jos și scoși de tot.

A dat să se ridice, dar am oprit-o cu degetul, clătinând din cap. *Stai. Acolo.* Citindu-mi comanda tacită din privire, s-a așezat la loc, mușcându-și buza.

Am luat portofelul de pe biroul din spatele meu, am scos din el un prezervativ și mi l-am pus. Un genunchi pe marginea patului. Pielea ei moale era un adevărat festin și îmi doream s-o devorez. A desfăcut picioarele, suficient cât să mă primească. Voiam să-mi plimb vârful limbii de la gleznă până pe coapsă, lingând și trasând fără grabă un drum chinuitor. Voiam s-o gust, dar asta trebuia să

aștepte, pentru că, mai întâi, trebuia să o posed. *Acum*. Am înaintat în genunchi, trupul tremurându-mi de dorință, la fel ca al ei.

Când m-am ridicat deasupra ei, s-a întins după mine și m-am oprit, uitându-mă în ochii ei, apoi am pătruns-o complet. Mi-a încercuit umerii cu brațele, țipând, cu degetele împletite în părul de la ceafă. Am rămas nemișcat și am sărutat-o, dezmierdându-i gura. *A mea*, mi-am spus în gând. *A ta*, a răspuns corpul ei. Am început să mă mișc și s-a ținut strâns, gemând, vibrând, țipând și trăgându-mă înăuntru, oriunde voiam. Câteva secunde mai târziu, a ajuns la extaz și mi-am lipit gura de a ei, mângâind-o adânc, sorbindu-i plăcerea și făcând-o a mea. Mârâindu-i numele, m-am cutremurat și m-am prăbușit lângă ea, luând-o cu mine.

Te iubesc, i-am spus în gând, dar nu am auzit niciun răspuns.

***

A atins cu vârfurile degetelor petalele tatuate deasupra inimii mele.

— Numele mamei mele era Rosemary. I se spunea Rose, i-am explicat, cu ochii în tavan.

— Ți-ai făcut asta în amintirea ei?

Am încuviințat din cap, cu fața lipită de pernă.

— Da. Și poezia de pe partea mea stângă. Ea a scris-o. Pentru tata.

Degetele ei au trasat conturul poeziei, iar eu am tremurat.

— Era poetă?

— Uneori.

Fața mamei a zâmbit în jos, spre mine, o amintire căreia, acum, nu-i puteam găsi locul. M-am agățat de ea oricum am putut.

— De regulă, era pictoriță.

Jacqueline a făcut un comentariu despre *genele de artist* și *părțile de inginer iscusit* care se amestecaseră în mine, iar eu am râs, imaginându-mi toate astea și întrebându-mă cu voce tare care părți ar fi alea.

M-a întrebat dacă am vreo pictură de-a mamei. I-am răspuns că erau câteva atârnate în casa familiei Heller, de vreme ce fuseseră

prieteni atât de apropiați cu ai mei. Poate că aveam să i le arăt pe alea. Restul erau depozitate, fie în podul familiei Heller, fie în cel al tatei.

M-a luat la întrebări despre prietenia lor și, la început, am crezut că era doar curioasă în privința relației de lungă durată dintre casele Heller și Maxfield.

— Au fost *foarte* apropiați, înainte.

Înainte era un cuvânt simplu, care nu avea puterea de a exprima tot ceea ce pierdusem când linia vieții mele s-a frânt în două, aruncându-mă într-un *după* din care n-aveam să mai scap vreodată. Nu puteam să străpung acel văl, niciodată, ca să o văd pe mama așa cum fusese. Să o ating. Să îi ascult glasul așa cum ar fi trebuit să fie.

— Lucas, trebuie să-ți spun ceva, mi-a zis Jacqueline, cu o notă de disconfort în voce.

Am întors capul și i-am privit chipul spunându-mi că fusese curioasă și căutase pe internet necrologul mamei.

Știam foarte bine ce găsise. Coșmarul din care nu puteam să mă trezesc. Inima mi s-a întărit ca piatra și abia puteam să respir.

— Ți-ai găsit răspunsul?

— Da, a șoptit.

Milă. Asta am văzut în ochii ei. M-am întins pe spate și am simțit înțepături în ochi, gândindu-mă la știrile din ziare pe care trebuie să le fi citit. Mă întrebam dacă analizase bine faptele și descoperise culpa mea. Vina mea.

Mi-am adunat puterile, încercând să mă împac cu ideea. Nimeni în afară de tata și familia Heller nu știa detaliile. Nu le destăinuisem nimănui, niciodată. Nu suportam nici măcar să mă gândesc la ceea ce se întâmplase. Cum aș fi putut să vorbesc despre asta?

Apoi am realizat ceea ce tocmai spusese: că discutase cu Charles.

— *Ce?*

— Lucas, îmi pare rău dacă ți-am invadat intimitatea...

— Dacă? De ce te-ai dus să vorbești cu el? Nu erau detaliile sângeroase din relatările jurnalistice destul de dezgustătoare pentru tine? Sau destul de personale?

Am sărit din pat și mi-am tras blugii pe mine, cu vocea ca de gheață, ca o lamă, tăindu-mi pielea. Încheieturile îmi ardeau. Nu știu ce i-am spus și ce nu... detaliile pe care nu le spusesem niciodată cu voce tare. Nu mai conta. Le știa pe toate.

M-am așezat, cu capul în palme, chinuindu-mă să respir, retrăind oroarea... *Te rog, Doamne, nu...*

***

M-a trezit un zgomot îndepărtat, dar m-am întors pe partea cealaltă, dând cearșaful la o parte. Îmi era cald, dar prea lene să mă ridic și să pornesc ventilatorul din tavan. Stăteam întins pe o parte, uitându-mă pe fereastră în curtea din spate, gândindu-mă la Yesenia și la weekendul care se apropia. Aveam s-o țin de mână. Poate s-o sărut, dacă reușeam să rămân singur cu ea. Dacă mă lăsa.

Dumnezeule, ce cald era! M-am răsucit pe spate. Să ai treisprezece ani însemna să fii un cuptor. Consumam alimente și energie așa cum o flacără sugea oxigen. *Ai să ne mănânci cu tot cu casă până împlinești cincisprezece ani!* îmi spunea mama, privind cum înfulecam resturile de la masa de prânz, pe care intenționase să ni le reîncălzească pentru cină. În loc de asta, am comandat la pachet. Nu a reușit să mănânce tot ce cumpărase pentru ea, așa că am terminat tot eu.

Am auzit zgomotul din nou. Probabil se trezise mama. Uneori, când tata era plecat, i se făcea dor de el și se plimba prin casă. Ar trebui să văd ce face... Ceasul meu arăta 04:11. *Of!* Încă patru ore până când aveam s-o văd pe Yesenia. Aș putea să mă trezesc devreme, să plec la școală mai devreme. Poate că aș prinde-o fără prietenele ei vorbărețe și am putea discuta despre... ceva. Cum ar fi, viitorul meu meci. Poate că i-ar plăcea să vină să mă vadă jucând, într-o zi.

M-am întors, exact când cineva s-a aplecat deasupra mea. Tata? Dar el era plecat din oraș.

M-a smucit din pat și m-am împiedicat. Când am dat să țip, mi-a îndesat ceva în gură. Am icnit, neputând nici s-o scuip, nici să scot vreun sunet. M-am zbătut și am dat din picioare, dar n-am putut să scap. Nu-mi puteam mișca încheieturile. M-a trântit în genunchi lângă pat, iar apoi a dispărut. Am încercat să mă ridic, să fug, să pun mâna pe telefon și să chem poliția, dar eram complet imobilizat.

Aveam încheieturile legate. M-am chinuit să sfâșii legătura cu unghiile, dar era prea strânsă. Plastic. Era din *plastic*. Am tras de ea, dar nu s-a clintit. Am încercat să răsucesc mâinile și să văd dacă mi le pot elibera așa sau să le îndoi, apoi să le dezleg prin rotire, ca Houdini, dar plasticul îmi tăia încheieturile. Aveam mâinile prea mari. Mama spunea că mâinile și picioarele mele erau ca lăbuțele flexibile ale unui cățeluș care avea să se transforme într-un dulău enorm.

Din camera ei de la capătul holului, mama a țipat. Am înghețat. M-a strigat.

— Landon!

Am auzit o bubuitură și o bufnitură și m-am zbătut mai tare, fără să-mi pese de durere. Nu puteam să-i răspund. Nu puteam să-i spun că vin. Am împins cu limba cârpa din gură.

— Ce i-ai făcut? *Ce i-ai făcut?* LANDON!

Au urmat alte cuvinte, zgomotul unei palme ca o plesnitură pe piele goală, mai multe țipete, iar eu le-am auzit pe toate, dar nu puteam să le conștientizez pentru că urechile îmi țiuiau și sângele îmi clocotea și inima îmi bătea. Mama plângea.

— O, Doamne! Dumnezeule! N-o face! Nu! *Nu-nu-nu-nu-nu!*

Țipete.

— NU! NU-NU-NU!

Plânsete.

— *Landon...*

Am tras mai tare, trăgând și patul după mine, până la ușă, sprijinindu-mă cu tălpile în podea, împingând cu picioarele. Patul s-a oprit în dulap, blocându-se la perete. Nu-mi mai puteam simți mâinile.

Nu puteam s-o mai aud. N-o mai auzeam! În cele din urmă, am reușit să-mi scot cârpa din gură.

— Mamă! MAMĂ! am strigat. Nu te atinge de ea! MAMĂ!

Încheieturile îmi ardeau ca focul. De ce nu aveam destulă forță să rup nenorocitele astea de benzi din plastic? Am țipat până când am răgușit și am continuat să țip.

Foc de armă.

Respirația mi s-a oprit. Brațele și picioarele mi-au tremurat. Pieptul mi-a zvâcnit. Nu am mai auzit nimic, decât bătăile inimii mele. Presiunea din sângele meu. Înghițiturile mele zgomotoase. Suspinele mele bune de nimic.

— Mamă... Mămico...

Am vomitat. Am leșinat. A apărut soarele. Încheieturile și brațele mele erau pline de sânge. Legăturile de pe încheieturi erau pline de sânge. Era maro, uscat și mă mânca.

Am strigat-o pe mama, dar țipasem prea mult. Din gât nu mi-a ieșit decât un hârâit, nimic mai mult. Bun de nimic. Nu eram bun de nimic. De nimic, de nimic, de nimic.

Tu ești bărbatul casei cât timp eu sunt plecat. Ai grijă de mama ta.

***

— Vrei să plec? m-a întrebat.

— Da, am răspuns.

capitolul 25

LANDON

În clasa mea erau patruzeci și trei de absolvenți.

Ar fi putut cu ușurință să fie patruzeci și doi. Fusesem unul dintre suspecții de abandon școlar încă din prima zi de liceu. Posibil să fi fost chiar mai devreme. În orașul ăsta, nu exista nimic de genul unui nou început; își purta fiecare povara trecutului an după an, ca pe o listă cu dizabilități. Singurul motiv pentru care am traversat podeaua sălii de sport cu tocă și robă era bărbatul care stătea lângă tata, în rândul al treilea.

Eu și colegii mei am intrat pe ușa laterală, în timp ce formația liceului, fără membrii seniori, cânta imnul. Așezați pe satin albastru asortat, ne-am foit în timp ce doamna Ingram, stimatul nostru director, ne-a asigurat că vom avea parte de un viitor strălucit. Știam că era o mincinoasă, cu tot cu urările ei optimiste. I-am examinat cele două linii verticale dintre ochi, devenite permanente din cauza deceniilor întregi de priviri ostile pe care le aruncase elevilor inacceptabili. Acele riduri făceau ca zâmbetul ei specific discursului de absolvire să pară sinistru.

Mulți dintre colegii mei cu creierul spălat, cei care obținuseră note maxime încă de când învățaseră să-și scrie numele, credeau că, în toamnă, aveau să intre la facultate și să se descurce ca și până acum, la fel de ușor. Idioți plini de iluzii. Orele mele de pregătire din clasa a opta fuseseră mai dificile decât aproape tot ce ni se ceruse aici. Să intri la o universitate renumită nu însemna că ai

câștigat o loterie, ci că ți-ai câștigat dreptul de a munci pe brânci pentru următorii patru ani.

În calitate de șefă de promoție, Pearl a ținut discursul așteptat, despre oportunități, opțiuni și cum să facem lumea un loc mai bun. Chiar a folosit cuvintele: *să facem lumea un loc mai bun.* Fiind unul dintre cei patru elevi de top ai clasei noastre, a primit admitere automată la o universitate de stat aleasă de ea, iar eu abia am obținut o admitere de probă la același campus pe care și l-a ales. Îmi plăcea Pearl mai mult decât majoritatea persoanelor din jurul meu și nu aveam nicio îndoială că știa cum să muncească din greu. Însă, speram să nu creadă cu adevărat într-o lume mai bună.

Pe a doua pagină din program, numele meu era listat în partea de jos a primei coloane. Numele meu de familie era, în ordine alfabetică, exact la jumătatea clasei. Elevul cu numărul douăzeci și doi din patruzeci și trei. Plasamentul se potrivea. Pentru aproape toată lumea de aici eram pe la mijloc. Mediocru. Nici excepțional, dar nici un ratat total. Deși unii, precum doamna director Ingram, nu erau prea convinși.

Când mi s-a strigat numele, am traversat podeaua uzată de stejar prin fața formației, uitându-mă peste umărul directoarei la peștele gigant, renumita noastră mascotă, înfățișată foarte detaliat pe peretele cel mai îndepărtat. De fapt, expresia ei agresivă fusese concepută cu intenția de a simboliza câștigul, dar, în realitate, arăta ca un pește idiot, călcat pe nervi.

Fusesem hotărât să pășesc pe scenă privind-o drept în ochi pe javra care-mi făcuse viața un chin timp de aproape patru ani. Să-i arăt că nu reușise să mă distrugă, indiferent dacă era adevărat sau nu.

Apoi, peste aplauzele obligatorii și zgomotul mulțimii, am auzit:

— LANDOOON!

Urletul grohăit al lui Cole, chițăitul de bucurie al lui Carlie și fluieratul ascuțit al lui Caleb.

— Băi, al naibii, a exersat toată săptămâna! mi-a spus Cole azi-dimineață, la cinci minute după sosirea familiei Heller, când Caleb ne-a făcut o demonstrație a noului său fluierat asurzitor. Mama nu i-a pus căluș numai pentru că e copil. Dacă eram eu în locul lui, mă făcea bucăți.

Domnia directoarei asupra mea se terminase. După acest moment, n-avea cum să mă mai atingă.

Am întins o mână spre diploma strânsă sul, strângându-i-o pe a ei, rece ca gheața, cu cealaltă, așa cum fusesem instruit. M-am uitat la aparatul de fotografiat, ignorând îndemnul fotografului de a zâmbi. După blițul orbitor, i-am dat drumul mâinii și m-am îndepărtat fără să o privesc în ochi.

Ea nu mai conta pentru mine.

Reluându-mi locul pe scaunul pliant metalic dintre Brittney Loper și PK Miller, m-am uitat pe furiș la colegii mei. Dintre cei patruzeci și trei, treizeci și unu aveau să plece la facultate peste trei luni. Unii aveau să încerce baseballul sau atletismul sau echipa de majorete și să afle că nu erau destul de buni nici măcar pentru banca de rezervă a vreunul colegiu de rahat. Unii se imaginau ajungând parte din consiliul studenților campusului lor, în care intraseră printre miile de necunoscuți. Aveau să fie unii dintre sutele de boboci disperați să-și aleagă o frăție în săptămâna de recrutare.

Unii aveau să-și dea seama cum stă treaba și să se adapteze. Alții aveau să pice, iar câțiva aveau să se întoarcă în acest oraș cu coada între picioare.

Dar eu, fără doar și poate, n-aveam să fiu unul dintre ei.

Doisprezece dintre colegii mei absolvenți plănuiau să rămână aici, să-și găsească sau să-și mențină slujbele din pescuit, turism, vânzări sau droguri. Aveau să se căsătorească și să toarne copii, preferabil în ordinea asta, dar nu neapărat.

Progeniturile lor aveau să urmeze școli care, după treisprezece ani, aveau să-i îndrepte spre maturitate, înmânându-le o diplomă de doi lei. Peste zece ani sau poate numai peste cinci, unii dintre ei aveau să se întrebe pentru ce dracu' merseseră la școală, pentru ce

se chinuiseră cu algebra, sportul, literatura și formația. Aveau să-și dorească un răspuns, dar nu era niciunul.

***

— Maxfield!

Boyce Wynn mi-a aruncat o cutie umedă de la gheața topită din răcitor. Numele lui fusese ultimul strigat astăzi după-amiază, ultima diplomă pe care Ingram o înmânase fără bunăvoință. Avea să rămână aici și să pretindă că acest golf era oceanul, că acest oraș era împărăția lui. Să lucreze pentru taică-său în garaj, să petreacă pe plajă sau să conducă până în oraș din când în când, ca să mai iasă din cotidian... N-aveau să se schimbe prea multe pentru Boyce.

— Salut, Wynn!

Mi-a strâns mâna și ne-am aplecat unul spre altul până când ni s-au atins umerii, un salut ritualic și o amintire a zilei în care ne bătuserăm măr, după care deveniserăm prieteni. Încă mai aveam o cicatrice pe obraz, în locul unde mă lovise pumnul lui, iar el una în colțul ochiului, unde îl nimerisem eu.

— Am terminat, frate!

A ridicat cutia spre cer, de parcă ar fi fost un supraviețuitor al unei mari bătălii și i-ar fi mulțumit lui Dumnezeu pentru cine știe ce miracol. Apoi a coborât-o și a luat o înghițitură zdravănă.

— Suntem *liberi*! Să i-o trag școlii! Să i-o trag lui Ingram! Să i-o trag peștelui ăluia!

Câțiva spectatori au pufnit în râs, băieți mai mici, care mai aveau un an sau doi. Unul dintre ei a repetat, *să i-o trag peștelui ăluia*, apoi a râs răutăcios. Am încercat să nu-mi imaginez un posibil desen graffiti cu scena asta.

Boyce a privit de-a lungul plajei.

— Și să le-o trag curvelor, frate! a adăugat, mai încet.

Știam unde și asupra cui se oprise privirea lui. El era unul dintre puținii oameni care știau ce se petrecuse cu adevărat între Landon Maxfield și Melody Dover.

Timpul poate vindeca rănile cu o repeziciune selectivă. Acum doi ani, simțeam înțepătura dureroasă a umilinței de fiecare dată când îi auzeam numele sau mă uitam la ea. Nu am iertat-o și, cu siguranță nu am uitat, dar, când Clark Richards a părăsit-o de tot, acum nouă luni, cu o noapte înainte de a pleca la facultate, nu îmi mai păsa de ea nici cât de un rahat în ploaie.

— Rahat, mi-a reiterat Boyce ultimul gând, blestemându-și nisipul de sub picioare, suficient de tare cât să-l aud doar eu. Pearl și Melody vin spre noi.

Pearl Frank încă era demonul personal al lui Boyce.

Am dat o dată din cap, recunoscător pentru atenționare.

— Bună, Landon.

Vocea dulce-tărăgănată a lui Melody și unghiile ei zgâriindu-mi ușor brațul gol m-au făcut să tresar. Oare cum putuseră acele două lucruri să mi se pară vreodată atât de minunate?

Uitându-mă spre ea cu coada ochiului, am dat pe gât jumătate din bere, apoi i-am răspuns:

— Domnișoară Dover.

A râs și mi-a pus o mână mică, moale pe antebraț, ca și cum cuvintele mele ar fi fost rostite cu timiditate, nu cu dispreț. Ca și cum m-ar fi încurajat să continui. Oare uitase ce însemna să continue cu mine? M-am uitat în ochii ei de un verde pal, iar ea m-a privit înapoi printre genele dese, retrăgându-și încet mâna.

Cuprinzându-se cu brațele, deși afară era cald, poziția în care stătea invita o examinare mai atentă. Purta o pereche de bikini negri și un șal transparent pe post de rochie. Părul ei blond ieșea cu imperfecțiuni calculate din împletitura pe care o purtase la festivitatea de absolvire. Cerceii rotunzi din urechi și brățara de aur de pe încheietura mâinii străluceau cu mici mesaje de diamant, spunându-mi cât de diferiți eram.

Nu că aș fi avut nevoie de acele indicii. Acum doi ani, îmi livrase personal acest mesaj, limpede ca lumina zilei. Învățasem pe pielea mea.

— Dăm o petrecere spontană de absolvire la piscina lui Pearl, într-o jumătate de oră, a spus Melody, după ce ele două schimba-

seră câteva priviri. Ai ei au plecat în Italia imediat după festivitate, deci nu vor sta pe capul nostru. Dacă vreți să veniți, ar fi super. PK și Joey aduc vodca. Aduceți și voi ce vreți.

Melody s-a apropiat de mine suficient cât să-i pot simți căldura pielii perfecte și parfumul încă familiar. Un miros picant și floral, artificial. De data asta, mi-a mângâiat pieptul gol, atingând cu vârful degetelor inelul din sfârc.

— O petrecere la piscină? Am gesticulat cu cutia. Fetelor, în caz că nu ați observat, suntem pe *plajă*. Foc în aer liber, o bere în mână... Ce să facem la o *piscină*?

— E o petrecere *privată*. Doar câțiva invitați.

Și-a încrețit nasul spre niște tipi mai mici care trăgeau vânturi periculos de aproape de foc, unde susțineau o dezbatere demonstrativă ca să afle dacă *gazele* erau tot *gaze*. Probabilitatea ca vreunui nebun să-i ia fundul foc era foarte mare.

— Doar absolvenții.

Pearl a privit spre boboci, sorbind din pahar și clătinând din cap, cu o umbră de zâmbet pe față. Boyce a ridicat o sprânceană, mutându-și ochii de la ea la mine, dându-mi de înțeles că această răsturnare de situație îl făcea mai mult decât fericit. Am ridicat din umeri. *De ce nu?*

— Bine, i-a răspuns Boyce lui Pearl. Venim imediat. Să nu începeți fără noi.

Melody și-a dat ochii peste cap, dar Boyce nu a observat și, chiar dacă ar fi observat, nu i-ar fi păsat. Nu avea ochi decât pentru Pearl, bietul idiot!

***

Rulota pe care Boyce o împărțea cu taică-său părea să se sprijine pe garaj. Vagonul corodat arăta de parcă ar fi fost pe cale să se prăbușească beat și nu își mai putea menține singur poziția verticală. Două din cele trei ferestre ale dormitorului lui Boyce se deschideau la numai câțiva centimetri distanță de peretele din cărămidă al garajului, deci ideea că rulota avea nevoie de sprijinul acelei construcții era plauzibilă.

Când am intrat, am cotit imediat la dreapta încercând să-l evităm pe domnul Wynn, instalat în fața televizorului cu ecran plat care ocupa cea mai mare parte din peretele „camerei de zi". În mod previzibil, nu se prezentase la festivitatea de absolvire a fiului său. Tatăl lui Boyce: mangă seara, mahmur dimineața, treaz și răutăcios toată ziua, apoi de la capăt. Te puteai baza oricând pe el.

— Ce faceți, puțoilor, acasă în timpul meciului? ne-a strigat, fără să se dezlipească de scaunul lui jerpelit, în care și dormea, de cele mai multe ori. Boyce îmi mărturisise că nu o dată se luptase cu impulsul de a-i da foc.

Însă acum, de cele mai multe ori, amenințările lui Bud Wynn rămâneau doar la stadiul de vorbe. În urmă cu un an, Boyce ripostase în timpul unei bătăi și, de atunci, taică-său lătra fără să mai muște. La optsprezece ani împliniți, Boyce ar fi putut probabil să-l omoare și asta o știau amândoi. Asta dusese la un armistițiu incomod, pe care nu puteam să-l înțeleg.

După ce am împachetat destule droguri pentru o infracțiune minoră, dar nu pentru una deosebit de gravă, ne-am urcat din nou în Trans Am-ul celui mai bun prieten al meu și ne-am îndreptat spre conacul familiei Frank, aflat în cealaltă parte a orașului.

— Mi-o pun, frate! m-a anunțat Boyce, apăsând butoanele casetofonului de parcă ar fi programat o rachetă.

— Adică?

— În seara asta. Eu. Pearl. Ne-o punem. Unde *a pune* este echivalent cu coapsele ei desfăcute și eu între ele.

Când nu i-am răspuns, m-a privit cu coada ochiului.

— Ce-i?

Mi-am mușcat inelul din buză, urând că trebuia să-i spun ceea ce trebuia să-i spun. Urând faptul că aș fi preferat să nu i-o spun, mai ales celui mai bun prieten al meu.

— Doar... să fii sigur că e ceea ce ea... știi tu...

— Landon, drace, omule!

Și-a scos șapca de baseball, clătinând din cap, apoi și-a pus-o la loc cu cozorocul la spate. A pufnit, fără să-și îndepărteze privirea de la drum.

— Nu *mă cunoşti*? Nu că aş avea prea multe... scrupule, a rânjit. Dar vreau să spun, am înţeles. Te-am înţeles. *M-am prins*. Nu ştiu prin ce-ai trecut şi sunt sigur că nici nu vreau să ştiu. Dar, dacă şi când am să ajung în pat cu micuţa, inteligenta, superioara...

S-a oprit, incapabil să-i dea lui Pearl un apelativ care nu o reprezenta.

— O să mă implore s-o facem, altfel nu mă ating de ea. *Bine?*

S-a strâmbat la mine şi eu, mulţumit, am dat o dată din cap.

Dacă m-ar fi întrebat, nu i-aş fi spus prin ce trecusem. Dar nu o făcuse niciodată.

Mintea mi-a zburat la Melody. Dacă m-ar implora acum, aş face-o?

Răspunsul a venit ca o şoaptă decisivă. *Nu.*

— Hei, Wynn? Pe mine lasă-mă înapoi, pe plajă.

A dat muzica mai încet.

— Nu vrei să mergi?

Am oftat, clătinând din cap.

— Sigur, frate. Oricum, cine are nevoie de o piscină când avem tot oceanul?

— Nu-ţi cer să renunţi la ultima ta şansă de tăvăleală cu Pearl.

Colţurile gurii i s-au arcuit într-un zâmbet şi a ridicat o sprânceană.

— Ah, dar nu renunţ. Dacă părinţii ei au plecat astăzi din oraş, vor lipsi *cel puţin* o săptămână.

— Băi, tocmai am absolvit, iar ea pleacă la facultate peste două luni. Ai avut *trei ani* la dispoziţie...

— Niciodată să nu spui niciodată, Maxfield. Asta-i mişto când eşti un nemernic încăpăţânat. Nu renunţ *niciodată*.

Am râs amândoi, iar el a întors maşina într-o porţiune mai lată de şosea, a dat muzica mai tare şi s-a îndreptat spre plajă.

LUCAS

Liniştea nu este niciodată lipsită de orice zgomot. E ceva legat de urechea umană, care încearcă mereu să audă ceva. Chiar şi

atunci când nu e nimic, tot simţi o frecvenţă, un bâzâit. Ca un satelit, căutând semne de viaţă acolo unde nu există niciunul.

Vocea tatei a dispărut. *Ai grijă de mama ta.* Vocea mamei a dispărut. *Landon!* Suspinele mele sufocate, aspre şi zgomotoase au dispărut. Am inspirat adânc. Apoi am expirat tot aerul, tremurând. Am înghiţit. Am inspirat din nou. Am auzit fiecare dintre aceste acţiuni în interiorul minţii mele.

Apoi am auzit un mieunat. Francis a sărit pe pat, venind ţintă spre mine. Mi-a înghiontit bicepsul cu creştetul capului şi mi-am lăsa mâinile să cadă de unde îmi strânseseră părţile laterale ale feţei. Mi-am odihnit antebraţele pe genunchi, apăsându-mi coatele pe coapse. M-a împuns din nou, mai tare, ca şi cum ar fi încercat să mă lovească, aşa că m-am ridicat în şezut.

Desculţ. Blugi tociţi. Bustul gol. Pat.

Jacqueline.

M-am întors, dar plecase. Patul meu arăta ca o mare de pături, cearşafuri şi perne care ţinuse piept unei furtuni. Unei furtuni excepţionale. Şi apoi ea îmi destăinuise ceea ce făcuse. Durerea mi-a străpuns centrul pieptului şi am închis ochii, apăsând-o cu degetele. Nu voiam să mă mai întorc acolo.

Vrei să plec?

Am deschis rapid ochii. O, Doamne! Îi spusesem că da.

Mi-am ridicat şi mi-am găsit tricoul pe podea, întors pe dos. Îndreptându-l şi îmbrăcându-mă cu el, m-am aplecat după şosete şi cizme, apoi mi le-am tras în picioare. Mi-am luat jacheta de pe spătarului unui scaun din bucătărie şi cheile de pe dulap.

Puteam să îndrept situaţia. *Trebuia* să o îndrept.

Mi-am luat jacheta pe umeri, am ieşit pe uşă şi am coborât scările. De data asta, nu avea să fie la fel de uşor să pătrund în căminul ei, pentru că mai rămăseseră doar câţiva studenţi. Aproape toţi părăsiseră campusul imediat după examenele finale. Aveam s-o sun când ajungeam acolo. Trebuia să o conving să mă lase înăuntru. Să îmi cer scuze. Să o implor, dacă era nevoie. În genunchi.

Mă rugam să răspundă. Dacă nu, aveam să mă culc în spatele camionetei ei.

Eram gata să încalec pe motocicletă când am auzit pași bubuind pe alee. Jacqueline, alergând spre mine, dar nu m-a văzut. Se uita la scările spre apartamentul meu. Cu numele ei pe buze, am plecat să o întâmpin, apoi a căzut la pământ și l-am văzut Buck, strângându-i părul în pumn. Ah, *drace*, nu!

S-a trântit deasupra ei, dar ea s-a răsucit pe o parte, dezechilibrându-l. A fugit, iar el a urmărit-o.

L-am apucat exact când se întindea din nou după ea, l-am aruncat și m-am așezat între ei. M-am uitat la Jacqueline și i-am văzut pieptul plin de sânge. Un cerc mare, întunecat, răsărit ca dintr-o gaură de glonț, fatal. *Nu, nu, nu!* Dar se târa în mâini, îndepărtându-se de noi, cu ochii măriți. Dacă ar fi fost împușcată sau înjunghiată acolo, n-ar fi putut să se miște.

Când Buck s-a ridicat, am văzut că avea sânge sub nas. *Ea îl făcuse să sângereze.*

Eu aveam să-l fac mai mult.

Ochii aproape mi se obișnuiseră cu întunericul, dar familia Heller avea lumini exterioare cu senzori de mișcare, iar altercația noastră tocmai declanșase una. S-a aprins; un reflector difuz pentru mica noastră scenă de luptă.

Privirea lui întunecată era limpede și concentrată, nici urmă de alcool în mișcările lui. A încercat să-mi dea ocol, de parcă l-aș mai fi lăsat vreodată să se apropie de ea. M-am deplasat odată cu el, față în față, atent în permanență la Jacqueline și la locul exact în care se afla. O simțeam ca pe o extensie a corpului meu. Carne din carnea mea. Sânge din sângele meu.

— O să-ți sparg buza aia, emo-boy! mi-a spus. Nu sunt pilit de data asta. Sunt treaz de-a binelea și o să te stâlcesc în bătaie, înainte să i-o trag curviștinei tale în nouăzeci de feluri. Din nou.

Cuvintele slabe din partea unui om slab. Habar n-avea că era deja mort.

— Greșești, *Buck*.

M-am dezbrăcat de haină și mi-am ridicat mânecile tricoului, iar el a dat primul pumn. I l-am parat. A repetat mișcarea, pentru că idiotul nu se învăța minte, și am parat din nou. Plonjând spre mine, a încercat una din mișcările lui previzibile de luptă corp la corp.

Pumn în rinichi. Palmă grea peste ureche.

S-a clătinat, arătând cu degetul spre Jacqueline.

— Cățea! Te crezi prea bună pentru mine, dar nu ești decât *o ștoarfă*.

Calmul meu atârna de un fir de păr. El ar fi vrut să mi-l pierd, pentru că oamenii nu mai sunt conștienți de faptele lor atunci când dau frâu liber mâniei. Fac greșeli stupide, fatale, pe care nu intenționau să le facă. Trebuia să-mi înfrânez mânia până când aveam să-l dezorientez și să-l pun la pământ.

Când a încercat iarăși să mă apuce, i-am prins brațul și i l-am răsucit, cu scopul de a i-l disloca din umăr. S-a întors odată cu el și nu am reușit chiar să i-l smulg din încheietură, dar l-am nimerit cu primul pumn în față, zdrobindu-i satisfăcător falca. Imediat ce și-a îndreptat capul, a primit încă unul, în gură. A clipit, holbându-se la mine, căutând o zonă expusă. N-avea nicio șansă.

Înfuriat, a răcnit suficient de tare pentru a trezi tot cartierul și s-a repezit la mine. Prăbușindu-ne pe asfalt, a reușit să-mi dea doi pumni buni înainte să mă rotesc, să-l apuc și să folosesc propria lui mișcare pentru a-l arunca drept în cap. E uimitor cât de mulți tipi sunt mult prea concentrați pe pumni ca să se aștepte la așa ceva.

N-am pierdut timpul admirându-mi capodopera. În timp ce el scutura din cap, încercând să și-l limpezească după aterizarea pe creștetul țestei, i-am pus piedică, din păcate, pe iarbă, nu pe ciment, apoi l-am pocnit. M-am gândit la teroarea din ochii lui Jacqueline. La părul ei prins în pumnul lui. La numele meu, *Landon*, ultimul cuvânt pe care îl rostise mama.

Poc!

I-am mai dat un pumn. Unul după altul. Și n-aveam de gând să mă opresc.

Ceva m-a tras în sus, ridicându-mă de pe el. Nu. *NU!* M-am zbătut să mă eliberez și mai aveam puțin până să reușesc atunci când am început să disting cuvinte.

— Oprește-te. Ea e în siguranță. E în siguranță, fiule.

Charles. Am încetat să mă mai zbat, iar el și-a slăbit strânsoarea de pe brațele mele, dar le-a păstrat în jurul meu, susținându-mă când am început să tremur. Buck nu se mișca.

M-am întors s-o caut pe Jacqueline, dar știam exact unde era. Charles mi-a dat drumul și m-am împleticit spre ea, căzând în genunchi lângă ea, tremurând din tot corpul. Avea ochii încă măriți și chipul frumos plin de vânătăi, buzele și obrajii stropiți cu sânge.

I-am atins cu palma obrazul ce-și pierdea rapid culoarea. A tresărit și mi-am tras mâna. Îi era frică de mine. De ceea ce tocmai se întâmplase, *din nou*. Nu fusesem în stare să o apăr.

Apoi s-a ridicat în genunchi.

— Te rog, atinge-mă. Am nevoie să mă atingi.

Am luat-o în brațe, cu grijă, lăsându-mă pe spate și trăgând-o în poala mea, înconjurând-o cu brațele. Puloverul i se lipise de piept.

— Sângele lui? am vrut să știu. Din nasul lui?

A încuviințat din cap, lipindu-se de pieptul meu și privindu-se cu dezgust.

Era o luptătoare, acoperită cu sângele dușmanului. Voiam să mă bat cu pumnii în piept de mândrie și la fel ar fi trebuit să simtă și ea.

— Bravo! Doamne, ești pur și simplu uluitoare!

A tras de pulover, panicată.

— Vreau să-l dau jos. *Vreau să-l dau jos.*

— Da. Acuși, i-am promis, mângâindu-i fața, evitând vânătăile.

Cu inima încă bubuind sub urechea ei, am implorat-o să mă ierte că o alungasem. Abia puteam să mă aud vorbind. Dacă nu voia să mă ierte niciodată, nu puteam să o condamn.

— Îmi pare rău că am căutat despre ea, mi-a răspuns. N-am știut...

— Ssst, iubito... nu acum. Lasă-mă doar să te țin în brațe.

A tremurat. Haina mea zăcea aruncată pe iarbă. Am învelit-o cu ea și am ținut-o strâns, lăsându-mi corpul să se calmeze.

A sosit poliția și o ambulanță. L-au urcat pe Buck în spate, pe o targă, ceea ce însemna că nu era mort. Charles ne-a chemat să dăm o declarație ofițerului cu care vorbise și m-am ridicat ușor, trăgând-o și pe Jacqueline în picioare. Mergeam amândoi cu greu, sprijinindu-ne unul de altul.

Cindy, Carlie și Caleb se înghesuiseră la colțul casei, cu haine și pături peste pijamale. Vecinii ieșiseră în curțile lor sau se uitau de la ferestrele împodobite cu brăduți de Crăciun aprinși. Lumini vesele de sărbătoare străluceau laolaltă cu farurile mașinilor și girofarul ambulanței.

Charles relatase poliției că Jacqueline avea un ordin de restricție împotriva lui Buck și m-a prezentat fără ezitare ca fiind iubitul ei. Susținându-i toate afirmațiile, inclusiv observația cu privire la iubit, Jacqueline și-a lăsat capul pe pieptul meu, mi-a ținut brațele acolo unde erau, în jurul diafragmei, apoi și-a dat declarația. Cum Buck a împins-o în camionetă și a închis ușa în urma lor. Cum a folosit mișcările pe care le învățase la cursul de autoapărare pentru a scăpa din mașină.

Brațele mi s-au strâns în jurul ei și mi s-a făcut rău. Nu am putut să mai ascult detaliile. Voiam să-l trag pe Buck jos de pe targă și să termin treaba.

Când poliția și paramedicii au plecat, am fost înconjurați de familia Heller. Ne-au oferit cești cu ceai, mâncare... dar i-am asigurat că aveam de toate și că aveam să am mare grijă de ea. Charles și Cindy m-au îmbrățișat fără rețineri, cu tot cu Jacqueline, poate pentru că nu o lăsam să se îndepărteze de mine mai mult de câțiva centimetri.

Când am deschis ușa apartamentului, Francis a ieșit, oprindu-se pe verandă.

— Mulțumesc, i-am murmurat, mângâindu-l o dată înainte să coboare treptele și să-și reia patrulatul nocturn.

În baie, am examinat fața lui Jacqueline, m-am uitat în ochii ei și am întrebat-o dacă o lovise. Abia puteam să pronunț cuvintele. A clătinat din cap și mi-a explicat că doar o smucise foarte tare.

— Mă doare mai tare locul cu care l-am lovit eu.

Și-a masat fruntea cu degetele.

— Sunt atât de mândru de tine! Vreau să-mi povestești totul, când o să poți... și când o să suport eu să aud. Sunt încă mult prea furios în clipa asta.

Fusesem de față când dăduse declarația, dar nu fusesem în stare să ascult detaliile. Labele lui pe corpul ei. Durerea pe care i-o provocase.

Am dezbrăcat-o ușor, cu grijă, o altfel de atenție față de cea pe care i-o acordasem cu câteva ore în urmă. Am pus puloverul și sutienul ei împreună cu tricoul meu direct la gunoi, apoi am condus-o către dușul fierbinte. Ar fi putut foarte bine să facă și singură aceste lucruri, dar părea să înțeleagă că simțeam nevoia să le fac eu pentru ea. Am săpunit și sărutat fiecare vânătaie și julitură. Uram că fusese rănită. M-am sprijinit cu mâinile de faianță și am stat cu ochii închiși cât timp ea a făcut același lucru pentru mine.

Mușchii brațelor o dureau, așa că am înfășurat-o într-un prosop de baie și am așezat-o pe marginea căzii. I-am uscat părul, desfăcând cu degetele șuvițele încurcate și absorbind apa cu un prosop. Mi-a spus că ultima dată când cineva îi uscase părul fusese atunci când își rupsese mâna, în clasa a șasea, căzând dintr-un copac. Mi-a zâmbit, iar eu am râs, două lucruri minunat de nepotrivite pentru seara asta.

— Cred că erau la mijloc un băiat și o provocare, a spus.

Norocos băiat!

Dar nu la fel de norocos ca mine.

M-am lăsat pe vine în fața ei și am rugat-o să rămână cu mine, cel puțin în noaptea asta. Mi-a atins fața, privindu-mă în ochi. Ai ei erau îngrijorați și plini de compasiune. Știa ce i se întâmplase mamei, dar trebuia să-i mărturisesc și ceea ce nu știa. Nu mai puteam să îi ascund nimic. Era necesar să știe totul.

— Ultimul lucru pe care mi l-a spus tata, înainte de a pleca, a fost: „Tu ești bărbatul casei cât timp eu sunt plecat. Ai grijă de mama ta".

Am înghițit, de fapt, am încercat să înghit. Gâtul mă durea, luptându-se cu lacrimile ce nu voiau să rămână îndiguite. Le-am simțit ridicându-se când ale ei s-au revărsat, curgându-i în jos, pe obraji.

— N-am apărat-o. N-am putut s-o salvez.

M-a tras mai aproape și m-a ținut în brațe, iar eu am cedat, cu capul îngropat lângă inima ei.

Câteva minute mai târziu, mi-a spus:

— O să rămân aici în noaptea asta. Vrei să faci și tu ceva pentru mine?

Am inspirat adânc. Îmi era imposibil să-i refuz ceva.

— Da. Orice ai nevoie.

— Vii cu mine la concertul lui Harrison, mâine seară? E favoritul meu dintre elevii de a opta și i-am promis că mă duc.

I-am acceptat cererea, prea obosit să mă întreb ce-i trecuse prin cap, pentru că, acum, o cunoșteam destul de bine cât să mă uit în ochii ei și să-mi dau seama când pune ceva la cale. Dar nu-mi păsa. Făceam orice îmi cerea.

***

Trecuse foarte mult timp de când nu mai intrasem într-un amfiteatru de școală generală.

Copiii din orchestră erau, mai mult sau mai puțin, de mărimea lui Caleb, deși el ar fi fost printre cei mai mici. Băieții erau amuzant de nesuferiți, plimbându-și cu aroganță smochingurile negre, aplecându-se peste spătarele scaunelor din amfiteatru pentru a flirta cu fetele, toate îmbrăcate la fel, în rochii purpurii până la podea.

— Domnișoară Wallace! a strigat un puști în smoching din grup, fluturându-și nerăbdător mâna, până când m-a observat.

Ochii negri i s-au mărit. Jacqueline i-a răspuns la salut, dar el părea distrus să o vadă pe iubirea vieții lui stând lângă un bărbat. Nici nu prea puteam să-l condamn.

— Înțeleg că el e cel îndrăgostit de tine, am spus, mușcându-mi buza, încercând să-mi păstrez o mutră serioasă.

Dacă lui Jacqueline îi plăcea acest copil, nu voiam să-l umilesc râzând de reacția lui posomorâtă la aflarea veștii că domnișoara Wallace era ocupată. Și avea să fie din nou, peste câteva ore, dacă eu aveam vreun cuvânt de spus în privința asta.

— Ce? *Toți* sunt îndrăgostiți de mine. Sunt o studentă sexy, ai uitat? a râs ea.

M-am apropiat și i-am șoptit la ureche cât de sexy era, apoi am rugat-o să rămână din nou cu mine, la noapte.

— Mă temeam că n-o s-o mai spui, mi-a răspuns.

Prostuța!

Harrison a fost un copil curajos, dăruindu-i fetei mele o duzină de trandafiri, după concert. Era foarte rușinat, roșind în ton cu florile pe care i le înmâna, dar i-am admirat galanteria, chiar și în fața fricii.

Ea i-a mulțumit, ridicând buchetul la nas și inspirând fericită. I-a spus că o făcuse mândră în seara asta, iar el s-a îndreptat, umflându-și pieptul ca un pește-balon.

— Totul vi se datorează dumneavoastră, totuși, i-a spus zâmbind, făcând să înflorească un zâmbet și pe fața ei.

— Tu ai făcut toată munca și ai pus-o în practică.

Făcusem și eu declarații similare studenților recunoscători, care crezuseră că promovaseră examenul la economie numai datorită mie.

— Ai cântat frumos, omule. Mi-ar fi plăcut să cânt și eu la un instrument, am adăugat.

Băiatul m-a măsurat cu privirea, iar eu m-am străduit să-mi înfrânez impulsul copilăresc de a-i spune că nu-și dorea cu adevărat așa ceva.

— Mersi, mi-a răspuns, cu o privire iscoditoare. A durut ăla? De pe buza ta?

Am ridicat din umeri.

— Nu prea mult. Totuși, am spus câteva cuvinte de duh formate din patru litere.

— Marfă! a zâmbit.

Jacqueline știa să își aleagă favoriții.

La fel și eu.

***

Am încărcat camioneta cu tot ce lua acasă în vacanța de iarnă, iar ea a predat cheia camerei. Își petrecea cu mine ultima noapte în oraș.

— Nu vreau să merg acasă. Dar, dacă nu mă duc, vor veni după mine.

Îmbrăcată cu un tricou de-al meu, se spăla pe dinți în fața chiuvetei din baie. Și-a clătit gura și m-a privit în oglindă.

— Chestia de ieri a fost picătura care a umplut paharul pentru mama. N-a fost așa de supărată nici când am căzut din *copac*.

Brațele mi-au alunecat în jurul ei.

— O să fiu aici, așteptându-te. Îți promit. Dacă vrei, poți să te întorci mai devreme și să stai aici, cu mine, până se deschide căminul. Dar du-te, dă-i o șansă.

S-a uitat direct la mine, prin oglindă, izbucnind în lacrimi, știind ce încercam să fac, oricât de subtil aș fi fost.

— Și tu ai să-i dai o șansă tatălui tău?

Bine jucat, Jacqueline.

Am zâmbit trist, privind lung reflexia ochilor ei.

— Da. Am să-i dau.

A oftat, bosumflată.

— Acum, că m-ai forțat prin intimidare să te părăsesc, pot să am o despărțire cum trebuie?

Am arcuit o sprânceană, mutându-mi mâinile spre marginea tricoului și mormăind:

— La dracu', da!

M-am privit în oglindă, ridicându-i tricoul și scoțându-i-l pe cap, acoperindu-i cu palmele sânii minunați, mângâindu-i sfârcurile cu degetele mari. O mână mi-a alunecat în jos, pe abdomen, strecurându-se sub mătasea chiloților ei. Când am mângâiat-o, gura i s-a deschis și capul i-a căzut pe umărul meu, dar ochii i-au

rămas deschiși. *Atât de frumoasă.* Adoram să-i urmăresc reacțiile la atingerea mea. Nu mă puteam sătura.

Și-a întins o mână în spatele șoldurilor, strângându-și degetele în jurul meu. Am mârâit, împingându-mă în palma ei și apăsându-i trupul pe al meu. Cu ochii închiși, m-am aplecat să o sărut pe gât, inhalându-i aroma.

— Deci, ești gata să mergem în pat?

— În pat, pe canapea, pe masa din bucătărie, oriunde îți trece prin cap, mi-a răspuns, iar eu am gemut.

Când mi-am recăpătat destul echilibru cât să-i deschid, ochii mei aveau culoarea gri-albăstrui a unui cer furtunos, contrastând cu azuriul văratic din privirea ei. Oglinda din baie devenise cel mai sexy videoclip interactiv.

— Bine, atunci, am spus, pătrunzând-o cu degetele. Să începem chiar aici, iubito.

— Mmm..., a gemut, lăsându-și pleoapele să cadă.

***

Stătea în brațele mele, amândoi întinși în pat, epuizați. Chiuveta din baie, da. Scaunul de la birou, da. Canapea, de două ori da. M-am gândit că, peste câteva ore, aveam să mă trezesc lângă ea și am decis că mai avea de primit încă un cadou de rămas-bun.

Încă trează, ochii i s-au fixat într-ai mei. *Hmm.*

— Ce părere ai despre Harrison? m-a întrebat.

— Pare un băiat bun.

— Este.

Privirea i-a urmat degetele mângâindu-mă sub maxilar.

Am tras-o mai aproape și am întrebat-o care-i treaba.

— Mă părăsești pentru Harrison, Jacqueline?

M-am așteptat să-și dea ochii peste cap și să râdă, dar, în loc de asta, m-a privit ferm.

— Dacă Harrison ar fi fost în noaptea aceea în parcare, în locul tău, crezi că el n-ar fi vrut să mă ajute?

În parcare. Cu Buck.

— Dacă cineva i-ar fi spus să aibă grijă de mine, a insistat, crezi ca l-ar învinui cineva vreodată dacă n-ar fi fost în stare să împiedice ceea ce s-a întâmplat în noaptea aia?

Plămânii mi s-au comprimat.

— Înțeleg ce încerci să spui...

N-avea să mă lase în pace cu una cu două, chiar dacă tremura în brațele mele.

— Nu, Lucas. Auzi, dar nu înțelegi. În niciun caz tatăl tău nu s-a așteptat la așa ceva de la tine. În niciun caz nu-și mai aduce aminte să-ți fi spus așa ceva. El se învinuiește pe el, iar tu te învinuiești pe tine.

Avea ochii plini de lacrimi, dar nu și-i mișca dintr-ai mei.

M-am agățat de ea, de parcă m-aș fi sufocat căzând de pe fața pământului, fără gravitate, fără oxigen.

— N-o să uit niciodată cum a țipat în noaptea aceea. Cum aș putea să nu mă învinuiesc?

Ochii mei s-au umplut de lacrimi, iar ai ei le-au vărsat.

Mâna ei dreaptă era încă pe fața mea. Prinsă între noi, cea stângă a strâns-o pe a mea, oferindu-mi un punct de sprijin. Cu lacrimile curgându-i pe pernă, m-a făcut să realizez cât de copil fusesem. Nu-l întrebasem niciodată pe tata dacă mă învinovățea; presupusesem că da. Dar Jacqueline avea dreptate în privința lui: rămăsese blocat într-un doliu infinit, învinovățindu-se chiar dacă nimeni altcineva n-o făcea. Iar eu îi urmasem exemplul.

— Ce mi-ai spus tu, de atâtea ori? *Nu a fost vina ta*, a continuat.

Mi-a spus că trebuia să stau de vorbă cu cineva care să mă ajute să mă iert. Eu nu voiam să vorbesc decât cu ea, dar nu puteam să-i cer așa ceva. Cindy îmi sugerase de o sută de ori să consult un terapeut, jurându-mi că pe ea o ajutase să depășească pierderea celei mai bune prietene a ei, dar devenisem adeptul insistenței că eram bine.

Sunt bine. N-am nimic.

Dar nu eram bine. Eram oricum, numai bine nu. Noaptea aceea mă sfărâmase. Mă baricadasem înăuntru, încercând să nu mă distrug mai tare, însă niciun fel de apărare n-avea cum să mă

protejeze de atât de multă durere. Tot eram la fel de vulnerabil ca oricine altcineva, inclusiv ca fata din brațele mele. Dar puteam spera. Și puteam iubi. Și, poate, mă puteam vindeca.

capitolul 26

LANDON

De mult timp, nu-mi mai fusese frică de nimic.

Eram speriat de moarte, dar n-aveam de gând s-o arăt. Nu era nimic. Absolut *nimic*.

— Ești gata, Landon? m-a întrebat Heller, iar eu am dat din cap.

Toate lucrurile mele erau îngrămădite în spatele mașinii lui. Cum nu aveam decât o geantă și un rucsac, cele mai multe dintre hainele mele fuseseră așezate în saci mari de plastic negru, ca niște gunoaie ce erau. Făcusem rost de niște cutii goale de la Momeală & Unelte de pescuit pentru cărțile și caietele mele. Duhneau a pește. Ceea ce însemna că, până să ne îndepărtăm cinci kilometri de coasta asta nenorocită, interiorul camionetei lui Heller și tot ce se afla în el avea să miroasă a pește.

Merita. Pagubă-n ciuperci! Nu voiam să mă mai întorc în viața mea.

Ținând în mână cana lui ciobită cu *Pescarii o fac doar cu cârligu', guta și plumbu'*, tata stătea cu picioarele depărtate pe veranda din fața casei, bătută de vreme, cu scândurile deformate și slăbite. Aici, o construcție din lemn putea să supraviețuiască doar printr-un miracol și totuși acest loc dăinuise, cumva, timp de zeci de ani, sfidând vântul, ploaia, furtunile tropicale și neînduplecata apă sărată, care invadase tot orașul, zi și noapte, cu mirosul ei sălciu.

Copil fiind, pe vremea când aici fusese casa bunicului, iubisem vizitele anuale din timpul verii pe care tata le urâse, dar mama insista mereu să le facem.

— E tatăl tău, îi spunea. E *bunicul* lui Landon. Ray, familia e importantă.

Acum, tata rămânea, iar eu plecam.

În interiorul casei dărăpănate de pe plajă, valuri din golf se auzeau în orice moment al zilei și al nopții. Când eram mic, timpul petrecut aici era ca și cum aș fi locuit, pentru o săptămână, într-o casă în copac sau într-un cort amenajat în curtea din spate. Îi lipsea majoritatea confortului de acasă, dar, totodată, era atât de diferită de viața mea de zi cu zi, încât părea incredibilă și nepământeană. Pe scurt, ca pe-o insulă pustie.

După o zi de explorat coasta și de prăjit la soare, întindeam unul dintre prosoapele pe care mama le cumpăra întotdeauna înainte de vacanță și le lăsa la bunicul. Cele moi, de baie, erau destul de lungi pentru a-mi adăposti tot corpul mic, de copil, și destul de late pentru a-mi permite să depozitez și să sortez toate scoicile adunate în timpul zilelor lungi, fierbinți, de pe o plajă care nu semăna deloc cu coasta albă pe care și-o imaginau, din ce le povestisem, prietenii mei din Alexandria.

Privind îndelung la vasta întindere de cer întunecat și la miile de stele sclipind și dispărând, ca și cum ar fi comunicat între ele, visam la cine aveam să fiu când creșteam. Îmi plăcea să desenez, dar mă pricepeam și la matematică. Eram atât de bun, încât asta mi-ar fi pus eticheta de tocilar, dacă nu m-aș fi descurcat atât de bine pe gheață. Puteam să devin artist, om de știință, jucător de hochei profesionist. Înconjurat de acea aparentă infinitate de cer, nisip și ocean, credeam că alegerile mele erau ca un câmp deschis.

Ce idiot naiv am fost!

Acum, acele prosoape de baie erau la fel ca toate celelalte lucruri de aici. Uzate. Ponosite. Atât de aproape inutile pe cât poate fi un lucru, fără a fi complet inutil.

Tata arăta mai bătrân decât era. Nici nu împlinise cincizeci de ani. Era un pic mai tânăr decât Heller, dar arăta cu mai bine de zece ani mai în vârstă.

Efectul soarelui și al apei sărate.

Efectul de nemernic tăcut și insensibil.

Prea mult, Landon. Prea mult.

Bine.

Efectul durerii.

M-a urmărit încărcându-mi boarfele în mașina celui mai bun prieten al său, de parcă ar fi fost normal pentru un tată să transfere altcuiva obligațiile părintești, cum ar fi cele din ziua în care unicul lui fiu pleacă de acasă la facultate. Dar el deja făcea asta de ceva timp. Fusese decizia mea să dau greș, să mă târăsc sau să lupt cu ghearele și dinții contra impulsului de a-mi lua zilele, încă de la treisprezece ani. Cinci ani de trai de pe o zi pe alta. De ales dacă să mă ridic din pat sau nu. Dacă să mă duc la școală sau nu. Dacă să dau doi bani pe ceva ori pe cineva sau nu.

Heller îmi oferise o șansă de scăpare și nici în ruptul capului n-aveam să îmi cer scuze pentru că o acceptasem.

— Îmbrățișează-ți tatăl de la revedere, Landon, mi-a murmurat Heller, închizând ușa portbagajului.

— Dar el nu vrea... noi nu...

— Încearcă. Crede-mă.

Am pufnit un oftat, apoi m-am întors și am mers până la treptele din față.

— Pa, tată, i-am spus ascultător, pentru că o făceam de dragul lui Heller și atât.

El a pus paharul pe balustradă. Avea mâinile libere.

Îl lăsam cu tăcerea și singurătatea lui și, dintr-odată, m-am întrebat cât de diferit ar fi fost acest moment dacă ar fi trăit mama. Ea ar fi plâns, cu brațele în jurul gâtului meu, iar eu m-aș fi aplecat ca să o îmbrățișez și să o sărut de la revedere. Mi-ar fi spus că e mândră de mine și m-ar fi pus să-i promit că o sun, că mă întorc repede acasă, că îi povestesc totul. Eu aș fi plâns, ținând-o în brațe.

De dragul singurei femei pe care amândoi am iubit-o vreodată am întins brațele în jurul tatei, iar el, fără un cuvânt, le-a pus pe ale lui în jurul meu.

***

Priveam în oglinda retrovizoare, urmărind cum orașul se face tot mai mic. *Obiectele din oglindă sunt mai aproape decât par.* În ciuda unei curiozități stânjenitoare, nu m-am uitat înapoi să mă conving dacă era adevărat. Orașul ăla de rahat și anii pe care i-am trăit în el aveau să se facă nevăzuți în cinci minute și să mi se șteargă din minte imediat ce-i puteam uita.

— Dă unde vrei la radio, mi-a spus Heller, iar eu m-am uitat imediat în față. Cât timp nu pui prostia aia urlătoare cu care Cole își abuzează urechile. Nu suport poluarea aia fonică pe care el o numește muzică.

Băiatul lui cel mai mare avea acum cincisprezece ani. Ori de câte ori eram împreună, îmi copia stilul vestimentar, genul de muzică pe care îl preferam și imita orice spuneam sau făceam, ceea ce, recunosc, nu era întotdeauna o idee bună. Atitudinea lui în viață părea să fie: dacă ceva îi enerva pe părinții lui, el era întotdeauna pentru.

Am clipit, de parcă aș fi fost surprins.

— Ce, fără formații de genul Bullet for My Valentine sau Slipknot?

Heller s-a încruntat agitat, iar eu am râs, convins că nu credea și nu-i păsa dacă erau nume de trupe reale sau nu. A fost singurul răspuns pe care l-am primit în plus față de obișnuitul său suspin stoic. Mi-am conectat iPod-ul și l-am setat pe o listă de melodii întocmită de mine aseară și intitulată *du-te dracului și la revedere.* Piesele erau mult mai puțin violente decât le indica titlul, din respect pentru partenerul meu de drum. Împărtășeam atitudinea lui Cole în ceea ce îl privea pe tatăl meu, nu pe al lui.

Nu îi văzusem prea des pe copiii lui Heller, dar asta era pe cale să se schimbe, din moment ce aveam să trăiesc în ograda lor. La propriu. Noua mea acasă avea să fie camera de deasupra garajului lor, care fusese spațiu de depozitare pentru cărți și decorațiuni de Crăciun, aparate de fitness și mobilier vechi. Îmi aminteam vag despre ea. Când fusesem în vizită la familia Heller, dormisem în camera lui Cole pe o saltea pneumatică. Eschivându-se de fiecare dată în ultimul moment, tata mă urcase în autobuz cu rucsacul în

spate și instrucțiuni stricte să nu fac vreo prostie cât timp stăteam acolo.

Nu mai eram un copil, iar asta nu mai era o vizită de o săptămână. Eram un student care avea nevoie de o locuință timp de patru ani. Un adult cu vârstă legală care nu-și permitea să plătească pentru o cameră de cămin sau un apartament, pe lângă taxa de școlarizare. Heller mi-a spus că aveam să-i plătesc chirie, dar nu era prea mult. Recunoșteam o pomană când o vedeam, dar, pentru prima dată în jalnica mea viață o apucam cu ambele mâini, ca pe un colac de salvare.

LUCAS

— Conduc eu primele două ore, iar tu poți să le iei pe ultimele.

Zâmbindu-mi de pe scaunul șoferului, Jacqueline și-a pus la ochi ochelarii de soare fumurii.

— Dar să nu ațipești, că e posibil să ajungem până aproape de El Paso. Am nevoie să te uiți pe hartă.

În timp ce ieșea cu spatele de pe alee, le-am făcut din mână lui Carlie și Charles, punându-mi și eu ochelarii de soare.

— Aia e o cu totul altă autostradă, am râs. Nu ești *atât* de nepricepută.

A oftat, clătinând din cap.

— Serios. Nu ispiti soarta. O să-ți pară rău. Am putea să ne rătăcim și să conducem în derivă toată vacanța de primăvară.

Dacă luam în considerare faptul că Jacqueline venea cu mine acasă, pe coastă, să conducem fără țintă o săptămână întreagă nu suna așa de rău. Am clătinat din cap.

— Cred că trebuia să îți iau cadou de ziua ta un GPS nou.

A strâmbat din nas.

— Asta sună a cadou util.

— A, da, am uitat, noi nu ne facem cadouri utile.

Îmi povestise că părinții ei mereu își făcuseră unul altuia (și ei) cadouri supărător de pragmatice, dar că, în ultimul an, decăzuseră și mai mult: își cumpăraseră singuri cadourile.

— Mama și-a cumpărat un nou aparat de gimnastică, iar tata și-a luat un *grătar*, mi-a spus când am vorbit, în seara de Crăciun. E un grătar mare, cu arzătoare laterale și sertare încălzite și, *cui îi pasă*, pentru că, *la naiba*, să-ți cumperi *singur* cadoul de Crăciun?

Nu i-am spus că mie mi se părea o idee foarte bună. Dacă pentru ea cadourile utile ieșeau din discuție, înseamnă că îmi era sortit să am o viață întreagă de inutilitate. *Așa să fie!*

Amândoi ne-am serbat zilele de naștere în ultimele două luni. Darul meu de la ea: o zi la volanul unui Porsche 911. Grozav de inutil. Heller și Joseph au fost groaznic de *geloși*. I-am trimis o poză lui Boyce și el mi-a trimis mesaj înapoi: Ducă-se dracului legea prieteniei. Îți fur gagica. Te-am avertizat!

De ziua lui Jacqueline, am ales una dintre picturile în acuarelă ale mamei, un orizont ploios la Paris, din teancurile ascunse în mansarda tatei, când am fost acasă, în vacanța de iarnă. L-am montat și l-am înrămat pentru ea. Când l-a desfăcut, a amuțit, râuri de lacrimi curgându-i pe obraji. Am fost convins că abilitatea mea de a oferi cadouri tocmai se spulberase și că n-ar mai trebui să mi se permită să aleg vreun alt cadou pentru cineva.

Apoi s-a aruncat în brațele mele și, o oră mai târziu, mi-am împletit degetele în părul ei și am sărutat-o.

— Stai, am spus. Următoarea mea zi de naștere e peste unsprezece luni. Cum de s-a întâmplat *asta*?

***

Contemplam faptul că mai aveam doar cincisprezece minute până să ajungem pe coastă, în timp ce Jacqueline dormea ghemuită pe scaunul din dreapta. Îmi duceam iubita *acasă*, unde avea să-l cunoască pe tatăl meu cel necomunicativ și pe cel mai bun prieten al meu, un tip vulgar, cu studii medii. Și, *o, drace!* Trebuia să dormim în cămară? *Rahat*. Ar fi trebuit să rezervăm o cameră la hotel.

— Mmm... s-a trezit întâi ușor, a căscat, și-a desfăcut picioarele, a întins mâinile, apoi, dintr-odată s-a dezmeticit, clipind.

— Am ajuns?

Am clătinat din cap.

— Aproape.

Era coadă la feribot. Bun venit în vacanța de primăvară pe o plajă ieftină. Unde tocmai mi-am adus în vizită iubita de trei luni. O senzație de greutate mi s-a strecurat în stomac, de parcă aș fi înghițit o bară de fier. Dacă nu s-ar fi trezit când a făcut-o, probabil aș fi făcut stânga împrejur înainte să ne îmbarcăm. Un tip într-o vestă portocalie ne-a dirijat spre latura stângă a feribotului, am trecut rampa și ne-am urcat. La debarcare, pe partea cealaltă, eram la cinci minute de casă, poate zece, din cauza traficului turistic crescut, care pompa bani în această comunitate, după lunile de iarnă aproape inactive.

Eu nu vedeam nimic deosebit sau extraordinar la locul ăsta, dar Jacqueline stătea dreaptă, cu ochii mari, absorbind tot peisajul: clădirile acoperite cu picturi murale în culori calde, magazinele cu suveniruri și restaurantele pentru turiști, străzile asfaltate ce se îmbinau cu spațiul verde fără borduri, apa și bărcile vizibile dincolo de case.

— Palmieri! a zâmbit. Sunt atât de simpatici!

Am ridicat o sprânceană la ea.

— Adică, față de cum arată cei din, să zicem, Los Angeles... acolo sunt înalți și subțiri. Ăștia par să știe că aici nu sunt clădiri înalte sau dealuri care să le facă concurență. Sunt...

— Piperniciți?

A râs.

— *Simpatici.*

După câteva viraje din reflex, am parcat pe aleea pietruită din fața casei bunicului, acum a tatei. Înghițind cu greu, m-am întors spre Jacqueline.

— Nu știu cum o să se poarte cu tine... vreau să spun, că nu o să fie nepoliticos sau ceva de genul ăsta. Mereu a fost amabil cu clienții și sunt sigur că mai rău de atât...

— Lucas, mi-a luat mâna într-a ei și mi-a strâns-o. O să fie bine. Nu mă aștept la îmbrățișări și o petrecere de bun venit. E un tip tăcut, ca tine. Îl înțeleg.

M-am încruntat. *Ca mine?*

Mi-a sărutat dosul palmei, chicotind, ca și cum ar fi putut să-mi citească gândurile. Și, probabil, chiar putea.

I-am dus mâna stângă la ceafă, trăgând-o mai aproape, aplecându-ne deasupra consolei. Împletindu-mi degetele în părul ei, am sărutat-o și groaza din minte mi s-a calmat. Era aici cu mine pentru că voia să fie. Discutaserăm despre tata; era pregătită. Datorită ședințelor săptămânale de terapie, acum înțelegeam modul în care făcuse el față durerii, chiar dacă nu fusese ideal pentru niciunul dintre noi.

Poate că tata n-avea să întindă covorul roșu, dar avea să fie civilizat. Poate că Boyce avea să se poarte ca un măgar, dar ea avea să-l îndrăgească oricum. Și patul din cămară nu era mai mic decât cel din camera ei de cămin, care era unul dintre locurile mele preferate.

— Mulțumesc, i-am spus.

Cu frunțile lipite una de alta, i-am privit degetele mâinii libere trasându-mi modelele tatuate pe braț. A înclinat capul și m-a sărutat din nou, jucându-se cu limba pe inel. Adora să se joace cu el când ne sărutam și n-a fost deloc fericită când i-am spus că trebuia să-l scot când începeam să mă prezint la interviuri pentru slujbe.

— Cu plăcere, mi-a suflat pe buze.

Privirile ni s-au întâlnit și am întins mâna să-i mângâi obrazul. *Te iubesc*, i-am spus în gând. Eram pregătit să-i spun cu voce tare, dar nu prea știam cum. Nu mai spusesem asta niciunei fete. Nu mai simțisem asta niciodată, nu cu adevărat. Nu așa. Acum, mi se părea prostesc faptul că mă crezusem îndrăgostit de Melody Dover. Ceea ce simțisem pentru ea fusese real, dar fusese ca și cum aș fi stat pe prima treaptă a unei scări, comparativ cu a sta la jumătatea distanței dintre pământ și vârf.

Când am bătut la ușă, tata a deschis-o cu o încercare de zâmbet, cea mai apropiată pe care am văzut-o pe fața lui de ani de zile.

— Fiule, mi-a spus, luându-mi o valiză din mână. Intrați.

Toate ferestrele erau deschise și toată casa era saturată cu mirosul sărat al Golfului, care se întindea pe nisip, dincolo de ușa din spate. Tata dăduse pereții și lemnul cu un strat proaspăt de vopsea ivorie și renunțase la covoarele învechite pentru a da la iveală podelele din lemn uzat care, într-un fel, arătau de o sută de ori mai bine. Una dintre picturile mamei atârna deasupra canapelei. Am încremenit cu ochii la ea, în timp ce tata a spus:

— Tu trebuie să fii Jacqueline.

Ea încă mă ținea de mână.

— Da. Mă bucur să vă cunosc, domnule Maxfield.

Cu mare efort, mi-am dezlipit privirea de tablou ca să-l urmăresc pe tata strângându-i mâna iubitei mele și aproape zâmbind din nou.

— Te rog să-mi spui Ray. Mă bucur că ai venit cu Landon, ăăă... Lucas.

Asta era o premieră.

A ridicat ambele bagaje și s-a îndreptat... spre camera lui? Jacqueline l-a urmat, examinând mobilierul sărac, dar curat la fel cum examinase orașul când trecuserăm prin el: cercetând fiecare detaliu, fără să-i scape nimic. Am intrat în camera lui tata, dar nu mai era camera lui. Patul bunicului era așezat la perete, încadrat de noptiera lui și de o lampă nouă. Vizavi, era comoda. Salteaua avea așternuturi noi, iar pereții erau văruiți într-un albastru pal. Un alt tablou de-al mamei atârna deasupra patului și o oglindă suspendată de o frânghie deasupra comodei.

Tata a lăsat bagajele pe podea, lângă pat.

— M-am gândit că voi doi veți avea nevoie de un loc al vostru... atunci când veniți în vizită. M-am mutat în camera bunicului tău, acum câteva săptămâni. Acum, pot să arunc o privire spre golf, dimineața, să-mi dau seama dacă ziua va fi prielnică pentru navigat.

— E o cameră foarte frumoasă, i-a răspuns Jacqueline, privind pe fereastră la pâlcul de palmieri pitici din fața casei.

În depărtare, se putea zări și plaja.

— Îmi place. Aceasta este una dintre picturile soției tale, nu-i așa?

S-a apropiat să o studieze, iar eu am continuat să mă holbez la taică-meu.

— Da, i-a răspuns.

Întorcându-se spre mine, a continuat:

— După ce te-ai uitat prin lucrurile ei în vacanța de Crăciun, am hotărât că s-ar fi întristat să știe că tablourile ei stau în pod, acoperite, în loc să fie așezate undeva, la vedere.

Tata a strâns din buze.

— Ei bine, vă las să vă odihniți după călătorie. Presupun că aveți planuri în seara asta?

Am clătinat din cap.

— În seara asta nu. Mâine o să ne întâlnim cu Boyce.

A dat aprobator din cap.

— Mă duc să văd ce am pentru cină, dacă vreți să mâncați aici. Câteva kilograme de biban roșu, prins ieri. Am putea găti ceva din el.

— Da. Sigur. Sună bine.

A dat încă o dată din cap și a închis ușa aproape complet în urma lui.

M-am prăbușit pe pat.

— Drace! Noi n-am vorbit niciodată despre mama... propoziții care să înceapă cu *ea ar fi fost*.

Jacqueline stătea întinsă pe burtă și eu pe o parte, cu fața la ea, descriindu-i modele invizibile cu degetul pe spate.

În timpul cinei, toți trei am vorbit despre absolvirea mea și despre proiectul de cercetare cu Dr. Aziz, care îmi schimbase complet modul de a privi ceea ce învățasem în ultimii patru ani, proiectându-mă într-o direcție neașteptată.

Mama ta ar fi fost mândră, mi-a spus el, iar Jacqueline m-a apucat de mână pe sub masa recent lustruită, pentru că știa impactul acestor cuvinte.

Acum, stăteam întinși în pat, în camera pe care o ocupaseră părinții mei ori de câte ori vizitaseră acest loc, în primii mei

treisprezece ani de viață. Tata era în camera bunicului, pe care o văruise în verde ca spuma mării. Înăuntru atârna un alt set de tablouri ale mamei.

Cămara adăpostea din nou mâncare și teancuri ordonate de cutii pline cu documente vechi. Găurile din perete fuseseră astupate și acoperite cu vopsea. Lampa cu trei becuri fusese înlocuită cu o aplică normală de plafon. Când tata m-a trimis după o căpățână de usturoi, am râs, stând în acel colțișor confortabil. Acolo mă simțeam în siguranță și, brusc, am realizat că locul ăsta îmi inspirase mereu acest sentiment. Cumva, în timp ce toate celelalte aspecte se duseseră la vale, ăsta fusese singurul lucru bun.

— Mersi că m-ai adus aici, mi-a spus Jacqueline, întorcându-și fața spre mine, în întuneric, ochii ei reflectând lumina difuză a lunii ce pătrundea prin fereastră.

Sunetul valurilor zdrobindu-se de nisip pătrundea în cameră ca ritmul domol al unor bătăi de inimă.

— Mersi că ai venit cu mine.

S-a cuibărit lângă mine.

— Nu ai de gând să-mi spui unde aplici pentru slujbe, nu-i așa?

— Nu. Iar tu știi foarte bine de ce.

— Pentru că vrei să mă transfer la cel mai bun conservator la care pot să intru, fără să țin cont de unde vei fi tu, mi-a recitat, tonul ei fiind un simbol sonor al ochilor dați peste cap. Dar... nu pot să trăiesc cu gândul că peste șase luni... cinci luni... am putea ajunge la capetele opuse ale țării.

Nici nu-mi trecea prin cap să pun distanță între noi în următorii doi ani, dar nu voiam să-i divulg planul meu până când nu eram sigur că se putea realiza. Se baza prea mult pe noroc și nu voiam s-o dezamăgesc. I-am trasat linia părului de la tâmplă până la marginea maxilarului, apoi i-am acoperit obrazul cu palma.

— N-ai să mă pierzi. Dar n-am să-ți fac același lucru pe care ți l-a făcut el. Ai vise și vreau să ți le urmezi. Am *nevoie* să știu că ți le urmezi. Pentru că...

Am inspirat adânc.

— Te iubesc, Jacqueline Wallace.

A înghițit cu greu, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— *Și eu* te iubesc, Landon Lucas Maxfield.

Inima mi s-a umplut de bucurie și m-am aplecat deasupra ei, sărutând-o, iubind-o, posedând-o. În cuvintele ei formale am auzit ecoul viitorului meu, un viitor de care eram atât de sigur, încât nici cea mai mare distanță nu m-ar fi intimidat: *te iau pe tine, Landon Lucas Maxfield...*

Norocul putea fi câștigat sau făurit. Putea fi descoperit. Putea fi redobândit. La urma urmei, eu o găsisem pe fata asta. Îmi găsisem viitorul. Îmi găsisem iertarea. Mama ar fi fost fericită pentru mine. Pentru prima dată după foarte mult timp, nu mă simțeam vinovat.

Epilog

Jacqueline a primit invitații să se transfere la trei din cele cinci conservatoare la care aplicase, dar, când a sosit scrisoarea de acceptare de la Oberlin, celelalte nu au mai contat. La zece secunde după ce își deschisese e-mailul, a sărit ca din pușcă de pe canapeaua mea, trimițându-l pe Francis direct sub pat. Asigurându-mă că era un chițăit de *fericire extremă* și nu unul de *am-văzut-un-păianjen-mare-cât-palma-mea*, am deschis brațele și a sărit în ele.

— Felicitări, iubito, i-am șoptit pe buze, plăcându-mi la nebunie cât de extaziată era.

I-a trimis mesaj lui Erin. Și-a sunat părinții. I-a trimis un e-mail dirijorului orchestrei din liceul ei.

Apoi a calculat cât de departe aveam să fim unul de altul dacă ea se muta și eu rămâneam aici. Două societăți de inginerie din oraș încercau să mă convingă să lucrez pentru ele, iar eu mă gândeam serios dacă să accept sau nu. Reușisem să obțin un al doilea interviu pentru o poziție nemaipomenită la o companie specializată în robotică, un post de design atât de tare, încât nu mi l-aș fi putut imagina acum patru ani, când încercam din răsputeri să intru la facultate.

Am invitat-o în oraș pentru a sărbători și am refuzat discuțiile despre kilometrii, orele și anii ce ne așteptau.

— Nu astăzi, i-am repetat, până când s-a conformat.

Dacă trebuia să trăim despărțiți timp de doi ani, asta aveam să facem. Dar admiterea lui Jacqueline la Oberlin îmi oferise un nou obiectiv.

Acum câteva luni, în decembrie, cinasem cu Joseph, Elliott și sora mai mică a lui Elliott, Reni, care venise în vizită de la Cleveland, unde era studentă în anul trei la medicină, la Case Western. Încercările lor transparente de a se juca de-a pețitorii nu avuseseră succes, dar ne cuplaseră într-un alt mod. Fascinată de detaliile proiectului de cercetare din care aveam să fac parte pentru următoarele cinci luni, Reni îmi povestise despre unul dintre mentorii ei, al cărui domeniu de cercetare era bioingineria.

Când i-am trimis un e-mail în care o întrebam despre posibile locuri de muncă, ea i-a dat CV-ul meu acelui profesor. El era unul din cei trei fondatori ai unei mici companii de bioinginerie din Cleveland. Unul dintre ceilalți doi îl cunoștea pe Dr. Aziz și îi văzuse numele pe lista mea de referințe. O săptămână mai târziu, am primit un telefon și o cerere de aplicare.

Norocul îmi ridicase mingea la fileu. Restul depindea numai de mine.

— De ce nu vrei să-mi spui măcar unde te duci pentru interviul ăsta?

De patruzeci și cinci de minute Jacqueline încerca să-mi smulgă indicii în timpul pauzelor de publicitate ale serialului cu zombi la care ne uitam.

— Nu ar trebui să ne spunem totul unul altuia?

Vocea ei mieroasă și expresia pornită pe descoperit secrete, adică ochii mari, albaștri, privind fix într-ai mei, aproape că m-au făcut să cedez. Era foarte pricepută la asta.

— Bună încercare, i-am zâmbit, iar ea s-a strâmbat.

— Simplu: o s-o întreb pe Cindy.

— Tocmai de asta nu i-am spus nici ei.

Auzind asta, a bătut din picior, ceea ce m-a făcut să râd, până când m-a împins în colțul canapelei și mi-a spus:

— Îmi place când râzi. Ești atât de drăgălaș!

Și-a pus brațele în jurul gâtului meu și m-a prins de păr, trăgându-mă spre ea pentru un sărut.

Am scuturat din cap, trasându-i buzele cu limba, înainte de a mă avânta înăuntru. Așezându-mă mai comod pentru a o săruta nebunește, i-am șoptit:

— Cu lingușeala asta n-ai să obții nimic... dar, te rog, *te rog* continuă să încerci.

***

Petrecerea mea de absolvire a fost un grătar organizat în curtea lui Heller. După opt ani de stat acasă, tata și-a luat trei zile libere pentru a participa la ceremonie. Apariția lui a reprezentat și o dovadă de încredere în cei mai buni prieteni ai lui. Privindu-i pe toți trei împreună, speram ca weekendul ăsta să însemne începutul unui nou obicei pentru el.

Încă nu destăinuisem nimănui planurile mele de viitor, deși Charles, Cindy și tata știau despre ofertele pe care le aveam și, azi-dimineață, la micul dejun, schimbaseră priviri cu subînțeles când le mărturisisem că luasem o decizie. Totuși, trebuia să spun altcuiva, înainte de a-i pune la curent cu hotărârea mea finală, iar acea persoană stătea în bucătăria mea, împachetând resturile de friptură și punându-le în frigider.

— Am acceptat o slujbă, vineri, i-am spus, iar ea abia mi-a răspuns.

Mă întrebam oare ce-i trece prin cap când s-a uitat în sfârșit în sus, nemaiputând rearanja micile recipiente. Fata mea curajoasă abia își putea stăpâni lacrimile.

Am condus-o la canapea și am tras-o în brațele mele.

— E o companie mică. Nu are mai mult de zece angajați, momentan. Fondatorii ei sunt cercetători în cardiologie și caută metode neinvazive de reprezentare a activității electrocardiografice, pentru a ajuta la diagnosticarea și tratamentul bolilor de inimă. De asemenea, vor să conceapă dispozitive invazive mai bune și au

nevoie de cineva care să aibă cunoștințe de bază despre materiale moi durabile.

Cuta dintre sprâncenele ei mi-a dat de înțeles că o pierdusem. Așa că i-am spus salariul, care avea să fie suplimentat cu opțiuni pe acțiuni.

— Dacă societatea merge bine, și *va merge*, și angajaților le merge bine. Încep pe patru iulie.

S-a uitat la mine, încercând să zâmbească, fără să mă păcălească nicio secundă. Știam la ce se gândește: două mii de kilometri distanță.

Am inspirat adânc.

— Deci, singura mea problemă este asta: să stau în Oberlin și să fac naveta la Cleveland sau să stau la Cleveland și să fac naveta la tine?

Am privit-o schimbându-și expresia, pe măsură ce realiza ceea ce tocmai spusesem. Ochii i s-au mărit și i s-au umplut de lacrimi. Gura i s-a deschis și a bâlbâit ceva ce suna a *„Ce?"*

— Oh, nu ți-am spus partea asta? Compania e în Cleveland.

La o jumătate de oră distanță de Oberlin.

Aveam să stăm despărțiți timp de șase săptămâni, de când mă mutam eu în Ohio și până venea ea, dar mi-am alungat din minte gândul ăsta când a venit în brațele mele. Astăzi eu eram sărbătoritul, așa că am dus-o în camera mea, să-i arăt toate modurile în care voiam să sărbătoresc.

***

Cele șase săptămâni de despărțire fuseseră un chin.

Imediat după aterizare, eram gata să sparg un geam cu pumnul ca să ies din avion, să traversez aeroportul și să ajung la camioneta lui Jacqueline.

După prânzul cu părinții ei, plecam amândoi cu mașina într-o călătorie de două zile înapoi, spre Ohio. Plănuiam să petrecem noaptea lângă Kentucky, să conducem aproape toată ziua de mâine și să întâlnim camionul pentru mutat în fața căminului ei, mâine-seară.

Ca de obicei, când am văzut-o, toți și toate au dispărut. A sărit din camionetă și m-a întâmpinat în fața ei, într-o rochie albă și pe deasupra cu un mic pulover transparent, cu mâneci scurte, descheiat. Geanta mea a lovit asfaltul și am îmbrățișat-o strâns.

— Ți-a fost dor de mine? am întrebat-o, cu buzele aproape lipite de ale ei.

Cu o mână la baza coloanei sale, am apăsat-o mai aproape, cât timp cealaltă i-a alunecat sub pulover, întâlnindu-i pielea goală.

Rochița ei era cu spatele gol. *O, Doamne*, avea să fie o zi lungă. Nici nu era ora prânzului și deja îmi imaginam cum închid și încui ușa camerei noastre de hotel, în seara asta.

— Sărută-mă și ai să afli cât de mult.

S-a ridicat pe vârfuri, în ochi citindu-i-se obrăznicie pură, în timp ce degetele mele i se plimbau pe umeri.

Împingând-o cu spatele spre partea pasagerului și apăsând-o pe ușa camionetei, voiam să-i dezleg acele șireturi mici, de la ceafă, iar ea o știa.

Ceea ce nu știa: Îi pregătisem propria mea tortură.

Eliminând acel ultim centimetru, i-am prins gura cu a mea. I-am trasat conturul buzelor cu vârful limbii și abia am pătruns înăuntru cât timp ne-am sărutat.

— Mmm... a gemut, repezindu-se cu limba afară să-mi guste buza de sus, înainte să-mi sugă limba în gura ei.

Am aprofundat sărutul puțin câte puțin și limbile ni s-au împletit, apoi, dintr-odată, s-a retras. Picioarele i s-au întors pe asfalt, iar mâinile i s-au prins de bicepșii mei, sub mânecile tricoului. M-a privit lung, cu ochii măriți.

— Lucas.

— Hmm?

S-a uitat spre gura mea.

— Ți-ai...? Ăla e...?

— Îți place? am întrebat, iar ea s-a cutremurat vizibil, din cap până-n picioare. Știam că-ți lipsește inelul din buză. M-am gândit că o să-ți trebuiască altceva cu care să te joci când ne sărutăm.

Încuviințând din cap, a spus:

— Lasă-mă să văd.

Ascultător, am deschis gura, iar ea s-a uitat înăuntru, la bila mică din mijlocul limbii mele.

— O... O, Dumnezeule...

Și-a lins buza dulce de jos, mutându-și privirea în ochii mei.

— E adevărat, ce se spune despre ea?

Am ridicat un colț al gurii și am arcuit o sprânceană.

— Presupun că vom afla în seara asta, nu-i așa?

Am sărutat-o din nou, cufundându-mi complet limba în gura ei. A suspinat, o răsuflare prelungă, nerăbdătoare. Am întrerupt sărutul, mi-am înfășurat mâna pe ceafa ei și i-am șoptit la ureche.

— Deci, ia spune-mi, cât timp durează *faza băiatul rău*? Pentru că încerc din răsputeri s-o prelungesc.

A inspirat profund, ascunzându-și fața în umărul meu.

— O, Doamne! Nu pot să cred că știi despre asta.

I-am ridicat bărbia. Avea obrajii roz.

— Cum mă descurc, Jacqueline? Îți îndeplinesc toate fanteziile de băiat rău sau e ceva ce mi-a scăpat? Poate că am un loc de muncă stabil și sunt îndrăgostit nebunește de iubita mea...

Am sărutat-o așa cum stătea, agățată de mine.

— Dar am o imaginație *păcătoasă*.

***

Cândva, exista un moment care separa *înainte* de *după*. Pe de o parte era tot ceea ce fusese bun și frumos, un vis de neatins în momentele de veghe. Acolo erau blocate amintirile cu mama, iar eu mă străduiam să le uit, pentru că nu făceau decât să mă rănească și să mă condamne. La polul opus era lupta. Suferința. Perioada mea de *după* era realitatea dură și nu aveam altceva de făcut decât să-i supraviețuiesc.

Apoi a venit Jacqueline. Această iubire. Această vindecare. Această nouă realitate, în care înainte și după nu mai sunt despărțite de un abis solitar. În care fiecare moment este o amintire

tangibilă și o promisiune a ceea ce va urma. E un înainte și un după. E un *acum* ce trebuie trăit, iar eu le voi savura pe fiecare, începând din clipa asta, alături de fata din brațele mele.

Sfârșit

Mulțumiri

Mulțumesc cititorilor care mi-au scris după ce au citit *E ușor să te iubesc*. Poveștile voastre au fost sfâșietoare, motivaționale, dătătoare de furie și de putere. Mulțumesc celor care mi-au spus că s-au înscris la cursuri de autoapărare, au căutat sprijin de specialitate sau au recomandat cartea unei prietene, unei fiice, unei surori sau nepoate. Vă îmbrățișez pe toți.

Mulțumesc, Kim, sora mea de suflet, pentru că mi-ai fost Erin.

Mulțumesc bunicului, tatălui și fratelui meu, pentru că sunt genul de bărbați care apără, respectă și protejează femeile din viețile lor. Voi m-ați învățat, în fiecare zi, cum ar trebui să fie un bărbat și cum ar trebui să mă trateze. Datorită vouă, nu m-am mulțumit cu mai puțin.

Mulțumesc, Paul, soțul meu minunat, pentru că ești unul dintre acei bărbați. Dragostea și sprijinul tău sunt totul pentru mine și n-aș fi putut face asta fără tine.

Multă iubire părinților și socrilor mei. Am fost binecuvântată și recunoscătoare că vă am pe toți în viața mea.

Mulțumesc nemaipomenitelor mele partenere, critice și sfătuitoare: Colleen Hoover, Tracey Garvis Graves, Elizabeth Reyes, Robin Deeslie și Hannah Webber, precum și redactorului meu, Cindy Hwang. Sugestiile și contribuția voastră au fost esențiale

pentru a-l aduce la viață pe Lucas în aceste pagini și a-i realiza povestea pe care o merită.

Mulțumiri speciale agenților mei, Jane Dystel și Lauren Abramo, care îmi oferă indicații prețioase și mă mențin pe linia de plutire în timp ce avansez în această carieră încă nouă. Vă apreciez foarte mult pe amândoi.

În sfârșit, mă adresez tuturor celor care au supraviețuit unei întâmplări devastatoare, unui lucru care v-a spulberat încrederea în voi și v-a distrus lumea dintr-o singură lovitură. Fie că ați fost puternici în fața lui sau v-ați prăbușit în bucăți sau vi l-ați îndepărtat din minte ani de-a rândul, nu-mi pasă cum ați ajuns până aici. Sunteți mai puternici pe zi ce trece. Sunteți mai vindecați pe zi ce trece. Cu fiecare zi în care supraviețuiți îi spuneți acelei întâmplări, acelei persoane, acelei boli, acelei amintiri: NU MĂ DEFINEȘTI. Țineți-o tot așa!

La Editura EPICA au mai apărut:

Zece lucruri pe care le-am făcut (și probabil n-ar fi trebuit)
de Sarah Mlynowski

Probabilitatea statistică de a te îndrăgosti la prima vedere
de Jennifer E. Smith

Uite, așa arată fericirea
de Jennifer E. Smith

E ușor să te iubesc
de Tammara Webber

Anna și sărutul franțuzesc
de Stephanie Perkins

Lola și băiatul de treabă din vecini
de Stephanie Perkins

Isla și Fericirea până la adânci bătrânețe
de Stephanie Perkins

Dragostea mea mi-a dăruit
coord. Stephanie Perkins

Destine la limită
de Katie McGarry

Îndrăznește să iubești
de Katie McGarry

Mare Tranquillitatis
de Katja Millay

Hopeless / Fără speranță
de Colleen Hoover

Slam. Din dragoste pentru Layken
de Colleen Hoover

Nume de cod: Verity
de Elizabeth Wein

Iubire
de Katie Cotugno

Printre tonuri cenușii
de Ruta Sepetys

Cum am devenit populară
de Maya Van Wagenen

Marea călătorie a lui Amy și Roger
de Morgan Matson

Girl Online
de Zoe Sugg

În colecția EpicLove,
adresată tinerilor peste șaptesprezece ani, au mai apărut:

Te aștept
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Te doresc
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Mă pierd în tine...
de Jasinda Wilder

Mă regăsesc în noi...
de Jasinda Wilder

Intimidare
de Penelope Douglas

Răniți
de Jasinda Wilder

TEENS LOVE BOOKS TEENS LOVE
www.edituraepica.ro

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:
Editura EPICA
Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3
București, cod poștal 030693
Tel./Fax: 021.327.64.69
E-mail: vanzari@edituraepica.ro
office@edituraepica.ro
Magazinul virtual și blog:
www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-8754-01-7

9 786068 754017

Format: 16/54x84
Coli tipo: 24

Tiparul executat la:

EuroBusiness Tiper

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro